

Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới

Contents

Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới	2
1. Chương 1: Đổi Một Cường Tráng Tới Đây	3
2. Chương 2: Người Con Gái Yêu Thương Nhất	6
3. Chương 3: Bí Mật Mờ Ám	8
4. Chương 4: Cầm Kỵ Trong Cung	11
5. Chương 5: Lá Thư Kỳ Lạ	13
6. Chương 6: Vương Gia Háo Sắc	16
7. Chương 7: Thủ Cung Sa	18
8. Chương 8: Bóng Đen Trong Thâm Cung	20
9. Chương 10: Nụ Hôn Của Hoàng Đế	22
10. Chương 11: Sói Đội Lốt Cừu	25
11. Chương 12: Thái Hậu Quỷ Quyết	27
12. Chương 13: Hoàng Hậu Hiền Đức	30
13. Chương 14: Môi Đỏ Mê Người	33
14. Chương 15: Lệ Phi Sinh Non	35
15. Chương 16: Còn Có Thể Yêu Ai	38
16. Chương 17: Trừng Phạt	40
17. Chương 18: Ác Mộng	42
18. Chương 19: Cái Chết Của Dạ Đàm	45
19. Chương 20: Hoàng Đế Sói Hoang	47
20. Chương 21: Hoàng Thượng Tới Rồi	49
21. Chương 22: Hoàng Đế Sói Hoang Lả Lơi Đưa Tình	52
22. Chương 23: Hấn Thắng	54
23. Chương 24: Cái Giá Của Việc Bị Lợi Dụng	56
24. Chương 25: Hoa Mạn Châu Sa Màu Máu	59
25. Chương 26: Sở Thích Của Hoàng Đế Lang Sói	61
26. Chương 27: Về Nhà Thăm Người Thân	63
27. Chương 28: Trầm Trở Về Cùng Nàng	65
28. Chương 29: Quan Trọng Như Nhau	68
29. Chương 30: Hộ Long Thánh Nữ	70
30. Chương 31: Vinh Viễn Không Phải Dê	72
31. Chương 32: Người Đang Hẹn Hò Với Nam Nhân Khác Sao	74
32. Chương 33: Tiến Cô Về Nhà	77
33. Chương 34: Điện Hạ Long Khê Thần Bí	79
34. Chương 35: Lão Vu Bà	81
35. Chương 36: Duy Nhất	84
36. Chương 37: Địa Ngục U Minh	86
37. Chương 38: Kim Diện Nhân Tái Hiện	88
38. Chương 39: Kim Ưng	91
39. Chương 40: Đàn Gảy Tai Trâu	93
40. Chương 41: Giày Vò	95
41. Chương 42: Nàng Yêu Ta Sao	98

42. Chương 43: Hoàng Đế Lang Sói Nhảy Xuống Hồ	100
43. Chương 44: Trừng Phạt Bản Thân	102
44. Chương 45: Cho Mọi Người Chỉ Trích	105
45. Chương 46: Sẽ Không Rời Khỏi Anh	107
46. Chương 47: Noãn Noãn Nổi Giận	109
47. Chương 48: Thua	112
48. Chương 49: Cam Tâm Tình Nguyên Sao	114
49. Chương 50: Hồn Loạn	117
50. Chương 51: Giữ Lại Lần Đầu Tiên Của Nàng	117
51. Chương 52: Chê Hấn Bắn	119
52. Chương 53: Người Duy Nhất Có Thể Dựa Vào	119
53. Chương 54: Có Thể Tin Tưởng Anh Sao?	119
54. Chương 55: Rời Khỏi Hoàng Cung	119
55. Chương 56: Thích, Tôi Thích Anh Ta	120
56. Chương 57: Một Thân Phận Khác	123
57. Chương 58: Kim Ứng Đi	129
58. Chương 59: Long Khê Điện Hạ	130
59. Chương 90: Đùng Mơ Tưởng Bỏ Rơi Ta	132
60. Chương 61	138
61. Chương 62: Ba Ngày Hẹn Ước	138
62. Chương 63: Diện Mạo Thật Của Mộ Dung Thánh Anh	138
63. Chương 64: Đau Lòng	138
64. Chương 65: Nữ Nhân Ta Yêu	138
65. Chương 66: Tháo Mặt Nạ Xuống	138
66. Chương 67: Sẽ Không Bao Giờ Rời Bỏ Người	138
67. Chương 68: Kỳ Hạn Hai Tháng	142
68. Chương 69	142
69. Chương 70: Thống Nhất Thiên Hạ	142
70. Chương 71: Gặp Lại Mộ Dung Thánh Anh	142
71. Chương 72: Có Nhớ Trầm Không	142
72. Chương 73: Vì Ta Trở Lại	142
73. Chương 74: Trở Lại Linh Thử Cung	142
74. Chương 75: Trọng Lâu Xâm Phạm	142
75. Chương 76: Chân Tướng Sao	142
76. Chương 77: Mệt Mỏi	142
77. Chương 78: Noãn Noãn Là Con Gái	142
78. Chương 79: Đánh Bất Ngờ	142
79. Chương 80: Thà Bị Hấn Bắn Tên	142
80. Chương 81: Ăn Ta Đi	142
81. Chương 82: Nam Nữ Anh Hùng	142
82. Chương 83: Bóng Giai Nhân Mịt Mù	142
83. Chương 84	142
84. Chương 85	145
85. Chương 86: Không Có Dũng Khí	150
86. Chương 87: Chúng Ta Bỏ Trốn Đi	154
87. Chương 88: Ngạo Long Quyết Xuất Thế	157
88. Chương 89: Đại Kết Cục	160
89. Chương 90: Đại Kết Cục 2	174

Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới

Giới thiệu

Cô là sát thủ đứng đầu về am hiểu thuật dùng độc trong tổ chức sát thủ, nhưng cuối cùng lại không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-hau-o-tren-tram-o-duoi>

1. Chương 1: Đổi Một Cường Tráng Tối Đây

Đêm đen gió lạnh, rất thích hợp để giết người!

Long Noãn Noãn bật dậy khỏi giường, túm chặt lấy ngực, sắc mặt trắng bệch.

“Không!” Mồ hôi nhễ nhại, cơ thể run run, tất cả chỉ vì ánh mắt của người đàn ông kia.

Vì người đàn ông đó mà cô đã phản bội tổ chức, còn muốn cùng hắn ta bỏ trốn.

Người đàn ông ấy xách theo vali tươi cười ngoắc ngoắc ngón tay với cô, “Noãn Noãn, lại gần đây, để anh được nhìn em kỹ hơn nào!”

Cô rất thích anh gọi mình là Noãn Noãn, nghe rất êm ái, rất dịu dàng và yêu thương khiến cho cả người cô phải run lên.

Người đàn ông kia là một cực phẩm, cô sống hai mươi ba năm chưa từng gặp qua người đàn ông tuyệt mỹ nào, kết hợp từ vẻ tuyệt mỹ phóng khoáng của Phong Vân Tiểu Yêu “Đệ Nhất Thiếp” trong Thiên Vãn, quyến rũ mê người như Lãnh Dật Trần, còn có một lòng si tình như Nguyệt Nam Thần. (những tên trên là tên nhân vật trong truyện hay phim đó, mình kg biết có thật hay t/g tự chế nữa ^^)

Cô yêu người đàn ông đó, cho nên đã phản bội tổ chức huấn luyện mình mười lăm năm.

Biết rất rõ cô và hắn vốn không thể rời khỏi Trung Quốc.

Nhưng cô vẫn cam tâm tình nguyện.

Nghe kể mẹ cô cũng là một người phụ nữ như thế.

Đã yêu phải người cha phong lưu đa tình kia.

Nhưng đổi lấy là cả một đời khổ sở, thậm chí cùng đường còn vứt cô vào cô nhi viện.

Mình không phải mẹ, cho nên sẽ không đầu hàng.

Cô cười ngọt ngào hạnh phúc duỗi tay về hướng người đàn ông ấy.

Quần áo của cô từ từ được bàn tay thon dài của hắn cởi xuống.

Nở nụ cười tươi rói, cánh tay quấn lên eo cô, đầu lưỡi cuốn lấy lưỡi cô.

Cảm giác rã rời mất hồn khiến cho cô quyến luyến nâng lên bàn chân ngọc, hai chân thon dài quấn lên eo hắn.

Hắn từng nói, hắn thích nhất cô ngoài mặt thì biểu hiện ngây thơ, nhưng sau lưng phải nhiệt tình phóng đảng.

Noãn Noãn coi đó như là một mồi nhử hót.

“Noãn Noãn....” Hần thở gấp nhẹ, tiếng nói khê khàng vờn quanh bên tai cô, “Anh không thể đưa em đi được!”

“Hả?” Người con gái gần leo lên tới đỉnh núi chậm rãi mở ra đôi mắt có nốt ruồi ở dưới mí mắt, “Tại sao?”

“Bởi vì anh đã yêu người khác!” Hần thì thầm nói, ngay sau đó, cầm thẳng con dao trong tay vào ngay tim cô.

“Long Noãn Noãn, nếu như có kiếp sau, đừng nên nhẹ dạ cả tin vào đàn ông nữa!”

Nhìn quanh khắp bốn phía, Long Noãn Noãn mới xác định mình chưa chết, nhưng sự khác thường của cơ thể khiến cô khó chịu cau mày.

Chẳng lẽ dư âm của người đàn ông kia còn ở trong cơ thể mình chưa tan? Thật là buồn cười! Lặng lẽ ngồi dậy, sắc mặt lộ vẻ nghi hoặc, bốn phía trong tầm mắt là một cung điện cũ nát.

Rõ ràng mới vừa rồi là căn phòng của người đàn ông kia, sao giờ lại ở đây?

Nếu là mơ, tại sao cảm giác đau lòng rõ ràng và mãnh liệt như thế?

Dưới chân là nền đá xanh lạnh buốt.

Trên người là bộ quần áo màu trắng bay bay trong gió lạnh, đôi chân thon dài xinh xắn, quanh người như có tia sáng hút hồn người.

Long Noãn Noãn oằn người lại, từ nhỏ đã bị huấn luyện dùng làm thử độc, cô liền hiểu được sự khác thường của cơ thể mình là do đâu.

Không phải bởi vì bị tên đàn ông kia hại chết, mà cô đã bị trúng thuốc!

Mình đang nằm mơ hay là xuyên không? Nhưng mặc kệ là cái gì, mình cũng sẽ không để cho người hạ được như ý!

Ngẩng nhìn chung quanh, cảnh vật bốn phía bị chìm trong ánh nền u ám có vẻ hơi đáng sợ.

Nơi quái quỷ nào đây!

Long Noãn Noãn gắng gượng chống người đứng dậy, trong đôi mắt đen thoáng qua vẻ suy ngẫm, mình cần phải tìm ra thuốc giải.

Đẩy ra cánh cửa phòng siêu vẹo, nương theo ánh trăng yếu ớt, áo trắng tóc đen, Long Noãn Noãn cảm thấy mình như một u hồn trôi lơ lửng ở cái nơi dị thể này.

Hàng loạt âm thanh sột sột soạt soạt truyền tới, một bóng người màu trắng bạc giọi vào tầm mắt cô.

Đàn ông?

Long Noãn Noãn cười lạnh, nhìn qua người đàn ông vừa tới, trong mắt thoáng qua tia sáng lạnh mưu tính.

Một gã đàn ông rất đẹp trai.

Áo đơn màu trắng bạc, mái tóc mềm mại uốn lượn thả tự nhiên ra sau, áo bào mỏng nhìn xuyên qua bên trong, bóng lưng thon dài ẩn dưới lớp lụa mỏng rộng thùng thình, làm tăng thêm vài phần yếu ớt.

Mặt trắng môi hồng, tiếc rằng đôi mắt sắc bén âm hiểm đã phá hủy vẻ nhu hòa đó.

Người đàn ông này không đơn giản! Long Noãn Noãn cố gắng thở dốc một hơi, nhẫn nhịn sự kích động muốn xông lên. Ánh mắt lướt nhanh bốn phía. Nếu như có người đàn ông thứ hai, tuyệt đối cô sẽ không suy nghĩ đến người đàn ông này!

Đáng tiếc đáp lại cô chỉ có bóng đêm.

Cơ thể rạo rực hanh nóng, cô biết nếu như không phải từ nhỏ mình đã thử qua hàng trăm thứ độc, cùng với ý chí kiên định, sợ rằng lý trí đã sớm bị lạc mất phương hướng rồi.

Người đàn ông kia dừng lại đứng trước mặt cô, híp lại đôi mắt hẹp dài, có phần hứng thú nhìn cô chăm chăm.

Tại thời điểm này, bất kỳ ánh mắt của người đàn ông nào cũng có thể làm cho Long Noãn Noãn muốn phát tác, huống chi còn là một tên đẹp trai như thế. Đường cong dáng người ở Dưới chiếc áo mỏng màu trắng bạc kia, hẳn là sẽ rất mát lạnh dễ chịu, mềm mịn gợi cảm, thon thả trơn bóng, đúng lúc có thể giúp mình giải chất độc cháy tim ăn mòn xương cốt này.

Long Noãn Noãn cố gắng kiềm chế ý định rất muốn lao nhanh tới của mình lại, một phát tóm lấy cổ áo của gã đàn ông kia hỏi, “Có thể giúp một chuyện chứ?”

Gã đàn ông ấy nhú nhẹ mày, ánh mắt nham hiểm càng thêm sắc bén, nhưng dưới vẻ nham hiểm đó dường như còn ẩn giấu nét cười hả hê của sự đắc thắng.

Hắn chỉ là công cụ giải độc, mình không cần phải thắc mắc nhiều làm gì!

Long Noãn Noãn vươn một tay kéo gã đàn ông vào bên trong căn phòng cũ nát nọ.

“Không xong rồi, Hoàng thượng vào trong rồi, mau trở về bẩm báo Thất vương gia!” Tại một góc tối bên ngoài phòng, gã áo đen kinh ngạc nói, ngay lập tức có một bóng đen khác chạy đi như bay.

Đem người đàn ông quần lên chiếc giường duy nhất, Long Noãn Noãn thở nhẹ ra một hơi, “Mau cởi quần áo ra, tôi không đợi được nữa!”

Gã đàn ông từ từ ngẩng lên gương mặt tuyệt mỹ, đột nhiên bật cười nhẹ ra tiếng, nét mặt phong tình đó làm cho Long Noãn Noãn không vui híp mắt lại.

Mình chỉ muốn hắn giải độc, hắn cười gì chứ?

“Anh chậm chạp quá!” Nhào tới giống như sói đói vồ mồi, tay vừa vung lên áo cũng rơi ra, trước mặt là một màu trắng lóa mắt.

Chưa từng thấy cơ thể tên đàn ông con trai nào mà trắng đến vậy, vòng eo nhỏ nhắn mềm mại, đôi chân trắng muốt suông thẳng, hoàn mỹ đến không hề có chút khuyết điểm nào, nếu không phải giữa hai chân sờ sờ ra đó, cô còn hoài nghi hắn giả gái.

Gã đàn ông nằm ngửa trên giường tỉnh quái nhìn cô, đôi môi đỏ mọng nổi bật trông càng diêm dúa chói mắt, khiến ai nhìn vào cũng không kìm lòng được muốn cắn lên một cái. Đôi mắt dài nhỏ tuyệt đẹp, mơ màng như thoáng hiện chút tình ý, tổng hợp lại tất cả như một loại thuốc mê cực phẩm, khiến cho người ta khó nén được xao xuyến.

Cũng vào lúc này, bên ngoài phòng ồn ào náo loạn, Long Noãn Noãn nhú nhú mày chuyển mắt nhìn ra, bên ngoài mới tức thì còn tối om không bóng người, nhưng bây giờ đèn đuốc đã sáng trưng.

Họ đến xem náo nhiệt sao? Tôi biết mình trúng loại thuốc này không đơn giản, nhưng tôi sẽ không để các người thất vọng!

Sắc mặt gã đàn ông nằm trên giường thoáng qua nét hốt hoảng.

“Đừng sợ, chúng ta tiếp tục!” Miễn cưỡng đưa tay điểm nhẹ lên ngực gã đàn ông, lúc rút tay về, trong lòng bàn tay lại có thêm một dấu chấm đỏ.

Gương mặt trắng nõn của gã đàn ông bỗng chốc vọt lên đỏ bừng.

Long Noãn Noãn nhường nhường mày, tâm tình vô cùng vui vẻ hỏi, “Lần đầu hả?”

Gã đàn ông không nói lời nào, nhưng giữa trán không giấu được vẻ nghi ngờ.

“Đừng lo, ai cũng có lần đầu tiên mà!” Cô tốt bụng an ủi hắn, trong tay đồng thời xuất hiện thêm một con dao.

Con dao này lúc cô tỉnh lại tình cờ nhặt được nó ở trong góc phòng, đúng lúc lại có ích.

Bên ngoài phòng có một nam tử mặc áo tím lạnh lùng đứng đó. Sống mũi cao thẳng cùng với một đôi đồng tử đen như mực, một thân trang phục gọn gàng càng làm cho dáng người cao lớn bề thế. Không nói không rằng chỉ mím mím khóe môi, có vẻ tàn độc như loài rắn đuôi chuông, khí chất quanh thân lạnh lẽo khiến người bên cạnh đều cảm như hén.

“Hàn Ngọc, người chắc chứ?” Nam tử từ tốn lên tiếng hỏi, tầm mắt vẫn đang nhìn tới hướng gian phòng đơn sơ nọ. Vẻ lạnh lẽo u ám trong đôi mắt rốt cuộc đã có tia sáng dịu dàng, nhưng cũng rất nhanh liền bị vẻ hung ác trên người thay thế.

“Dạ!” Người áo đen bên cạnh cung kính đáp lại.

Nam tử nọ đột nhiên bước nhanh lên phía trước.

“Gia....” Hàn Ngọc định ngăn cản, nhưng cuối cùng lại đứng im không nhúc nhích.

Sớm muộn cũng sẽ đến ngày này! Gia có thể nhìn đến bây giờ đã là....

Thời điểm nam tử nọ gần bước đến cửa phòng thì cánh cửa bỗng kéo kẹt mở ra....

Hai chân trắng nõn suông dài đưa ra ngoài phòng, tất cả mọi người dường như quên cả thở.

Áo trắng bông bành, mái tóc đen phát phơ, lười biếng tựa trên cửa phòng, ngón tay xoắn một lọn tóc liếc nhìn đám quan binh bao vây bốn phía, Long Noãn Noãn vung tay lên nói, “Gã đàn ông kia quá tệ, dư độc bốn tiểu thư chưa giải hết, đổi một cường tráng tới đây!”

2. Chương 2: Người Con Gái Yêu Thương Nhất

Beta: mèo mỗ

“Hoàng hậu của trẫm, nàng vừa nói gì?” Giọng nói yếu ớt, lạnh nhạt, nhưng cũng có vẻ cố nén đau lòng từ trong phòng vọng ra.

“Tôi nói anh quá yếu, chịu không nổi sự hành hạ của tôi!” Long Noãn Noãn quay đầu lại vỗ tay nói với vẻ khinh thường, nhưng cũng lập tức đỡ người ra.

Trẫm? Hoàng hậu? Cô lại quay đầu nhìn những thị vệ mặc khôi giáp cổ đại ở bên ngoài cửa, đàn ông mặc trang phục thời cổ, còn có bộ quần áo màu trắng trên người mình. Long Noãn Noãn dù đang bị xuân độc khống chế nhưng vẫn đưa ra được một kết luận, mình chưa chết, hơn nữa còn được xuyên không!

Lúc này, mọi người liếc mắt nhìn nhau, dường như nghĩ tới điều gì, lập tức ngẩng đầu lên, chỉ trong nháy mắt cả khuôn viên như bị phần nộ bao trùm.

Chàng trai mặc áo tím đứng lại, mái tóc dài màu đen phát phơ trong gió đêm, từng sợi mảnh sáng như tơ. Trong nháy mắt đôi mắt sâu như mặt biển êm ả bỗng cuộn sóng, lửa giận bùng bùng. Hơi thở hắt phập phồng dưới sống mũi cao thẳng, cố gắng bình ổn cơn tức trong lòng. Hắn nắm chặt hai quả đấm tiếp tục tiến về phía trước, nhưng trước mặt lại đột nhiên rơi xuống ba bóng người.

Dẫn đầu là một áo đen chàng trai vóc người thon dài, mang trường kiếm. Hắn chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi nhưng trên người lại tỏa ra ngạo khí sắc bén. Khi nhìn thấy chàng trai mặc áo tím, cầm hắn hơi cúi xuống, hình như có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn vươn tay ra: “Thất ca, huynh không thể vào đó!”

Hai thiếu niên sau lưng bộ dáng giống hệt nhau, đeo tiêu và kiếm. Hai người đứng phía sau chàng trai áo đen, tạo thành thế chân vạc.

“Dựa bằng đệ?” Chàng trai mặc áo tím lạnh lùng giơ tay lên đặt trên cánh tay chàng trai áo đen.

Mười người áo đen sau lưng cũng đồng loạt tiến lên một bước, bao vây ba người.

Sắc mặt chàng trai áo đen hơi thay đổi.

“Nè, khoan hãy đánh nhau đã, nếu có thời gian chi bằng mau giúp tôi giải độc đi!” Vào giây phút đang giằng co giương cung bạt kiếm, một giọng nói ngọt ngào lười biếng thật không đúng lúc vang lên.

Mọi người lại nhìn về phía cô gái có vẻ vô cùng lười biếng đang tựa cạnh cửa kia .

Chàng trai mặc áo tím sải bước đến phía trước, lần này chàng trai áo đen do dự một chút, nhưng vẫn nhường đường.

Cả Mộ Dung Vương Triều, ngay cả Hoàng thượng cũng phải kiêng kỵ Nguyên Thánh Vương gia, hẳn làm sao dám can!

“Noãn Noãn!” Chàng trai mặc áo tím tiến lên, bắt được cánh tay của cô: “Muội sao rồi? Có bị cái tên vô lại kia ức hiếp không....”

“Thánh Li, trẫm là Hoàng thượng!” Giọng nói của chàng trai có phần yếu ớt mang theo bất mãn lại truyền ra.

“Bổn vương đã nói, ai dám động đến Noãn Noãn, dù có là ông trời đi nữa, Bổn vương cũng sẽ không nể mặt!” Giọng nói lạnh lẽo của chàng trai vang lên giữa đêm rét lạnh.

“Đừng nói nữa... Anh đã đối với tôi tốt như vậy, không bằng vào luôn đi!” Long Noãn Noãn cảm thấy cứ hạ xuống nhắc lên mãi cũng thật phiền, sống ở đâu thì ở yên đấy, cô mặc kệ người đàn ông này có thân phận gì, chỉ cần có thể giúp cô giải độc là tốt rồi!

Chàng trai mặc áo tím ôm Noãn Noãn, trong đôi mắt giận dữ chợt lóe lên vẻ dịu dàng, “Muội không hối hận chứ?”

Làn da màu đồng cổ dưới lớp áo tím như ẩn như hiện, Noãn Noãn rõ ràng nghe được mình tiếng nuốt nước miếng, “Chỉ cần anh đừng hối hận là được!”

Một tay cô kéo người đàn ông kia vào, nhưng khi thấy tình cảnh bên trong phòng hẳn ngẩn ra, sau đó nở nụ cười âm trầm.

“Hoàng thượng, mùi vị thế nào?” Mộ Dung Thánh Li đi đến trên giường, chăm chú nhìn vết thương trên cổ tay chàng trai, đưa cột nâng lên, vết thương năm cm này đã hở miệng hiện ra trước mặt người đàn ông kia.

Mặt chàng trai tái nhợt như tờ giấy trắng, ánh mắt âm u cũng càng thêm thâm trầm, hẳn nhỏ giọng nói, “Thánh Li, đây là hoàng cung của trẫm, người con gái trước mặt đệ là Hoàng hậu của trẫm!”

Trong mắt Mộ Dung Thánh Li chợt lóe lên vẻ cuồng vọng, “Hoàng thượng, lời này huynh đã nói ba năm rồi!” Hẳn râu mắt xuống, vẻ cuồng vọng nhanh chóng bị nét đau lòng thay thế, “Nếu như huynh không phải là Hoàng thượng, nếu như không có di chiếu của phụ hoàng, huynh cho rằng...”

Mộ Dung Thánh Li đè nén khí thế ngông cuồng lạnh lùng kia, vị hoàng đế đang bị trói trên giường như chiếc bánh chưng kia đột nhiên nở nụ cười, cười đến ngây thơ, quý dị như vậy.

“Ta muốn giải độc!” Đang lúc hai người đàn ông này còn đang thâm trầm lặng lẽ đối chọi, giọng nói không kiên nhẫn của Long Noãn Noãn lại vang lên.

Quanh năm nghiên cứu độc dược, trúng xuân độc đương nhiên cũng sẽ có cách giải khác, chỉ có kẻ ngu mới dùng đàn ông giải độc. Nếu Long Noãn Noãn không chết mà sống lại, vậy cô sẽ cố gắng sống thật tốt, sẽ không bao giờ động lòng với một người đàn ông nào nữa! Cũng sẽ không tùy tiện trao thân, trừ phi cô là cô tự nguyện!

“Được!” Chàng trai mặc áo tím chậm rãi đứng dậy, đi đến trước mặt cô, quyền luyện vuốt ve cầm cô giống như vuốt ve đồ sứ thượng hạng: “Noãn Noãn, ta ở ngay đây, nàng tới đi, nhưng có thể đừng dùng phương thức tàn nhẫn như vậy không?”

Hắn nói xong, đột nhiên cúi đầu, hôn lên môi Noãn Noãn.

Độc tính xuân dược trong cơ thể thật vất vả mới khắc chế được lại bị nụ hôn này đẩy lên lần nữa. Long Noãn Noãn không khống chế được “ưm” một tiếng, không tự chủ được nghiêng người về phía hắn.

“Mộ Dung Thánh Li, đây là hoàng cung của trẫm, người đệ ôm là Hoàng hậu của trẫm!” Đột nhiên, một giọng nói lạnh lẽo yếu ớt vang lên.

Mặc dù nội dung giống nhau, nhưng lần này trong giọng nói ấy lại mang theo vẻ uy nghiêm không cho phép kháng cự.

Cùng lúc đó, chàng trai áo đen ngoài cửa xông tới, dùng kiếm cắt dây thừng trên người hắn.

Long Noãn Noãn cuối cùng cũng bình tĩnh khỏi kiêu diễm người đàn ông kia, thân thể cô lùi về phía sau, không cần suy nghĩ đã vung tay hung hăng tát bốp lên mặt Mộ Dung Thánh Li.

Xung quanh lặng ngắt như tờ. Không phải vì khiếp sợ Thánh Nguyên Vương gia hôn Hoàng hậu ở trước mặt Hoàng thượng, mà là vì cái bạt tai đó của Hoàng hậu!

Thánh Nguyên Vương gia bị đánh!

Chỉ trong nháy mắt, tất cả mọi người theo trực giác lùi về phía sau một bước, bao gồm cả kẻ có vóc người thon gầy vừa đi giải cứu kia, anh ta nhanh như chớp trốn sau Hoàng đế Mộ Dung Thánh Anh.

Mộ Dung Thánh Li nhìn cô gái, không có sự phẫn nộ như trong tưởng tượng, trong cặp mắt lạnh lùng chỉ có sự nghi ngờ và kinh ngạc.

“Rốt cuộc cô là ai?” Hắn chợt bắt lấy cổ tay cô, ánh mắt sắc bén như muốn xuyên thủng Noãn Noãn.

Cô không phải Noãn Noãn của hắn, chắc chắn không phải!

Tiêu rồi! Noãn Noãn thầm than xong đời rồi, tên Vương gia này dám ở trước mặt Hoàng thượng công khai cợt nhả Hoàng hậu, nói không chừng là một kẻ công cao chấn chủ. Cô lại nhìn Hoàng đế, chỉ thấy hắn yếu đuối, ngu ngốc, cũng chỉ được cái vẻ ngoài đẹp mắt mà thôi, hoàng cung của mình còn không thể làm chủ, quả đúng là một tên vô dụng....

Sư phụ từng nói, trên thế giới này có một loại kiếm sắc giết người vô hình, đó chính là ‘Tiểu Lý Tàng Dao’!

[*]Tiểu Lý Tàng Dao: Bề ngoài biểu hiện rất tử tế, nhưng trong thâm tâm rất độc ác

Noãn Noãn đột nhiên cười quyến rũ, dịu dàng khác thường. Cô ngẩng đầu lên, nhìn về phía Thánh Nguyên Vương gia dịu dàng nói, “Muội chính là Noãn Noãn mà!”

“Thánh Li, đến ngay cả người con gái mình yêu nhất mà đệ cũng không nhận ra sao?”

Long Noãn Noãn chợt quay đầu lại, rất nhiều năm sau, cô vẫn nhớ ánh mắt trong đêm đó của hắn. Đôi mắt ấy rất sâu, âm u không thấy đáy. Trong đôi ấy có ánh sáng mơ hồ lóe lên, rất nhiều cảm xúc phức tạp, hình như muốn nhấn nhả điều gì đó. Nhưng về mặt lại lạnh nhạt không biến sắc.

Rất lâu về sau, Long Noãn Noãn mới hiểu ra người đàn ông này chỉ giả heo ăn cỏ mà thôi!

3. Chương 3: Bí Mật Mờ Ám

Edit: Kimio

Beta: mèo mỗ

Có lẽ vẻ mặt và giọng nói của Long Noãn Noãn lúc này rất giống với Noãn Noãn ở thế giới này, khuôn mặt lạnh lẽo của vị Thánh Nguyên Vương gia kia trong nháy mắt đột nhiên trở nên nhu hòa. Hắn rũ mắt, ánh mắt nhìn chằm chằm đôi chân cô, cánh tay đột nhiên dùng sức, Noãn Noãn cảm thấy thân thể chợt nhẹ bẫng, cô đã bị Thánh Nguyên Vương gia ôm vào trong ngực.

Ngoài cửa phòng vang lên một tràng âm thanh kinh ngạc.

Thánh Nguyên Vương gia mặc dù vẫn bất hòa với Hoàng thượng, nhưng vì có chung một mục đích nên ngoài mặt hai người vẫn duy trì hòa bình. Nhưng hôm nay trước mặt công chúng, Thánh Nguyên Vương gia lại dám ôm Hoàng hậu nương nương vào lòng....

“Thánh Li!” Mắt phượng tinh tế mà lạnh lùng mang theo sự tức giận không kìm chế được, ngay cả giọng nói đậm mạc cũng tràn đầy sự hiểm độc và uy nghiêm.

Noãn Noãn có thể cảm nhận được lần này vị Hoàng đế kia thật sự nổi giận!

Thánh Nguyên Vương gia ngược mắt, trong con mắt sắc rõ ràng hiện lên một tia khiêu khích công khai. Hắn đột nhiên cúi đầu, một lần nữa áp môi lên môi Noãn Noãn .

Noãn Noãn chỉ cảm thấy đôi môi này thật lạnh lẽo. Cô theo bản năng quay đầu né tránh, môi chàng trai lướt qua môi cô, trực tiếp ngậm chặt vành tai bên phải của cô.

Dường như chỉ trong nháy mắt, Noãn Noãn như bị điện giật, một cảm giác khó diễn tả thành lời nhanh chóng lan đến tứ chi.

Tai là điểm mẫn cảm của cô, điều bí mật này chỉ có tên đàn ông phản bội cô mới biết!

Vị Thánh Nguyên Vương gia này....

Làn da trắng nõn phủ một tầng mờ ám.

“Người đâu!” Nam nhân trầm thấp hô to một tiếng khiến Long Noãn Noãn bừng tỉnh khỏi sự rối rắm trong lòng. Cô ngược nhìn chàng trai có đôi mắt nham hiểm lại đang cười vô cùng rạng rỡ, “Mau đi mời ngự y tới khám cho Hoàng hậu nương nương!”

Long Noãn Noãn cảm thấy sau khi Mộ Dung Thánh Li nghe thấy câu này, hai cánh tay đang ôm cô đột nhiên buông lỏng.

“Chờ ta, Noãn Noãn!” Bốn chữ vô cùng nhẹ nhàng lại mang theo quá nhiều khổ sở và nhớ nhung chậm lướt qua tai Noãn Noãn.

Trong đầu Noãn Noãn đột nhiên nhớ đến câu nói vừa rồi của vị Hoàng đế âm hiểm kia.

Cô gái cũng tên Noãn Noãn là người Thánh Nguyên Vương gia yêu!

Chỉ đáng tiếc.....Noãn Noãn đột nhiên cười lạnh, yêu? Trên thế giới này còn có đàn ông thể dựa vào sao?

Cô ngược mắt, muốn cười lạnh nhưng không muốn tiếp tục khiến vị Thánh Nguyên Vương gia này sinh nghi, chỉ phải lạnh lùng mím môi.

Ánh nền trong phòng chiếu lên người Thánh Nguyên Vương gia, phủ lên khuôn mặt như điêu khắc kia một tầng dịu dàng.

Khi nét nham hiểm trên khuôn mặt hắn tan biến, Long Noãn Noãn mới phát hiện Thánh Nguyên Vương gia là một chàng trai tuấn tú. Vẻ đẹp của hắn không từ ngữ có thể hình dung được, tóc dài màu đen như thác nước tùy ý buông xõa, sau vẻ lạnh lùng xa cách khiến người ta sợ hãi sự, lại thỉnh thoảng toát ra sự dịu dàng hiếm có.

“Hoàng thượng, ngự y đến rồi!” Chàng trai áo đen lưng đeo trường kiếm đứng ở cửa, nhỏ giọng nói.

Noãn Noãn cảm nhận được ánh mắt lo lắng của chàng trai áo đen đó.

Mộ Dung Thánh Li quyến luyến đặt Long Noãn Noãn xuống. Hắn giương mắt nhìn về Hoàng đế, vẻ dịu dàng lúc này đã biến mất, trong giọng nói có vẻ không kiên nhẫn, “Sự kiên nhẫn của bốn vương có hạn!”

Hoàng đế kia không nói lời nào, chỉ đứng như cũ, nhẹ nhàng mờ mịt như mây khói, khoe hân môi khê cong lên nở nụ cười như có như không.

“Đi!” Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng xoay người đi thẳng. Trong nháy mắt, người bên ngoài lãnh cung dường như đi mất bảy phần, chỉ còn lại mười tên thị vệ.

Thì ra là phần lớn là người của Thánh Nguyên Vương gia, trong hoàng cung này hình như thế lực của Thánh Nguyên Vương còn lớn hơn Hoàng đế nhiều!

“Ha ha!” Đột nhiên, Noãn Noãn nghe thấy tên Hoàng đế kia cười khế. Cô quay ra nhìn hắn, nụ cười của hắn quyến rũ như tiếng đàn lại trong suốt như ánh trăng, đồng thời cũng là thanh đao thuần khiết nhất trong một linh hồn tà ác nhất.

Noãn Noãn chưa từng thấy đôi mắt nào thâm trầm đến thế!

“Hoàng thượng, ngài bị thương?” Ngự y đi vào, thấy tay Hoàng thượng còn đang rỉ máu.

“Đi xem Hoàng hậu trước!”

Noãn Noãn nghe thấy sự giấu cợt trong giọng nói của hắn.

“Hoàng hậu người...” Ngự y vội vàng xoay người lại.

“Không cần, tự tôi có thể giải quyết!” Long Noãn Noãn lạnh lùng mở miệng.

Cô dùng chính phương pháp của mình đã có thể giải một nửa độc, tất nhiên cũng không thể bỏ dở nửa chừng.

Cô xoay người lại, lạnh lùng liếc nhìn chàng trai áo đen lưng đeo trường kiếm, Long Noãn Noãn nhẹ giọng nói, “Ta muốn một chén máu của ngươi!”

“Hả?” Vẻ lạnh lẽo trên mặt chàng trai áo đen dường như không duy trì nổi nữa.

“Cho nàng!” Giọng nói trầm tĩnh của Hoàng đế vang lên, còn mang theo chút ý cười, chỉ là ý nghĩa của nụ cười kia rất phức tạp.

“Cần phải cởi hết quần áo. Trời lạnh, anh phải vận công tránh rét, như vậy máu của anh sẽ chảy nhanh hơn, hiệu quả của thuốc giải độc đương nhiên sẽ tốt hơn!” Long Noãn Noãn miễn cưỡng bổ sung thêm một câu.

Nụ cười bên khóe môi Hoàng đế khẽ run, hắn rút cuộc hiểu rõ nguyên nhân mình bị lột sạch.

“Hoàng huynh!” Trên mặt chàng trai áo đen thoáng hiện nét ngưng ngùng, đơn thuần, rất đáng yêu.

“Nàng biết giải độc?” Hoàng đế để lại hỏi Noãn Noãn.

“Biết một chút!” Noãn Noãn thản nhiên nói: “Nhanh lên đi, lát nữa bản tiểu thư khỏi rồi, còn phải tìm kẻ hạ độc tính sổ!”

Ở trước mặt độc y cô múa rìu qua mắt thợ, cô sẽ khiến hắn sống không bằng chết!

Vị hoàng đế kia đột nhiên nở nụ cười khó hiểu, hắn nói với chàng trai áo đen, “Thánh Khuynh, cho nàng!” Nói xong, hắn chậm rãi tiến lên trước, nhỏ giọng nói bên tai Noãn Noãn, “Hoàng hậu, sau khi thân thể khỏe lại thì nàng hãy trở về cung Linh Thứu đi!”

“Được!” Noãn Noãn đồng ý theo phản xạ.

Sắc mặt của Hoàng đế hơi thay đổi, hắn dừng nhìn Noãn Noãn thật lâu, trên khuôn mặt tuyệt mỹ lại hiện lên chút ý cười, nhưng đôi mắt lại càng thêm âm u thâm trầm.

※

Trong Ngự Thư Phòng, Mộ Dung Thánh Anh yên lặng đứng giữa tranh tối tranh sáng.

“Hoàng thượng...” Hai thiếu niên lưng đeo tiêu cầm bước vào.

“Lãnh Cầm, Hàn Tiêu, người phụ nữ kia không phải Hoàng hậu!” Giọng nói Mộ Dung Thánh Anh mang vẻ lạnh lùng nói không nên lời.

“Cái gì?” Hai thiếu niên mặt ngọc hiển nhiên vô cùng ngạc nhiên.

“Trầm chắc chắn! Chỉ là không biết nàng dùng cách gì lừa gạt được Thánh Li!”

Khi cô gái ấy tát Mộ Dung Thánh Li, hắn ta đã bắt đầu hoài nghi, nhưng tại sao cuối cùng lại tin tưởng?

“Vậy Hoàng hậu thật đã đi đâu ? Tại sao người phụ nữ kia lại giống Hoàng hậu tới vậy?” Lãnh Cẩm vội vàng mở miệng, có thể thấy cá tính của hân tương đối gấp gáp nóng nảy.

“Nếu thật sự không phải thì tốt, Vương triều Mộ Dung được cứu rồi!” Hàn Tiêu sâu xa mở miệng.

Con mắt sắc của Mộ Dung Thánh Anh bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo.

Chỉ mong ông trời phù hộ hoàng triều!

※

Từng đội ngũ lần lượt ra khỏi cửa cung, nhưng khi thị vệ canh giữ cửa cung nhìn thấy đi đầu là chàng trai mặc áo tím liền quỳ xuống, đầu cũng không dám ngẩng lên.

“Gia, hôm nay Long tiểu thư hình như rất kỳ lạ!” Hàn Ngọc rốt cuộc không nhịn được mở miệng.

Người của Thánh Nguyên vương phủ chưa bao giờ xưng hô Long Noãn Noãn là Hoàng hậu, đây là quy định! Trừ phi có một ngày, người ngồi lên ngôi vị Hoàng đế chính là Thánh Nguyên Vương gia!

Tay Mộ Dung Thánh Li khẽ siết chặt dây cương, nhưng rất nhanh thoải mái mà cười, “Là nàng ấy, không sai!”

Trên tai nàng có nốt ruồi màu đỏ mà chỉ mình hân biết, nàng từng thích nhất là để cho hân cắn nhẹ như vậy, đó là bí mật mập mờ nhất giữa bọn họ.

Chắc chắn không sai!

“Nhưng...” Hàn Ngọc vẫn cảm thấy là lạ, nhưng ngay cả gia mà nàng ta cũng dám đánh!

“Có thể nàng lại muốn chơi gì đó!” Trong giọng nói của Mộ Dung Thánh Li âm trầm đầy sự cứng chiều.

4. Chương 4: Cẩm Kỵ Trong Cung

Edit: Kimio

Beta: mèmomở

Thấy ba chữ Cung Phượng Vũ to đùng, Long Noãn Noãn hơi nhúu mày. Mặc dù bây giờ cô vô cùng mệt mỏi, nhưng thính lực của cô chắc chắn không có vấn đề. Cô đã nghe vị hoàng đế kia nói là cung Linh Thứu, sao lại đưa cô đến Phượng Vũ cung?

“Này, đi nhầm chỗ rồi phải không?” Long Noãn Noãn không vui mở miệng, hiện tại cô vô cùng mệt mỏi, muốn nằm trong chăn nghỉ ngơi cho khỏe, sau đó sẽ cố gắng suy nghĩ về những chuyện kỳ quái đang xảy ra với cô.

Mộ Dung Thánh Khuynh hơi nhúu mày nghi ngờ, “Chính là chỗ này mà, đây không phải là tẩm cung của Hoàng tẩu sao?”

Là cung Phượng Vũ? Con mắt sắc bén của Long Noãn Noãn lạnh lùng, trong đầu lập tức bày ra bộ dạng giống như thỏ trắng vô hại, cười dịu dàng lạ thường, nhưng ánh mắt lại vô cùng hung ác nham hiểm, thẳng thót Hoàng đế kia chẳng lẽ cố ý thử cô?

Cô để lộ dấu vết sao?

“Cung Linh Thứu là tẩm cung của ai?” Long Noãn Noãn nhỏ giọng hỏi.

Sắc mặt Mộ Dung Thánh Khuynh thoáng hiện lên một chút kinh ngạc, hân giật mình nhìn Noãn Noãn, không hiểu mở miệng, “Hoàng tẩu, người làm sao vậy?” Hân lại ngẩng nhìn bốn phía lần nữa, “Trong hoàng cung cung Linh Thứu là tối kỵ không được nhắc đến, chẳng lẽ hoàng tẩu quên rồi sao?”

Noãn Noãn sững sờ, xem ra Hoàng đế thật sự nghi ngờ cô. Như vậy cũng tốt, dù sao độc của cô cũng đã giải, nhân cơ hội rời đi thì tốt hơn. Chỉ là..... cô nhìn về phía lầu cao điện ngọc trong màn đêm, sợ rằng muốn rời khỏi cũng phải chờ ngày mai, cô chưa quen cuộc sống nơi đây, vẫn cần một chút lộ phí.

“Không nhắc tới thì không nhắc tới, vậy tôi đi nghỉ, anh tự trở về nhé, không tiễn!”. Miễn cưỡng khoát khoát tay, Noãn Noãn bày ra bộ dáng tùy ý, mép vẩy bay lên, tùy hứng phát phối trên không trung, lập tức tiến vào cung Phượng Vũ.

Mộ Dung Thánh Khuynh ngơ ngác đứng nhìn, cổ tay hơi đau. Hắn không khỏi nhíu mày, chẳng lẽ là hắn hoa mắt nhìn lầm, Long Noãn Noãn này sao có thể thoải mái bước vào cung Phượng Vũ như vậy? Ngày đó nàng ta và Hoàng thượng tranh chấp, những lời nàng ta nói vẫn còn vang vọng bên tai. Nàng ta từng nói, nàng ta thà chết ở lãnh cung cũng sẽ không trở về cung Phượng Vũ.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trong Phượng Vũ cung, nô tài quỳ đầy đất.

“Hoàng hậu nương nương, cuối cùng người cũng trở lại!” Một ma ma có gương mặt già nua dập đầu với Noãn Noãn.

“Bà là ai?” Cô dói bụng, vừa nhanh nhẹn chạy đến bên cạnh bàn cầm bánh ngọt lót dạ, vừa miễn cưỡng nằm ở trên giường cất tiếng nhàn nhạt hỏi.

“Nương nương, người làm sao thế? Sao đến cả nô tỳ người cũng không nhớ, nô tỳ là Quế ma ma đây, Quế ma ma từ nhỏ phục vụ nương nương đây!” Quế ma ma kia hoảng sợ, nước mắt càng chảy nhiều.

Noãn Noãn phiền não phát tay một cái, hiện giờ cô không muốn quản Quế ma ma, Dung ma ma gì cả. Cô chỉ muốn ngủ, thật sự rất buồn ngủ !

“Được rồi, được rồi, đừng khóc, ầm ĩ quá..., tắt cả đi ra ngoài đi, tôi muốn ngủ!” Vỗ vỗ vụn bánh trên tay, chuyện gì tới rồi cũng sẽ tới, Long Noãn Noãn trực tiếp lật người ngủ.

Đám nô tài quỳ đầy đất người nhìn ta, ta nhìn người, đang không biết làm sao lại nghe thấy tiếng ngáy rung trời vang lên.

Mọi người sững sờ, lúc này mới nhận ra được tiếng ngáy đáng sợ này phát ra từ Hoàng hậu nương nương đang ngủ say. Vì vậy Quế ma ma ra dấu, tắt cả mọi người lặng lẽ lui ra ngoài.

Quế ma ma đóng cửa phòng, lắc đầu một cái, thầm nghĩ nói, “Nương nương cô đã lâu rồi không có ngủ say như vậy, kể từ lúc vào hoàng cung này....” Bà đảo mắt nhìn chung quanh, an vị ở trước cửa, trông chừng Long Noãn Noãn ngủ say bên trong.

Chẳng biết lúc nào, trong phòng đột nhiên có thêm một bóng người. Hắn lẳng lặng đứng ở trước giường Noãn Noãn, nghe tiếng cô ngủ say, trong ánh mắt thâm trầm đột nhiên xuất hiện chút không hiểu.

Cô gái này rốt cuộc là ai? Rõ ràng là đáng vẻ của Long Noãn Noãn, nhưng....Hắn nhìn giấy thêu trên đất, Long Noãn Noãn trước kia rất sạch sẽ, trong cung này không cho phép có một chút bừa bộn, một chút bẩn thỉu, mà nàng ta....

“Ai?” Mặc dù rất mệt mỏi, nhưng bao năm tôi luyện tính cảnh giác khiến cô bật dậy trong nháy mắt.

Dưới nền Long Đản Hương, vị hoàng đế kia đứng trước mặt cô, trong đôi mắt đen lầy tịnh mạch hiện lên chút cân nhắc, “Hoàng hậu thật đúng là cảnh giác, trầm đã cố ý đề thấp hô hấp mà Hoàng hậu còn cảm nhận được?”

Noãn Noãn sững sờ, có chút nhức đầu, theo trực giác đưa tay ấn vào Khúc Trì, Hợp Cốc và Liệt Khuyết, chỉ tiếc không có ngân châm nên hiệu quả hơi kém.

Mộ Dung Thánh Anh nhìn động tác kỳ quái của Noãn Noãn, khóe môi tinh tế đột nhiên vô cùng hứng thú cong lên.

Lúc Noãn Noãn ngẩng đầu lên, vừa đúng lúc nhìn thấy vẻ mặt của hắn. Môi của hắn hơi mỏng, điều này làm cho hắn vừa có vẻ yếu đuối vừa có chút âm trầm và giả dối, nhưng khí chất trên người đàn ông này lại vô cùng dịu dàng.

“Ta buồn đi tiểu!” Long Noãn Noãn vô thức nói.

“Ha ha!” hoàng đế kia đột nhiên cười khẽ một tiếng, mắt phượng lưu chuyển, còn mang theo một chút lạnh lẽo.

Mắt cô tối sầm lại, Long Noãn Noãn biết mình lại mắc bẫy tên hoàng đế này rồi. Nếu hắn đã sớm hoài nghi cô, cô cần gì phải che giấu. Đang chuẩn bị ngã bài, đột nhiên tên Hoàng đế vừa một khắc trước còn cười đến lãnh lùng chợt ngã xuống đất, thân thể run rẩy.

Long Noãn Noãn hoảng sợ, một tay đặt lên mạch của hắn, kinh ngạc nói, “Anh trúng độc? Hơn nữa độc này không phải mới một ngày hai ngày!”

Mặc dù cả người đau đớn nhưng trong đôi mắt của Mộ Dung Thánh Anh lại có chút kinh ngạc, “Có thể chữa được không?”

“Dĩ nhiên!” Cô vô thức trả lời, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ đắc ý, “Loại độc vật vĩnh này không làm khó được tôi, chỉ là tôi cần có thời gian điều chế thuốc giải!” Vừa lấy tay ấn lên huyệt đạo của hoàng đế giảm bớt nỗi đau cho hắn, vừa chờ độc tính phát tác qua đi.

“Nhưng tôi cũng sẽ không giải không công, anh phải đồng ý với tôi một chuyện!” Đây là quy định của tổ chức bọn họ, không ai được vi phạm.

“Được!” Mộ Dung Thánh Anh gật đầu.

“Nương nương!” Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Quế ma ma nhìn tình cảnh trước mắt trong mắt lóe lên một chút hoảng sợ. Bà tiến lên, kéo Long Noãn Noãn dậy, “Nương nương người làm cái gì vậy?”

“Giải độc cho hắn!” Long Noãn Noãn đáp tựa như rất hiển nhiên.

Sắc mặt Quế ma ma run lên, kéo Noãn Noãn sang một bên nói, “Nương nương người làm sao thế? Độc này do Thánh Nguyên Vương gia hạ mà!”

5. Chương 5: Lá Thư Kỳ Lạ

Edit: Kimio

Beta: mèo mỗ

Long Noãn Noãn nghe vậy, trong lòng càng cảm thấy kỳ quái. Thế lực của Thánh Nguyên Vương gia rốt cuộc lớn đến đâu mà ngay cả Hoàng thượng cũng dám hạ độc? Hơn nữa..... Cô ngoái đầu nhìn Hoàng đế kia, chỉ thấy hắn té xuống đất, nhìn cô, khóe môi cũng nhếch lên còn mang theo chút ý cười không rõ hàm nghĩa.

Long Noãn Noãn đột nhiên cảm thấy sợ hãi, cô sao lại quên mất vị Hoàng đế này nhìn bề ngoài dịu dàng dễ nói chuyện, thật ra bên trong lại âm trầm gian xảo. Hắn ở trong lãnh cung thử dò xét cô chính là chứng cứ. Hiện tại biết rõ là Thánh Nguyên Vương gia hạ độc, lại cố tình bảo cô giải độc....

Còn nữa, Quế ma ma này nói chuyện cũng rất kì lạ, Thánh Nguyên Vương gia hạ độc tại sao không thể giải?

Long Noãn Noãn hơi trầm ngâm, cô biết tất cả những khúc mắc này đều cần cô giải quyết, nhưng hiện tại cô vừa mới tỉnh lại, còn chưa hiểu rõ ngọn ngành. Cô cần phải tỉnh táo, cần phá giải bí ẩn mới có thể xác định được bước tiếp theo mình phải làm gì. Dù sao hiện tại cô đã không còn là sát thủ hiện đại Long Noãn Noãn, mà là Hoàng hậu Long Noãn Noãn.

“Hoàng hậu?” Mộ Dung Thánh Anh gọi cô.

Quế ma ma lo lắng nhíu mày, nhắc nhở Long Noãn Noãn vẫn còn đang do dự, “Nương nương, Hoàng thượng.....Hoàng thượng đang gọi người!”

Long Noãn Noãn phục hồi lại tinh thần, xoay người đi tới trước mặt Mộ Dung Thánh Anh, xem mạch thêm lần nữa. Hiện tại mạch tượng của hần đã bình thường, độc kia đã qua thời gian phát tác.

“Hoàng thượng vừa mới nói, chỉ cần tôi có thể giải độc, anh sẽ đáp ứng tôi một chuyện, chuyện gì cũng có thể sao?” Noãn Noãn thu tay, ngồi xổm trước mặt Hoàng đế, bắt đầu đàm phán.

Mộ Dung Thánh Anh đã thoát khỏi cảnh chật vật lúc này, khôi phục bộ dáng dịu dàng vô hại, chỉ có đôi mắt kia hình như càng thêm thâm trầm.

“Hoàng hậu muốn trăm đồng ý chuyện gì?” Hần nói xong, lại còn vươn tay ra nắm tay Noãn Noãn, thân thể cũng nghiêng đến gần.

Noãn Noãn sững sờ, tay tên Hoàng đế này vô cùng lạnh lẽo, lạnh tới mức dường như không có nhiệt độ. Mà trên người hần lại có mùi thơm nhàn nhạt của hoa mai khiến người ta cảm thấy như đang ở trong vườn mai ngày tuyết.

“Nương nương!” Quế ma ma lại gọi, hình như Hoàng đế nắm tay Hoàng hậu, bà còn lo hơn Hoàng hậu.

“Bây giờ còn chưa nghĩ xong!” Noãn Noãn rút tay về. Cô không thể tùy tiện yêu cầu muốn xuất cung. Trước khi làm rõ tình thế trước mắt, cô tốt nhất không nên manh động. “Hơn nữa độc này cũng cần thảo dược, tôi tìm trước đã, điều chế xong thuốc giải rồi sẽ nói với anh sau, được không?”

Hoàng đế đột nhiên mím, đôi mắt phượng âm trầm cũng híp lại, hình như cười càng dịu dàng hơn, nhưng vẻ âm trầm kia cũng nặng nề hơn.

Long Noãn Noãn đột nhiên cảm thấy mình đã phạm vào một sai lầm cơ bản. Đây chính là hoàng cung cổ đại, không phải hiện đại của cô. Ở trong hoàng cung cổ đại vị Hoàng thượng này chính là trời, một câu nói có thể khiến người ta chết không toàn thây. Dù cô có võ công, nhưng không có súng, muốn xông ra khỏi hoàng cung này cũng khó!

Long Noãn Noãn âm thầm đề phòng, bây giờ tuy không phải là lúc trở mặt với Hoàng đế, nhưng cô cũng không phải loại dễ chọc.

Vị Hoàng đế kia đột nhiên vươn tay ra, bàn tay đặt trên vai của cô. Noãn Noãn âm thầm ngược mắt, liếc xéo bàn tay trắng quá đáng kia.

Mộ Dung Thánh Anh cảm thấy cô gái này đang căng thẳng.

“Ha ha....” Hần cười khê một tiếng, “Tốt, đã như vậy, Hoàng hậu vì trăm tìm thảo dược làm thuốc giải đi. Đêm đã khuya, Hoàng hậu cũng mệt mỏi, nghỉ ngơi đi!” Cuối cùng hần cũng thu tay lại, đứng lên.

Noãn Noãn ngẩng đầu nhìn hần đi về phía cửa phòng.

Áo bào của hần mỏng nhẹ vừa vặn, bóng lưng gầy thẳng tắp bị tơ lụa to lớn bao quanh thoát nhìn hình như có chút yếu đuối.

Giống như cảm nhận được ánh mắt Noãn Noãn, hần đứng ở cửa phòng, đột nhiên ngoái đầu nhìn lại mà cười.

Nụ cười tuyệt mỹ dưới ánh nến khiến Noãn Noãn hoảng hốt, giống như ánh sáng lấp lánh phản chiếu trên mặt nước trong vắt.

“Nương nương!” Quế ma ma đột nhiên tiến lên chắn tầm mắt Noãn Noãn, kéo Noãn Noãn đất lên, “Nương nương không sao chứ?”

Lúc Noãn Noãn đứng lên, cửa cung đã không còn bóng dáng người đàn ông kia.

“Không ao!” Noãn Noãn đáp lời, ngồi xuống giường, “Quế ma ma, bà cầm gương đây cho tôi!”

Mặc dù mệt mỏi, nhưng bị người đàn ông kia quấy nhiễu, Long Noãn Noãn lúc này đã không còn buồn ngủ, hiện giờ cô chỉ muốn nhìn xem cô biến thành bộ dáng gì.

Quế ma ma hình như rất giật mình, nhưng vẫn ngoan ngoãn lấy gương đồng ra.

Trong gương đồng phản chiếu ra gương mặt tuyệt mỹ, khuôn mặt nhỏ nhắn, mắt ngọc mây ngai, sống mũi thẳng tắp, nhất là cặp mắt mà màu hổ phách xinh đẹp xuất thần khác hẳn người thường kia.

Áo trắng, tóc dài như thác nước, mặc dù trên người không có trang sức nhưng lại giống như là một viên bảo thạch tinh khiết, thần bí mà cao quý.

Long Noãn Noãn tiu nghỉu, xem ra cô thật sự xuyên không rồi, xuyên vào thân thể của một cô gái trùng tên trùng họ, nhưng khuôn mặt không phải cô!

“Nương nương nhìn thấy Thánh Nguyên Vương gia rồi sao?” Quế ma ma trầm ngâm một chút, hình như hạ quyết tâm, mở miệng hỏi.

“Gặp rồi!” Noãn Noãn chán nản trả lời, cô không phải Long Noãn Noãn ban đầu, cho nên chẳng thèm quan tâm tới Thánh Nguyên Vương gia, hiện tại cô chỉ muốn cố gắng sống tiếp.

“Mục đích của nương nương còn chưa đạt được, sao đã trở lại?” Quế ma ma chần chừ do dự, trong mắt lại chứa biết bao nghi vấn.

Mục đích? Long Noãn Noãn bị biếm tới lãnh cung là có mục đích? Mục đích gì? Ai nha, rối loạn quá!

“Quế ma ma, tối nay xảy ra quá nhiều chuyện, tôi bị người ta bỏ thuốc, sau đó Hoàng thượng tới, Thánh Nguyên Vương gia cũng tới, cuối cùng rối loạn, hiện tại trong đầu tôi trống rỗng..... không nghĩ ra được cái gì cả!” Đây mới là trọng điểm!

Quế ma ma sững sờ, “Nương nương gọi Thánh Nguyên Vương gia?”

“Sao? Vậy tôi nên gọi anh ta là gì? Tôi đã nói với bà rồi Quế ma ma, tôi quên hết rồi!” Long Noãn Noãn sắp phát hỏa rồi.

“Nương nương, nương nương!” Quế ma ma hình như cũng luống cuống tay chân, “Nô tỳ biết nương nương chịu uất ức, nương nương nghỉ ngơi trước, chờ ngày mai tỉnh lại sẽ nhớ ra mọi chuyện, nương nương mau nghỉ ngơi đi!”

Sắc mặt Quế ma ma có chút trắng xanh, hình như rất sợ hãi.

Cũng tốt, ngày mai tỉnh lại tìm một người biết rõ nội tình hỏi một chút cũng được, tránh như hiện tại nói cái gì cũng sai!

“Tôi nghỉ ngơi, bà đi ra ngoài đi!” Noãn Noãn lạnh giọng phân phó.

Quế ma ma lập tức lui ra ngoài, trong phòng lớn chỉ còn lại một mình Noãn Noãn.

Tay cô xoa xoa trái tim, dường như một khắc trước còn có thể cảm nhận được mùi vị của cái chết, lúc này lại ở trong thân thể của một cô gái khác, tất cả những chuyện này đều vô cùng kỳ lạ!

Nhắm mắt lại, cố gắng ép mình bình tĩnh. Trong lúc mơ mơ màng màng sắp ngủ, đột nhiên một tiếng động nhẹ vang lên khiến Long Noãn Noãn đột nhiên mở mắt.

Cô ngồi dậy, nhìn bốn phía, lại phát hiện cửa sổ đã bị mở ra, trên bàn còn có một phong thư

“Gặp ở cung Linh Thứu!” Bên trên bức thư chỉ có bốn chữ, không đề tên.

Cung Linh Thứu? Noãn Noãn nhú nhú mày, cô nhớ Vương gia áo đen đã nói đó là cấm địa trong hoàng cung, là ai hẹn cô tới cung Linh Thứu?

6. Chương 6: Vương Gia Háo Sắc

Edit: Kimio

Beta: mèo mỗ

Long Noãn Noãn duỗi lưng một cái, đặt lá thư về chỗ cũ, nằm xuống ngủ coi như chưa nhìn thấy.

Sát thủ do tổ chức Thiên sứ huấn luyện có ưu điểm lớn nhất chính là không hiếu kỳ, bởi vì tò mò sẽ phải trả cái giá rất lớn!

Sau khi giải quyết xong, Long Noãn Noãn liền ngủ đến sáng, tỉnh dậy lại phát hiện không thấy bức thư trên bàn đầu nữa. Quế ma ma nghe tiếng động, liền sai bốn cung nữ bưng dụng cụ rửa mặt đi vào.

Cả đêm kinh hồn, hơn nữa ở lãnh cung kia không được sạch sẽ cho lắm, Long Noãn Noãn chỉ cảm thấy cả người ngứa ngáy, muốn tắm rửa thoải mái. Vì vậy sau khi rửa mặt chải đầu sơ qua cô liền nói với Quế ma ma. Quế ma ma lập tức đáp, “Nương nương chờ chút, nô tỳ đi chuẩn bị ngay.”

Lát sau, Quế ma ma nói nước nóng đã chuẩn bị xong, mời Long Noãn Noãn đi giá Thiên Điện.

Đẩy cửa phòng ra, một tầng khí nóng mờ mờ lan đến, thì ra Thiên Điện chính là một cái hồ tắm, chỉ có diện tích hơi lớn một chút. Bên hồ có bậc thang đi xuống, bốn phía là màn lụa màu xanh phấp phới. Hơi nước mờ mờ trong hồ đượm mùi thơm của hoa, làm cho Noãn Noãn nhớ lại Dương quý phi tắm ở Hoa Thanh Trì trong phim truyền hình ảnh, đúng là rất giống!

“Nương nương xin cởi quần áo!” Đang cảm thán hồ tắm xa hoa, Quế ma ma từ sau lưng vươn tay ra, muốn cởi váy của Noãn Noãn ra.

Cô giật mình nhảy sang bên cạnh, mắt tự nhiên cười với Quế ma ma còn đang kinh ngạc, “Tôi tự làm được rồi, bà ra ngoài đi!”

Quế ma ma không biến sắc gật đầu, hành lễ rồi lui ra ngoài, lúc đóng cửa phòng lại nhìn Long Noãn Noãn như có điều suy nghĩ.

Long Noãn Noãn tiếp tục duy trì vẻ ngoài cười nhưng trong lòng không cười nhìn chằm chằm Quế ma ma.

Sau khi mọi người ra ngoài, Long Noãn Noãn cởi bộ đồ trắng trên người đặt bên cạnh hồ, bước theo bậc thang ngọc thạch trắng đi xuống. Cô bỗng nhảy xuống nước, vừa bơi vừa tắm vô cùng thỏa mãn.

Bơi đến mệt liền dựa người vào vách hồ, rửa đầu, vừa lòng nhắm mắt lại, mặc cho tóc xỏa trên sóng lưng, bồng bềnh trong nước. Giọt nước trong suốt trượt trên khuôn mặt tuyệt mỹ của cô, rơi lên xương quai xanh khéo léo mà khôu gợi, sau đó trượt vào trong nước.

Trong hơi nước lượn lờ, nhũ hoa màu hồng trên bộ ngực tuyết trắng như ẩn như hiện, trêu chọc giác quan người ta.

“Ai?” Noãn Noãn đột nhiên cảm thấy khác thường, nhanh chóng mở mắt. Khuôn mặt người đàn ông đập vào mắt, lúc này trong con ngươi màu đen khắc họa tính cách lạnh lùng của chủ nhân lóe lên sự hấp dẫn trí mạng như anh túc vì khao khát dục vọng mãnh liệt, mà càng thêm nguy hiểm, càng thêm mê người!

Là Thánh Nguyên Vương gia Mộ Dung Thánh Li!

Noãn Noãn nhanh chóng hạ người xuống, một tay hất nước về phía người đàn ông kia, một tay nhanh chóng đưa ra muốn túm lấy quần áo bên cạnh hồ.

“Noãn Noãn, nàng đang chơi lạt mềm buộc chặt sao?” Mộ Dung Thánh Li tránh được, để nguyên quần áo tiến vào trong hồ nước, lập tức ôm lấy Noãn Noãn, đè cô vào thành hồ, chỗ nào đó trên thân thể đã rục rịch chộn rộn cứng nhắc chĩa vào cô.

“Lạt mềm buộc chặt cái chết tiệt!” Long Noãn Noãn không thoải mái, vô cùng không thoải mái, trong nháy mắt nâng bắp đùi, đầu gối hung hăng thui vào chỗ cứng nhắc kia, thừa dịp hấn khom người, cùi chỏ hung hăng đè lên sóng lưng hắn.

Nàng thừa sức đối phó với loại háo sắc!

Người đàn ông rên lên một tiếng, cúi gập người xuống. Noãn Noãn nhân cơ hội muốn leo lên bờ, cổ chân bạch ngọc lại bị người ta túm lấy, lập tức kéo cô trở lại, thuận thế ôm vào trong ngực.

Noãn Noãn trần truồng như đóa hoa sen mới nở quấn vào phần eo hắn, thân thể dán chặt, thân mật không chút khe hở. Tư thế vô cùng mập mờ.

“Noãn Noãn, đủ rồi!” Đôi mắt đen của chàng trai mơ hồ có vẻ không vui, hắn nhỏ giọng nói, nhưng trong giọng nói kia nhưng vẫn mang theo vẻ cứng chiều, “Ta nghe Hắc Ngọc bẩm báo nàng bị đẩy vào lãnh cung liền lập tức từ biên cương trở về, cũng là bởi vì lo lắng cho nàng... Mà nàng vừa bạt tai, vừa chơi lạt mềm buộc chặt, rốt cuộc nàng muốn làm gì?”

Đôi môi mỏng của hắn hôn vào trước ngực Noãn Noãn, “Có phải vẫn còn giận ta không? Giận ta không thực hiện lời hứa?”

Long Noãn Noãn lạnh lùng nheo mắt, dừng nhắc đến lời hứa gì với cô!

Trong nháy mắt, hai chân đang quấn ở eo hắn dùng sức giãy giụa, hai tay đẩy lồng ngực đã ướt đầm của hắn, thân thể mềm mại không xương khê cong, hai chân từ từ chuyển sang đá. Long Noãn Noãn ngã tùm vào trong nước, giữa làn nước bắn tung tóe cô như một mỹ nhân ngư bơi đi. Lúc chân chạm được bậc thang, cô nhanh chóng nhảy vọt lên, xé màn che màu xanh quấn lấy thân thể, sau đó lạnh lùng đứng trước mặt người đàn ông kia, từ trên cao lạnh lùng nhìn hắn.

Trong đôi mắt lạnh lùng của hắn chứa đầy vẻ khó hiểu. Hắn từng sờ nhìn cô gái đứng ở trên bờ hồ, trong nháy mắt hoảng hồn.

Đó là Long Noãn Noãn mà hắn chưa thấy bao giờ, lạnh lùng, cao ngạo, toàn thân tỏa ra sự ngoan tuyệt xa cách, hoàn toàn bất đồng với quá khứ...

“Mộ Dung Thánh Li phải không?” Long Noãn Noãn lạnh lùng mở miệng, “Nơi này là hoàng cung, tôi là Hoàng hậu, anh là Vương gia, với thân phận em chồng và chị dâu, anh muốn nhắc đến lời hứa gì với đôi?”

Đôi mắt Mộ Dung Thánh Li tối sầm lại, nhắc chân lên bước lên bậc thang hình như muốn giải thích cái gì.

“Người đâu!” Long Noãn Noãn đột nhiên lớn tiếng quát lên, ánh mắt nhìn người đàn ông kia mang theo vẻ châm chọc và đắc ý.

Cô không tin như vậy hắn còn không đi!

Mộ Dung Thánh Li kinh ngạc nhìn cô, vừa muốn mở miệng, bên ngoài đã truyền đến tiếng bước chân. Hắn lắc mình trốn, lập tức biến mất sau màn che.

Long Noãn Noãn nhướn mày cười lạnh. Cô cũng mặc kệ thân thể này lúc trước có có quan hệ gì với người đàn ông kia. Chỉ cần cô không thích, không ai có thể ép buộc cô! Huống chi kiếp trước cô bị đàn ông lừa gạt đủ rồi!

“Nương nương sao vậy?” Quế ma ma mang theo bốn cung nữ đi vào.

“Bà nói xem? Ta tắm xong tại sao không có quần áo để thay?” Quét mắt về phía bốn cung nữ nâng quần áo, cô cầm lấy ra sau màn thay. Long Noãn Noãn lạnh lùng nhướn nhướn mày, “Vừa rồi lúc tắm rửa phát hiện một con chuột, Thiên Điện này thật không sạch sẽ. Quế ma ma, bà cho người quét dọn sạch sẽ một chút, nếu như phát hiện hang chuột thì phải bịt kín. Lần sau còn để tôi bị giật mình nữa, các người cứ chờ ăn roi mây đi!”

Quế ma ma sững sờ, sau đó nhanh chóng dạ vâng, lập tức ra lệnh cho cung nhân kiểm tra toàn bộ điện Bích Khe.

Tóc đen vấn hời, Long Noãn Noãn mặc áo trắng vênh váo tự đắc, ngẩng đầu rời đi.

Sáng sớm hôm nay lá thư kia biến mất, còn có sự xuất hiện bất ngờ của Thánh Nguyên Vương gia, cô tin chắc Quế ma ma này nhất định không đơn giản, nói không chừng bà ta là người của Thánh Nguyên Vương gia. Cô là cô, Hoàng hậu trước đây là Hoàng hậu trước đây, nếu cô đã sống lại cô cũng sẽ không vì bất cứ kẻ nào mà sống nữa, nhất định phải tự mình thực hiện danh ngôn của tổ chức Thiên sư: Người không vì mình trời tru đất diệt.

7. Chương 7: Thủ Cung Sa

Edit: Kimio

Beta: socfsk

Lười biếng tựa người trên giường êm, cầm lược gỗ đàn hương chải mái tóc đen nhánh, Long Noãn Noãn càng nghĩ càng cảm thấy mơ hồ, đứng dậy tỉ mỉ nhìn gương mặt Hoàng hậu lạnh lùng, cao quý trong gương, cô thật không hiểu nổi vị Hoàng hậu này trước kia là người như thế nào!

Có mối tình nồng thắm với Thánh Nguyên Vương gia ư? Vậy tại sao muốn vào cung làm Hoàng hậu?

Đang suy nghĩ, ngoài cửa phòng vang lên tiếng của Quế ma ma, “Nương nương, nô tỳ có thể vào không?”

“Vào đi!” Ngồi bất động ở trước bàn trang điểm, Long Noãn Noãn mở miệng nói.

Trước khi biết rõ mọi chuyện, cô chỉ có thể án binh bất động, chờ đợi thời cơ, tránh cho nói nhiều sai nhiều, lộ chân tướng!

Sau lưng vang lên tiếng mở cửa phòng, Quế ma ma đi vào, “Để nô tỳ giúp nương nương trang điểm!”

Noãn Noãn đưa chiếc lược cầm trong tay cho bà, vừa đứng cô không biết mấy kiểu tóc cổ đại lại phức tạp đến thế.

Tay Quế ma ma rất khéo, rất nhanh đã vấn được mái tóc mây, sau đó cài châm phượng lên đầu, còn đeo đồ trang sức lên cho Noãn Noãn.

“Được rồi, nương nương nhìn một chút xem có thích không?” Quế ma ma rút cuộc thu tay, nhỏ giọng hỏi.

Noãn Noãn nhìn vào trong gương, cô gái trong kính kia mắt ngọc mây ngài, da thịt như tuyết, tuyết sắc khuynh thành, chỉ là trên trán lại có một vết mờ mờ, hình như là vì cau mày một thời gian dài.

Một nữ tử xinh đẹp đứng đầu hậu cung còn có chuyện gì phải mặt ủ mày chau?

“Nương nương...” Quế ma ma rút cuộc không nhịn được nhỏ giọng lên tiếng, “Thật sự muốn bịt kín cửa ngầm trong điện Bích Khê lại sao? Đây chính là lỗi đi duy nhất để Thánh Nguyên Vương gia vào cung gặp nương nương mà!”

Thì ra điện Bích Khê chính là chỗ gặp riêng của Hoàng hậu nương nương cùng Thánh Nguyên Vương gia!

“Quế ma ma, trước kia Hoàng hậu có phải rất thích Thánh Nguyên Vương gia?” Noãn Noãn lạnh giọng hỏi.

“Cái gì? Nương nương sao lại hỏi như thế? Vương triều Mộ Dung có người nào không biết nương nương cùng Thánh Nguyên Vương gia là thanh mai trúc mã, hai người vô cùng đẹp đôi, chỉ là trời cao chọc ghẹo, Hoàng thượng cố chấp che rẽ uyên ương, ba năm này nương nương nhần nhục sống trong cảnh chờ đợi Vương gia...” Quế ma ma nói đồng dục.

Long Noãn Noãn miễn cưỡng ngoáy ngoáy lỗ tai, trong đầu đột nhiên lóe ra vị Hoàng đế mỉm cười dịu dàng lại phúc hắc kia. Cô dám khẳng định, vị Hoàng đế kia tuyệt đối không đơn giản, tại sao lại có thể dễ dàng tha thứ cho Hoàng hậu của hắn cùng Hoàng đệ gặp gỡ riêng tư? Hơn nữa lời nói của Quế ma ma cho thấy bà ta cũng không coi Hoàng đế ra gì, có thể thấy thế lực của Thánh Nguyên Vương gia rất lớn!

“Thánh Nguyên Vương gia muốn làm Hoàng đế?” Câu hỏi của Long Noãn Noãn khiến Quế ma ma ngẩn ra, bà nhanh chóng nhìn bốn phía, nhỏ giọng hỏi lần nữa, “Nương nương, người sao vậy? Cả kế hoạch này người cũng không biết sao?”

Long Noãn Noãn rút cuộc biết hiện tại mình đã trôi vào một hồ nước đục, lại thêm cái danh hồng hạnh vượt tường, vị Hoàng hậu này đã tâm không nhỏ nha! Sao cô có thể xuyên không vào người một nữ nhân như vậy chứ? Long Noãn Noãn đột nhiên cảm thấy bộ đồ trắng trên người vô cùng chói mắt.

Trong tổ chức sát thủ Thiên sứ, không có ai mặc đồ trắng, màu này rất trong sáng, thật quá dễ dàng khiến người ta bại lộ, người chị em tốt của cô Lam Thủy Dao thích đồ màu hồng nhất, yêu mị quyến rũ, mà cô lại thích quần áo màu tím nhất, thần bí tĩnh mịch, bởi vì thứ cô giỏi nhất là hạ độc người khác trong lúc không ngờ tới, không giống Thủy Dao trực tiếp lấy tính mạng người ta.

“Quế ma ma, tôi muốn thay quần áo, lấy cho tôi một bộ màu tím!” Long Noãn Noãn không vui mở miệng, trực tiếp cởi bộ đồ trắng ra.

Một đóa hoa mai màu đỏ, giống như hình cái bốt đột nhiên xuất hiện trên ngực.

“Đây là cái gì?” Long Noãn Noãn sững sờ, lúc này tắm rửa cũng không có phát hiện.

“Nương nương, đó là thủ cung sa của nương nương, ngay cả cái này nương nương cũng quên rồi sao?” Quế ma ma nhìn Long Noãn Noãn ánh mắt càng thêm ngạc nhiên.

Thủ cung sa? Đây Long Noãn Noãn vào cung ba năm, lại hồng hạnh vượt tường, cùng hẹn hò với Thánh Nguyên Vương gia, còn có thủ cung sa ư? Thật là kỳ quái! Đợi chút, như vậy đêm đó nàng bị người ta hạ độc, hơn nữa vừa đúng lúc tên Hoàng thượng phúc hắc đi bộ ở ngoài lãnh cung, chẳng lẽ là....

Long Noãn Noãn đột nhiên cảm thấy đây không phải là trùng hợp!

Xem ra cô phải nhanh rời khỏi chỗ đây thị phi này mới được!

“Quế ma ma, phòng thuốc ở chỗ nào?” Thay một bộ đồ màu tím, bỏ châm phượng trên đầu xuống, Long Noãn Noãn nhất thời cảm thấy cả người nhẹ nhàng khoan khoái.

Từ giờ trở đi, Long Noãn Noãn cô sẽ phải dùng thân thể này sống tiếp, chỉ là sống như thế nào là do chính cô định đoạt!

“Nương nương muốn tìm phòng thuốc làm gì?” khuôn mặt Quế ma ma khẩn trương.

“Bà quản nhiều quá đấy!” Lạnh lùng liếc nhìn bà một cái, Long Noãn Noãn trực tiếp chạy ra ngoài, Quế ma ma kia phải đuổi theo.

“Bà ở lại đây đi, để hai người họ dẫn tôi đi!” Noãn Noãn chỉ vào hai cung nữ vẫn đứng tại cửa ra vào, xem ra có vẻ đáng hoàng, hỏi, “Tên của hai người là gì?”

“Nô tỳ Thục Dục!”

“Nô tỳ Dạ Đàm!”

Hai cung nữ quỳ gối đáp.

“Rất tốt, hai người đưa tôi đến phòng thuốc!” Noãn Noãn lạnh lùng nói, thái độ kiên định chân thật, xoay người ra khỏi Phượng Vũ cung. Hai cung nữ trong lòng thấp thỏm nhìn Quế ma ma một cái, cuối cùng vẫn là đi theo.

“Thục Dục, Dạ Đàm, Hoàng hậu.....Ý tôi là trước kia tôi là người như thế nào?” Ngồi ở trên xe phượng, Long Noãn Noãn không quên thăm thính tin tức.

Thục Dục cùng Dạ Đàm hai người liếc nhìn nhau, không nói.

“Thế nào?” Noãn Noãn nghiêng đầu nhỏ cười dịu dàng nhìn họ, trong con ngươi kia mang vẻ uy hiếp, “Không nói hậu quả rất nghiêm trọng! Không thật lòng nói, hậu quả càng nghiêm trọng hơn!”

Thục Dục với Dạ Đàm đồng thời lạnh run cả người, vội vàng quỳ xuống, “Nương nương bớt giận, ngày thường nương nương không thích nói chuyện, không có qua lại gì với người trong cung, nhưng mà đối với người hầu cực tốt, chưa bao giờ đánh chửi...”

Thục Dục và Dạ Đàm vẫn chưa nói hết, chỉ thấy Quế ma ma run rẩy đuổi theo, quỳ xuống, “Nương nương, Thừa Tướng đại nhân cầu kiến!”

Long Noãn Noãn sững sờ, Thừa Tướng đại nhân? Gặp cô làm gì?

“Không gặp!” Cô lạnh lùng nói, “Nói cho hắn biết, tôi rất bận!”

Quế ma ma cả kinh, hình như có chút không thể tin được, lần nữa nhỏ giọng nói, “Nương nương.....Thừa Tướng đại nhân là phụ thân nương nương, phụ thân mà, nương nương không gặp sao?”

Noãn Noãn cả kinh, nhưng là vẫn cố ra vẻ trấn định, “Để cho ông ấy chờ đi, tôi đến phòng thuốc tìm thảo dược đây!”

Quế ma ma cũng sững sờ đứng tại chỗ, nhìn theo xe phượng xa dần, trên khuôn mặt già nua hiện lên vẻ suy nghĩ, bà lạnh lùng vỗ tay một cái, trong bụi cỏ liền lộ ra khuôn mặt nam nhân.

“Nhanh đi bẩm báo Vương gia, nói tiểu thư có vẻ khác thường, xin người nhanh chóng chuẩn bị sẵn sàng!”

“Dạ!” Nam nhân kia đáp, nhanh chóng rời đi.

Chỉ mong tiểu thư chỉ là đêm đó bị kinh sợ hù dọa, vẫn chưa khôi phục, nếu không....

Vào phòng thuốc tìm rất nhiều thảo dược, sau một canh giờ, Long Noãn Noãn thỏa mãn quay về.

Cô nhất định phải giúp Hoàng đế phúc hắc kia giải độc, mới có thể cò kè mặc cả xuất cung, hơn nữa thuận tiện chuẩn bị một số thứ cần dùng gấp.

Bước vào Phượng Vũ cung, một nam nhân trung niên mặc quan phục màu đen liền quỳ trên mặt đất, “Thần tham kiến Hoàng hậu nương nương, nương nương an khang!”

Con mắt sắc của Noãn Noãn tối sầm lại, đây chính là thừa tướng, phụ thân Hoàng hậu? Vì vậy lạnh nhạt nói, “Ngồi đi!”

Long Chiêu An nghe vậy, ngược mắt cẩn thận nhìn Noãn Noãn, hồi lâu sau mới nhú chặt lông mày ngồi xuống một bên.

Lúc này, Quế ma ma tự động dẫn hạ nhân rời đi, căn phòng lớn như thế cũng chỉ còn lại có Noãn Noãn cùng Long Chiêu An.

“Nương nương, tại sao người lại trở về Phượng Vũ cung?” Long Chiêu An do dự hồi lâu, rốt cuộc nhỏ giọng hỏi, chỉ là trong giọng nói kia tất cả đều là ý trách cứ !

8. Chương 8: Bóng Đen Trong Thâm Cung

Long Noãn Noãn không vui nhú mày, chẳng lẽ lão Thừa Tướng này cũng ủng hộ Hoàng hậu cùng Thánh Nguyên Vương gia loạn luân? Làm quốc trưởng còn không thỏa mãn sao? Còn muốn làm cái gì?

Long Noãn Noãn nhẹ nhàng cười, “Thừa Tướng đại nhân nói lời này rất kỳ quái, Bồn cung không trở về Phượng Vũ cung, chẳng lẽ ở lại trong lãnh cung bốn bề lạnh lẽo đó sao?”

Thừa Tướng cả kinh, mặc dù Quế ma ma có nhắc với ông ta trước, Hoàng hậu nương nương bây giờ với trước đây không giống nhau, ông ta còn không tin, bây giờ nhìn lại, hình như là thật....

“Noãn Noãn, rốt cuộc con sao vậy? Con...” Long Chiêu An theo trực giác vươn cánh tay, hình như muốn xác nhận Long Noãn Noãn có phải đang sốt hay không.

Long Noãn Noãn nhanh như chớp tránh thoát, miễn cưỡng vờ về sợi tóc, khóe môi mỉm cười cũng không giận, “Thừa Tướng đại nhân, Bồn cung không có bệnh, cũng biết mình đang nói cái gì, làm cái gì!”

Cánh tay Long Chiêu An dừng giữa không trung, khó giấu được sự lúng túng.

“Dạ, Hoàng hậu nương nương!” Ông ta gật đầu, thái độ cung kính.

“Thừa Tướng đại nhân tìm Bồn cung có chuyện gì?” Long Noãn Noãn nhàn nhạt mở miệng, thói quen bắt chéo chân.

Nếu như cổ đại có thuốc lá thì tốt biết bao, cà phê cũng được!

Long Chiêu An nhìn cô nương đang vắt hai chân, trong ánh mắt có sự nghi ngờ, ông ta nhẫn nhịn, không làm rõ mục đích tới đây lần này, chỉ nói: “Mẫu thân người vô cùng nhớ nhung người, nếu như có thể, xin nương nương nói một chút với Hoàng thượng, trở về phủ thăm người thân?”

Có lẽ Noãn Noãn của ông ta có điều gì khó nói nên lời cũng không chùng!

“Được!” Noãn Noãn nhàn nhạt đồng ý.

Long Chiêu An ngồi một lúc, chỉ quan sát Long Noãn Noãn, cũng không có nhìn ra sơ hở gì, nhưng lại có cảm giác kì quái, vì vậy liền cáo từ, mau chóng rời khỏi Phượng Vũ cung.

Bên ngoài Phượng Vũ cung, Long Chiêu An nói khẽ với Quế ma ma: “Người nhất thiết phải chú ý mọi hành tung của nương nương, nếu như có gì khác thường liền lập tức bẩm báo với ta, biết không?”

Quế ma ma lập tức gật đầu một cái.

Xuyên qua cửa sổ đang mở, lạnh lùng nhìn hai người ở cửa cung đang bàn luận, Long Noãn Noãn cười lạnh thành tiếng. Xem ra cô phỏng đoán không sai, Quế ma ma này quả thật chính là người giám thị cô! Lạnh lùng ngắm nhìn cung đình hoa lệ, khắp nơi đều là âm mưu quỷ kế, cô bĩu môi, lập tức trở về phòng. Cô phải nhanh chóng chế ra thuốc giải, cò kè mặc cả với Hoàng đế, mau chóng rời đi mới đúng.

Ngự Thư Phòng Hoàng đế .

Một nam tử vận trang phục màu trắng, tóc đen dùng mũ vàng thắt, ánh mắt như ngưng đọng cả bầu trời đêm ngàn năm, hờ hững để lộ tia sầu lo. Hắn đứng ở dưới cửa, bóng lưng gầy tuyệt đẹp bị ánh trăng kéo vô cùng dài, đường cong hoàn mỹ càng không thể bắt bẻ, đó là một vẻ đẹp thuần túy mà đơn giản. Ánh trăng nhàn nhạt, thậm chí có thể nhìn ra vẻ tái nhợt, mạch máu như tơ gần như trong suốt trên da thịt, tinh xảo đến không gì sánh kịp, mơ hồ lộ ra sắc thái có bệnh.

“Độc của Hoàng huynh hôm qua lại phát tác?” Mộ Dung Thánh Khuynh lo lắng mở miệng hỏi.

Nam tử mặc đồ trắng chậm rãi gật đầu một cái.

“Độc này phát tác tần suất càng ngày càng cao, Hoàng huynh, chúng ta phải nghĩ ra kế sách vẹn toàn!” Giọng nói của Mộ Dung Thánh Khuynh có chút gấp gáp nóng nảy.

Ba năm, Hoàng thượng lên ngôi ba năm, nhưng cũng bị độc này hành hạ ba năm.

“Có thể có biện pháp gì? Trẫm chính là một con cờ bị chi phối, giang sơn Vương triều Mộ Dung, sớm muộn....” Hắn bỗng nhiên dừng lại, không có nói tiếp, mà ho nhẹ hai tiếng.

Mộ Dung Thánh Khuynh đang muốn nói nữa, chỉ thấy Hoàng thượng âm thầm nháy mắt với hắn, hắn liền dừng lại.

Cửa phòng bị gõ vang năm lần.

“Là Cầm nhi!” Mộ Dung Thánh Khuynh thở phào nhẹ nhõm, tiến lên mở miệng.

Thiếu niên mặt ngọc lắc mình đi vào, cung kính quỳ gối trước mặt Hoàng đế, “Hoàng thượng, hôm nay Hoàng hậu lại đến điện Bích Khê, chỉ là nương nương nói bên trong có con chuột, sai người tới bắt chuột!”

“Hả?” Trên mặt Hoàng đế đột nhiên hiện lên hứng thú, “Bắt chuột? Thú vị thú vị!”

Mộ Dung Thánh Khuynh không hiểu nói, “Bắt chuột có gì thú vị chứ!”

Hoàng đế trầm mặc, chỉ là cười không nói, trầm ngâm hồi lâu, hắn dịu dàng cười nói, “Đã như vậy, Thánh Khuynh, người tự mình dẫn người đến điện Bích Khê lục soát một lần, nhớ, lục soát cẩn thận một chút, nếu như phát hiện hang chuột ... Cửa ngậm, lập tức phong kín!”

Mộ Dung Thánh Khuynh kêu lên một tiếng sợ hãi, rốt cuộc hiểu rõ, lập tức lên tiếng, “Dạ, Hoàng thượng!”

“Để tránh đêm dài lắm mộng, hãy đi ngay bây giờ!” Mộ Dung Thánh Anh nhẹ nhàng cười nói, khuôn mặt trắng nhìn có chút bệnh tật lộ ra ánh sáng nhạt kỳ dị, “Ngân vạn lần không được khiến con chuột quấy rầy Hoàng hậu nữa.”

“Dạ!” Mộ Dung Thánh Khuynh lập tức lĩnh mệnh ra cửa.

Mộ Dung Thánh Anh ngoái đầu nhìn lại, nhìn vàng trắng kia, khoe môi lần nữa nở nụ cười dịu dàng mà thanh khiết.

Chuyện càng ngày càng trở nên thú vị!

Đêm đến, Long Noãn Noãn không tài nào ngủ được, vừa nghĩ tới tình cảnh của mình phức tạp như thế, cô lại thấy không buồn ngủ.

Đứng dậy, đứng ở phía trước cửa sổ, trong đầu bỗng nhiên nhớ tới phong thư quý quái xuất hiện tối hôm qua, đẩy ra cửa sổ, nhòai người ra ngoài nhìn mới phát hiện ngoài cửa sổ nối liền với hoa viên. Đầu mùa đông, trong hoa viên hoa đã điêu tàn, chỉ còn lại vài gốc cây trường thành, vài chiếc đèn lồng màu đỏ ở trong hành lang đứng đờ, mà thị vệ đi tuần hình như cũng không dám tới gần nơi này, chỉ ở ngoài hoa viên trăm mét rồi nhanh chóng vụt qua.

Long Noãn Noãn đột nhiên cảm thấy kích động muốn chạy trốn, có lẽ vì ở gian phòng bị đè nén quá, vừa nghĩ tới Quế ma ma giám thị cô, cả người liền cảm thấy khó chịu.

Áo tím vụt bay, Long Noãn Noãn thi triển khinh công nhanh chóng biến mất ở hành lang.

Vừa đúng lúc cô cũng muốn tìm một chỗ, xem xem võ công còn có thể tăng lên mấy bậc, như vậy xuất cung mới có thể sinh tồn.

Dễ dàng tránh thoát được bọn thị vệ, đi vào một vườn hoa bỏ hoang, xuyên qua vườn hoa này, Long Noãn Noãn thấy giống một lầu việ đã bị bỏ hoang từ lâu.

Việ này trong vòng trăm thước không có một bóng người, đổ nát cũ kĩ, cạnh cửa giạt tung trong gió.

Long Noãn Noãn đứng ở trước cửa, quan sát bốn phía, quyết định nơi này chính là chỗ về sau cô còn phải tới, vươn tay, thử dò xét định đẩy cửa gỗ dày cộm nặng nề, một tiếng cọt kẹt, cửa kia thế mà tự mở ra.

Nhờ ánh trăng, Long Noãn Noãn thấy rõ địa thế trong việ, chỉ thấy nơi nơi là cỏ hoang, gió vừa thổi, tiếng sột soạt vang lên, giống như đã rất lâu không có người ở.

Chân bước vào việ, một miếng biển gỗ màu đen không trọn vẹn để ngang trên đất, phía trên chữ đã không thấy rõ, chỉ có chữ ở giữa kia mơ hồ khó phân rõ —— thứu! Chỉ là Long Noãn Noãn chỉ lo hưng phấn, nhưng không lưu ý.

Mặc dù hoang vu, nhưng là Noãn Noãn cũng rất hài lòng, tự do hít thở không khí, rốt cuộc có thể cảm nhận được sự tồn tại của mình.

Xác định không ai theo sau, liền xoay người đóng cửa phòng lại.

Tư thế chuẩn bị đã xong, từ từ bật hơi, luyện công. Long Noãn Noãn ngạc nhiên phát hiện những chiêu thức kia chẳng những không mất đi, mà bây giờ lúc cô thi triển hình như càng có thêm nhiều hơn một loại sức mạnh không thể miêu tả, hình như...

Con mắt sắc của Long Noãn Noãn chợt lóe nghi ngờ, dù là ở chỗ tối tăm vẫn khó che giấu được ánh mắt sáng ngời.

“Không ngờ trong hoàng cung Vương triều Mộ Dung này còn có cao thủ!” Đột nhiên, một tiếng cười khê của nam tử truyền đến, một bóng đen trong nháy mắt đánh về phía Noãn Noãn.

9. Chương 10: Nụ Hôn Của Hoàng Đế

Trên mặt Mộ Dung Thánh Khuynh biểu hiện rõ sự hưng phấn, trong con mắt khó nén nổi tự hào, “Ta là Hoàng Long tiên phong!”

“Nha.....Cũng chỉ là tiên phong thôi sao!” Noãn Noãn miễn cưỡng ngoắc ngoắc môi, lơ đãng.

“Người biết cái gì!” Mộ Dung Thánh Khuynh bất mãn trợn mắt nhìn nàng, lúc này, hấn hình như quên mất thân phận Noãn Noãn, cánh tay vung lên, đồng dục, “Chỉ có Hộ Long đường cùng ngũ quốc hoàng tộc mới có thể có đẳng cấp này, ta năm nay không tới hai mươi tuổi, cũng đã là Hoàng Long tiên phong, đã là một đóa hoa tuyệt thế Vương triều Mộ Dung rồi, trừ trừ...” Mộ Dung Thánh Khuynh hình như không tình nguyện nói, nhưng là vì để cho Noãn Noãn tin phục, sùng bái, hấn khẽ cắn răng, “Trừ Thất Hoàng huynh là Tử Long Tướng quân bên ngoài.....Nhưng Thất Hoàng huynh là kỳ tài trăm năm khó gặp của Vương triều Mộ Dung, ngay cả phụ hoàng cũng nói, chỉ cần nhiều hơn ngày giờ, Thất Hoàng huynh nhất định sẽ trở thành Bạch Long Đế Hoàng, nói không chừng tương lai còn là Kim Long thiên tử!”

“Ha ha!” Noãn Noãn cười khẽ một tiếng, cố ý bỏ qua một ít đoạn về Thánh Nguyên Vương gia, “Vẫn là lần đầu tiên nghe có người tự xưng mình là một đóa hoa tuyệt thế đấy!”

Gương mặt tuấn tú của Mộ Dung Thánh Khuynh hơi đỏ hạ thấp, cúi đầu lầm bầm một câu, “Vốn là như vậy mà! Thất Hoàng huynh là bởi vì có kỳ ngộ, nếu không hấn cũng không thể...”

Cuối cùng hấn khẽ cắn răng, vẫn không nói tiếp, nhưng trong giọng điệu kia rõ ràng tỏ sự khinh thường đối với Thánh Nguyên Vương gia.

“Anh là Hoàng Long, Thánh Nguyên Vương gia là Tử Long, vậy Hoàng thượng là cái gì?” Noãn Noãn dường như thuận miệng mà hỏi.

Mộ Dung Thánh Khuynh đột nhiên ngẩng đầu lên, khuôn mặt kinh ngạc, “Người không biết ?”

Noãn Noãn miễn cưỡng nhướng nhướng mày, “Ta nên biết cái gì?”

“Không phải là vì từ nhỏ thân thể Hoàng thượng yếu đuối, không thể tập võ, người mới ghét bỏ Hoàng thượng, không thích Hoàng thượng sao? Không phải người luôn luôn sùng bái nam nhân có võ công cao cường nhất sao?” Mộ Dung Thánh Khuynh hình như kinh ngạc hơn.

“Thật sao?” Noãn Noãn lơ đãng, “Tôi quên rồi, kể từ sau khi ra khỏi lãnh cung, rất nhiều chuyện cũng quên mất!”

“Không trách được!” Mộ Dung Thánh Khuynh làm bộ dáng chợt hiểu ra, “Ta nói nha, Hoàng hậu trước kia sẽ không nói chuyện phiếm với ta đâu. Nàng ấy à, mắt cao hơn đầu, là người lạnh lùng lại ích kỷ, trong mắt cũng chỉ có Thất Hoàng huynh, rõ ràng là Hoàng hậu cũng không giữ nữ tắc...”

Ý thức được Noãn Noãn nhìn hấn, hấn đột nhiên dừng lại, cười khan hai tiếng, lúng túng rũ mắt xuống.

Hấn hôm nay làm sao vậy, sao lại nói với nữ nhân này nhiều như thế? Không phải trước kia hấn rất xem thường nàng sao?

Thấy Noãn Noãn không nói lời nào, Mộ Dung Thánh Khuynh ngược mắt len lén liếc mắt nhìn Noãn Noãn, chỉ thấy nàng dường như vô cùng nhàn nhã, thỉnh thoảng sẽ ngược mắt ngẩng trắng, ánh trắng sáng tỏ chiếu lên da thịt trắng nõn có chút trong suốt, cổ đường cong dưới cổ dọc theo người đi xuống, chập chờn tế nhị, như ngọc bích không tỳ vết, hồng hào ẩn giấu. Áo tím bông bành, tóc đen bay bay, phong hoa tuyệt thế, thật không hổ là đệ nhất mỹ nữ Vương triều Mộ Dung

Mộ Dung Thánh Khuynh cảm thấy trong lòng khẽ động, trên trán bỗng chốc nóng lên, nghĩ thầm, hấn sao có thể cảm thấy nữ nhân này xinh đẹp, trước kia nàng bướng bỉnh ngang tàng khiến hấn vô cùng ghét, tối nay nhất định là gặp quý!

Mộ Dung Thánh Khuynh lập tức đuổi theo, cũng không nói gì nữa, hộ tống Noãn Noãn hồi cung.

“Anh trở về đi, tôi đi vào từ cửa sau, nếu không Quê ma ma lại dài dòng!” Noãn Noãn đột nhiên dừng lại, Mộ Dung Thánh Khuynh không có phòng bị, thiếu chút nữa đụng vào trên người nàng, vì vậy trên mặt cũng có chút nhếch nhác.

“Ha ha!” Noãn Noãn ngoái đầu nhìn lại cười khẽ, ánh mắt chế nhạo.

“Được được!” Mộ Dung Thánh Khuynh vội vàng đáp lời, mượn cơ hội hóa giải lúng túng.

Noãn Noãn nhìn người đàn ông có khuôn mặt tuấn tuyệt, ánh mắt chợt lóe, đột nhiên vươn bàn tay nhỏ, nắm quai hàm của hắn, “Tiểu Soái Ca, anh thật đáng yêu biết không?”

Mộ Dung Thánh Khuynh nghiêng người, quai hàm bị Noãn Noãn kéo dài ra, rất nhanh hắn giơ tay lên, muốn vuốt ve tay Noãn Noãn, cô nhanh chóng tránh ra.

“Người hãy tự trọng!” Mộ Dung Thánh Khuynh tức giận trợn tròn hai mắt, thở hổn hển, “Lúc này ta còn cảm thấy người thay đổi rồi, thì ra là ghê tởm hơn rồi. Hừ!”

Hắn nói xong, thể nhưng thở phì phò phát tay áo là được rồi.

“Xi!” Noãn Noãn cười khê một tiếng, “Như vậy không nhịn được muốn trêu chọc!”

Cô lười nhác xoay người lại, mắt cười trong một giây kế tiếp miễn cưỡng thu lại, áo tím bay lên, lưu loát nhảy vào gian phòng.

“Đi ra đi!” Cô nhỏ giọng nói, lười biếng ngồi ở trên ghế tròn, hơi chau chau mày.

Cửa sổ bị động qua, lúc cô đi có kẹp một mảnh lá cây ở dưới cửa, người bình thường rất khó lưu ý, nhưng bây giờ không thấy, nhất định có người mở cửa sổ, nhảy vào bằng đường đó.

Một cánh tay áo nền trắng thêu hoa văn tinh xảo rủ xuống ở màn che, sau đó, một người bước ra.

Một thân áo trắng chói mắt, điểm tuấn tuyệt nhất của khuôn mặt cũng chính là đôi mắt trắng sáng chói mắt, tóc đen nhẹ bó, sợi tóc trầm xuống, càng thêm mấy phần yếu đuối. Nhưng nam tử ấy cũng đang mỉm cười, nụ cười kia vô cùng dịu dàng, chỉ là con mắt thâm trầm, vừa mê hoặc lòng người vừa làm cho người ta không nhịn được đau lòng.

Dê khoác da sói! Noãn Noãn nhất thời có cái cảm giác này.

“Anh trốn ở trong phòng tôi làm gì?” Noãn Noãn miễn cưỡng nhướng nhướng mày, một chút cũng không có cảm giác tội lỗi Hoàng hậu nửa đêm xuất cung bị người ta bắt tại chỗ.

“Nàng quyến rũ nam nhân như vậy sao? Từ lúc nào thì tiểu đầu tử Thánh Khuynh cũng lọt vào mắt của nàng?” Nam tử kia cười, lời nói ra vô cùng cay nghiệt.

Hắn nhất định là mới vừa thấy được màn đùa giỡn với Mộ Dung Thánh Khuynh!

Noãn Noãn lười phải giải thích, chỉ là nhú mày nhìn hắn.

Hắn cười vẫn dịu dàng như vậy, chỉ là ánh mắt, làm cho người ta rét run cả người.

“Tôi quyến rũ đàn ông cũng không phải là một ngày hay hai ngày rồi, không phải anh cũng một mắt nhắm một mắt mở hay sao?” Noãn Noãn nhàn nhạt mở miệng, hai chân bắt chéo, rung rung không đứng đắn.

Cô tin rằng người đàn ông này không đơn giản, vị Hoàng hậu kia cùng Thánh Nguyên Vương gia tất cả sẽ không qua được mắt của hắn!

Mộ Dung Thánh Khuynh nhìn chằm chằm nàng không ngừng lay động hai chân, đột nhiên động đậy khóe môi, mỉm cười vô hại, “Trẫm chỉ là muốn hỏi Hoàng hậu một chút, Hoàng hậu cũng có cảm giác hứng thú với Trẫm từ lúc nào?”

Hai chân đang lay động của Noãn Noãn bỗng dừng lại.

Người đàn ông này muốn mời cô quyến rũ hắn sao?

Ngước mắt, chống lại một đôi mắt đàn ông nóng bỏng, ánh sáng và nhiệt độ trong đôi mắt kia đủ phá hủy tất cả.

Hắn đột nhiên đứng dậy, đi tới trước mặt cô, đôi mắt nóng rực nhìn chằm chằm cô, sau đó chậm rãi cúi người xuống, gương mặt tuấn tuyệt của hắn ở trước mặt cô phóng đại vô hạn.

Noãn Noãn không biến sắc nhìn hắn, cô cũng rất muốn biết, tên đàn ông giỏi ngụy trang này, rốt cuộc muốn làm gì.

Hắn đưa hai cánh tay ra, nhẹ nhàng ôm lấy eo Noãn Noãn, dịu dàng ôm cô ở trong ngực.

Hơi thở của hắn lạnh lẽo hương mai, quanh quẩn ở chung quanh cô, nhàn nhạt vây quanh cô giống như là cánh tay của hắn, rất nhẹ, cũng rất dịu dàng.

Noãn Noãn ngẩng đầu lên, nhìn hắn.

Cả hai chạm nhau trong phút chốc cô cảm thấy cơ thể hắn cứng ngắc, cùng lúc đó, trong lòng cô cũng sinh ra một cảm giác khác.

Mặt của hắn đến gần lần nữa, ánh mắt nóng bỏng, hương mai, mâu thuẫn rồi lại hài hòa khác thường hoàn toàn vây hãm Noãn Noãn.

Môi của hắn, đặt lên môi cô, trong nháy mắt, Noãn Noãn giống như thấy được tuyết trắng áp mai, hồng mai nở rộ....

10. Chương 11: Sói Đội Lốt Cừu

Cánh tay vung lên, nhưng lần này tăng thêm chút sức, bởi vì Noãn Noãn cảm thấy người đàn ông này chắc chắn sẽ không yếu đuối như bề ngoài!

Bóng dáng màu trắng chợt bay ra ngoài, đụng mạnh vào tấm bình phong màu ngọc , sau đó lại lặn lông lốc xuống, nằm luôn trên đất.

Long Noãn Noãn tận mắt thấy tấm bình phong đổ ập xuống đất.

Nam nhân kia nằm trên mặt đất, thắt lưng gập lại vì đau, sắc mặt càng thêm trắng bệch.

Hắn thật sự không biết võ công! Noãn Noãn kinh ngạc.

Cũng vào lúc này, Quế ma ma ngoài cửa nghe thấy tiếng động, mang theo thị vệ vọt vào, lớn tiếng la lên, “Có thích khách, có thích khách!” Sau đó bao vây Mộ Dung Thánh Anh.

“Hoàng thượng?” Quế ma ma khi nhìn rõ khuôn mặt của nam nhân đang vịn vịn, dẫn thị vệ quỳ trên mặt đất, sau đó len lén chuyển ánh mắt nghi hoặc sang Noãn Noãn.

Noãn Noãn miễn cưỡng nhượng nhượng mảy, lơ đãng.

Cùng lắm thì cô trở lại lãnh cung đó, nói không chừng có thể nhân cơ hội chạy trốn. Cái hoàng cung này, hiện tại khiến cô cảm giác càng ngày càng quỷ dị, khắp nơi đều lạnh lẽo.

Từ nhỏ đến lớn, cô đã phát chán những nơi âm u lạnh lẽo như thế này rồi, thật muốn chạy trốn!

Thật lâu, Mộ Dung Thánh Anh rút cuộc nghiêm mặt bò dậy từ dưới đất, cả người trắng như tuyết nhanh chóng trở nên nhếch nhác, tóc cũng lộn xộn nhưng ngũ quan đó vẫn tuấn mỹ như cũ.

“Không sao, trầm với Hoàng hậu đùa giỡn thôi, đúng không, Hoàng hậu?” Hắn đứng dậy, chân khập khiễng, đi tới trước mặt Noãn Noãn, không để ý nàng đang giầy giụa, vươn cánh tay, nắm eo thon của nàng, trong tròng mắt đen đều là cưng chiều, “Hoàng hậu, thân thể trầm yếu đuối, lần sau ra tay nhẹ một chút!”

Quế ma ma giật mình nhìn hai người đang tựa vào nhau, một trắng một tím, thế nhưng cực kỳ hài hòa.

“Còn nhìn cái gì, còn không mau lui xuống?” Mộ Dung Thánh Anh nhàn nhạt phất tay một cái, dịu dàng nhìn về phía Noãn Noãn, “Trầm muốn hàn huyên với Hoàng hậu một chút, các người đừng tới quấy rầy!”

Về mặt Quế ma ma càng thêm kỳ quái, bà vội vã nhìn Noãn Noãn một cái, thấy Noãn Noãn không phản đối cũng chỉ có thể đi ra ngoài, không cam lòng khép cửa phòng lại.

Noãn Noãn lạnh lùng hất tay nam nhân ra, “Diễn đủ chưa?”

Mộ Dung Thánh Anh không nói lời nào, chỉ là chợt gập người, trên trán có giọt mồ hôi lạnh chảy ra.

Noãn Noãn khẽ động lòng, vạch áo bào của hấn lên, chỉ thấy trên sống lưng đã xuất hiện một mảng tím bầm, nhất định là vừa đụng vào bình phong lúc này...

Noãn Noãn lập tức đi lấy thuốc, nhỏ giọng nói, “Lên giường nằm xuống, tôi bôi thuốc cho anh!”

Mộ Dung Thánh Anh lập tức khẽ nhấp môi, đôi mắt thâm trầm đột nhiên bừng sáng, dịu dàng cười một tiếng rồi lập tức ngoan ngoãn nằm ở trên giường.

Tay chọn cao trắng, Noãn Noãn nhẹ nhàng xoa bóp cho hấn.

Nam nhân nằm ở trên giường thoải mái nhắm mắt lại, dịu dàng nói, “Noãn Noãn, trên giường đều là mùi hương của nàng, thật thơm!”

Noãn Noãn sưng sờ, tay kia chợt dừng lực, nam nhân liền hét thảm một tiếng ai nha, đường cong gợi cảm của sống lưng lập tức dựng thẳng.

Nam nhân ngồi dậy, nửa áo lộ ra da thịt tinh tế trắng sáng, vô tội và đáng thương nhìn cô, đôi mắt mở thật to, trong đó vẫn chứa một tia sáng lóng lánh.

“Đau!” Hấn thấp giọng mở miệng, khẽ bĩu môi, cởi áo khoác xuống, giống như đứa trẻ con làm cho người ta liếc mắt nhìn liền muốn nhào tới hung hăng giầy xéo.

Noãn Noãn không kiên nhẫn trợn mắt một cái, đẩy ngã Mộ Dung Thánh Anh ở trên giường lần nữa, không nói hai lời, đổ toàn bộ cao trắng lên sống lưng của hấn.

Cao trắng là Thánh phẩm chữa thương, nhưng đổ nhiều như vậy, thực sự là khá lạnh! Chỉ thấy nam nhân khẽ co rúm người lại, nghiêng mặt nằm ở trên giường, dịu dàng cười, “Cám ơn nàng!”

“Không cần khách khí!” Noãn Noãn đang muốn khiến người đàn ông này cút đi, chỉ thấy hấn thuận thế nằm nghiêng xuống, mặt mỗi nhắm hai mắt lại.

“Này, đây là phòng của tôi!” Noãn Noãn sưng sờ, dùng một đầu ngón tay chọc chọc hấn.

Hấn nhắm chặt mắt, lông mi thon dài dày đặc chớp chớp, nhẹ nhàng ừ một tiếng, nhưng vẫn bất động.

“Anh còn không đi tôi cũng sẽ không khách khí nữa!” Noãn Noãn lạnh lùng mở miệng, thế nhưng quên mất nơi này là hoàng cung, mà nam nhân nằm ở trên giường cô chính là Hoàng đế!

Nam nhân rút cuộc mở mắt ra, mơ màng nhìn cô, đột nhiên ngồi dậy, cứ như vậy lỗ mũi hướng về phía lỗ mũi, mắt hướng về phía mắt, tỉ mỉ quan sát cô.

Ánh mắt của nam nhân không sắc bén, ngược lại có chút dịu dàng nhưng lại khiến lòng Noãn Noãn dâng lên tia rét lạnh.

“Anh nhìn cái gì?” Noãn Noãn thật thấp giọng mở miệng.

Hấn đột nhiên cười dịu dàng, “Ta thích nàng như bây giờ!”

Noãn Noãn sưng sờ, đã sớm biết hấn hoài nghi, chỉ cảm thấy kỳ quái khi nghe hấn nói câu nói này .

“Anh của quá khứ hay hiện tại tôi đều không thích!” Ăn miếng trả miếng, Noãn Noãn lạnh lùng mở miệng, trực tiếp đến trên giường nằm xuống, thuận tiện một cước đạp hấn xuống giường, “Mau trở lại tẩm cung của anh đi, tôi mệt mỏi, muốn ngủ!”

Mộ Dung Thánh Anh ngồi ở dưới giường, ngoái đầu nhìn lại nữ nhân đang nhắm mắt giả bộ ngủ, sau đó hạ mắt nhìn tình cảnh của mình, không giận, ngược lại cười khẽ, đôi mắt sắc dịu dàng, “Vậy nàng đi ngủ sớm một chút, ngày mai trầm trở lại thăm nàng!” Hấn sửa sang lại áo, đứng dậy, cười híp mắt xoay người đi ra ngoài.

Noãn Noãn đột nhiên mở mắt, lạnh lùng nhìn chằm chằm bóng lưng gầy gò của người nọ.

Cô là sát thủ của tổ chức thiên sứ, từ tiểu học nhiệm vụ đầu tiên của cô chính là khám phá về nguy trạng của người khác. Người đàn ông này, mặc kệ ngoài mặt cười dịu dàng cỡ nào, nhưng thực chất bên trong rét lạnh không thể khinh thường, đôi mắt âm u kia dù dịu dàng nhìn người cũng sẽ lộ ra tia rét lạnh.

Sói đội lột cừu!

Noãn Noãn lần nữa nghĩ tới sự so sánh này, sau đó xoay người ngủ thật say.

Ngoài cửa sổ, nhanh chóng thoáng qua một bóng đen, Quế ma ma lo lắng nhìn bóng người trong phòng, cuối cùng vẫn cột vào trên bờ câu đưa tin một phong thư, thả đi.

Chim bồ câu bay lượn trong bóng đêm, lại chính xác bay vào một đại viện rộng lớn, chọn hạ cánh trên đầu cửa, bốn chữ thiếp vàng to —— Thánh Nguyên Vương phủ!

Trong thư phòng, Mộ Dung Thánh Li nhận lấy tờ giấy trong tay Hàn Ngọc, sau khi nhìn qua nội dung bên trong, thân thể cao lớn rần rở hơi lay động.

Nữ nhân kia không phải Noãn Noãn của hắn, mặc dù bên tai có nốt ruồi nhỏ, mùi hương của nàng không có thay đổi, nhưng trong đôi mắt kia không còn lưu luyến si mê hắn, thậm chí còn có cả phòng bị cùng chán ghét. Rất cuộc nàng là ai? Mộ Dung Thánh Anh đã đưa Noãn Noãn của hắn đi nơi nào?

“Hàn Ngọc, ngày mai vào cung!” bốn chữ ngắn gọn lại không cho phép chối từ được thốt ra từ miệng nam nhân.

“Dạ!” Hàn Ngọc vội vàng đi xuống chuẩn bị.

Vương gia muốn vào cung, tuyệt đối không đơn giản chỉ là vào triều như vậy.

Nhớ lần trước Vương gia vào triều là ba năm trước đây, khi đó tân hoàng lên ngôi, Hoàng thượng cùng Hoàng hậu mở tiệc mời quần thần. Trước mặt quần thần Vương gia muốn dẫn Hoàng hậu đi, lại bị tiên hoàng ngăn cản.

Hôm nay tiên hoàng đã băng hà hai năm, trong triều cũng không còn người có thể ngăn cản Vương gia

Ngày mai....

11. Chương 12: Thái Hậu Quý Quyết

Phượng Tê cung, tẩm cung Thái hậu Vương triều Mộ Dung .

Trước một tấm gương bạc, một nữ tử cả người sắc đỏ thắm yêu mị nhìn gương trang điểm, tóc đen như mực, mềm như tuyết trắng, um tùm rậm rạp, chỉ một bóng lưng đã là khuynh quốc khuynh thành.

“Thái hậu nương nương!” giọng tiểu thái giám khấn thiết vang lên, xuyên qua cửa cung, trực tiếp quỳ gối dưới chân nàng.

Ở bên trong gương bạc, nữ tử dừng động tác trang điểm, chậm rãi xoay người, dung nhan tuyệt thế đột nhiên hiện ra dưới ánh mặt trời, chói mắt.

Đó là một kiểu ương ngạnh đến mức tận cùng, vẻ đẹp mị hoặc đến mức tận cùng, màu da giống như bạch ngọc, dưới ánh mặt trời rạng rỡ phát sáng, đôi mắt màu nâu nhạt, dường như sinh ra một loại sức mạnh mê người, chỉ liếc mắt một cái, tâm trí của người như bị nàng hoàn toàn quyến rũ hút vào, không thể tự thoát ra được.

“Làm sao vậy?” Nữ tử ở trên cao nhìn xuống tiểu thái giám quỳ trên mặt đất, quần đỏ bông bênh, giống như quần lâm thiên hạ.

“Thái hậu nương nương, tối hôm qua Hoàng thượng đến Phượng Vũ cung, rất khuya mới ra ngoài! Theo nô tài lấy được tình báo, hai người chung đụng hòa hợp...” Tiểu thái giám dốc sức ép người ở trên đất, càng nói âm thanh càng nhỏ, cuối cùng lại tự động giảm âm thanh.

Cả Phượng Tê cung đều hiểu điều này có ý như thế nào!

“Ha ha!” Nữ tử đột nhiên cười khê, âm thanh kiều mỹ, phong tình vạn chủng, lại làm cho người ta kinh hãi run sợ lạnh lẽo.

Thân thể tiểu thái giám cơ hồ toàn bộ dính vào trên sàn nhà rồi.

“Kéo hẳn đi xuống, đánh tới chết!” Tiếng cười đột nhiên dừng lại, nhẹ nhàng nói ra bảy chữ giống như không chút để ý, tiểu thái giám nằm trên mặt đất đã sợ đến ngất đi.

Có thị vệ tiến đến, kéo tiểu thái giám ra ngoài.

Nữ nhân kia xoay người lại, tiếp tục ngồi ở trước gương trang điểm, nhìn gương trang điểm, giống như không có gì xảy ra, bên ngoài cung lại vang lên tiếng tiểu thái giám kêu thảm thiết.

“A Sữu!” Đột nhiên, nữ nhân lạnh lùng kêu một câu.

Sau màn che lộ ra một đôi giày mờ mịt, một giọng nữ khàn khàn trả lời, “Nương nương!”

“Biết tiểu thái giám kia tại sao phải chết không?” Nữ nhân vẫn không ngừng động tác dùng lược.

“Bởi vì hắn mang tin tức xấu đến cho nương nương!” Giọng nữ lần nữa thật thấp trả lời.

“Sai!” Nữ nhân miễn cưỡng lắc đầu một cái, màu nâu nhạt trong con mắt đột nhiên có hồng quang khát máu, “Tin tức như thế nào, hắn không thể nắm trong tay, thế nhưng hắn lại vội vàng hấp tấp chạy tới, người như vậy, sao có thể làm được đại sự?”

“Nương nương, nô tỳ đã biết!” Giọng nữ kia lần nữa khàn khàn vang lên.

“Lần này bốn cung bỏ qua cho ngươi, nhưng là ngươi nhớ, chỉ có lần này!” Giọng của nữ nhân lạnh nhạt, nhưng là cô nương A Sữu lại tự biết uy lực những lời này, lập tức liền quỳ xuống.

“Tốt lắm, ngươi đứng lên đi!” Nữ nhân kia hình như rút cuộc hài lòng với dung nhan của mình, lúc này mới chậm rãi đứng dậy, lưỡi biếng vươn tay trắng mịn.

Lập tức có cung nữ tiến đến, cúi đầu, đỡ bàn tay này.

“Hoàng hậu trở về từ lãnh cung, cũng coi là chuyện vui, hôm nay Bốn cung phải đi gặp một chút!” Nàng một mỗi nói, A Sữu quỳ gối sau lưng lại run cầm cập một chút.

“Ha ha...” Nữ nhân cười híp mắt ra khỏi Phượng Tê cung, chỉ để lại A Sữu quỳ gối trong góc.

Trong cung Phượng Vũ, Noãn Noãn cho tất cả những người liên can đi ra ngoài, một mình trốn ở trong phòng nghiên cứu thuốc giải. Hiện tại cô đã vợ vét được rất nhiều món bảo vật trong cung, đến lúc đó dùng thuốc giải làm điều kiện trao đổi, dù là ở bên ngoài cung cũng có thể sống thuận buồm xuôi gió.

“Thái hậu nương nương giá lâm!” Đột nhiên, một giọng nói lạnh lạnh vang lên, Noãn Noãn cả kinh dừng lại động tác trong tay.

Thái hậu nương nương? Cô nhanh chóng giấu phương thuốc cùng thảo dược ở trong đệm chăn, lập tức đứng dậy đi xuống.

Quế ma ma vội vàng chạy vào, gấp giọng nói, “Nương nương, Thái hậu tới, người cần phải nhớ nhất định phải bớt nói, Thái hậu nói gì, người chỉ cần đồng ý là được!”

Noãn Noãn gật đầu, cô muốn ra cung, cũng không cần thiết trêu chọc càng nhiều người, chỉ cần người nọ đừng đến trêu chọc nàng!

Đang suy nghĩ, màn che đã bị vén lên, đầu tiên một thân y phục đỏ chói mắt đập vào tầm mắt Noãn Noãn.

Chân mày Noãn Noãn cau lại, Thái hậu nhiều tuổi như thế còn thích màu đỏ... Đang suy nghĩ, gương mặt tuyệt sắc lộ ra từ sau màn che.

Noãn Noãn khó nén kinh ngạc, trước không nói nữ nhân này yêu mỹ đẹp dễ như thế nào, chính là không nhìn ra số tuổi, mặt cũng đủ để... Nếu như không phải là nàng ta tự mình đến, Noãn Noãn dù là thấy, tuyệt đối cũng không tin, nữ nhân trẻ tuổi như vậy là lão Thái hậu trong phim truyền hình !

Thái hậu đứng ở đằng kia, ánh mắt chậm rãi quan sát Long Noãn Noãn, đôi mắt màu nâu nhạt thoáng có ánh sáng sắc bén, nhưng lại rất nhanh bị âm thanh kia che giấu.

“Tham kiến Thái hậu nương nương!” Quế ma ma thấy Noãn Noãn chậm chạp không hành lễ, chỉ đành phải lặng lẽ kéo cô, quỳ trên mặt đất.

Noãn Noãn lạnh lùng nhíu nhíu mày, cô thật sự không thích quỳ trước mặt một nữ nhân trẻ như vậy, nhưng Quế ma ma lại dè cô xuống, trong khoảng thời gian ngắn ngược lại cô không thể đẩy Quế ma ma ra.

Sau lưng nô tài Phượng Vũ cung cũng quỳ một lượt.

Ở bên trong căn phòng, Thái hậu xinh đẹp kiêu căng đứng đó, trong mắt châm chọc cười, lạnh lùng xẹt qua đỉnh đầu Noãn Noãn.

“Nghe nói Hoàng hậu trở về từ lãnh cung, Bồn cung đặc biệt tới chúc mừng một tiếng!” giọng nói lười biếng mà kiêu mỹ vang lên, bước đến giường êm, lười biếng tựa vào, nằm nghiêng ở trước mặt của Noãn Noãn đang quỳ, lại càng không có ý để Noãn Noãn đứng lên.

Xem ra vị Thái hậu này là kẻ thù của Hoàng hậu! Chỉ là muốn cô cứ quỳ như vậy, không thể dễ dàng như thế! Noãn Noãn âm thầm suy đoán rồi đột nhiên nghiêng người một cái, lập tức té lăn trên đất, Quế ma ma muốn đỡ nhưng cũng không dám.

Noãn Noãn ngã lạch ở một bên, nhẹ nhàng hừ một tiếng, lạnh nhạt nói: “Hồi bẩm Thái hậu, Noãn Noãn mấy ngày trước đây ở lãnh cung bị lạnh, đầu gối vô cùng đau, hiện tại không có quỳ được...”

Thái hậu lạnh lùng nhướng mi, nhìn về phía Long Noãn Noãn vẻ mặt càng thêm ngạc nhiên, chỉ rất là nhanh, nàng kín đáo cười, dịu dàng nói, “Là Bồn cung nghĩ không chu đáo rồi, sao có thể khiến Hoàng hậu quỳ, Hoàng hậu nhanh ngồi đi!”

Noãn Noãn cũng không khách khí, trực tiếp đứng lên ngồi ở một bên bông vải tròn trên ghế, thói quen vất hai chân lên.

Noãn Noãn cảm nhận được ánh mắt sắc bén quét qua hai chân cô, nhưng cô lại lơ đãng nhướng nhướng mày.

Thái hậu này rõ ràng là cố ý đến tra, mặc kệ trước kia người đó ứng phó với Hoàng hậu như thế nào, nhưng cô sẽ không đi vào khuôn phép. Từ lúc mười mấy tuổi có thể đơn độc thi hành nhiệm vụ tới nay, toàn bộ những kẻ dám can đảm khi dễ cô đều bị biến thành từng thi thể cứng ngắc.

Đây là đạo lý sống cơ bản!

Quế ma ma ngày thường ngay cả thấy Hoàng đế đều chỉ hờ hững cúi đầu, giờ phút này đang quỳ trên mặt đất lạnh phát run, đã sớm không ương ngạnh như ngày thường.

Thược Dược cùng Dạ Đàm, càng thêm giật mình, cũng muốn quỳ rạp trên đất.

Noãn Noãn nhàn nhạt nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ lên, liếc nhìn vẻ diễm lệ không gì sánh được của Thái hậu, chẳng lẽ Thái hậu này thật sự đáng sợ như thế?

Noãn Noãn ngồi ở chỗ gần cửa sổ, hơn mười giờ sáng ánh mặt trời đúng lúc chiếu lên trên người của cô, da thịt trắng như tuyết dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng trong suốt. Đôi mắt rực sáng, cả người màu tím đơn giản, buộc vòng qua thân thể, hấp dẫn người nhất không phải là dung mạo cô, mà là phong thái thanh nhã lười biếng, cứ ngồi lơ đãng như vậy, giống như không tranh quyền thế, nhưng trong đôi mắt lại có một tư thái nghiêm nghị.

Nữ nhân này không giống trước! Dung Yên Nhi lạnh lùng nhìn nàng, chột siết chặt ngón tay, một loại hận ý trong xương tỏa ra.

Noãn Noãn đột nhiên cau mày, sát khí, sát khí sắc bén, mặc dù Thái hậu cười tuyệt mỹ khuynh thành, nhưng cô vẫn cảm nhận được sát khí bén nhọn.

Thật không biết Hoàng hậu đã làm chuyện gì đắc tội với Thái hậu, thậm chí còn muốn giết cô!

Trong khoảng thời gian ngắn, hai người nhìn nhau như vậy, giằng co thật lâu cũng không lên tiếng.

Tất cả nô tài cũng nín thở, chỉ sợ sơ ý một chút có thể mất mạng như chơi.

“Thánh Nguyên Vương gia đến!” Đột nhiên, bên ngoài cung một âm thanh lạnh trầm vang lên, cùng lúc đó, một người đàn ông dùng tiếng bước chân phá vỡ sự yên tĩnh quý quýet này.

Trên mặt Thái hậu Dung Yên Nhi đột nhiên thoáng qua vẻ hưng phấn, chỉ là con mắt nàng nhìn về Noãn Noãn càng thêm lạnh nhạt.

Một hơi thở nam tử xâm nhập vào trong tấm cung, phá vỡ sự quý dị giữa hai nữ nhân.

Một thân áo bào màu đỏ tía, vóc người cao lớn tuấn lãng như thần điêu, một loại tuấn mỹ ngũ quan, đôi mắt lạnh lùng khi thấy Noãn Noãn dịu dàng hơn một chút, nhưng lại rất nhanh thu lại.

Mộ Dung Thánh Li đi vào, cũng không nói gì, chỉ là lạnh lùng đứng, mới vừa trong không khí âm y càng thêm đè nén.

“Li, sao hôm nay lại vào cung? Tính ra, ngươi đã ba năm không vào cung rồi!” giọng nói Dung Yên Nhi mềm mại phá vỡ yên lặng.

“Tham kiến Thái hậu nương nương!” Mộ Dung Thánh Li lúc này mới hơi khoát tay, coi như hành lễ với Thái hậu.

Dung Yên Nhi không để tâm, ngược lại trong đôi mắt hiện lên vẻ nhu tình, nhàn nhạt mà gật gật đầu, miễn cưỡng đứng dậy, “Li, có thời gian tới Phượng Tê cung một chút!”

Nói xong, Dung Yên Nhi như có điều suy nghĩ nhìn Long Noãn Noãn một cái, áo đỏ chợt xoay người, lúc đi ngang qua nam tử, nàng đột nhiên đưa tay ra, nhẹ nắm tay của nam tử.

Tất cả nô tài cũng thu mắt cúi đầu, chỉ có mắt một người vẫn đang nhìn bọn họ, đó chính là Noãn Noãn.

12. Chương 13: Hoàng Hậu Hiền Đức

Trong mắt Mộ Dung Thánh Li nhanh chóng xẹt qua tia chán ghét.

Trâu già gặm cỏ non? Noãn Noãn đá mày, chợt huyết sáo một tiếng, dù tiếng không lớn lắm nhưng lại khiến Thái hậu kinh động rụt tay về.

Ánh mắt Dung Yên Nhi đột nhiên tối sầm lại, đôi mắt lạnh lùng trừng về phía Long Noãn Noãn.

Mộ Dung Thánh Li cũng nhanh chóng chuyển tầm mắt, chỉ là trong ánh mắt lại như có điều gì không thể nói rõ thành lời, có nghi ngờ, cũng có lo lắng.

Noãn Noãn nhàn nhã ngồi ở trên cái ghế tròn, như chưa từng có gì xảy ra, trên mặt mang theo nét cười thanh nhã nhìn thẳng về phía hai người bọn họ.

Một Thái hậu, một Vương gia, bọn họ cũng không sợ bị lan truyền mất mặt thì cô còn sợ cái gì?

“Đi!” Thái hậu lạnh lùng nói, trực tiếp ra khỏi Phượng Vũ cung.

Trong phòng đám nô tài quỳ đầy đất, không dám thở mạnh, chỉ còn lại Mộ Dung Thánh Li và Noãn Noãn mắt to trừng mắt nhỏ.

“Các người lui xuống đi!” Rốt cuộc, Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng mở miệng.

“Dạ!” Quế ma ma vội vàng đáp, mang theo đám nô tài đi xuống, hơn nữa còn đặc biệt chu đáo đóng cửa phòng lại.

Noãn Noãn cười lạnh, “Quế ma ma rất nghe lời anh nha!”

Mộ Dung Thánh Li không nói lời nào, chỉ chăm chú nhìn cô, hồi lâu sau hắn mới nhỏ giọng nói, “Muội có biết muội vừa mới chọc giận Thái hậu?”

Noãn Noãn giả bộ không hiểu, “Chọc giận? Không thể nào, tôi chỉ ngứa miệng, huyết sáo một chút thôi mà!”

Sắc mặt lạnh lùng của Mộ Dung Thánh Li có chút thay đổi, nhưng vẫn tiến lên, vươn tay nhẹ nhàng vãn vê vành tai cô, đụng vào nốt ruồi nhỏ mới có thể khiến sự hoài nghi của hắn tạm thời bình tĩnh lại.

Người có thể dịch dung, nhưng chẳng lẽ nốt ruồi nhỏ trên người cũng có thể sao? Không, đây là Noãn Noãn của hắn, chỉ là.....Hắn nhỏ giọng nói, “Noãn Noãn, đừng tùy hứng, cũng đừng gây chuyện nữa, muội đã đợi ba năm, cũng không còn mấy tháng nữa!”

Noãn Noãn nhanh chóng quay mặt đi, để vành tai nhạy cảm tránh khỏi bàn tay của đàn ông, nhưng nhiệt độ nóng bỏng khiến cô không nhìn được căng thẳng trong lòng

“Tôi không hiểu anh đang nói gì!” Mỗi lần thấy Thánh Nguyên Vương gia, Noãn Noãn đều sẽ sợ hết hồn hết vía, có lẽ thân thể này cũng quen với sự đụng chạm của người đàn ông này nên rất nhạy cảm!

Mộ Dung Thánh Li chưa từ bỏ ý định nắm chặt lấy bả vai của cô, “Noãn Noãn, rốt cuộc muội muốn ta làm thế nào? Hôm nay, ta vốn muốn đàm phán với Mộ Dung Thánh Anh, nhưng nghe nói Thái hậu tới nơi này, ta liền lập tức chạy tới, chẳng lẽ điều này còn chưa đủ sao? Muội đã nói sẽ chờ ta, chẳng lẽ chán ghét ta rồi sao?”

Noãn Noãn ngược mắt nhìn đôi mắt tha thiết của người đàn ông, lúc này tất cả trong mắt đều là buồn rầu khổ não.

Noãn Noãn cười lạnh, người đàn ông này có tình cảm với Hoàng hậu thật sao? Chỉ là thật hay không thật đều không quan trọng, bởi vì vị Hoàng hậu kia đã chết, còn người sống là cô, Long Noãn Noãn!

Noãn Noãn lạnh lùng đứng dậy, thoát khỏi dây dưa với đàn ông, cô biết thế lực Thánh Nguyên Vương gia rất lớn, chỉ sợ ngay cả vị Hoàng đế kia cũng kiêng kỵ, hiện tại cô không cần thiết chọc giận hắn.

“Anh trở về đi, bây giờ tôi rất ổn, chỉ hi vọng ngài có thể cho tôi chút thời gian yên tĩnh.” Noãn Noãn nhỏ giọng nói, trì hoãn thời gian mới là thượng sách, đợi cô xuất cung, có được tự do, không còn là Hoàng hậu, người đàn ông này cũng sẽ không thể lại làm phiền cô được!

“Noãn Noãn!” người đàn ông khẽ lên tiếng, hình như vẫn không tình nguyện.

Long Noãn Noãn trực tiếp tiến lên mở cửa phòng, “Nơi này là Phượng Vũ cung, Vương gia thân phận đặc biệt, vẫn không nên ở lại lâu, mời!”

Mộ Dung Thánh Li nhìn gương mặt tuyệt tình, trong lòng chua xót, chẳng lẽ nàng tức giận vì chuyện của Thái hậu sao? Rõ ràng đã sớm biết rõ mọi chuyện, chẳng lẽ nàng vẫn để ý sao?

“Được, ngày khác ta trở lại thăm muội!” Mộ Dung Thánh Li cảm giác đã không níu giữ được trái tim của nữ nhân rồi, hiện tại hắn chỉ có thể lui một bước, nhưng ít nhất, hắn càng chắc chắn nữ nhân này là Noãn Noãn, về phần tại sao không giống nhau....

Cửa phòng Phượng Vũ cung, hai người cứ như vậy nhìn nhau, giằng co.

Phía sau ngọn núi phía xa, tuyết trắng cùng tường vi trên tường hòa thành một mảnh, bóng dáng dưới ánh mặt trời, giống như hình bóng trong ảo giác, không thật một cách khác thường.

“Hoàng thượng, Thái hậu đã đi rồi!” Một ám vệ lặng lẽ từ trong mật đạo trong ngọn núi giả ra ngoài, nhỏ giọng bẩm báo.

Bóng dáng màu trắng chợt nhếch môi cười, chỉ là nụ cười kia lại cực kỳ lạnh lẽo, xem ra đã có người giúp nàng giải vây!

Nam nhân xoay người, biến mất trong đầu đông lạnh ghê người.

Ám vệ lần nữa ẩn ở trong núi giả, tất cả, giống như không có gì xảy ra .

Ở nơi xa, Mộ Dung Thánh Li rốt cuộc cũng bước khỏi cửa phòng, mà cánh cửa sau lưng một giây sau lập tức đóng lại.

Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng đứng đó, hai mấy năm qua, lần đầu tiên cảm thấy bối rối.

Tất cả thay đổi từ đêm trong lãnh cung kia, một đêm kia, rốt cuộc xảy ra chuyện gì hắn không biết?

“Gia, chúng ta vào triều hay là...” Hàn Ngọc thấy sắc mặt chủ tử ủ dột, nhưng vẫn tiến lên hỏi.

“Đi Phượng Tê cung!” Âm thanh của nam nhân hình như phát ra từ trong cổ họng.

Hàn Ngọc sững sờ, Phượng Tê cung? Gia người....

Không đợi hắn ngẫm nghĩ, nam nhân đã trực tiếp đi về phía Phượng Tê cung, Hàn Ngọc chỉ có thể đuổi theo.

Mộ Dung Thánh Li từng nghĩ, hoàng cung này đều nằm trong lòng bàn tay của hắn, trừ một người có thể giở thủ đoạn trước mắt hắn, đó chính là....

Phượng Tê cung ba chữ thiếp vàng to lớn, trải qua phong vũ tiêu tan, nhưng vẫn sáng chói như vậy, giống như là nữ nhân kia, rõ ràng đã là bốn mươi tuổi, nhưng vẫn còn trẻ như vậy.

“Gia, chúng ta vào thật sao?” Hàn Ngọc nhỏ giọng nói, sắc mặt cũng thay đổi.

Hàn Ngọc từ nhỏ theo bên người Mộ Dung Thánh Li, có thể nói là cùng nhau lớn lên, những việc làm của lão bà trong Phượng Tê cung, hắn chỉ nghĩ thôi đã thấy toàn thân lạnh đến buồn nôn. Nhất là mấy năm này, sau khi Tiên hoàng băng hà, bà ta càng thêm tệ hại hơn, mặc dù Phượng Tê cung đêm xuống không người nào dám đến gần, nhưng tiếng cầu xin của những nam đồng vẫn truyền ra cực xa....

“Hàn Ngọc, mười năm trước bà ta không chiếm được ta như thế nào, mười năm sau càng không thể!” Mộ Dung Thánh Li nâng đao tước lên tựa như nâng hai hàng lông mày, ngũ quan ẩn chứa vẻ ngông cuồng, “Ta không phải tên Hoàng đế phế vật kia!”

Hàn Ngọc vội vàng cúi đầu, trong ánh mắt thấy nam tử đẩy phiến cửa lớn màu đỏ đậm ra.

Một hồi gió lạnh thổi đến, Hàn Ngọc nhún vai.

Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng nhíu mày, “Hàn Ngọc, ngươi là ám vệ lợi hại nhất do ta huấn luyện, ngay cả cửa người còn không dám vào, về sau sao có thể đi theo ta kiến công lập nghiệp?”

Hàn Ngọc chột thò cổ dài ra cắn răng đi theo phía sau nam nhân bước chân vào cửa cung.

Cửa lớn màu đỏ một tiếng cọt kẹt đóng lại.

※

Phượng Vũ cung, cuối cùng Noãn Noãn cũng đuổi được Quế ma ma ra ngoài.

“Dạ Đàm, ngươi lại đây!” Noãn Noãn tựa vào trên giường êm vậy bàn tay nhỏ.

Dạ Đàm nghe lời quỳ trên mặt đất.

“Đứng lên đi!” Noãn Noãn nhỏ giọng nói, ý bảo cô ngồi.

Dạ Đàm lập tức có bộ dạng thụ sủng nhược kinh.

“Dạ Đàm, tôi hỏi cô, Thái hậu là mẹ ruột của Hoàng đế sao?” Noãn Noãn nhỏ giọng nói.

Có một số việc, cô nhất định phải biết. Cũng có thể chuẩn bị tốt hơn.

Dạ Đàm lắc đầu một cái, “Không phải ạ!” Cô nhìn chung quanh một chút mới nhỏ giọng nói, “Thái hậu không có con cháu, chỉ là Hoàng hậu hiền đức được tiên hoàng ngự tứ, mẹ ruột của Hoàng thượng và Thánh Nguyên Vương gia đều chết sớm, không ai có thể sánh ngang với Thái hậu, cho nên Hoàng hậu hiền đức được tôn làm Thái hậu!”

“Hoàng hậu hiền đức?” Noãn Noãn lắc đầu một cái, khóe môi châm chọc, người như Thái hậu đúng là làm nhục danh xưng này!

“Dạ Đàm, cô dẫn tôi đến lãnh cung xem một chút!” Noãn Noãn lười biếng đứng dậy.

Hôm nay thấy Thái hậu giá lâm, nói không chừng Hoàng hậu chết đi có liên quan tới Thái hậu, cô phải đến lãnh cung xem một chút, không biết chừng có thể tìm ra dấu vết, về sau cũng có phòng bị tốt.

“Dạ!” Dạ Đàm vội vàng đón, đang chuẩn bị kêu người, Noãn Noãn ngăn cô lại, “Hai chúng ta đi thôi!”
Dạ Đàm sững sờ, nhưng vẫn gật đầu.

13. Chương 14: Môi Đỏ Mê Người

Rõ ràng đang là buổi trưa, bên ngoài nắng chiếu ầm ập, thế nhưng trong Phượng Tê cung lại vô cùng lạnh lẽo!

Cung điện màu đỏ thắm, đỉnh mái màu đen dựng thẳng, dưới mái hiên là một hàng chuông gió, đung đưa chập chờn trong gió, từng hồi chuông vang lên giống như câu hồn.

Tóc đen tung bay, y phục màu đỏ tía cũng theo gió nhẹ bay, nam tử dáng người cao ráo kiên cường đứng ở trong viện, trong lòng đột nhiên hoảng hốt.

Hàn Ngọc càng cảm thấy cả người rét run, hắn nghĩ phải theo sát chủ tử, lại đột nhiên cảm thấy rõ ràng một khắc trước gia vẫn còn ở trước mắt, trong nháy mắt liền lọt vào một mảng sương khói, khiến hắn nhìn không rõ lắm.

“Gia!” Hàn Ngọc chợt kêu to lên, chung quanh mờ mịt.

Chỉ cách có nửa thước, Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng ngoái đầu nhìn lại phía Hàn Ngọc.

“Hàn Ngọc!” Hắn lên tiếng, lại chợt cảm thấy âm thanh của mình giống như trong mộng, vô lực mà phiêu đảng.

Sau lưng Hàn Ngọc hình như không nghe thấy, chung quanh kinh hoảng mờ mịt.

Cũng vào lúc này, cửa điện màu đỏ thắm đột nhiên mở ra, một tấm rèm ngăn cách trong ngoài, một bóng người mỏng lung đứng ở sau rèm cửa, bộ ngực lớn quá đổi gợi cảm.

Mộ Dung Thánh Li nắm chặt ngón tay, mặc cho rèm lụa không tiếng động đẩy ra, phần sa bông bành bên trong, mảnh trường chập chờn, tràn ngập mùi rượu, bóng dáng đầy khiêu gợi đó lại là nữ tử đang cười đầy mỉa mai, tiếng cười lạnh lạnh, một màu đỏ chói mắt, tóc đen mê hồn, càng thêm làn da trắng muốt.

Dung nhan khuynh thành ngẩng lên, khóe mắt khiêu khích, phong tình vạn chủng, làn môi đỏ mọng cười nhẹ cũng đủ câu hồn.

Mộ Dung Thánh Li cảm giác lâm vào trong hỗn độn, tâm trí bế tắc, chợt bên tai như có tiếng hát của nữ tử bay qua, khắp người như đắm chìm trong rừng đào, hoa cỏ nở rộ, hoa rơi nước chảy, như thiên đường giữa nhân gian.

Trong ngực đột nhiên tỏa ra hơi nóng, ngón tay không nhịn được đưa về phía dây lưng có hoa văn màu đỏ tía, nhưng đứng vào lúc ấy, đột nhiên khựng lại.

Bên tai tiếng hát của nữ tử trong nháy mắt trở nên vang dội, uyển chuyển, hình như không thể chờ đợi. Mộ Dung Thánh Li ấn tay ở trên đai lưng, trên mặt gân xanh nổi lên, hơi gấp eo, trong miệng đột nhiên niệm niệm âm.

“Yết Đế Yết Đế. Ba La Yết Đế. Ba La Tăng Yết Đế. Bồ Đề Tát Bà Ha...” Nam tử ngưng mắt, đột nhiên chắp tay trước ngực, thần chí rơi vào trong đó, không chịu ảnh hưởng từ tiếng hát kia nữa.

Nữ nhân dựa người ở trên giường êm, y phục đỏ hồng bông bành, sợi tóc rủ xuống, ngũ quan tuyệt mỹ thoáng hiện lên vẻ độc ác.

Hắn lại có thể thoát khỏi ảo ảnh của bà ta, mấy năm không gặp, người đàn ông này quả nhiên trưởng thành lên rất nhiều!

“Gia!” bên tai truyền tới giọng nói vui mừng của Hàn Ngọc, Mộ Dung Thánh Li lúc này mới dừng niệm kinh.

Ngước mắt, trước mắt vô cùng rõ ràng, trong ánh nắng ấm áp, một nữ tử mị hoặc yếu ớt cười nhìn bọn họ, mà cảnh bọn họ thấy lúc này, dường như thật sự là ảo ảnh.

“Tham kiến Thái hậu nương nương!” Mộ Dung Thánh Li không biến sắc, hơi khom người.

Dung Yên Nhi nhẹ giọng cười, “Thôi thôi, Li, người tới, Bồn cung rất vui!” bà ta chuyển mắt, nhỏ giọng nói, “Ban thưởng ghế ngồi!”

Dứt lời, từ sau màn che xuất hiện bốn cung nữ áo trắng, mang chiếc ghế gỗ điêu khắc, đưa đến trước mặt Thái hậu.

Mộ Dung Thánh Li bước nhanh đến phía trước, bước vào cửa điện, ngồi ngay ngắn ở trên ghế, đối mặt với Thái hậu, cách nhau không quá nửa thước.

Hàn Ngọc không dám tới gần, chỉ có thể tiếp tục canh giữ ở ngoài điện.

“Li thật là hiếm có nha, nhanh như vậy đã đến Phượng Tê cung gặp Bồn cung!” Dung Yên Nhi cười khê, đưa chân trắng ngọc từ dưới y phục đỏ hồng, đột nhiên sờ nhẹ đầu gối nam nhân.

“Thái hậu nương nương, Thánh Li đến đây, là có một chuyện không rõ, muốn thỉnh giáo Thái hậu ngài!” Mộ Dung Thánh Li nghiêm mặt nói, co rút đầu gối về sau, chân Dung Yên Nhi vồ hụt, đành phải ngượng ngừng thu về.

“Nói đi!” Dung Yên Nhi lạnh lùng cười, ánh mắt sắc trầm thấp, một ngón tay ngọc lộ ra từ cánh tay áo lớn, đầu ngón tay thoa sơn móng tay đỏ tươi.

“Thái hậu nương nương có biết, trên thế giới này có loại thuốc làm cho người ta quên quá khứ, hoàn toàn biến thành một người khác không?” Thánh Li trầm thấp lên tiếng, mắt nhìn thẳng.

Nữ nhân chậm rãi cong ngón tay bạch ngọc lên, đầu ngón tay hơi vểnh, vô cùng diễm dứa lẳng lơ, “Cái này à, Bồn cung không biết! Chỉ là Bồn cung muốn biết, là ai đã thay đổi? Long Noãn Noãn?”

Nữ nhân lúc nhắc đến 3 chữ Long Noãn Noãn, cặp mắt màu nâu nhạt đột nhiên trở nên khát máu mà lại giễu cợt.

“Không phải, Thánh Li chỉ cảm thấy tò mò!” Mộ Dung Thánh Li nghe tới Long Noãn Noãn, lòng hơi trùng xuống, hẩn ngược mắt, đột nhiên nhìn chằm chằm nữ nhân, “Thái hậu còn nhớ con Tuyết Hồ mười năm trước không? Thánh Li rất thích nó, nhưng Thái hậu lại không thích, cho người đem Tuyết Hồ lột da nấu canh cho Thái hậu, Thái hậu có còn nhớ rõ Thánh Li năm đó đã làm gì không?”

Dung Yên Nhi xoa nhẹ cánh tay, phía trên kia còn có hai hàng dấu răng thật sắc, mặc dù đã kết vảy, nhưng thời thời khắc khắc nhắc nhở bà ta.

Bà ta thích hai người đàn ông này nhất, bà ta nhất định phải chiếm được, nhất định phải đùa bỡn.

“Bây giờ Thánh Li đã trưởng thành rồi, nhưng tính tình không hề thay đổi, Long Noãn Noãn là người Thánh Li yêu thích, ngàn con Tuyết Hồ năm đó đều không bằng một đầu ngón tay út của Noãn Noãn!” Mộ Dung Thánh Li dừng lại, sâu kín mà cười, đột nhiên lấn người, “Thánh Li cáo từ!”

Dung Yên Nhi nhìn bóng dáng nam tử mạnh mẽ rắn rỏi, có si mê cũng có ghen ghét, bà ta hung hăng siết chặt đôi tay, gương mặt yêu dị vận vẹo biến hình.

“A Sữu!” giọng nói lạnh lẽo vang lên, sau màn che có một người nhanh chóng quỳ xuống.

“Đây chính là hậu quả do người làm việc bất cẩn tạo thành, Bồn cung sẽ cho người một cơ hội cuối cùng!” Dung Yên Nhi nói cộc lốc, chợt cười lạnh, “Li, người cho rằng như vậy là có thể cứu được nữ nhân kia? Cũng được, để cho Bồn cung nhìn một chút bản lĩnh mấy năm nay của người đi!”

Bóng người sau màn che đi xa khỏi nụ cười nham hiểm của nữ nhân.

※

Lãnh cung.

Dạ Đàm lo lắng xoa xoa đôi bàn tay, đi theo sau lưng Long Noãn Noãn, thận trọng vừa đi vừa nhìn quanh. Noãn Noãn chăm chú nhìn cảnh vật chung quanh, không buông tha bất kỳ dấu vết gì.

Một tiếng cọt kẹt, đẩy cửa phòng ra, Noãn Noãn nhìn trong phòng tất cả đều rách loạn, dòng suy nghĩ trở lại buổi tối hôm cô xuyên không tới.

Cô nhớ khi tỉnh lại đã bị dục hỏa đốt người, vậy thuốc đâu rồi. Nếu như có người bỏ thuốc cô, nhất định là hạ ở trong thức ăn hoặc là trong nước trà, lãnh cung từ sau ngày đó vẫn không có ai tới qua, dụng cụ hạ độc chắc vẫn còn!

Noãn Noãn vừa đi, bên chân đột nhiên đá phải một vật, ngồi xồm xuống, trên mặt đất tràn đầy rơm rạ, một chiếc ly ngọc lẳng lẳng nằm đó, hoàn toàn không thích hợp với lãnh cung tan hoang.

Cúi đầu, đang muốn ngửi, bên tai xuyên qua một tràng tiếng gió xé, Noãn Noãn theo trực giác xoay người tránh thoát, một bóng dáng màu đen vụt qua.

“Có thích khách, có thích khách!” Dạ Đàm ở ngoài phòng sợ đến thét chói tai.

Kiểm phong của bóng đen kia chuyển hướng về phía Dạ Đàm đang hét, mà Noãn Noãn nhân cơ hội lập tức kéo mắt cá chân của bóng đen kia lại.

Bóng đen kia đột nhiên quay đầu lại, Noãn Noãn lúc này mới thấy rõ thì ra là một người áo đen che mặt, chỉ là cặp mắt kia....

Không đợi Noãn Noãn cẩn thận suy nghĩ, ánh kiếm chìa vào mặt lần nữa .

Một cỗ khí tức kỳ quái trong thân thể này lại tỏa ra, Noãn Noãn tiến lên nghênh kiếm, thân thể dường như không hề bị khống chế.

Bóng đen bỏ nhào té lăn trên đất, vết máu phun ra trên khăn che mặt.

Bóng đen chuyển mắt, trong cặp mắt kia tất cả đều là ngạc nhiên.

Noãn Noãn cười lạnh, đang muốn bước nhanh đến phía trước, lại thấy bóng đen kia đột nhiên nhảy lên, bay qua tường viện không thấy đâu nữa.

“Nương nương, người không sao chứ?” Dạ Đàm kinh hoảng từ bên ngoài chạy vào.

“Không sao!” Noãn Noãn vỗ vỗ tay, nhặt ly ngọc lên dùng khăn gấm bọc lại, nhanh chân ra khỏi lãnh cung.

Xem ra ly ngọc nhất định có bí mật, lần này cô tới đây là chính xác rồi!

Ra khỏi phòng, đang định bước ra cửa lãnh cung, Noãn Noãn đột nhiên dừng lại, sau đó chậm rãi xoay người.

Trên ngói xanh, một bóng người lẳng lẳng đứng đó, áo trắng bông bênh, tóc đen tung bay, mặt nạ màu vàng dưới ánh mặt trời phát ra kim quang chói mắt.

Đó chẳng phải nam nhân có đôi mắt thần bí đã gặp ở Linh Thứu cung hay sao?

14. Chương 15: Lệ Phi Sinh Non

Không đợi Noãn Noãn có bất kỳ hành động nào, nam tử ở trên nóc phòng chợt nhếch môi cười, trong phút chốc chẳng còn thấy bóng dáng.

Noãn Noãn đang muốn đuổi theo, liền bị Dạ Đàm kéo tay lại: “Nương nương.....Chúng ta trở về đi thôi, nơi này kinh khủng quá!”

Noãn Noãn ngoái đầu nhìn lại một chút, Dạ Đàm bị sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, khe thở dài. Xem ra bên cạnh cô cần phải có người đắc lực, không thể ứng phó với những quỷ kế liên tục biến hóa trong cung này, có điều cũng may cô sẽ không ở lại trong cung quá lâu!

“Được, chúng ta đi thôi!” Noãn Noãn nhỏ giọng nói, chậm rãi ra khỏi lãnh cung.

Muốn tìm kẻ đeo mặt nạ vàng kia, cô tự biết nên đến đâu tìm, vì vậy nhất thời cũng không cần vội.

“Ai nha chủ tử của ta ơi, người đi đâu vậy, nô tỳ đi bưng bát canh liền không thấy bóng dáng người rồi....” Vừa tới gần Phượng Vũ cung, đã thấy Quế ma ma khóc trời gào đất phóng vọt ra, ánh mắt lại cực kỳ ác độc nhìn Dạ Đàm phía sau lưng Noãn Noãn.

Dạ Đàm theo trực giác co rụt người lại một cái.

“Đừng trách Dạ Đàm, là tôi buồn chán, muốn ra ngoài đi dạo!” Noãn Noãn nhỏ giọng nói, bước thẳng vào Phượng Vũ cung.

“Dạ dạ, nương nương nói đúng, chỉ là nương nương, đêm tối thế này, vẫn là đừng đi loạn trong cung....” Quế ma ma vừa đáp lời, thận trọng nói xong, đi theo sau lưng thao thao bất tuyệt.

Long Noãn Noãn xoay người lại, lạnh lùng liếc xéo Quế ma ma, không nhìn thấu thái độ của cô Quế ma ma rốt cuộc ngậm miệng lại.

“Quế ma ma, bà nên nhớ, tôi là chủ tử của bà, hiểu chưa?” Cô lạnh lùng nói, sau đó xoay người vào phòng, đồng thời bảo, “Tôi không gọi các người chớ vào!”

Quế ma ma kinh ngạc há to miệng, trơ mắt nhìn cửa phòng đóng lại, đột nhiên xoay người, lạnh lùng nhìn chằm chằm Dạ Đàm.

Dạ Đàm thở phà phà một tiếng quỳ trên mặt đất, “Ma ma....”

Còn chưa nói hết, liền bị một tay Quế ma ma bịt cái miệng nhỏ, kéo ra ngoài.

Trong phòng, Noãn Noãn lấy ly ngọc trong khăn gấp đặt lên bàn, cầm ngân châm nhẹ nhàng cạo dọc theo bên trong ly ngọc, quả nhiên ngân châm kia nhanh chóng đổi màu.

Một tiếng thở dốc nhẹ nhàng khiến Noãn Noãn ngừng phát đầu, hần đến đây từ lúc nào?

Mộ Dung Thánh Anh, một thân trắng tuyết, mái tóc đen tùy ý dùng kim quan thắt lại, cứ như vậy nhàn nhã lười biếng ngồi ở trên bệ cửa sổ, sau lưng là một vầng trăng sáng, nụ cười kia càng thêm dịu dàng lạnh nhạt.

“Sao vậy? Nhìn ra là độc gì rồi?” Hần trêu chọc, nụ cười vẫn dịu dàng như cũ, chỉ là trong đôi mắt đen lại thoáng có tia sáng không dễ phát giác.

“Vẫn chưa, điều kiện nơi này có hạn, cần có thời gian!” Nếu đã bị hần nhìn thấy, Noãn Noãn liền hào phóng thừa nhận. Chỉ là hôm đó lúc cô tỉnh lại, vị Hoàng đế này lại vừa đúng lúc một mình đi dạo ở ngoài lãnh cung, không biết là trùng hợp hay là....

Noãn Noãn lạnh lùng nhếch khóe môi, liếc mắt nhìn về phía Mộ Dung Thánh Anh, “Gần đây sao rồi? Độc có phát tác không?”

Nam nhân lười biếng buông tay, nhảy xuống từ trên cửa sổ, chậm rãi đi tới trước mặt cô, từ trên cao nhìn cô, đột nhiên vươn cánh tay, nhẹ nhàng nắm lấy cổ cô, hương mai mát lạnh lần nữa vây quanh cô.

Hần cúi người xuống, đến gần cô, môi bạc cách môi cô chỉ có vài xentimet ngắn ngủn, “Hoàng hậu trở nên quan tâm lắm như vậy từ khi nào rồi hả ? Chẳng lẽ là thật sự muốn giúp trẫm giải độc?”

Hơi thở đàn ông thổi tới trên mặt Noãn Noãn, dung nhan tuyệt mỹ phía trên đủ khiến người ta bị mê hoặc. Noãn Noãn cười lạnh, vung tay tát một cái lên khuôn mặt người đàn ông, đẩy hần ra.

Rõ ràng không dùng quá nhiều sức, nhưng hần lại thụt lùi phía sau tới mấy bước, thiếu chút nữa va vào chiếc ghế sau lưng trật chân té, trông rất là nhếch nhác.

Chẳng lẽ tên Hoàng thượng này thật sự không biết võ công? Nhưng tại sao mỗi lần hấn đến gần cô, cô luôn cảm thấy gã đàn ông này không đơn giản vậy?

“Sức lực Hoàng hậu ghê gớm thật! Hoàng hậu tu luyện qua võ công?” Mộ Dung Thánh Anh rút cuộc trụ lại cơ thể, nhỏ giọng hỏi.

“Ai cần anh lo?” Noãn Noãn không để ý tới hấn, nếu hấn muốn giả bộ, vậy thì cứ tiếp tục đi!

Mộ Dung Thánh Anh cười nhạt, cũng không để ý, chỉ là ngồi xuống trên ghế, nhìn cô thử độc.

Tâm tình Noãn Noãn không hăng hái bằng kẻ kia, lạnh lùng chau chau mày, ” Nửa đêm không ngủ, anh chạy tới đây làm gì?”

“Ý của nàng là muốn ta quang minh chính đại tới?” Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên mặt mày cười thành tiếng.

Noãn Noãn đang muốn mắng hấn mấy câu, chỉ nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng Quế ma ma vội vàng gõ cửa, “Nương nương không được rồi, Lệ phi nương nương sinh non rồi !”

Noãn Noãn sững sờ, Lệ phi nương nương là ai ? Cô ta sinh non thì liên quan gì tới cô? Lệ phi là phi tử của Hoàng đế, phải nói thì cũng nên nói với Hoàng đế chứ?

Noãn Noãn nhanh chóng quay đầu nhìn Mộ Dung Thánh Anh, lại thấy hấn giống như không nghe được gì, chỉ là thản nhiên rót trà uống..., đôi mắt lại nhìn chằm chằm ly ngọc tinh xảo bất động, giống như căn bản không hề lắng nghe .

“Ai, phi tử của anh sinh non rồi, không phải anh nên đi xem một chút sao?” Noãn Noãn nhỏ giọng nhắc nhở hấn.

Đứa bé sinh non không phải con hấn sao? Người đàn ông này sao lại tuyệt tình đến vậy, ngay cả đứa bé của mình cũng không đau lòng sao?

Mộ Dung Thánh Anh ngẩng mặt lên, nhếch khóe môi đột nhiên châm chọc một câu, “Chẳng lẽ đến cả muối tốt của mình nàng cũng quên rồi sao? Quên nàng vào cung, cũng là vì Lệ phi sao?”

Noãn Noãn ngẩn ra, Lệ phi? Muối muối? Hoàng hậu là bởi vì Lệ phi mới vào cung hay sao?

“Trà này quả không tồi, là trà Lệ Giang, màu sắc nhẹ, hương vị thuần khiết, quan trọng nhất là, dù đã pha qua mười lần nước, vị trà vẫn nồng đậm như cũ!” Nam nhân chậm rãi mở miệng, uống một hơi cạn sạch trà thơm.

Hấn vẫn còn có ý định thưởng thức trà?

“Nương nương, người nghe thấy không? Lệ phi nương nương sinh non rồi, người....” Ngoài cửa, Quế ma ma càng ngày vội vã.

“Tôi biết rồi, lát nữa sẽ tới !” Noãn Noãn cao giọng quát, xem ra cô nhất định phải tới xem một chút người có thể khiến Hoàng hậu từ bỏ người đàn ông mình yêu thương để tiến cung rồi !

Ngoái đầu nhìn lại, thấy Mộ Dung Thánh Anh vẫn không hề di chuyển uống trà, giống như trà này là rượu ngon, vừa uống vừa khen không dứt miệng.

Không muốn tiếp tục đôi co với gã đàn ông này, Noãn Noãn cảm áo choàng, nhanh chóng lắt mình đi ra ngoài, ngoài cửa Quế ma ma đã gấp đến độ đầu đầy mồ hôi.

“Nương nương, người....”

“Đi thôi!” Noãn Noãn nhỏ giọng nói, ngoái đầu nhìn lại nhìn gian phòng một cái, vội vã ra khỏi Phượng Vũ cung.

Trong phòng, nam nhân chậm rãi đặt ly trà xuống, ánh mắt liếc nhìn ly ngọc tinh xảo bên cạnh bàn, cười lạnh, một luồng sáng trắng bắn ra từ trong ngón tay của hấn, ly ngọc kia lặn xuống mặt đất bể tan tành.

Âm mưu trong hậu cung há có thể từ một ly ngọc nho nhỏ là có thể tháo dỡ, Long Noãn Noãn, trò chơi giờ mới bắt đầu!

15. Chương 16: Còn Có Thể Yêu Ai

Trước Lệ Cảnh cung thái giám không ngừng ra ra vào vào, mọi người thấy Noãn Noãn đều cung kính quỳ xuống.

Noãn Noãn được Quế ma ma trực tiếp đưa vào Lệ Cảnh cung. Noãn Noãn như có điều suy nghĩ, nhìn vẻ mặt lo lắng của Quế ma ma, hình như Quế ma ma rất quan tâm tới Lệ phi nương nương này.

Trên đường tới đây, Noãn Noãn đã biết thêm một chút từ trong những lời thao thao bất tuyệt của Quế ma ma. Thật ra thay vì nói Quế ma ma lâu bầu, không bằng nói là bà ta dường như sợ Noãn Noãn quên mất, nói cho cô nghe mà thôi. Có lẽ Quế ma ma đã biết chuyện Noãn Noãn mất trí nhớ.

Lệ phi tên là Long Lệ Lệ, là thứ nữ của phủ Thừa Tướng, nhưng địa vị trong phủ Thừa tướng rất cao, không phải vì mẫu thân của cô ta được sủng ái, mà bởi cô ta chính là kỳ tài trăm năm khó gặp của Vương triều Mộ Dung Hộ Long. Lúc mười ba tuổi đã là Hoàng Long tiên phong, tất cả mọi người đều cho rằng trước năm 16 tuổi cô ta sẽ đạt tới Tử Long Tướng quân, nói không chừng tương lai còn có thể là thủ lĩnh của Long Đường, nhưng đến nay đã mười chín tuổi, vẫn không thấy có chút tiến bộ nào.

Ba năm trước, Long Lệ Lệ nản lòng thoái chí tiến cung, mà cùng vào cung còn có Long Noãn Noãn.

Nghe giọng của Quế ma ma, hình như Long Noãn Noãn lúc ở phủ Thừa Tướng cũng không có vẻ gì là xuất sắc, có thể ngồi lên ngôi vị Hoàng hậu, tất cả đều bởi vì ý nguyện của tiên hoàng. Về phần tiên hoàng tại sao coi trọng Long Noãn Noãn như vậy, thì không ai biết được!

Noãn Noãn vừa đi vào trong cung vừa suy nghĩ ý tứ trong lời nói của Quế ma ma. Trước kia Long Noãn Noãn biết chút võ công, nhưng là cũng chỉ là cơ bản mà thôi, trong ba năm ngắn ngủi này, tại sao lại lên cấp nhanh như vậy? Ngay cả Long Lệ Lệ được Hộ Long đường coi trọng như vậy cũng vẫn dậm chân tại chỗ, mà chỉ có cô là tấn thăng nhanh như vậy?

“Nương nương, Lệ phi nương nương đang ở bên trong!” Đang suy nghĩ, chợt nghe thấy Quế ma ma nhẹ giọng nhắc nhở cô.

Noãn Noãn gật đầu một cái, ngẩng đầu uốn ngực, chậm rãi đi vào phòng.

Trong phòng ngự y đang kê đơn thuốc, thấy Noãn Noãn đi vào liền quỳ đầy đất.

Người trên giường nằm ở sau màn che, chỉ lộ ra một phần cánh tay tái nhợt.

“Mấy người đứng lên đi!” Noãn Noãn nhàn nhạt nói, ngồi ở trước giường, đưa tay đặt lên trên cánh tay của Lệ phi, chẩn mạch.

“Tỷ tỷ, đứa bé của muội không còn nữa rồi...” Màn che đột nhiên mở ra, một giọng nói mơ hồ, phiêu dật từ sau rèm vang ra ngoài, từ từ, mấy ngón tay xanh xao bầu vịu dọc theo rèm tím, chậm rãi hướng tới bên cạnh, sau đó là một đỉnh đầu đen cúi thấp, chậm rãi từ trong màn bước ra, tiếp nữa là thân thể gầy trơ xương....

Tuy là Noãn Noãn lớn mật, nhưng vẫn bị người trên giường dọa sợ hết hồn, Lệ phi này, thật là có chút tư vị của trinh tử!

“Tỷ tỷ...” mấy ngón tay chợt bắt được cánh tay của cô, giống như là kèm kẹp lại, rất đau.

“Cô khoan đừng nóng vội, để tôi xem xét tình hình!” Long Noãn Noãn theo trực giác hất cánh tay lạnh lẽo kia ra.

Lệ phi không nói, chỉ là dùng cặp mắt trắng dã lặng lẽ nhìn cô chằm chằm.

Mùa đông sắp tới trong tĩnh lặng, càng tăng thêm cảnh tiêu điều cô đơn lạnh lẽo.

Gian phòng kia thật quá lạnh rồi !

Noãn Noãn thở dài, ngón tay đặt trên mạch, yếu đuối như thể không có mạch để cho cô xem, khiến cô nhíu mày thật chặt.

Lệ phi nhất định là đã dùng loại thuốc gì, cho nên mới thành người không ra người quỷ không ra quỷ, đến đứa bé cũng mất rồi, chỉ là do chính cô ta tự dùng hay là....

Phương thuốc của ngự y bốc , cũng chỉ là một chút thuốc bổ, trị ngọn không trị được gốc.

“Tỷ tỷ....” Tiếng Lệ phi vang lên lần nữa , “Tỷ từ khi nào nào biết xem bệnh rồi hả ?”

Noãn Noãn không trả lời cô ta, chỉ là viết thêm ở trên phương thuốc đó thêm hai vị thuốc bắc, có thuốc này, Lệ phi có thể nhanh chóng cải thiện thể hàn, nếu tiếp tục như vậy nữa, chắc cô ta sẽ biến thành quỷ!

Ánh mắt Lệ phi nhìn động tác của Noãn Noãn chầm chầm không chớp, cánh mũi hít hà.

Lúc Noãn Noãn đem phương thuốc giao cho ngự y, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng nam tử lạnh lạnh, “Hoàng thượng giá lâm!”

Noãn Noãn nhàn nhạt nhượng nhượng mày, tên đàn ông này rốt cuộc đã tới! Cũng may cô không phải Hoàng hậu thực sự, tỷ muội chung chồng, không thấy khó xử sao?

“Hoàng thượng tới rồi?” Lệ phi mới vừa còn nửa chết nửa sống đột nhiên từ trên giường nhảy dựng lên, “Hạnh nhi, trăm vàng của ta, quần áo của ta, phần của ta, ai nha, tỷ tỷ, hiện tại ta xấu lắm phải không ?”

Lệ phi chân trần chạy về phía Noãn Noãn, một ngón tay cơ hồ muốn bấm vào trong da thịt của cô.

Noãn Noãn nhện đau, nhỏ giọng nói, “Lệ phi, cô cần nghỉ ngơi!”

Lệ phi đột nhiên nhìn cô, từ từ yên tĩnh lại, nhưng tay kia lại càng bấm càng sâu, “Ta biết rõ tỷ không yêu Hoàng thượng, bởi vì trong lòng tỷ có Thánh Nguyên vương gia. Tất cả mọi người đều biết, Vương triều Mộ Dung sớm muộn đều sẽ là của Thánh Nguyên vương gia. Thánh Nguyên vương gia anh dũng thiện chiến, mà Hoàng thượng là cá mang bệnh, gió vừa thổi là có thể ngã, cho nên tỷ không xem trọng Hoàng thượng. Nhưng tại sao? Nếu tỷ không thích người, tại sao lại muốn người yêu tỷ? Người yêu tỷ, luôn chẳng thèm ngó ngang tới ta, ta ở trong thâm cung này, có thể gặp người một lần khó như lên trời, nhưng tỷ lại coi người chỉ như cỏ rác! Hôm nay, hôm nay ta cho Đào nhi đi tìm Hoàng thượng, Hoàng thượng không chịu, nhưng tỷ vừa tới người đã tới rồi. Tỷ tỷ, tỷ tỷ tốt của ta, phải chăng ta nên cảm tạ tỷ?”

Tóc đen quấn quanh bên trong, nữ nhân sắc mặt tái nhợt lộ ra vẻ điên cuồng.

Noãn Noãn nhíu nhíu mày, cô có thể cảm thấy hận ý của Lệ phi đối với Hoàng hậu! Đã từng có một người phụ nữ hận cô như vậy, nói cô đoạt người đàn ông của cô ta, nhưng đến cuối cùng, cô lại chết ở trong ngực người đàn ông mà cô giành được.

Noãn Noãn xoay mình cười lạnh, những thứ âm u rét lạnh trong quá khứ, cô đã rất lâu không nghĩ tới, hôm nay ở nơi này dưới sự kích thích của Lệ phi, bất chợt toàn bộ đều hiện ra ngoài.

Noãn Noãn kéo tay của nữ nhân xuống khỏi cánh tay mình, cô lạnh lùng nhìn chằm chằm Lệ phi nổi điên, lạnh nhạt nói, “Lệ phi, cô nghe đây, Hoàng thượng yêu tôi, không phải lỗi của tôi. Hắn không thương cô, đó là vấn đề giữa cô với hắn, cô không có quyền tới chất vấn tôi! Tôi yêu người nào là chuyện của mình tôi, cô hiểu chưa?”

Lệ phi sững sờ nhìn Noãn Noãn nổi đóa, dường như không dám tin, đây là tỷ tỷ thương nàng nhất sao? Đây là người vì giúp nàng vào cung, cam nguyện vứt bỏ Thánh Nguyên vương gia sao? Tại sao xa lạ như vậy?

Mặc dù Quế ma ma đã chuẩn bị tâm lý, nhưng cũng nhìn đến choáng váng. Dù sao Lệ phi đối với nương nương mà nói là một người vô cùng đặc biệt, nàng đã từng nói, coi như cả đời này không thể ở bên Thánh Nguyên vương gia, nàng cũng muốn thành toàn cho Lệ phi, bởi vì....

Nhưng mà bây giờ....

“Thân là Hoàng hậu, nàng trừ yêu trăm còn có thể yêu người nào?” Đột nhiên, một giọng nói lạnh trầm vang lên, nam tử mặc áo trắng lạnh lùng đứng ở nơi cửa phòng, sau lưng bốn thái giám đứng thẳng cúi đầu, không dám thở mạnh.

Trên mặt nam nhân đã sớm không còn nụ cười dịu dàng lúc trước, chỉ còn dư lại vẻ hung ác nham hiểm cùng tức giận.

16. Chương 17: Trừng Phạt

Noãn Noãn kinh ngạc chau mày, đây là lần đầu tiên cô thấy tên Hoàng thượng này tức giận như vậy, hoặc là đây mới là phản ứng chân thật của hắn?

Lệ phi đột nhiên luống cuống tay chân sửa sang lại tóc tai lộn xộn, lôi kéo những nếp quần áo nhăn nhúm, nhưng sau đó lại ý thức đến một vấn đề, đó là từ khi Hoàng thượng đi vào, từ đầu đến cuối cũng không nhìn qua cô ta một cái, ánh mắt Hoàng thượng vẫn chỉ đặt trên dáng người mỹ lệ như tiên tử của Long Noãn Noãn.

Nóng nảy vội vàng, hai chân Lệ phi đột nhiên mềm nhũn, té quỵ dưới đất, Noãn Noãn tiến lên giang hai cánh tay, đỡ lấy thân thể cô ta.

Mộ Dung Thánh Anh từ đầu chí cuối cũng chẳng di chuyển lấy một bước, cho đến khi Lệ phi yếu đuối nằm ở trên bả vai Noãn Noãn, ánh mắt nguy hiểm của hắn lúc này mới lạnh lùng liếc cô ta.

Nữ nhân nhíu chặt mày, cả người tràn đầy căm hận cùng bi thương.

Mộ Dung Thánh Anh nhếch môi châm chọc, phát phát tay, sau lưng bốn gã thái giám lập tức tiến lên, đỡ lấy Lệ phi trong ngực Noãn Noãn, dìu cô ta lên giường.

“Tham kiến Hoàng thượng!” ngự y quỳ gối một bên lúc này mới dám bước lên, nhỏ giọng nói, “Hoàng thượng, Lệ phi nương nương thân thể quá mức suy nhược, long tử không giữ được!”

Đường cong trên khóe môi của Mộ Dung Thánh Anh lớn hơn, vẻ châm chọc cũng càng sâu.

“Không sao, trăm còn trẻ, còn rất nhiều cơ hội, các người tất cả lui xuống đi, để Lệ phi nghỉ ngơi cho khỏe!” Mộ Dung Thánh Anh miễn cưỡng mở miệng, trong giọng nói hơi hệt khiến khuôn mặt Lệ phi tái nhợt như người chết càng thêm xanh mét kinh người.

Noãn Noãn tức giận quay mặt, gã đàn ông này sao có thể máu lạnh như vậy, đây là đứa bé của hắn, Lệ phi dù gì cũng là thê tử của hắn, sao hắn nở nói như vậy ?

“Mộ Dung Thánh Anh, tại sao trái tim anh có thể tàn ác như vậy, đứa bé này là máu mủ ruột thịt của anh, hử dử còn không ăn thịt con!” Nhịn lại nhịn, nhưng là cuối cùng vẫn không thể nén được cơn tức, Noãn Noãn nhảy dựng lên.

Mộ Dung Thánh Anh cười lạnh một tiếng, đột nhiên tiến lên, ngón tay trắng nõn thon dài sạch sẽ hung hăng nắm lấy cổ cô, gương mặt tuấn tú cúi xuống, môi bạc cơ hồ muốn dán lên môi Noãn Noãn, từng câu từng chữ lạnh lùng lên tiếng, “Trăm chỉ muốn có đứa bé của Hoàng hậu, những người khác, không có tư cách sinh hạ long tử cho trăm !”

“Anh!” Noãn Noãn lạnh lùng dõi theo hắn, đột nhiên nhìn thấy trong mắt hắn là trò đùa tác quái, chẳng lẽ người đàn ông này là cố ý hay sao? Cố ý nói những lời khiến Lệ phi càng hận cô hơn ? Tại sao?

Mộ Dung Thánh Anh một tay giữ chặt cổ Noãn Noãn, một tay ôm lấy eo cô, giây kế tiếp, hắn đột nhiên cười yêu mị, lông mi đen thon dài chớp chớp vô tội, “Hoàng hậu, trăm dám cam đoan, Đại hoàng tử của trăm, nhất định sẽ do Hoàng hậu nàng sinh ra!”

Hắn đây là có ý gì? Chẳng lẽ.....Noãn Noãn theo trực giác quay mặt sang, vừa đúng lúc đối diện với gương mặt xanh mét của Lệ phi, ánh mắt tuyệt vọng khiến lòng cô nhói lên.

Không phải cô thương hại Lệ phi, người trong tổ chức Thiên sứ, tâm can kiểu gì cũng có, trái tim tham lam, trái tim ích kỷ, trái tim lạnh lùng, nhưng chỉ thiếu một dạng, đồng cảm! Đối với những người hận cô, cô sẽ

chỉ tránh đi thật xa, người không phạm ta, ta không phạm người, nhưng mà đối với kẻ rõ ràng đang cố ý châm ngòi thị phi như Mộ Dung Thánh Anh....

Siết chặt ngón tay, thật muốn tung phần độc giữa ngón tay vào mặt gã đàn ông này, đáng ghét lúc này mà hắn còn cười dịu dàng đến vậy, khuyhnh quốc khuyhnh thành!

“Tỷ tỷ!” Đột nhiên, Lệ phi bò dậy từ trên giường, lập tức ngã xuống dưới giường, sau đó lại lảo đảo quỳ gối trước mặt Noãn Noãn.

“Tỷ tỷ, cầu xin tỷ, van cầu người để cho ta sinh hạ một đứa bé cho Hoàng thượng đi, đây là thứ duy nhất trong cung muội có thể dựa vào!” Lệ phi nói xong, khuôn mặt tái nhợt ép xuống, dập đầu thật sâu trước Noãn Noãn.

Long Noãn Noãn sau khi sững sốt, lập tức nhếch đôi môi đỏ mọng châm chọc, đây là tiết mục gì? Rõ ràng là chuyện giữa Hoàng đế sói đội lột cừu này với Lệ phi, tại sao lại liên lụy đến cô? Vừa nghĩ tới thủ cung sa trên người Hoàng hậu, Long Noãn Noãn đột nhiên đã hiểu ra điều gì.

Suy nghĩ một chút thấy Hoàng hậu này thật rất khổ, nếu quả thật giống như Quế ma ma nói, cô vô cùng yêu thương muội muội Long Lệ Lệ này, không tiếc vào cung vì Long Lệ Lệ, lại không quên được tình yêu với Thánh Nguyên vương gia, ở trong cung ba năm, cự tuyệt phu quân của mình, thà vào lãnh cung cũng không chịu hoan hảo cùng Hoàng thượng, thậm chí có thể còn đang giúp Thánh Nguyên vương gia soán vị....

Vị Hoàng hậu này, rốt cuộc là người phụ nữ như thế nào? Có thể chí tình chí nghĩa, trong mắt hạ nhân lại vô cùng thanh cao lạnh lùng.

Ha ha, Noãn Noãn giấu cợt cười, Hoàng hậu này để lại cục diện rối rắm, thật là đủ cho cô dọn dẹp mà!

Mộ Dung Thánh Anh tựa hồ đang chờ đợi Long Noãn Noãn trả lời, giống như lý do hôm nay hắn đi chuyển này chính là muốn xem kịch hay!

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ!” giọng điệu Lệ phi u oán mà vô lực, thế nhưng ngón tay khô gầy lại đâm vào làm đau Noãn Noãn.

“Lệ phi, cô cầu xin lắm người rồi, người cô phải cầu là hắn, không phải tôi!” Noãn Noãn lạnh lùng gạt tay Lệ phi, đưa nó đặt lên trên người Hoàng thượng đang xem kịch hay, sau đó miễn cưỡng lui về phía sau hai bước.

Tay Lệ phi đặt trên cánh tay của Mộ Dung Thánh Anh, toàn thân tựa hồ đang sợ, hơi run rẩy.

Trên mặt Mộ Dung Thánh Anh vẫn duy trì nụ cười ý vị sâu xa, hắn nghiêng đầu, nhìn Noãn Noãn, nụ cười kia càng ngày càng sâu, dường như là lan đến tận khóe mắt.

“Lệ phi nương nương xuất huyết!” Quế ma ma thét một tiếng kinh hãi, rốt cuộc phá vỡ không khí quái dị bên trong phòng.

Mắt Noãn Noãn tối sầm lại, quả nhiên trông thấy phía dưới Lệ phi một mảng máu lớn, mà hình như cô ta đã hôn mê, từ từ ngã xuống dọc theo thân thể thon dài cao lớn của nam nhân.

Ánh mắt nam nhân từ đầu chí cuối cũng không nhìn qua cô ta một cái.

Noãn Noãn đột nhiên cảm thấy tức giận, Mộ Dung Thánh Anh tuyệt tình đối với Long Lệ Lệ khiến cô nghĩ tới gã đàn ông ác độc cắm dao vào trái tim của cô. Chẳng lẽ yêu một người sẽ phải chịu đựng nhiều tổn thương như vậy sao? Cô chợt tiến lên, ôm Lệ phi vào trong ngực, từ trong tay áo lấy ra cái túi, lấy một viên thuốc đặt ở trong miệng cô ta.

Đó là chính thuốc cầm máu cô len lén luyện, nghĩ tới về sau có thể dùng tới, hôm nay, lại cho Lệ phi dùng.

Nhìn động tác của Noãn Noãn, Mộ Dung Thánh Anh như có điều suy nghĩ, nụ cười lan rộng thêm nữa, chỉ là đôi mắt âm trầm kia cũng càng ngày càng lạnh.

※

Từ Lệ Cảnh cung đi ra đã là rạng sáng, Long Noãn Noãn khoác áo choàng màu trắng, đi từ từ dọc theo đường đá xanh trong cung, sáng sớm gió lạnh lạnh làm cô càng thêm cảm giác lạnh lẽo.

Lệ phi đã không còn đáng ngại, nghỉ ngơi mấy ngày là khỏe, nhưng tối hôm qua thái độ của Mộ Dung Thánh Anh khiến cho lòng cô không thoải mái.

Nếu như không thích Lệ phi, tại sao còn muốn lên giường với cô ta? Đứa bé không còn, sao gã đàn ông kia còn có thể nói ra lời tuyệt tình như vậy?

Quế ma ma thấy sắc mặt Noãn Noãn không tốt, nên cũng không dám nói gì, chỉ yên lặng ở phía sau, nhưng vừa nghĩ tới dáng vẻ Lệ phi, lòng bà ta liền thắt chặt.

Nghiệp chướng!

Xuyên qua Ngự Hoa Viên, đột nhiên thấy Mộ Dung Thánh Khuynh vội vàng mang theo ngự y chạy về phía điện Càn Khôn.

Thời điểm chạm mặt Noãn Noãn, Mộ Dung Thánh Khuynh há hốc mồm, hình như muốn nói điều gì, cuối cùng vẫn không có mở miệng, chỉ oán hận trợn mắt nhìn Noãn Noãn một cái.

Nếu như là thường ngày, Noãn Noãn có lẽ sẽ đi theo Mộ Dung Thánh Khuynh nhìn một chút, chỉ sợ là độc của gã đàn ông kia lại tái phát!

Nhưng hôm nay, Noãn Noãn lạnh lùng hơi nhếch môi, trực tiếp rời đi.

Nam nhân tuyệt tình, cũng nên bị trừng phạt một chút!

17. Chương 18: Ác Mộng

Trong tấm cung điện Càn Khôn, sắc mặt nam nhân tái nhợt thậm chí còn trắng hơn so với áo trắng trên người, cả người giống như một con tôm lớn cong mình nằm trên mặt đất, hàm răng cắn chặt lại, bèn trán bởi vì cổ nén đau đớn mà toát ra mồ hôi lạnh.

Tóc đen tán loạn, kim quan sớm đã rơi sang một bên, sợi tóc quấn quanh ở trên cổ nam nhân giống như tơ nhện .

Cung nữ và thái giám mười mấy năm qua đã thành thói quen với bệnh tình Hoàng thượng như thế, không cần bất cứ phân phó nào, bọn họ cũng canh giữ ở bên ngoài cung, không người nào dám đi vào.

Một bóng dáng màu đỏ thướt tha đứng sau cách tấm bình phong không xa, lạnh lùng nghe động tĩnh trước tấm bình phong .

“Ừ...” nam nhân không nhin được, cất tiếng khàn khàn, thân thể bởi vì không chịu nổi cơn đau mà tê cứng co quắp.

“Anh, người tội gì phải như vậy?” âm thanh kiều媚 của nữ nhân chậm rãi vang lên, ngay sau đó khẽ thở dài một cái, “Người đã trưởng thành, cũng không còn nghe lời nữa, Bồn cung thật nhớ bộ dạng láu lỉnh lúc bé của người !”

Mộ Dung Thánh Anh đang nằm cong trên mặt đất, lúc nghe thấy lời nói của nữ nhân kia trên nét mặt trông càng thêm đáng sợ, gân xanh trên trán lòi ra dữ dội, gương mặt vặn vẹo cùng bắp thịt đang co quắp mãnh liệt, hai mắt càng thêm lửa giận hừng hực, thiêu đốt ánh sáng tà ác và ngoan tuyệt.

Khi còn bé... nam nhân đột nhiên ngẩng đầu, một hóp máu đen phù một tiếng phun ra, nhuộm đen cả áo trắng.

Nữ nhân lại lặng lẽ thở dài một cái, “Nếu Bồn cung là người, liền ngoan ngoãn nghe theo lời Bồn cung, Bồn cung sẽ bảo vệ giang sơn vững chắc, chỉ đáng tiếc, người căn bản luôn thích đối nghịch với Bồn cung !”

Nam nhân oán hận nhắm mắt lại, khóe môi lại quật cường cong lên.

Tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp lần nữa, tuyệt đối không để cơn ác mộng hồi bé được tiếp tục!

“Hoàng huynh...” Ngoài cửa vang lên âm thanh lo lắng Mộ Dung Thánh Khuynh, bóng dáng sau tấm bình phong trong nháy mắt biến mất không còn tung tích, chỉ để lại cả phòng mùi thơm của hoa Mạn Đà La .

Cửa phòng bị đẩy ra, Mộ Dung Thánh Khuynh dẫn theo ngự y đi vào gian phòng, thấy tình cảnh trước mắt, cũng không dám tiến lên, chỉ yên lặng nhìn, để cho độc của nam nhân phát tác qua đi.

Một khắc sau, khi nam nhân đau đến ngất đi, Mộ Dung Thánh Khuynh mới đỡ nam nhân dời lên giường, để ngự y bắt mạch.

Nhìn thấy ngự y lần nữa lắc đầu, Mộ Dung Thánh Khuynh liền hận nghiêng răng nghiêng lợi, hấn nhỏ giọng hét lên, “Các người dám rác rưởi này, một ngày nào đó ta sẽ phá hết Ngự Y Viện của bọn người, một chút bệnh cũng không xem được!”

Đám ngự y thu mắt cúi đầu nghe, kê một phương thuốc như cũ rồi lui ra ngoài.

Mộ Dung Thánh Khuynh nhìn nam nhân hôn mê trên giường, hung hăng cắn răng, đột nhiên đứng dậy, đang chuẩn bị đi tìm nữ nhân kia đòi thuốc giải, vạt áo của hắn chợt lập tức bị nam nhân bắt được.

“Hoàng huynh, người tỉnh rồi?” Mộ Dung Thánh Khuynh vội vàng quay đầu lại, quan tâm nhìn nam nhân trên giường .

Mộ Dung Thánh Anh yếu đuối mở hai mắt ra, vốn là cặp mắt đen nhánh lúc này đã hoàn toàn u ám không ánh sáng, hắn tóm lấy y phục Mộ Dung Thánh Khuynh, lắc đầu một cái, “Đừng đi.....Ta không thể để cho đệ bước theo gót ta!”

Mộ Dung Thánh Khuynh nhỏ giọng nói, “Hoàng huynh, chẳng lẽ đệ cứ phải nhìn huynh chịu khổ sở như vậy sao?”

Mộ Dung Thánh Anh lắc đầu một cái, giọng nói cứng rắn lại có một tia van xin, “Ta đã quen rồi, Khuynh, đừng đi!”

Thánh Khuynh cuối cùng gật đầu một cái, “Đệ biết rồi! Hoàng huynh, người cố gắng nghỉ ngơi!”

Mộ Dung Thánh Anh chậm rãi nhắm mắt lại, nhưng hình như còn có chút không yên lòng, nắm thật chặt tay Mộ Dung Thánh Khuynh.

Chờ nam tử ngủ say, Mộ Dung Thánh Khuynh rút tay của mình về, dứt khoát ra khỏi điện Càn Khôn.

Hắn biết Mộ Dung Thánh Anh luôn luôn đối với hắn rất tốt, càng như vậy, hắn càng muốn làm chút việc cho hắn.

Đứng ở bên ngoài Phượng Tê cung, Mộ Dung Thánh Khuynh theo trực giác rút cổ vào trong áo, nhưng vừa nghĩ tới hoàng huynh nằm trên giường, hắn gian nan nuốt nước miếng một cái, trực tiếp đi vào bên trong cửa cung màu đỏ sẫm.

Thảm màu đỏ, giường màu đỏ, màn che cũng màu đỏ, bao gồm cả nữ nhân yêu dị mặc y phục đỏ hồng kéo dài trên đất.

Mộ Dung Thánh Khuynh chưa từng cảm thấy màu đỏ chói mắt như thế!

Một bàn tay trắng như tuyết đưa ra, nữ nhân dùng đầu ngón tay nhọn lười biếng phất qua hai mắt, một đôi môi kiều mỵ cùng với hai mắt tham lam quét qua nam tử có vóc người tuấn tú cao lớn và gương mặt tuấn mỹ như ánh mặt trời.

Dưới ánh mắt của nữ nhân, Mộ Dung Thánh Khuynh co rúm cả người lại.

“Người chính là con trai của Ngọc phi? Không ngờ mấy năm không gặp, mà cũng trở mã như ngọc thụ lâm phong rồi, Ngọc phi trên trời có linh, cũng được an ủi!” Giọng của nữ nhân chậm rãi vang lên, mê hoặc lòng người.

“Là Thánh Khuynh bất hiếu, chưa tới thăm Thái hậu nương nương!” Mộ Dung Thánh Khuynh nhịn rùng mình trong lòng, cung kính nói.

“Hiện tại cũng không muộn! Ha ha!” Nữ nhân xinh đẹp đột nhiên cười lên, tiếng cười khiến người ta phải hoảng sợ.

Mộ Dung Thánh Khuynh sững sờ, đang muốn ngoảnh mặt, đột nhiên, một mùi thơm lạ lùng đem hân vẫy lại, một bàn tay lạnh lẽo mang theo mùi thơm lạ lùng đột nhiên nắm chặt cầm hân, ép buộc hân ngẩng mặt lên.

Nữ nhân mặt quỷ dị vừa đứng nhìn thẳng hân.

Mộ Dung Thánh Khuynh muốn lui về phía sau, cầm lại bị tay của nữ nhân giữ chặt, ánh mắt hân lay động, trở mắt nhìn mặt của nữ nhân ở trước mặt hân phóng đại vô hạn, đôi môi đỏ tươi, như uống máu của trẻ con, cơ hồ muốn in lên hân.

“Thái hậu.....Nương nương...” Mộ Dung Thánh Khuynh nỗ lực tìm về giọng nói của mình.

“Nói đi, ngươi muốn gì?” Nữ nhân giống như dục vọng tà ác, ngón tay lạnh lẽo chậm rãi từ cầm nam nhân lướt đến trước ngực nam nhân.

Mộ Dung Thánh Khuynh nuốt nước miếng ừng ực một cái, trở mắt nhìn bàn tay không an phận vào trong vạt áo của hân.

“Nói mau, thừa dịp hiện tại Bồn cung có hứng thú!” Nữ nhân chậm rãi gần sát hân, môi đỏ mọng tỏ bên tai hân thổi thổi.

Mộ Dung Thánh Khuynh khê cần rằng, “Thánh Khuynh muốn cầu xin Thái hậu nương nương bỏ qua cho Hoàng thượng!”

Nữ nhân đang vuốt ve bộ ngực của hân tay hơi dừng lại, đột nhiên, một tiếng cười sắc xảo mà quỷ dị bật ra từ đôi môi như máu.

“Ha ha ha, thật đúng là buồn cười, ngươi cho rằng dựa vào tư chất của ngươi, có thể thay thế Thánh Anh sao? Hân là nam nhân mà Bồn cung muốn có nhất!” Ấy dùng lực mạnh lạnh lùng kéo quả hồng vênh lên trên ngực nam nhân.

Mộ Dung Thánh Khuynh đau đến gấp người.

“Chỉ là ngươi cũng coi như cao cấp, nếu đưa tới cửa, cũng không thể lãng phí, nhưng ngươi yên tâm, Bồn cung sẽ không động tới ngươi, bởi vì ngươi là giới hạn thấp nhất của Thánh Anh! Chỉ là giáo huấn nho nhỏ cũng cần thiết!” Nữ nhân cười lạnh, đột nhiên liếc mắt lạnh lùng phân phó, “Lãnh Hương, Lãnh Bích, ra ngoài!”

Âm thanh nữ nhân chưa dứt, từ sau tấm bình phong hai nữ nhân mặc áo xanh liền ra ngoài, hai người nhìn về phía Mộ Dung Thánh Khuynh trong ánh mắt đầy tà ác cùng dâm tà.

“Tên nam nhân này giao cho các ngươi, nhớ, trừng phạt một chút là được rồi, thân thể Thánh Anh Bồn cung còn chưa chơi đủ!” Nữ nhân lưỡi biếng nhấc ngón tay như tuyết, trên ngón tay sơn móng tay màu đỏ.

“Dạ!” Hai lục y nữ tử dâm tà cười một tiếng, tiến lên một tả một hữu kéo cánh tay Mộ Dung Thánh Khuynh.

“Các ngươi buông ta ra!” Mộ Dung Thánh Khuynh đang muốn giãy giụa, trên lưng đột nhiên đau xót, trước mặt tối sầm lại liền hôn mê bất tỉnh.

Nữ nhân kéo áo trên của nam nhân xuống, lộ ra lồng ngực tinh trắng gầy gò, chợt cười ha ha, “Đi đi! Lần này tiện nghi cho hai người các ngươi rồi!”

Hai nữ nhân sau khi cung kính gập đầu, lập tức không kịp chờ đợi lui xuống....

18. Chương 19: Cái Chết Của Dạ Đàm

Noãn Noãn trở về phòng, nhốt tất cả mọi người ở ngoài cửa.

Mộ Dung Thánh Anh tuyệt tình đối với Lệ phi khiến cô nghĩ tới nỗi đau của kiếp trước. Cô ngoái đầu nhìn gói thuốc trên giường, đó là thuốc giải chế cho Mộ Dung Thánh Anh, đã thành công một nửa. Cô bước lên, siết chặt tay, muốn vứt luôn xuống đất nhưng cuối cùng vẫn nhịn lại.

Cô chế thuốc giải này vốn chỉ vì để giúp mình có thể xuất cung, cho nên Mộ Dung Thánh Anh là người đàn ông xấu xa thế nào thì liên quan gì tới cô? Giữa cô và hắn cũng chỉ là quan hệ lợi dụng và bị lợi dụng!

Tâm tình từ từ bình tĩnh lại, Noãn Noãn thở phào nhẹ nhõm, đặt gói thuốc ở cuối giường, vuốt ve bụng, lúc này mới nhớ tới cô bận rộn cả đêm, giờ đã thấy đói bụng!

“Dạ Đàm!” Mở cửa phòng, Noãn Noãn cao giọng gọi.

Ngoài cửa chỉ có mấy cái cung nữ coi chừng, Quế ma ma hẳn là đã trở về phòng nghỉ ngơi.

Mấy cung nữ nghe thấy tên Dạ Đàm, sắc mặt tái nhợt, tất cả đều thu mắt cúi đầu không dám nói tiếp nữa.

“Thược Dược, Dạ Đàm đâu?” Noãn Noãn dùng ánh mắt lạnh lùng quét về mặt của một cung nữ phía sau cùng.

Thược Dược lập tức quỳ trên mặt đất, những cung nữ kia cũng theo sát quỳ trên mặt đất, nhưng vẫn không có ai mở miệng.

“Thược Dược, Bồn cung hỏi người, nói!” Mặc dù không nghĩ tới bày ra dáng vẻ Hoàng hậu, nhưng mà lần này không dùng không được.

Thược Dược đột nhiên khóc thút thít lên tiếng, vẻ mặt những cung nữ cũng đều vô cùng buồn bã.

Vừa nghĩ tới tối hôm qua từ lãnh cung trở lại, ánh mắt oán độc của Quế ma ma khiến lòng Noãn Noãn lại thấy lạnh lẽo.

“Thược Dược, đưa Bồn cung đi tìm Dạ Đàm!” Noãn Noãn đi ra khỏi phòng, một tay kéo Thược Dược lên.

Thược Dược co rúc ở trước người Noãn Noãn, cả người run rẩy, nhỏ giọng nói: “Nương nương.....Dạ Đàm.....Chết rồi...”

Noãn Noãn nắm tay Thược Dược mà căng thẳng, không dám tin trọn to hai mắt, hồi lâu, cô hỏi lại lần nữa, “Người nói cái gì?”

Thược Dược đã khóc không thành tiếng.

Đôi mắt sắc của Long Noãn Noãn tối sầm lại, nhất định là Quế ma ma! Tối hôm qua cô đã cảnh cáo bà ta, nhưng bà ta không coi lời cô nói ra gì, rốt cuộc ai mới là chủ tử của Phượng Vũ cung này!

“Đưa tôi đi tìm Quế ma ma!” Noãn Noãn lạnh lùng nói.

Tất cả cung nữ đều sợ hết hồn, lập tức quỳ xuống đất dập đầu cầu xin tha thứ, “Hoàng hậu nương nương, ngài tạm tha qua tội nô tỳ đi, Quế ma ma nói rồi, ở chỗ nương nương chỉ có ma ma mới có thể hầu hạ, tội nô tỳ mệnh tiện dơ tay, không xứng hầu hạ nương nương!”

Long Noãn Noãn lạnh lùng nhíu lông mày, Quế ma ma đâu có nói các cô mệnh tiện dơ tay, rõ ràng là muốn giam cầm cô ở trong tay bà ta!

Khí thế lạnh lùng từ Noãn Noãn trên người tản mát ra, các cung nữ quỳ trên mặt đất mặc dù sợ đến cả người run rẩy nhưng so với Quế ma ma ác độc, họ thà cãi lời Hoàng hậu.

“Nương nương tìm nô tỳ?” Xa xa, Quế ma ma chân nhỏ chạy như bay tiến đến, phía sau của bà ta còn có tên tiểu thái giám, rõ ràng đã đi báo tin cho bà ta.

“Bà tới vừa đúng lúc!” Noãn Noãn lạnh lùng nói, đi đến trước mặt của Quế ma ma, lạnh lùng nói, “Tôi hỏi bà, Dạ Đàm đâu?”

Mặt Quế ma ma liền biến sắc, theo trực giác nhìn về Thước Dực và chúng cung nữ quỳ trên mặt đất, trong con mắt kia lộ ra vẻ ác độc.

Long Noãn Noãn siết chặt hai quả đấm, không ngờ hoàng cung cổ đại này so với tổ chức sát thủ hiện đại còn đen tối hơn, Dạ Đàm đã làm sai điều gì? Cô ấy chỉ là nghe theo mệnh lệnh mà thôi, cứ như vậy liền giết chết?

Quá ghê tởm!

“Quế ma ma, tôi hỏi bà một lần nữa, Dạ Đàm đâu?” Lời nói lạnh lẽo, tức sát mặt mũi, giống như có tia sáng chói mắt lóe ra từ trong cơ thể cô làm cho Quế ma ma ngây người, Thước Dực ngây người, tất cả mọi người đều ngây dại.

Trong ấn tượng, ở trong hoàng cung này, Hoàng hậu coi Quế ma ma như tâm phúc, đừng nói là giết chết một cung nữ nhỏ nhỏ, cho dù giết chết toàn bộ, nương nương có lẽ cũng sẽ chỉ cười lạnh mà thôi!

Trừ Thánh Nguyên Vương gia, trừ Lệ phi, trên đời này không còn có kẻ nào khác làm Hoàng hậu lộ vẻ xúc động.

Nhưng hôm nay, Hoàng hậu nổi cơn thịnh nộ chỉ vì một cung nữ nhỏ nhỏ !

Quế ma ma sắc mặt tái nhợt, rất dễ nhận thấy bà ta không ngờ chỉ xử tử một cung nữ nhỏ nhỏ, thế nhưng lại chọc cho Hoàng hậu tức giận như thế. Bà ta chợt quỳ trên mặt đất, nhỏ giọng nói, “Nương nương, Dạ Đàm không hiểu chuyện, xúi giục nương nương đêm khuya mạo hiểm, nô tỳ phạt cô ta, nếu là nương nương muốn trách cứ, nô tỳ cũng không một câu oán hận!”

Noãn Noãn cười lạnh, “Phạt cô ta? Hình phạt chính là một cái mạng sao? Lại nói lãnh cung là ta muốn đi, liên quan gì tới Dạ Đàm? Quế ma ma, bà thật sự quá ác độc!”

Quế ma ma quỳ trên mặt đất, đôi môi cũng biến thành trắng bệch, ngực giống như có huyết khí cuộn cuộn, lại giống như đang liều mạng duy trì tôn nghiêm.

“Thi thể đâu?” Bước dài đến trước mặt của Quế ma ma, Noãn Noãn xốc cổ áo của bà ta lên.

Quế ma ma mặt mũi cứng ngắc lạnh lẽo, sống lưng thẳng tắp như băng điêu, cắn chặt hai môi không nói.

“Được, bà không nói, tự ta đi tìm, các người ai cũng không cần đi theo, người nào đi theo, liền xử tử kẻ đó!” Noãn Noãn tức giận giơ chân, lạnh lùng phẩy tay áo bỏ đi.

Quế ma ma giương mắt, sau đó lại cúi xuống, cũng không có bất kỳ biểu lộ gì.

Giống như lửa thiêu ở trong sân hỗn loạn, Long Noãn Noãn lúc này mới cảm thấy khắp nơi mình đều bị quấn chế.

Không trách được Quế ma ma không nói cho cô, viện tử này lớn như vậy, muốn tìm người, còn là người chết, nói dễ vậy sao!

Áy náy đối với Dạ Đàm khiến tâm tình Long Noãn Noãn lại buồn bực, cô bay người lên trên nóc nhà, ngồi ở trên đỉnh lưu ly, lạnh lùng nhìn cái hoàng cung lạnh lẽo này.

Mặt trời mới lên rải xuống người cô ánh sáng vạn trượng, gió thổi áo tím tung bay, tóc đen bồng bềnh.

Nơi xa trên nóc nhà kim quang chợt lóe lên.

Noãn Noãn đứng dậy, trong đầu lập tức dần hiện ra một bóng người, kẻ đeo mặt nạ vàng?

Nhanh chóng thi triển khinh công đuổi theo, người phía trước hình như ý thức được cô đuổi theo, thế nhưng cố ý thả chậm bước chân.

Thoáng qua mấy nóc nhà, bóng người kia đột nhiên không thấy.

Noãn Noãn lạnh lùng nhíu nhíu mày, đứng ở trên nóc nhà, nhìn ra xa.

Một tràng tiếng cười của con gái truyền đến, chỉ là không biết vì sao khiến cho người ta không thoải mái.

Noãn Noãn cúi người nhìn xuống dưới.

Một nam tử hình như đã hôn mê, bị hai ả nữ nhân mặt mày đậm đặng một trái một phải kéo đi, hướng về một chỗ viện đi tới.

“Mộ Dung Thánh Khuynh?” Noãn Noãn kinh ngạc dương lông mày, một thân áo màu đen nàng tuyệt đối sẽ không nhìn lầm, trên lưng hắn còn có kiếm. Chỉ là hiện tại....

Mặc kệ như thế nào, hai nữ nhân kia xem ra không có vẻ gì là người tốt, trước cứu đã rồi lại nói!

Lãnh Hương cùng Lãnh Bích mặt mày đều quyến rũ xinh đẹp, họ hết sức vừa ý con mồi lần này.

Lãnh Hương đặt nam nhân tựa vào trên người của Lãnh Bích, “Đỡ lấy, ta đi mở cửa!”

Cô ta lấy chìa khóa vừa tra vào khóa ở bên trong, đột nhiên, một mùi thơm Mạn Đà La quanh quẩn ở chóp mũi.

“Lãnh Bích....” Cô ta chỉ kịp kêu một tiếng, ba người cùng lúc ngã trên mặt đất.

19. Chương 20: Hoàng Đế Sói Hoang

Áo tím tung bay như bướm bướm, Noãn Noãn bay trực tiếp từ trên nóc nhà đến bên cạnh nam nhân, vươn tay ra kiểm tra hơi thở hắn, xác định hắn không sao, điểm tay một chút, đem đầu cù cô nghiền cứu gần đây bôi lên trên nhân trung của nam nhân.

Mộ Dung Thánh Khuynh tỉnh dậy, vừa thấy khuôn mặt tươi cười của Noãn Noãn có chút nghi ngờ, nhưng vừa nhìn thấy hai nữ nhân nằm ở bên người hắn, hắn chợt lui người về phía sau, giống như hai nữ nhân kia là như bệnh dịch.

“Đi mau!” Mộ Dung Thánh Khuynh kéo tay Noãn Noãn, thi triển khinh công mang theo Noãn Noãn bay lên nóc nhà, giống như phía sau có kẻ đòi mạng, liều mạng chạy, một lúc sau liền nhảy vào cung Càn Khôn.

“Phù!” Mộ Dung Thánh Khuynh thở phào một hơi, lúc này mới ý thức được còn đang nắm tay Noãn Noãn, lập tức trừng mắt, giống như ghét bỏ, hung hăng hất tay Noãn Noãn ra.

Noãn Noãn thoải mái nhún nhún mày, dựa vào cây phượng hoàng sau lưng, giọng điệu nhàn nhạt nói: “Đây chính là thái độ Thánh Khuynh Vương gia đối với ân nhân cứu mạng sao?”

Mộ Dung Thánh Khuynh cắn chặt môi, hình như có chút dao động, nhưng lại nghĩ tới cái gì, cuối cùng vẫn còn hừ lạnh một tiếng, xoay người đi về cung Càn Khôn.

“Thập nhất Vương gia, ngài trở lại rồi, ngài không biết Hoàng thượng tỉnh không tìm được ngài vội vàng đến cỡ nào!” Lãnh Cẩm chào đón vội vàng mở miệng.

“Hoàng huynh đã tỉnh rồi hả?” Mộ Dung Thánh Khuynh nhỏ giọng hỏi, sắc mặt có chút tái nhợt.

Lãnh Cẩm gật đầu một cái, mở cửa điện, ý bảo hắn đi vào.

Noãn Noãn miễn cưỡng tựa lên cây phượng hoàng, chán đến chết nhường nhường mày, trong nội tâm khê động, cũng đi về phía cửa điện.

“Hoàng hậu nương nương?” Lãnh Cẩm hình như rất kinh ngạc đối với việc Noãn Noãn đến.

“Thế nào? Không thể vào sao?” Noãn Noãn nhẹ nhàng mỉm cười.

Lãnh Cẩm hơi có chút do dự.

Mộ Dung Thánh Khuynh đi ở phía trước quay đầu lại, đột nhiên nhỏ giọng nói, “Lãnh Cẩm, để cho nàng vào đi!”

Lãnh Cẩm lập tức làm động tác mời.

Noãn Noãn đi theo phía sau Mộ Dung Thánh Khuynh vào tẩm cung Mộ Dung Thánh Anh

Tấm cung Mộ Dung Thánh Anh không như trong tưởng tượng một mảnh vàng óng ánh, mà chỉ có một màu đen cùng màu trắng, giống như hắc đặc biệt thích quần áo màu trắng, rất ít mặc một kiểu long bào .

Noãn Noãn chậm rãi quan sát bày biện trong phòng, chắc chắn quá trình trưởng thành của gã Hoàng thượng này không giống với các Đế Hoàng khác.

Mộ Dung Thánh Anh hơi ngồi thẳng lên từ trên giường, nhìn thấy Noãn Noãn không có kinh ngạc, vẫn là nụ cười nhạt nhòa ôn nhu như cũ, “Hoàng hậu nghĩ thế nào mà tới đây quan tâm trẫm?”

Noãn Noãn tỉ mỉ quan sát nét mặt lúc hắc nói chuyện, cô rất chắc chắn, người đàn ông này mặc dù ngoài mặt lạnh nhạt kiệt lực nguy trang, thật ra thì nội tâm đang rối rắm thừa nhận một số chuyện.

Noãn Noãn nở nụ cười nhạt nhòa, tiến lên ngồi ở trên giường hắc, đột nhiên vươn tay ra giữ chặt cánh tay của hắc.

“Người làm gì đấy?” Mộ Dung Thánh Khuynh ở phía sau giật mình kêu.

Mộ Dung Thánh Anh là vẫn hơi cười, ý bảo Mộ Dung Thánh Khuynh bình tĩnh chờ nóng.

Noãn Noãn nhũu chặt hai hàng chân mày lại, cô nhìn Mộ Dung Thánh Anh nhỏ giọng nói, “Lần này không phải độc lần trước, không ngờ trong cơ thể của anh thậm chí có tới hai loại độc!”

Mộ Dung Thánh Anh không để ý thu cánh tay về, nhưng cặp mắt chứa nụ cười kia lại nhiều hơn một tầng sắc bén không dễ cảm thấy. Hắc lười biếng nằm tựa vào vách đá trên giường, chậm rãi nâng khóe môi, nụ cười kia giống như đứa bé bất cần đời, “Trên đời này, kẻ muốn trẫm chết rất nhiều!”

Noãn Noãn sững sờ, thân là Hoàng thượng, không phải là quyền lực lớn nhất thiên hạ sao? Tại sao vị Hoàng đế Mộ Dung Thánh Anh này lại thảm hại như vậy?

Đang suy nghĩ, chỉ thấy Mộ Dung Thánh Anh khom người, tựa hồ đang cố nén gì đó.

“Tôi châm cứu cho anh trước, tạm thời giảm bớt đau đớn cho anh!” Noãn Noãn nhỏ giọng nói, không đợi hắc phản đối, trực tiếp lấy ngân châm từ trong gói thuốc tùy thân ra, tay quơ múa thật nhanh, mấy cây châm dài mắt thường khó phân biệt châm trên ngực nam nhân, cái tay còn lại, là đặt trên mạch của hắc.

“Không tồi!” Nàng độc thoại, một tay cầm châm, cái tay còn lại là nhanh chóng cởi bỏ áo khoác Mộ Dung Thánh Anh, bàn tay nhỏ bé lần nữa bay múa.

Mộ Dung Thánh Anh nhìn động tác thuần thục của cô, trong tròng mắt đen thoáng qua vẻ kinh ngạc.

Mà sau lưng, Mộ Dung Thánh Khuynh ngơ ngác đứng, cũng tựa như có lẽ đã bị tài nghệ cao siêu kia của Noãn Noãn làm cho sợ ngây người.

Lần nữa đặt lên mạch Mộ Dung Thánh Anh, Noãn Noãn chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, “Quả thật giống như tôi tưởng tượng, độc này không khó, chờ tôi phối chút thuốc, là có thể giải hết!”

“Nàng nói cái gì?” Mộ Dung Thánh Anh lập tức bắt được tay Noãn Noãn, nụ cười trên mặt có vẻ rạn nứt.

“Đừng lộn xộn!” Noãn Noãn đè lại tay của hắc, để cho hắc ngồi yên.

Đôi môi Mộ Dung Thánh Anh giật giật trắng bệch, nặn ra một nụ cười, nỗ lực để bình tĩnh lại, nhưng tin tức Long Noãn Noãn nói cho hắc

Nàng nói này độc có thể giải! Độc của Lão Vu Bà thật có thể giải sao?

Mộ Dung Thánh Anh nắm chặt ngón tay.

“Không nên dùng lực, trên người của anh còn có ngân châm!” Noãn Noãn nhỏ giọng nhắc nhở hắc.

Nét mặt Mộ Dung Thánh Anh vì lời nhắc nhở của Noãn Noãn từ từ buông lỏng.

“Thánh Khuynh, đi ra ngoài xem!” Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên nhỏ giọng nói.

Mộ Dung Thánh Khuynh gật đầu một cái, lập tức mở cửa đi ra ngoài, canh giữ ở cửa.

Noãn Noãn không hiểu nhìn Mộ Dung Thánh Anh, không hiểu hẳn vì sao đột nhiên trở nên cẩn thận như vậy.

Mộ Dung Thánh Anh lần nữa chậm rãi nâng lên khóe môi, chỉ là lần này, trong nụ cười kia rõ ràng là tính toán.

“Hoàng hậu....” giọng của hắn trầm thấp mà hấp dẫn, nhẹ nhàng kêu Noãn Noãn, ánh mắt một mảnh trong sáng, “Có thể giải độc cho trẫm không?”

Noãn Noãn gật đầu một cái, “Có thể, nhưng phải đồng ý với tôi một điều kiện!”

Nam nhân mỉm cười, hai mắt trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo, chỉ là lần này nụ cười bên khóe môi lại càng rõ ràng hơn, “Nàng phải xuất cung?”

Noãn Noãn sửng sốt, “Làm sao anh biết?”

Nam nhân nhẹ giọng mà cười, trong cười tất cả đều là khổ sở, “Ba năm này, không phải nàng đều trăm phương ngàn kế muốn xuất cung sao?”

Noãn Noãn sửng sốt, thì ra là hắn hiểu lắm! Cô xuất cung cũng không phải đi tìm Thánh Nguyên Vương gia, chỉ là muốn tự do mà thôi!

“Thánh Khuyển!” Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên cao giọng quát.

Mộ Dung Thánh Khuyển nhanh chóng mở cửa đi vào.

“Đưa Hoàng hậu hồi cung đi!” Mộ Dung Thánh Anh nhàn nhạt mở miệng, vẻ mặt giống như cực kỳ mệt mỏi.

Noãn Noãn có chút giật mình.

Nam nhân muốn giải độc tới vậy, cô sẽ không nhìn lầm, tại sao không đợi cô nói xong đã qua loa cự tuyệt?

Mộ Dung Thánh Khuyển ở trên mặt lần nữa hiện ra vẻ khinh bỉ cùng khinh thường, hắn lạnh lùng mở miệng, “Hoàng hậu xin mời!”

Noãn Noãn lạnh lùng đứng lên, nhỏ giọng nói, “Mộ Dung Thánh Anh, anh sẽ phải hối hận!”

Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên nhếch môi cười, nụ cười sáng lạn câu hồn, hắn sâu xa nói, “Long Noãn Noãn, cả đời này, nàng cũng sẽ không thể rời hoàng cung, nàng đừng hy vọng!”

Noãn Noãn đột nhiên tức giận muốn đánh người, Mộ Dung Thánh Anh là có ý gì? Giữ một Hoàng hậu không có tình cảm ở lại nơi này ăn thịt người trong hoàng cung, thú vị lắm sao?

Mộ Dung Thánh Khuyển càng thêm quá đáng, hình như quên mất Noãn Noãn là ân nhân cứu mạng của hắn, thái độ ngạo mạn đuổi cô ra cửa.

Khi cửa phòng đóng lại, trên mặt Mộ Dung Thánh Anh nụ cười sáng lạn kia đột nhiên cứng ngắc, hắn nỗ lực uốn thẳng lưng, mặt mũi cứng ngắc lạnh lẽo tựa hồ đang nỗ lực duy trì cái gì, sống lưng thẳng tắp như băng điêu .

Hắn sẽ không thỏa hiệp, sẽ không!

20. Chương 21: Hoàng Thượng Tới Rồi

Bên trong Phượng Tê cung, Lãnh Hương và Lãnh Bích hôn mê bị người ta đưa vào.

Dung Yên Nhi lạnh lùng liếc hai người trên giường một cái, môi đỏ mọng khẽ nhúc nhích, “A Sử!”

Sau màn che một kẻ mặc áo choàng màu đen nhanh đi ra, ả tiến lên, đưa tay bắt mạch cho hai người sau đó lại nhanh chóng lui trở về.

“Hai người bọn họ trúng mê hương, chỉ là loại này mê hương khác mê hương trên giang hồ, mặc dù thành phần đều là Mạn Đà La, nhưng mà hiệu quả của dược mạnh ít nhất gấp mười lần, nếu như A Sữu không đoán sai, trong quá trình luyện chế mê hương, người luyện chế dùng phương pháp đặc biệt, nâng cao hiệu quả của dược mê hương, bên trong còn có những thứ không rõ thành phần, khiến Lãnh Hương cùng Lãnh Bích hôn mê lâu như vậy mà vẫn không tỉnh!” A Sữu ở sau màn che, thở dài mở miệng.

“Trong hoàng cung này ngoài A Sữu người, còn có người nào có độc thuật cao như vậy?” Giọng nói Dung Yên Nhi nghe như sóng nước chằng xao động, nhưng lại làm cho trong lòng người nghe căng lên.

“Thái hậu nương nương ngài!” A Sữu trả lời thật thấp, “Độc thuật của A Sữu đều là do Thái hậu nương nương ngài dạy!”

Dung Yên Nhi sâu kín cười một tiếng, “Ý của người là không ai biết?”

Rất rõ ràng Dung Yên Nhi và A Sữu cũng sẽ không ra tay.

“Dạ!” A Sữu trả lời, “Có lẽ có, nhưng chúng ta không biết!”

“Làm cho bọn họ tỉnh lại đi!” Dung Yên Nhi miễn cưỡng mở miệng, lông mi thon dài hơi vểnh, môi đỏ mọng mang theo nụ cười quỷ quyết.

Âm thanh còn chưa dứt, sau màn che cánh tay A Sữu run lên một cái, Lãnh Hương cùng Lãnh Bích nằm dưới đất liền tỉnh lại. Vừa thấy dược nữ nhân yêu mị mặc y phục đỏ hồng cao cao tại thượng, lập tức bị sợ đến cả người run rẩy, song song quỳ trên mặt đất.

“Các người đã nhìn thấy gì?” Dung Yên Nhi nhẹ giọng hỏi.

Hai nữ nhân quỳ trên mặt đất, thân thể càng thêm run rẩy, ấp úng hồi lâu, cuối cùng lắc đầu một cái.

“Bị người ta đánh mê, kết quả không nhìn thấy gì cả?” Giọng của nữ nhân đột nhiên lạnh lùng gấp bội.

“Nương nương tha mạng!” Hai nữ nhân đồng thanh nói.

Móng tay sơn đỏ thắm hất lên, hai người Lãnh Hương với Lãnh Bích liền bị kéo đi, rất nhanh sẽ truyền đến tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Đối với kẻ đã làm hỏng chuyện, Dung Yên Nhi từ trước đến giờ thà rằng giết nhầm chứ không bỏ sót.

“Tạ nương nương khai ân!” Sau màn che, A Sữu quỳ xuống.

Lần trước cô ta độc sát Hoàng hậu phải thành, sau lại ám sát không thành, hiện tại sớm đã phải là một đồng xương trắng, Thái hậu không giết, tự nhiên cô ta muốn cảm ơn.

“Có lẽ Bốn cung phải đích thân tới gặp vị Hoàng hậu này rồi!” Dung Yên Nhi cười khê, bà ta thật muốn xem, nữ nhân tay trái gà không chặt làm sao lại biến thành cao thủ!

Sau màn che, A Sữu cả người mặc đen sau chỉ thu mắt cúi đầu.

※

Trở về phòng, Noãn Noãn ngồi xuống trên giường, cửa phòng lập tức bị gõ vang.

“Nương nương, đồ ăn sáng của người!” Thục Dược cúi đầu đi vào, bày thức ăn đặt lên bàn.

Nội tâm Noãn Noãn khẽ lay động, lúc này mới nhớ tới cái ly ngọc kia, đứng dậy tìm kiếm ở trên bàn, nhưng không tìm ra.

“Nương nương tìm cái gì?” Bày thức ăn xong, Thục Dược khom người cung kính hỏi.

“Một ly ngọc, người có nhìn thấy không?” Noãn Noãn gấp giọng nói.

Vì cái ly ngọc, ngay cả mạng của Dạ Đàm cũng mất rồi, cô nhất định phải tra ra kẻ hại cô, nếu không thật có lỗi với linh hồn Dạ Đàm trên trời!

“Là ly ngọc tối hôm qua bị Hoàng thượng đập nát sao?” Thục Dược kinh sợ, lập tức nói.

“Bị Mộ Dung Thánh Anh đập nát?” Noãn Noãn sững sờ.

“Dạ, sau khi Hoàng hậu ngài cùng Quế ma ma đi Lệ Cảnh cung, nô tỳ nghe được một tiếng vang nhỏ, không yên lòng tới đây nhìn một chút, chỉ thấy Hoàng thượng vừa đứng lúc từ trong phòng rời đi, chén kia bị quăng xuống đất....” Thược Dược càng nói giọng càng nhỏ.

Noãn Noãn sững sờ, Mộ Dung Thánh Anh là có ý gì? Thật vất vả cô mới tìm được đầu mối, thế nhưng hẳn lại hủy đi, hay là....

“Mảnh vụn ly kia đâu?” Noãn Noãn gấp giọng hỏi.

Cái ly bể không cần gấp gáp, chỉ cần còn có đầu mối.

“Nô tỳ sợ ghim nường nường, liền quét dọn, vứt hết ra ngoài...” Thược Dược nhìn trời sắc, “Sợ rằng đã sớm bị chử đi rồi !”

Noãn Noãn đứng dậy, “Đưa tôi đi tìm!”

Thược Dược sững sờ, chỉ đành gạt đầu một cái, ở trước mặt dẫn đường.

Vừa ra khỏi Phượng Vũ cung, Quế ma ma liền tiến lên đón, “Nường nường muốn đi đâu?”

Noãn Noãn cười lạnh, “Bổn cung đi chỗ nào bà dám quản sao?” Chuyển con mắt, cô nhìn thấy Thược Dược ánh mắt sợ hãi, không khỏi nhỏ giọng nói, “Quế ma ma, lần này Bổn cung muốn dẫn Thược Dược đi ra ngoài, lần này bà còn dám động một đầu ngón tay Thược Dược, Bổn cung liền tru di cửu tộc, bà tin hay không?”

Quế ma ma sắc mặt đột nhiên trở nên tái nhợt, hình như còn muốn nói gì nữa, cuối cùng ngậm miệng lại.

Thược Dược càng thêm sợ, nhưng bị Noãn Noãn lôi kéo không thể không đi.

Thược Dược nói không sai, đồ bỏ đi đã bị chử đi rồi, Noãn Noãn nhìn một sân đầy vật linh tinh cảm giác mất mát.

Dạ Đàm chết lãng phí rồi!

Đang thất vọng, Noãn Noãn liền nghe đến một hồi huyền não, cô lạnh giọng hỏi, “Người nào?”

Phía cuối viện là một khoảng cỏ dại cùng cây khô, một bóng người màu hồng từ trong bụi cỏ dại bò ra ngoài, trong lòng run sợ quỳ gối trước mặt Noãn Noãn.

“Người là ai? Ở chỗ này làm gì? Ngẩng đầu lên?” Noãn Noãn lạnh giọng hỏi.

Một thân cung y màu hồng, tiểu cung nữ trên đầu búi hai búi tóc khiếp sợ ngẩng đầu lên.

“Dạ Đàm?” Noãn Noãn sững sờ, vui mừng ra tiếng, nhưng là rất nhanh cô liền thất vọng. Mặc dù tướng mạo của cô bé kia giống Dạ Đàm đến tám phần, nhưng phong cách hoàn toàn khác nhau, Dạ Đàm trầm ổn, cô bé kia lại co rúm lại, xem ra có chút nhát gan.

“Bẩm Hoàng hậu nường nường, nô tỳ không phải Dạ Đàm, nô tỳ là muội muội của Dạ Đàm, tên là Đạm Cúc, là cung nữ Lệ Cảnh cung Lệ phi nường nường!” Cô bé kia xem ra nhát gan, nhưng lời nói ngược lại rõ ràng, cúi đầu nhỏ giọng nói.

Noãn Noãn rất cuộc hiểu rõ tại sao Đạm Cúc lại ở chỗ này. Trên đường tới, Thược Dược đã nói, chỗ viện này không biết đã để biết bao đồ bỏ đi của các cung, cung nhân chết oan, cho nên Đạm Cúc nhất định là nghe nói, muốn đến tìm thì thể Dạ Đàm, chỉ là đáng tiếc thi thể kia có lẽ đã sớm bị xử lý rồi!

“Lệ phi nường nường sao rồi?” Noãn Noãn đề xuống phiến muộn trong lòng, thuận miệng mà hỏi.

Này Đạm Cúc quỳ trên mặt đất trả lời, “Đã khá nhiều, chỉ là nường nường tâm tình không tốt, tỉnh lại cũng không ăn gì, chỉ khóc!”

Noãn Noãn thở dài, bây giờ mọi chuyện lộn xộn lung tung, cô cũng không biết giải quyết từ đâu, chỉ có thể lại kê ra mấy phương thuốc, để Đạm Cúc lấy về hốt thuốc.

Đưa theo Thược Dược trở lại Phượng Vũ cung, chỉ thấy Quế ma ma vội vàng từ trong tấm điện ra đón, sắc mặt lo lắng nói, “Nường nường không xong, Hoàng thượng tới, hơn nữa....”

Noãn Noãn trong lòng hận bà ta, nhất thời lạnh giọng ngắt lời, “Quế ma ma, chú ý nói chuyện đúng mực, đây là hoàng cung, Bối cung là Hoàng hậu, Hoàng thượng tới, các người cũng nên vui mừng, lại dám nói gì không xong?”

Quế ma ma bị một câu nói của cô chặn họng không thốt nên lời.

Noãn Noãn hừ lạnh một tiếng, trực tiếp đi vào tắm diện, lại thấy người Hoàng đế kia chỉ mặc áo lót trắng nằm ở trên giường cô, thấy cô đi vào, thế nhưng chỉ mỉm cười, “Hoàng hậu, còn nhớ rõ hôm nay là ngày gì không?”

21. Chương 22: Hoàng Đế Sói Hoang Lả Lơi Đưa Tình

Long Noãn Noãn thần nhiên nhướng mi, cảm thấy Mộ Dung Thánh Anh có chút buồn cười. Một khắc trước hẳn đuổi cô ra tắm cung của hắn, một khắc sau lại chỉ mặc áo lót ở trên giường của cô, quăng ánh mắt yêu mị về phía cô, đáng vẻ Tiểu Bạch Thỏ ngoan ngoãn. Rốt cuộc Mộ Dung Thánh Anh muốn làm gì?

Sau lưng, Quế ma ma lặng lẽ núp ở ngoài cửa, vẻ mặt nóng nảy.

Noãn Noãn ngoái đầu nhìn lại lạnh lùng cười một tiếng, cũng nở một nụ cười ôn nhu, yếu điệu hỏi một câu, “Hoàng thượng, hôm nay là ngày gì?”

Vừa nói xong, liền xoay người lại đóng cửa phòng.

Sắc mặt Quế ma ma lập tức tái nhợt, bà ta vội vàng nhú nhú mày, phất tay một cái, hai cung nữ áo trắng nhanh chóng đến trước mặt, bà ta cúi người nói cái gì, hai cung nữ nhanh chóng đi làm.

Đóng cửa phòng, sau khi xác định Quế ma ma tạm thời rời đi, Noãn Noãn lạnh lùng cong khóe môi, miễn cưỡng xoay người lại, nhìn Hoàng đế lẳng lặng ngồi nằm trên giường.

“Có chuyện gì thì nói nhanh lên đi, không cần tỏ vẻ khêu gợi!”

Mộ Dung Thánh Anh sững sờ, nụ cười trên khuôn mặt dịu dàng thậm chí có chút cứng nhắc, nhưng rất nhanh hắn liền cười khê một tiếng, “Chẳng lẽ Hoàng hậu thật quên hôm nay là ngày gì?”

Noãn Noãn ngoáy ngoáy lỗ tai, cảnh cáo hắn không cần nói nhảm.

Mộ Dung Thánh Anh nhàn nhạt mà cười cười, để tay ở nút cài áo lót, một nút một nút cởi ra, rất nhanh, một lồng ngực tái nhợt tinh tể liền hiện ra ở trước mặt Noãn Noãn.

“Anh làm gì đấy?” Noãn Noãn lạnh lùng nhìn thẳng hắn, ánh mắt không e dè lạnh lùng quét qua lồng ngực kia có chút đơn bạc.

“Hoàng hậu vào cung đã ước chừng ba năm, Hoàng hậu có còn nhớ rõ ba năm trước đây, thời điểm Hoàng hậu vào cung từng nói cái gì không?” Nam nhân nhẹ nhàng mở miệng, toàn thân cũng cất giấu một vẻ câu hồn đoạt phách.

Noãn Noãn cười lạnh, ba năm trước đây vị Hoàng hậu kia nói cái gì, làm sao cô biết được?

“Gần đây trí nhớ Hoàng hậu càng ngày càng kém, nhưng sao ngay cả chuyện quan trọng này cũng quên!” Hoàng đế sói đội lột cừu bày ra bộ dạng buồn bã, đôi mắt quét qua người Noãn Noãn, Noãn Noãn lập tức cảm thấy cả người nổi lên một tầng da gà.

“Trẫm nhớ đêm tân hôn, Hoàng hậu bảo trẫm cho Hoàng hậu ba năm, nếu như ba năm sau, Hoàng hậu còn ở lại trong hậu cung, vậy thì từ đó về sau cùng trẫm làm một đôi Thần Tiên Quyển Lữ, Hoàng hậu có còn nhớ rõ?” Nam nhân dựa nghiêng ở trên giường, nói rất trôi chảy.

Noãn Noãn chỉ cảm thấy nhức đầu, cô không thèm quản chuyện định ước chó má gì từ ba năm trước, da thịt trắng nõn của người đàn ông này khiến cô hoa mắt!

“Mặc quần áo của anh vào, đứng ở chỗ này ông ọ làm dáng quyền rũ lão nương, lão nương không thèm ăn anh!” Noãn Noãn nắm lấy áo khoác nam nhân khoác lên trên ghế, hung hăng ném về phía hắn.

Nụ cười trong mắt nam nhân trong nháy mắt cứng lại, một hơi dâng lên lại hít xuống, một lúc sau, mới thốt ra mấy chữ, “Hoàng hậu sao lại thô lỗ thế này hả ?”

“Thô lỗ hơn còn ở phía sau nữa cơ, lần trước anh bỏ thuốc không được như ý, lần này anh cho rằng Mỹ Nam Kế là có thể dùng được sao?” Mặc dù Noãn Noãn không chắc chắn thuốc mê là do Hoàng đế hạ, nhưng ít nhất cũng thử dò xét.

Mộ Dung Thánh Anh thu lại nụ cười câu hồn đoạt phách, đột nhiên cười đầy thâm ý, “Hoàng hậu đang nói cái gì? Trẫm thật không hiểu !”

“Không hiểu liền hồi cung suy nghĩ, lão nương không phục vụ anh!” Noãn Noãn mở cửa phòng, hạ lệnh đuổi khách.

Ban ngày liền lên giường của cô quyền rũ cô, gã Hoàng đế này đầu óc có bệnh!

Mộ Dung Thánh Anh cũng không giận, chỉ thông thả ung dung cài nút áo lại, sau đó mặc từng chiếc quần áo, chỉ là khoe môi nụ cười lại càng lúc càng lớn, khoe môi cũng càng kéo càng cao.

Rốt cuộc ăn mặc chỉnh tề, Mộ Dung Thánh Anh dường như “Thâm tình” nhìn Noãn Noãn một cái, liền nghênh ngang rời đi.

Hắn dễ dàng đi như vậy, ngược lại làm trong lòng Noãn Noãn có chút mất mát. Cô cẩn thận nghiên cứu thuốc giải, lại nghĩ tới cả quá trình, nhưng nghĩ mãi mà không rõ trong hồ lô của Mộ Dung Thánh Anh rốt cuộc bán thứ thuốc gì!

Lười phải nghĩ, tùy tiện ăn một chút điểm tâm trên bàn, Noãn Noãn liền nằm ở trên giường, có lẽ thật sự mệt mỏi, cứ như vậy dựa nghiêng ở trên giường ngủ.

Không biết khi nào, trong phòng đột nhiên trở nên rất lạnh, Noãn Noãn nhanh chóng thức tỉnh, mắt đối diện với một đôi mắt yêu mị độc ác vô cùng.

Ấy là Thái hậu? Noãn Noãn nhanh chóng tỉnh táo lại, ngồi ở trên giường, lẳng lặng nhìn thẳng vào mắt Dung Yên Nhi .

Nụ cười trong mắt Dung Yên Nhi ngày càng đậm, nhưng trong phòng lại càng ngày càng lạnh.

“Long Noãn Noãn, cô thật khiến Bổng cung phải nhìn với cặp mắt khác. Trước kia muội muội cô chỉ ho khê một cái, cô đều coi như bảo bối. Hiện tại cô ta sẩy thai rồi, cô cũng không có động tĩnh gì? Là cô thông minh hơn hay là....” Bà ta nở nụ cười lạnh lẽo lạnh lùng quét mắt qua thân thể Noãn Noãn tựa hồ đang xác định một chuyện.

“Nếu đã vào cái hoàng cung chuyên ăn thịt người này, vậy thì nên học cách tự vệ, Thái hậu ngài nhìn xem Noãn Noãn cũng không thể tự vệ, nào còn có thể quan tâm tới người khác!” Noãn Noãn xuống đất, đi giày vào, tiếp tục nhìn thẳng vào mắt Dung Yên Nhi.

Trên mặt Dung Yên Nhi thoáng qua vẻ kinh dị.

Ba năm qua, Lệ phi chịu một chút xúi uất ức, Long Noãn Noãn cũng sẽ nhảy ra như gà mẹ che chở con gà con, che chở Lệ phi. Mà bà ta cũng chính là lợi dụng điểm này, khiến Long Noãn Noãn làm rất nhiều chuyện vì bà ta. Chỉ là bà ta chán ghét rồi, muốn trừ khử, lại không nghĩ Long Noãn Noãn hoàn toàn khác trước.

Rốt cuộc đã xảy ra sai sót ở chỗ nào?

Đối mặt với ánh mắt kinh dị của Dung Yên Nhi, Long Noãn Noãn nhàn nhạt nhượng nhượng mày, vị Hoàng hậu này hình như bị người khác khống chế đã lâu rồi, rốt cuộc có cảm giác hãnh diện.

“Thánh Nguyên Vương gia đến!” Đột nhiên, giọng Quế ma ma vang lên, hình như còn có cảm giác vội vàng.

Noãn Noãn nhìn Dung Yên Nhi, nhắc tới cũng kỳ, hình như mỗi lần Thái hậu tới, Thánh Nguyên Vương gia cũng tới thò một chân vào!

Trên mặt Dung Yên Nhi đột nhiên xuất hiện nụ cười cổ quái, miễn cưỡng đứng lên nói, “Xem ra nơi này của Hoàng hậu vẫn rất náo nhiệt, đã như vậy Bồn cung đi về trước rồi có rãnh rồi tán gẫu tiếp!”

Nói xong, bà ta trực tiếp xoay người rời đi.

Cửa phòng, Dung Yên Nhi sải bước vừa đứng đụng Mộ Dung Thánh Li chạy tới. Bà ta thốt tha dừng lại, cười nhìn Mộ Dung Thánh Li, “Li, mấy ngày nay số lần người vào cung so với ba năm qua còn nhiều hơn!”

Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng nhú nhú mày, không trả lời ..., chỉ hơi hơi khom người, một bước vào trong phòng, bắt lấy tay Noãn Noãn, gương mặt tuần tú lộ vẻ xúc động nói, “Muội không sao chứ? Mộ Dung Thánh Anh không làm gì muội chứ?”

Noãn Noãn ngẩn ra, muốn tránh khỏi hắn, lại bị hắn giữ ở trong ngực nhỏ giọng nói, “Noãn Noãn, ta không thể đợi rồi, hôm nay ta dẫn muội xuất cung!”

22. Chương 23: Hắc Thắng

Bước chân chậm rãi dời đi của Dung Yên Nhi đột nhiên dừng lại, khóe môi đỏ tươi lạnh lùng nhếch lên nụ cười quỷ quyệt, sau đó liền đi thẳng.

Kịch hay rốt cuộc đã bắt đầu, bà ta chờ ngày này đã lâu lắm rồi!

Bên trong Phượng Tê cung, nữ nhân lưỡi biếng vùi mình trên giường êm, ngón tay đưa ra, có cung nữ đang sơn móng tay đỏ tươi cho bà ta, trong lư hương khói bay lượn lờ, cả tòa tắm điện bao phủ ở trong một mùi thơm đáng ngờ.

“Thái hậu nương nương...” Có cung nữ chậm chậm đi vào, quỳ trên mặt đất, nặng nề dập đầu, “Nô tỳ đi mời Hoàng thượng, nhưng Hoàng thượng nói có chuyện quan trọng cần giải quyết, không phân thân ra được!”

Tay của nữ nhân chỉ hơi cứng đờ, tay cung nữ thoa sơn móng tay run một cái, không cẩn thận liền làm sơn đỏ tươi vấy trên da thịt.

“Nương nương tha mạng, nô tỳ biết sai!” Cung nữ này vội vàng quỳ xuống cầu xin tha mạng

Dung Yên Nhi ngoái đầu lạnh lùng nhìn vết sơn đỏ trên ngón tay, đột nhiên tàn nhẫn cười lạnh, “Kéo xuống!”

“Dạ!” Có thị vệ tiến lên, lập tức kéo cung nữ đi, mà cung nữ lúc trước tới báo tin lúc này cũng run rẩy cả người.

“Chuyện quan trọng? Cũng đúng, dù sao không lớn hơn chuyện bức vua thoái vị, cũng tốt, hắn không thấy quan tài không đổ lệ, Bồn cung sẽ chờ, chờ hắn tự mình bò đến dưới chân ta, cái ngày hắn trần truồng cầu xin ta!” Dung Yên Nhi lạnh lùng nói, đột nhiên ngẩng đầu cười ha ha, “A Sữu, lần này người lưu lại nữ nhân kia một cái mạng coi như là đúng rồi!”

Sau màn che, A Sữu chợt sợ hãi run rẩy cả người.

Lão Vu Bà đáng sợ ở chỗ, người vĩnh viễn không biết bà ta thật sự muốn biểu đạt cái gì, một khắc trước vẫn còn khen người, sau một khắc nói không chừng sẽ mất mạng!

※

Bên ngoài cung Phượng Vũ, trời u ám, thời tiết mới vừa còn trong sáng, lúc này lại là một mảng âm u, mưa gió sắp kéo đến.

“Anh nói cái gì?” Noãn Noãn không dám tin nhìn nam nhân trước mặt, hắn nói đưa cô đi? Nơi này chính là hoàng cung, hiện tại cô là Hoàng hậu, mặc dù cô vô cùng khao khát chạy trốn khỏi đây, muốn quang minh chánh đại đi ra ngoài, nhưng nếu như là bị Thánh Nguyên Vương gia mang theo rời đi.....Có chút quỷ quái, có chút không thích hợp?

“Ba năm, ba năm nay cả ngày lẫn đêm ta đều đau khổ, ta đi biên quan, lãnh binh đánh giặc, liều mạng lập công, liều mạng phát triển thế lực, vì chính là có một ngày ta có thể đường đường chánh chánh dẫn muội rời đi! Noãn Noãn, ta không thể đợi thêm nữa, dù là trời sập xuống, ta cũng muốn dẫn muội rời đi!” Mộ Dung Thánh Li nắm thật chặt bả vai Noãn Noãn, từng câu từng chữ mang theo kiên quyết cùng tự tin.

Noãn Noãn có chút giật mình, ánh chiều tà bao trùm lên tất cả, từng tia từng sợi giống như ràng buộc quấn quanh giữa hai người không cách nào cởi trói.

Noãn Noãn đột nhiên bật cười, có chút hâm mộ vị Hoàng hậu này, có một người đàn ông chịu vì cô ta làm nhiều việc như vậy, nhưng cô thì sao? Cô chẳng qua chỉ là một linh hồn bị một người đàn ông lừa gạt sau đó tàn nhẫn giết chết ...

Noãn Noãn ngẩng đầu nhìn nam nhân, vóc người nam nhân vốn cao lớn tựa hồ lúc này càng thêm cao lớn, chỉ là đáng tiếc....

Noãn Noãn khẽ ngửa đầu, trong mắt ánh sáng nhạt chợt lóe, vẽ ra một đường vòng cung nồng đậm mà cũng không mãnh liệt, như sen tàn cuối thu thoáng qua rồi biến mất. Cô ngẩng đầu vuốt sợi tóc có chút rối loạn, dùng một giọng nói cực kỳ tỉnh táo gần từng chữ, “Thánh Nguyên Vương gia, anh vượt quá giới hạn rồi!”

Cả người Mộ Dung Thánh Li khẽ cứng ngắc, ánh mắt hần run lên, có chút không dám tin nhìn Noãn Noãn, “Noãn Noãn, không cần giận, ta đã an bài tất cả, ba vạn binh mã tụ họp ở ngoài cung, chỉ cần ta ra lệnh một tiếng, đừng nói dẫn muội rời khỏi hoàng cung, nếu như muội thích, ngôi Hoàng hậu này vẫn là của muội, chỉ là Hoàng đế sẽ đổi chủ!”

Nam nhân nói chắc chắn, hình như muốn hết sức thuyết phục Noãn Noãn tin tưởng, hần đã an bài tốt, cô không cần lo lắng, chỉ cần đưa tay cho hần là tốt rồi!

“Tôi sẽ không đi cùng anh!” Noãn Noãn xoay người sang chỗ khác, thậm chí có chút không nhẫn tâm nhìn cặp mắt si tình kia.

“Tại sao?” Mộ Dung Thánh Li bắt được cánh tay của cô từ phía sau, “Ta có thể đưa Lệ phi cùng đi, Lệ phi được giải thoát, muội còn có lý do gì ở lại chỗ này?”

Noãn Noãn bị hần kéo lấy người, từ trong lòng bàn tay hần, có thể cảm nhận được mong đợi của nam nhân

“Thánh Nguyên Vương gia!” Noãn Noãn nhàn nhạt xoay người lại, “Có lẽ tôi nên nói cho anh biết, tôi đã không phải Long Noãn Noãn trước kia. Anh cùng Lệ phi, đối với tôi mà nói đã là người xa lạ! Tôi chỉ muốn một cuộc sống mới, tôi nói như vậy anh hiểu chưa? Tôi sẽ không đi cùng anh!”

Tay của nam nhân không hề buông ra, ngược lại lại càng thêm giữ chặt. Hần chợt tách ra, kéo nữ nhân vào trong ngực của hần, bàn tay giữ chặt cầm cô, ép buộc cô giương mắt nhìn hần, “Muội, lặp lại lần nữa!”

Noãn Noãn thấy được khuôn mặt nam nhân tái nhợt, không có chút huyết sắc nào, thấy được ánh mắt của hần, một loại sợ hãi, một loại tức giận, bị đè nén thật sâu.

Noãn Noãn lần đầu tiên sinh ra một loại cảm giác áy náy, bởi vì chiếm cứ thân thể này, bởi vì trước ánh mắt nhu tình của nam nhân!

“Muội yêu hần sao?” Đột nhiên, trong miệng nam nhân thốt ra một câu nói, “Có phải muội đã thay lòng hay không? Muội yêu Mộ Dung Thánh Anh cái tên ngụy quân tử?”

Noãn Noãn cau mày, bởi vì hần đột nhiên thô bạo.

Mộ Dung Thánh Li biết hần làm đau cô, nhưng không cách nào khắc chế lửa giận cùng ghen tỵ đốt cháy hần, cơ hồ sẽ phải mất đi tất cả lý trí, hần không cách nào gắng giữ tỉnh táo.

Ngôi vị Hoàng đế, giang sơn, hần có thể không cần, hần chỉ là muốn Noãn Noãn, tại sao? Tại sao không thể là hần?

“Mộ Dung Thánh Li!” Long Noãn Noãn thở phào một cái, không cho phép mình còn như vậy bị động đi xuống, “Anh tỉnh táo một chút, nghe tôi nói có được hay không?”

“Muội nói!” Nam nhân hung hăng bắt được cổ tay của cô, con người đã nhuốm một màu đỏ hồng.

“Tôi sẽ rời khỏi hoàng cung, nhưng không phải rời đi như vậy, Mộ Dung Thánh Li, chẳng lẽ anh cam chịu vì một nữ nhi mà trở thành loạn thần tặc sao?” Nhịn cơn đau, Noãn Noãn cố gắng thuyết phục hắn.

“Noãn Noãn, ta quan tâm ư? Nếu như quan tâm cũng sẽ không cảm trọng binh nhập quan!” Nam nhân cười lạnh mở miệng, giữa mặt cuồng vọng cực hạn, ngạo nghễ thiên hạ.

“Nhưng tôi để ý!” Noãn Noãn nặng nề thở dốc một hơi, “Tôi chỉ là một nữ nhân, không muốn để tiếng xấu muôn đời là nữ nhân xấu xa, không muốn làm giống như Bao Tự, Đắc Kỷ ”

Giữa hai lông mày nam nhân cuồng vọng trong nháy mắt tan rã, ánh mắt trời xuyên thấu qua song cửa sổ chiếu trên mặt hắn, ngũ quan hắn mơ hồ. Trong nháy mắt đó, nhìn hắn sao mỏng manh, mặc dù bề ngoài thoát nhìn sắc bén như vậy, thậm chí có chút xinh đẹp.

“Noãn Noãn, ba năm trước lúc muội vào cung, muội không nói như vậy!” Mộ Dung Thánh Li đột nhiên cười lạnh, “Tại sao muội luôn hết lần này tới lần khác kiếm cớ, cho ta hi vọng rồi lại đập tan nó đi?” Hắn chậm rãi buông lỏng tay của nữ nhân, đáy mắt cuồng ngạo dần dần tản đi, chỉ còn lại một chút ánh sáng yếu ớt, tuyệt vọng như nước biển lạnh muốn nhấn chìm hắn.

Hắn chợt miệng thở dài một hơi, đôi môi trắng bệch, nỗ lực ưỡn thẳng sống lưng, thẳng tắp như băng điêu, mặt mũi cứng ngắc lạnh lẽo, tựa hồ đang duy trì tự ái cuối cùng .

“Muội đừng hối hận!” Hắn thấp giọng, đột nhiên quyết tuyệt rời đi.

Noãn Noãn nhìn bóng lưng cao lớn của nam tử từ từ đi xa, đột nhiên lập tức tê liệt ngã xuống trên mặt đất, há mồm thở hổn hển.

Cô sẽ không hối hận, bởi vì cô biết, nam nhân kia không yêu cô, mà là Hoàng hậu đã biến mất!

[Truyện được đăng chính thức tại diendan]

Khúc quanh ra nội điện, một nam tử áo trắng lẳng lặng đứng ở nơi đó hồi lâu.

Tay áo bị gió nhẹ nhàng thổi lên, lộ ra hai nắm đấm đang bị nắm chặt, ngọc trắng trên da thịt, nổi gân xanh.

Đợi sau khi Thánh Nguyên Vương gia rời đi, hai quyền chậm rãi buông ra.

Khóe môi nam nhân chậm rãi nâng lên mỉm cười.

Hắn thắng!

23. Chương 24: Cái Giá Của Việc Bị Lợi Dụng

Sau lưng có tiếng bước chân vội vàng truyền đến, nam nhân xoay người lại, ý bảo người tới không cần nói gì, trực tiếp rời Phượng Vũ cung, xác định không ai có thể nghe lén, lúc này mới dừng bước.

Mộ Dung Thánh Khuynh vội vàng mở miệng, tựa như đã nhịn thật lâu, “Hoàng huynh, thật như người dự liệu, ngoài thành ba vạn binh mã của Thất Hoàng huynh lui binh rồi !”

Nam nhân bất động thanh sắc vẫn như cũ, chỉ là đứng trong đình hồi lâu, ánh mắt nhìn về trong Bích Ba hồ.

Mộ Dung Thánh Khuynh đột nhiên nuốt nước miếng một cái, bọn họ sao lại tới chỗ này? Bích Ba hồ này hai mươi năm trước đã bị lấp, phía sau Bích Ba hồ chính là cấm địa hoàng cung Linh Thứu cung. Thường ngày nơi này người rồi rãnh không được đến gần, chỉ có lúc tâm tình Hoàng thượng không tốt, mới tới đây đứng, vừa đứng là đứng liền một ngày. Hôm nay nguy hiểm qua đi, không có hao phí một binh một tốt nào, Hoàng thượng nên vui mừng mới phải, vì sao....

Mặc dù Mộ Dung Thánh Khuynh lòng đầy nghi hoặc nhưng vẫn không dám quấy nhiễu nam nhân, chỉ là yên lặng coi chừng ngoài đình .

Lúc này trong Phượng Tê cung đã là máu tanh một mảnh, tất cả cung nhân cũng ôm đầu quỳ trên mặt đất, máu bên mặt vẫn còn độ ấm, có dấu hiệu trở thành từng cổ thi thể mất đi sinh mệnh, trước mặt khắc vẫn còn là bạn cùng phòng hoặc là bạn tốt.

Đáng sợ hơn cái chết chính là chờ đợi cái chết, bởi vì người không biết, lúc nào thì cặp môi xinh đẹp yêu dị kia sẽ cắn lên cổ của người.

Khi nữ nhân lần nữa nắm cổ một cung nữ, A Sữu núp ở trong góc rút cuộc vọt ra, lập tức quỳ gối trước mặt nữ nhân, “Nương nương, không cần giết nữa, mối hận trong lòng ngài, nô tỳ thay ngài giải quyết rồi!”

Nữ nhân chậm rãi dừng lại động tác, môi đỏ tươi khát máu cười, chậm rãi chuyển sang a Sữu, “Có thật không?”

A Sữu quỳ trên mặt đất chột dập đầu.

Không phải cô ta thấy đáng thương cho những cung nhân chết oan kia, chỉ không muốn tránh trong góc chờ đợi cái chết, biết rõ ràng người tiếp theo có lẽ chính là mình, mùi vị đó....

“Đi đi!” Nữ nhân đột nhiên nở nụ cười yêu tà đến mức tận cùng, dùng bàn tay dính đầy máu tươi, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai A Sữu .

Cả người A Sữu đột nhiên cứng đờ.

**

Phượng Vũ cung, Noãn Noãn dần bình tĩnh.

“Nương nương!” Thục Dục thần thần bí bí mở cửa đi vào.

“Sao rồi?” Noãn Noãn nhỏ giọng hỏi.

Mặc dù tin tưởng lời nói kia đủ để cho Thánh Nguyên Vương gia chết tâm, nhưng cô vẫn muốn xác định thêm lần nữa.

“Trong cung thật yên bình, cũng không có chuyện gì!” Thục Dục nhỏ giọng bẩm báo rồi lại mang theo một tia không hiểu, “Nương nương rút cuộc muốn nô tỳ hỏi thăm cái gì?”

Noãn Noãn đột nhiên cười nói, “Không sao, Thục Dục, ngươi làm rất tốt, từ hôm nay trở đi ngươi chính là này đại cung nữ Phượng Vũ cung!”

Thục Dục sững sờ, không có quỳ xuống tạ ơn, ngược lại trên mặt vẻ mặt hình như bị kinh sợ, hồi lâu sau, rút cuộc quỳ trên mặt đất, “Nương nương, Thục Dục không muốn làm cái gì đại cung nữ, Thục Dục chỉ muốn sống bình an!”

Noãn Noãn giễu cợt nâng lên khóe môi, vị Hoàng hậu này thật đáng thương, xem ra phong quang vô hạn, ngay cả lời Hoàng đế nói cũng dám không tuân, thật ra thì sống còn thảm hơn kẻ khác!

“Được rồi, Bồn cung sẽ theo tâm nguyện của ngươi!” Noãn Noãn không thèm để ý nói, xoay người đi, nhìn ngoài cửa sổ.

Thục Dục quỳ trên mặt đất nhìn bóng lưng nữ nhân, hung hăng cắn môi, hình như muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng không nói ra khỏi miệng.

Dạ Đàm chết đi chính là bài học, sẽ không ai dám theo gót.

Thục Dục ra khỏi tẩm cung, đóng cửa phòng, hướng về phía nữ nhân ngoài cửa cung kính, “Ma ma, Thục Dục làm tốt không?”

Quế ma ma cười lạnh một tiếng, “Ngươi rất thông minh, đi làm việc đi!”

Thục Dục lập tức vui mừng, lui xuống.

Quế ma ma nhìn cửa phòng đóng chặt, nhú chặt chân mày, đột nhiên giống như nhớ ra cái gì đó, đang muốn xoay người lại, chỉ thấy một cung nữ vội vàng chạy tới.

Quế ma ma vừa thấy cung nữ này, lập tức vui mừng, thật là tâm tưởng sự thành, cung nữ thân cận của Lệ phi Tiểu Nhu tới, vậy xem chừng Lệ phi chắc chắn lại xảy ra chuyện gì, có lẽ Lệ phi kích động có thể khiến cho nương nương trở lại ban đầu, dù sao đối với nương nương mà nói Lệ phi đã từng là một vô cùng người quan trọng.

“Quế ma ma, nương nương có ở đây không? Lệ phi nương nương không xong rồi, sợ rằng không qua nỗi hôm nay rồi!” Tiểu Nhu bắt được tay Quế ma ma, tiếng khóc nức nở.

Quế ma ma cố ý lên giọng, “Người nói cái gì? Lệ phi nương nương không ổn?”

Khóe mắt quét cửa phòng, thấy cửa phòng mở ra, Quế ma ma không biến sắc cong khóe môi, lớn tiếng nói, “Ta sẽ đi bẩm báo nương nương!”

“Không cần!” Noãn Noãn đứng ở trước người bà ta, lạnh nhạt nói, “Người lớn tiếng như vậy, không cần bẩm báo ta cũng nghe được!”

Quế ma ma ngẩn ra, trên mặt hình như có chút lúng túng.

Noãn Noãn quay sang Tiểu Nhu, “Người nói Lệ phi không xong? Không thể nào, nếu như cô ta dùng đơn thuốc tôi kê...”

“Nương nương từ ngày đó một hộp thuốc cũng không có uống..., một hột cơm cũng không có ăn vào, nương nương nhớ tới Hoàng thượng, nhưng Hoàng thượng lại không đến, Hoàng hậu nương nương, ngài hãy cứu lấy nương nương chúng ta đi, ngài giúp nương nương nhiều lần như vậy, hãy giúp nương nương lần này đi!” Tiểu Nhu nói xong, quỳ trên mặt đất dập đầu.

Noãn Noãn cười lạnh, Hoàng đế lang sói không ngó ngang tới phi tử, liên quan gì đến cô? Đừng tưởng rằng cô sẽ tin Hoàng đế lang sói sẽ yêu thương cô thắm thiết, nói láo, người đàn ông kia ngoài mặt cười dịu dàng, hồn nhiên, trong lòng còn không biết tính toán điều gì!

Tiểu Nhu thấy Noãn Noãn không cử động, dùng sức dập đầu lần nữa, “Nương nương hãy đi gặp Lệ phi đi, chỉ cần nương nương đi, Hoàng thượng nhất định đi!”

Noãn Noãn nghe lời này, trên mặt càng lạnh hơn. Trước kia Hoàng hậu đi Lệ Cảnh uyển, Hoàng đế lang sói liền theo đi, đây không phải là thuần túy kích động Lệ phi, hòng ly gián tình cảm tỷ muội giữa Lệ phi và Hoàng hậu sao? Biết rõ ràng trước kia Hoàng hậu rất coi trọng Lệ phi, Hoàng đế lang sói lại cứ có làm như thế, rốt cuộc là có ý gì?

Nhưng mà hôm nay....Noãn Noãn lạnh lùng ngoắc ngoắc môi, đi tới Lệ Cảnh uyển .

Vị Hoàng hậu kia bị Hoàng đế lang sói lợi dụng lâu như vậy, cũng đến lúc đòi lại chút lợi tức, mặc dù sẽ chọc giận vị Hoàng đế kia, nhưng là ít nhất cho hắn biết, bây giờ Long Noãn Noãn cũng không thể để hắn tùy ý lợi dụng. Tiểu Nhu cùng Quế ma ma vui mừng liếc mắt nhìn nhau, lập tức đi theo.

Vừa tiến vào Lệ Cảnh uyển, chỉ thấy các cung nữ bận rộn, trong đó có muội muội Dạ Đàm là Dạ Cúc.

“Nương nương, Hoàng hậu nương nương đến rồi!” Tiểu Nhu đi bẩm báo.

Ánh mắt Noãn Noãn tập trung trên người của Dạ Cúc , từ cung nữ khác cô biết Dạ Đàm cùng Dạ Cúc lúc còn rất nhỏ đã vào cung, cha mẹ đã qua đời từ lâu, hai tỷ muội sống nương tựa lẫn nhau. Bây giờ Dạ Đàm chết rồi....

Ánh mắt Noãn Noãn dời khỏi người Dạ Cúc, theo Tiểu Nhu đi vào nội điện.

Trên giường Lệ phi đã héo khô, vốn là người không ra người quý không ra quý, hiện tại giống như là một quý nước mất. Hai mắt bầm đen, môi tím tái, da lại trắng bệch như tờ giấy, sợi tóc như cỏ khô, làm cho người ta chỉ liếc mắt nhìn, trong lòng cũng run lên.

Noãn Noãn nhú nhú mày, bước tới chắn mạch cho cô ta, khi chạm vào mạch, Noãn Noãn bắt được cánh tay Lệ phi , “Cái người này mấy ngày lại ăn cái gì rồi hả ? Tại sao mạch lại kì quái như thế?”

Bộ dạng như quỷ này tuyệt đối không phải suy yếu từ việc chảy máu quá nhiều do sảy thai, Lệ phi nhất định vẫn còn tiếp tục dùng loại thuốc trước đây.

“Tỷ tỷ, tỷ vẫn còn trách ta sao?” Lệ phi không trả lời, ngược lại dùng cánh tay như xương khô bắt được cánh tay Noãn Noãn.

Noãn Noãn bị cô ta làm đau, lập tức rút tay ra ngoài, lại kỳ quái phát hiện chỗ mới vừa rồi bị cô ta nắm, có hương thơm giống như là....

Không đợi Noãn Noãn ngẫm nghĩ, liền nghe được cung nữ ở ngoài điện kêu to, “Trời ạ, ong vò vẽ ở đâu mà nhiều như vậy?”

Noãn Noãn sợ hãi, rốt cuộc nhớ lại mùi vị này thì ra là vị hoa nước ong vò vẽ thích nhất, trước kia lúc nghiên cứu độc được cô có dùng qua, chẳng lẽ Lệ phi là muốn....

24. Chương 25: Hoa Mạn Châu Sa Màu Máu

Ngước mắt, trông thấy khuôn mặt buồn bã của Lệ phi, hình như không có gì thay đổi, giống như cũng không có chuyện gì xảy ra.

Chẳng lẽ Lệ phi cũng không biết nước hoa này có thể khiến ong vò vẽ đốt? Hiện tại chính là mùa sinh sôi nảy nở của ong vò vẽ, lực công kích rất cao, một khi đốt người sẽ gây ra triệu chứng tim đập nhanh, hô hấp suy kiệt, sau trái tim là buồng phổi, thận, gan chờ xảy ra suy kiệt. Ở nơi cổ đại này, điều kiện có hạn, bị ong vò vẽ đốt chính là chết!

“Có ai không, cứu mạng, có rất nhiều ong vò vẽ!” cung nữ phía ngoài đã loạn cả lên, nhưng đám ong kia căn bản không vướng víu với bọn họ mà bay thẳng vào trong điện.

Noãn Noãn nhanh chóng đứng dậy, cầm lấy cây nến trên bàn, nhanh chóng đốt mỗi lửa nhỏ, sau đó cầm nến đứng ở bên cạnh Lệ phi, một mặt đối phó ong vò vẽ tập kích, một mặt là phòng bị bên Lệ phi.

Từ đầu đến cuối Lệ phi chỉ nằm ở trên giường không nhúc nhích, chỉ là vẻ mặt lo lắng nói, “Tỷ tỷ, ong vò vẽ ở đâu ra mà nhiều như vậy!”

Noãn Noãn không nói lời nào, đợi một nhóm ong vò vẽ lại gần, tiện tay nắm một khối băng gạc, dẫn lửa, quăng về phía ong vò vẽ.

Những con ong vò vẽ bị lửa thiêu phải lập tức chạy trốn tứ phía, rất nhanh liền không thấy bóng dáng. Chẳng qua bây giờ là đầu đông, trên đất bình thường cũng đặt thảm hoa, lửa kia rơi trên mặt thảm khiến cái thảm đất giá xuất hiện một lỗ thủng to.

“Có ai không, mau cứu hỏa!” Các cung nữ hết hoảng xông tới, cùng nhau dập, lúc này mới tắt hẳn.

Lệ phi thở phào nhẹ nhõm, dường như là cảm thán còn sống sau tai họa.

Tâm tình Noãn Noãn không tốt bằng, cô sẽ không ngây thơ cho rằng đây chỉ là tai nạn ngoài ý muốn!

Từ chuyện hạ độc ở lãnh cung và bây giờ là ong vò vẽ đốt, cô càng chắc chắn có người trăm phương ngàn kế muốn mình chết, rốt cuộc là ai?

“Tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?” Lệ phi khó khăn chống đỡ, phía dưới chỉ còn lại một tấm thân xương xẩu, giọng nói xa xôi như tới từ địa ngục, làm cho người nghe không rét mà run.

“Không sao, chỉ là bệnh của cô rất nghiêm trọng!” Noãn Noãn ngồi lại ở trên giường cô ta, cách hơn nửa màn che nhìn cô ta, “Nói cho tôi biết, rốt cuộc cô đang dùng loại thuốc nào? Tại sao muốn dùng lại?”

Lệ phi như có điều suy nghĩ nhìn Noãn Noãn một cái, đột nhiên kín đáo cười nói, “Tỷ tỷ, ta hỏi tỷ một chuyện, tỷ trả lời ta...ta sẽ nói cho tỷ biết!”

Noãn Noãn gật đầu một cái, “Cô nói đi!”

“Tỷ có yêu Hoàng thượng không?” Lệ phi chợt khom người, hình như muốn nhưng cuối cùng vẫn không được, chỉ là dùng một đôi mắt bầm đen, tròn trắng mắt nhiều, con ngươi ít, quý dị nhìn chằm chằm Noãn Noãn.

Noãn Noãn sững sờ, trực giác đúng là muốn bật cười, đang muốn trả lời, ngoài điện chợt truyền tới thanh âm lạnh lạnh của thái giám, “Hoàng thượng giá lâm!”

Lệ phi, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy chợt thẹn thùng, nhưng mà lúc nhìn về Noãn Noãn lại thêm sắc bén hơn.

Noãn Noãn cười lạnh trong lòng, nếu như cô là Lệ phi, cả ngày bị chính người đàn ông mình yêu hành hạ như thế, dù cho tình địch là tỷ tỷ của mình cũng có thể rat ay sát hại rồi!

Rốt cuộc Mộ Dung Thánh Anh muốn làm cái gì? Không ép Lệ phi đến điên khùng, không bức tử được Hoàng hậu thì không bỏ qua thật sao?

Noãn Noãn cảm cánh tay gầy như que củi của Lệ phi, nhỏ giọng nói, “Lệ phi, cô nghe đây, ta sẽ không yêu người đàn ông kia, vĩnh viễn sẽ không. Mà cô, muốn có được trái tim của một người đàn ông, đầu tiên phải có nhan sắc. Dáng vẻ như quỷ này của cô người nào thấy cũng sẽ sợ, huống chi là Đế vương có ba nghìn hậu cung! Nếu như cô tin tôi, lập tức ngừng thuốc kia, từ từ khôi phục thân thể, nếu như không tin tôi, tôi cũng không có cách nào!”

Noãn Noãn nói xong, lập tức đứng lên, đột nhiên xoay người hỏi Đạm Cúc phục vụ một bên nói: “Lệ Cảnh uyển có cửa sau không?”

Đạm Cúc theo trực giác nhìn Lệ phi một cái, thấy Lệ phi còn đang sững sờ, sau đó liền gật đầu dẫn Noãn Noãn đi ra từ cửa sau.

Đứng ở bên ngoài Lệ Cảnh uyển, Đạm Cúc cung kính làm lễ, “Hoàng hậu nương nương ngài đi được rồi, Đạm Cúc không tiễn!”

Noãn Noãn gật đầu, nhìn bóng lưng đang dần xa của Đạm Cúc, thực sự quá giống Dạ Đàm.

Nhất định cô sẽ bồi thường cho Đạm Cúc!

Chuyển mắt nhìn sang bốn phía, Quế ma ma cũng chưa ra ngoài, khó có được thời gian nhàn rỗi, vì vậy liền đi bộ, đi tới đi lui, thế nhưng lại đến một chỗ bốn phía bị phong bế.

Xuyên qua hàng rào nhìn về trong hồ, trời chiều với nhiều dấu vết, ánh sáng đỏ ửng chiếu xuống mặt hồ. Hàng liễu xanh ven hồ rũ thấp giờ đã khô héo, cành lá khô gãy rơi trên mặt hồ, một chút lá đài phiêu đảng, giống như sẽ ánh lên màu Bích lục.

Rõ ràng là một cái hồ rất đẹp, tại sao muốn phong bế? Noãn Noãn không hiểu nhú mày, đi lên đình bên hồ, xuyên qua mặt hồ, đột nhiên trông thấy đối diện một cửa cung tan hoang .

Cái đó là... Noãn Noãn nhớ tới Kim Diện Nhân, đột nhiên khẽ nói thành tiếng, “Linh Thửu cung?”

Linh Thửu cung là cấm địa trong hoàng cung

Trong đầu đột nhiên nhảy ra lời của Mộ Dung Thánh Khuynh , Noãn Noãn không kiềm chế được xoay người hướng về Linh Thửu cung kia.

Cô thật muốn xem trong cấm địa rốt cuộc có cái gì mà thần bí như vậy!

Đẩy cửa cung tan hoang ra, hình như tất cả mọi thứ bên trong cũng không có thay đổi, chỉ là vải rách trải theo cái sân, nơi này rốt cuộc có bí mật gì?

Bước chân chậm rãi, cổ khô ở trong gió phát ra âm thanh ào ào, Noãn Noãn rất nhanh liền đi tới giữa sân, liếc mắt chung quanh, chợt bị một mảng Mạn Đà La màu đỏ trong góc tường chập chờn hấp dẫn ánh mắt.

Mạn Đà La màu đỏ còn gọi là hoa Mạn Châu Sa, được gọi là bông hoa nơi địa ngục. Trên kinh Phật viết, một ngàn năm nở, một ngàn năm tàn, hoa lá không bao giờ gặp nhau. Tình không vì Nhân Quả, duyên nhất định sống chết. Người mê tín có nghe nói nó có thể gọi lại trí nhớ của người chết khi còn sống .

Noãn Noãn đặt mình trong biển hoa màu đỏ, đột nhiên nhớ tới đã từng xem qua một quyển sách, trên sách có nói về một loại đàn tràng thần bí (đàn tràng: nơi làm pháp thuật của thầy tu hay đạo sĩ), chính là dùng loại màu đỏ Mạn Đà La Hoa này tạo thành, về phần có tác dụng gì, nhất thời nhớ không ra.

Chỉ là khắp nơi đều là hoa Mạn Châu Sa, thật sự bộc lộ một loại thần bí cùng mị hoặc, lại như tỏ rõ cái gì.

Noãn Noãn giương mắt, nhìn hoa Mạn Châu Sa phía sân sau, trực giác mách bảo cô bước từng bước đi theo màu đỏ như máu tươi lên phía trước.

“Nếu ta là người, sẽ không lại bước về trước!” Đột nhiên, giọng của một nam nhân vang lên, nhẹ, phiêu đảng làm cho người ta không thể chống lại được uy nghiêm đó.

Noãn Noãn ngẩng đầu nhìn, đột nhiên một nam tử y phục màu đỏ bay tới, bóng dáng mơ hồ, đứng ngược chiều ánh sáng, bên cạnh giống như có hào quang năm màu chạy xuôi, mệnh mông, đan vào như sợi.

Sợi tóc màu bạc như thác nước rủ xuống thắt lưng nam nhân, gió thổi trông càng xinh đẹp .

Noãn Noãn dừng bước, lạnh lùng nhìn bóng người kia, trong đầu nhanh chóng hiện ra bóng dáng của Kim Diện Nhân, không đúng, hẳn không phải Kim Diện Nhân!

Thấy Noãn Noãn dừng bước, nam tử kia hình như vô cùng hài lòng gật đầu một cái, chậm rãi xoay người qua.

Noãn Noãn nhìn khuôn mặt nam nhân, cơ hồ quên mất hô hấp.

Đó là một gương mặt cực kỳ đẹp, đẹp đến nỗi không thể dùng bất kỳ ngôn ngữ nào để miêu tả, đẹp đến mức chỉ liếc mắt một cái sẽ khiến cho Noãn Noãn đắm chìm trong đó, giống như có thể vĩnh viễn lưu chuyển không quên....

25. Chương 26: Sở Thích Của Hoàng Đế Lang Sói

Trên bầu trời màu xanh dương trời chiều chiếu bóng nắng vàng hơi bóng, thân thể nam tử mặc áo đỏ nhẹ nhàng tung bay ở giữa không trung, không giống như khinh công, không có hơi thở lưu chuyển, không có khinh công từ nội lực bắn ra, giống như là tiên tử, giống như đám mây bay đập hoa thật tự nhiên, lông mày nhỏ xinh đẹp tuyệt trần, da thịt mềm nhẵn trắng nõn, ánh mắt xinh đẹp như cánh môi của một đóa hoa, nụ cười ngạo nghễ giữa thiên hạ.

Nhưng thứ khiến Noãn Noãn kinh ngạc chính là ánh mắt của hắn. Con người như viên bảo thạch phiếm máu tươi, màu đỏ yêu nghiệt này cùng mái tóc bạc trông như yêu quái, giống như Bỉ Ngạn Hoa nở rộ như màu máu dưới chân hắn —— một nam nhân tràn đầy yêu khí !

Trong lòng Noãn Noãn lo sợ, vì nam tử tuyệt thế phong hoa, cũng vì nam tử này giống như Bỉ Ngạn Hoa, một loại khí chất yêu tà.

“Anh là ai?” Noãn Noãn lạnh lùng ngẩng đầu lên, nín thở chuẩn bị xong toàn bộ, công lực quanh quẩn ở quanh thân, tản ra đám sương nhàn nhạt.

Nam nhân đột nhiên cong môi khẽ cười, áo đỏ bông bông, cả người trông vô cùng phiêu du, mỹ lệ, vô cùng tiêu sái bay về phía Noãn Noãn, đồng thời, một mùi hoa thấm vào mũi Noãn Noãn, Noãn Noãn sửng sốt, lập tức nín thở.

Cô giỏi về dụng độc, tự nhiên cũng phòng bị người khác dụng độc.

Khi toàn thân Noãn Noãn đề phòng, phòng ngừa nam nhân dụng độc hoặc là tập kích, thân thể nam tử phiêu dật đột nhiên run lên, ngay sau đó liền xuất hiện cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi, chỉ thấy nam tử tuyệt mỹ trước mặt hơi co quắp, cả người huơ tay múa chân, môi anh đào mở thật to, phát ra tiếng kêu sợ hãi chói tai khó nghe, sau đó lạch cạch....

Noãn Noãn không biết có chuyện gì xảy ra, may là nàng có nhiều năm kinh nghiệm đối địch, cũng không để ý sự thật trước mặt .

Đầu nam tử cúi xuống , cái mông chống lên, trông rất nhếch nhác, tiếp đất bằng tư thế khó coi nhất, chỉ là mỹ nam chính là mỹ nam, dù cho áo đỏ uốn nếp, tóc bạch kim ngổ ngang, để lộ quần lót màu đỏ, đáng vẻ cái mông chống lên cũng khá hấp dẫn.

Phù một tiếng, tiếng vật nặng rơi xuống đất, nam tử ôm đất.

“Anh... Không có sao chứ?” Noãn Noãn sau khi khoe miệng co quắp mãnh liệt, rốt cuộc phản ứng lại, cúi đầu nhìn hắn, tốt bụng hỏi.

Người đang rạp đầu xuống đất không trả lời, trên nóc phòng lại có hai người nhảy xuống, đều mặc áo xanh đỏ, ăn mặc trông thật bắt mắt, ngũ quan tuấn mỹ càng làm cho người ta khó quên. Noãn Noãn luôn cho là Lãnh Cẩm và Lãnh Tiêu bên cạnh Mộ Dung Thánh Anh đã là công tử như ngọc, nhưng so với hai người kia quả thực không đáng nhắc tới, nhưng hình như con người của hai người tuấn mỹ nay....

“Công tử, xin lỗi..., tạo hình ngài muốn thật sự là quá khó khăn, ta với Tiểu Lục tử liều mạng cũng không kéo ngài lại được!” Một đôi mắt tròn to cười khổ nói.

Người gọi là Tiểu Lục tử kia càng thêm thẳng thắn, “Công tử, ngài nên giảm cân!”

“Phụt!” Noãn Noãn phá công triệt để, lại quên mất đề phòng.

Người mặc áo đỏ nằm trên mặt đất, run rẩy giơ lên một đôi tay trắng như ngọc có thể nói là nghệ thuật, không kiềm chế được run run, không biết là tức hay là....

Noãn Noãn tốt bụng ngồi xổm người xuống, chỉ là đáng tiếc mặt của hắn cũng tiếp xúc với đất, không nhìn rõ tình hình. Noãn Noãn thật sự vẫn lo lắng cho khuôn mặt nhỏ bé tuyệt mỹ.

“Cần tôi giúp một tay không?” Noãn Noãn hắng giọng, cố gắng để giọng mình nghe chân thành tha thiết vô cùng, đáng tiếc cũng không thể giấu được nụ cười kia.

Hai tay giơ lên cao ngưng run rẩy, tựa hồ đang do dự, cuối cùng khoát khoát tay.

“Vây cũng tốt!” Noãn Noãn đứng dậy, vỗ vỗ tay, “Vây tôi đi trước đây, có duyên gặp lại!”

Tay kia không nhịn được xua xua, hình như là đuổi Noãn Noãn rời đi.

Noãn Noãn bắt đắc dĩ nhún vai một cái, xoay người, đang định rời đi, cuối cùng vẫn là ngồi xổm người xuống, hái hai đóa Mạn Đà La đỏ.

Cô phải đi về kiểm tra một cái thành phần của những thứ này, xem một chút rốt cuộc có ích lợi gì!

Cô gái áo tím phiêu đảng tay nâng đóa hoa trực tiếp rời đi.

Hồi lâu, người áo đỏ đầu rạp xuống đất mới chậm rãi nâng khuôn mặt tuyệt thế khuynh thành lên, nhưng kỳ quái là phía trên thế nhưng không có dính một chút xiu bụi đất, còn đẹp như thế, tươi đẹp như vậy, chỉ là....

“Hai con thổ chết bầm kia, xem Bản công tử làm sao chinh các ngươi!” Hồng Ảnh tăng vọt, lợi kiếm đánh về phía sau lưng hai người áo xanh đỏ.

Ba đạo bóng dáng nhanh chóng biến mất ở chân trời, mau lẹ, giống như sao băng.

Cầm Mạn Đà La đi dọc đường, tất cả cung nhân đều giống như như bệnh dịch tránh né, hình như trong tay Noãn Noãn cầm lấy chính là ma quỷ.

“Nương nương, người đã trở lại?” Vừa vào cửa cung, Quế ma ma thận trọng tiến lên đón, nhưng vừa nhìn thấy Mạn Đà La trong tay Noãn Noãn, sắc mặt lập tức sợ đến không còn huyết sắc.

“Nương nương người...” Bà ta theo rục giác nhìn bốn phía một chút, một tay kéo lấy Noãn Noãn vào đại điện, “Nương nương tới Linh Thửu cung rồi hả?”

Noãn Noãn miễn cưỡng gật đầu một cái, “Thế nào? Không thể được sao?”

Quế ma ma nghe xong lời này, thế nhưng sợ đến cả người run rẩy, “Nương nương, người có biết...”

“Là cấm địa, tôi biết rồi!” Noãn Noãn nhìn dáng vẻ run sợ của Quế ma ma, trong lòng vô cùng sáng khoái, “Bà giết người không sợ lại sợ những tin đồn vớ vẩn kia sao?”

Cô đã đi vào Linh Thửu cung hai lần, lần thứ nhất gặp phải Kim Diện Nhân, lần thứ hai gặp phải cái người áo đỏ thích phô trương thanh thế, trừ hai người đàn ông cũng có vẻ quái dị, cũng không có gì không ổn cả. Cho nên có thể thấy được Linh Thửu cung là cấm địa, là cấm chú, nhưng cũng chỉ là lời đồn đãi!

“Nương nương, nô tỳ biết nương nương giận nô tỳ giết Dạ Đàm, nhưng nô tỳ là vì tốt cho nương nương! Nhưng Linh Thửu cung thật...” Quế ma ma đang nói đến ba chữ Linh Thửu cung, luôn tự động đem hạ thấp giọng.

“Quế ma ma!” Noãn Noãn đột nhiên ngắt lời bà ta, hai mắt như hai viên ngọc đen nhìn thẳng, “Cái chết của Dạ Đàm tôi sẽ tính sổ với bà! Một ngày nào đó, tôi sẽ khiến bà đi xuống với Dạ Đàm!”

Quế ma ma ngẩn ra, sắc mặt xám trắng một mảnh, bà ta không dám tin nhìn Noãn Noãn, nhỏ giọng nói, “Rốt cuộc cô là ai? Cô không phải là nương nương, không phải Hoàng hậu!”

Bà ta đã nuôi Hoàng hậu nương nương từ nhỏ đến lớn, làm sao có thể nói ra lời tàn nhẫn như vậy?

“Bà cứ nói đi?” Noãn Noãn nở nụ cười tàn nhẫn, “Bà là người tôi muốn giết lúc này nhất.”

Quế ma ma ngẩn ra ngay lập tức, ngồi yên ở trên mặt đất.

Không được, bà ta muốn đi tìm phu nhân, không xong rồi!

Trở lại tẩm cung, cấm Mạn Đà La ở trong bình hoa, sau đó Noãn Noãn liền đặt mình lên giường.

Dưới gối đầu có cái gì đó, cô nghiêng người lấy ra, lại là thuốc giải điều chế cho Hoàng đế lang sói.

Vừa nghĩ tới Hoàng đế lang sói ác độc, quỷ quyệt, Noãn Noãn có chút không thoải mái, nhượng nhượng mày, tiện tay khê ném, ném thuốc giải ra ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng nam nhân kêu rên.

Noãn Noãn chợt ngồi dậy từ trên giường, Hoàng đế lang sói, sở thích leo cửa sổ này thật đáng ghét mà. Ánh mắt tối lại, thấy góc phòng có một chậu nước rửa mặt, không cần suy nghĩ liền dội ra ngoài cửa sổ...

26. Chương 27: Về Nhà Thăm Người Thân

Yên tĩnh, yên tĩnh đến ghê người, vốn tưởng rằng nam nhân kia sẽ nổi đóa, nhưng thời gian từng giây từng phút trôi qua, Noãn Noãn duy trì cái tư thế đề phòng cũng mệt, cuối cùng nằm ngủ thẳng cẳng.

Ngoài cửa sổ không tiếng động....

Bên trong Càn Khôn điện, Lãnh Cầm không ngừng đưa canh gừng, khăn tay, mà nam tử ngồi ngay ngắn ở trên long ý, cả người cuốn trong áo ngủ bằng gấm, không ngừng hắt hơi, chảy nước mũi.

“Hoàng thượng, đây là...” Hàn Tiêu dăng y phục khô lên.

Mộ Dung Thánh Anh không trả lời, chỉ là theo thói quen nở nụ cười dịu dàng, chậm rãi mở bàn tay, trong lòng bàn tay chính là bình thuốc lúc trước Noãn Noãn ném ra, bên trong là thuốc giải, chỉ đáng tiếc còn thiếu một chút.

“Đây là...” Lãnh Cẩm cùng Hàn Tiêu sững sờ, có chút không dám tin trọn to hai mắt, chẳng lẽ bộ dạng nhếch nhác của Hoàng thượng có liên quan tới Hoàng hậu ?

“Đây là thuốc giải Hoàng hậu điều chế cho trẫm, chỉ là hiện tại nàng quẳng mất rồi, không điều chế cho trẫm nữa. Lãnh Cẩm, Hàn Tiêu, các người nói trẫm đối với nàng có phải không đủ quan tâm hay không? Không đủ sẵn sàng?” Khóe môi nam nhân mỏng manh, vẫn giữ nụ cười không đổi như cũ, chỉ là cặp mắt sắc kia lại từ từ trở nên lạnh lẽo.

Lãnh Cẩm cùng Hàn Tiêu liếc nhau một cái, “Hoàng thượng, nếu Hoàng hậu có lòng, không bằng...”

“Các người nói rất đúng, trẫm sẽ đối xử tốt với Hoàng hậu!” Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên ngẩng lên mặt, sắc mặt tái nhợt, hồi lâu, môi của hắn lần nữa nhếch lên một nụ cười hoàn mỹ.

Tỉnh dậy, tinh thần Noãn Noãn tốt lên nhiều, xuống giường, lại đột nhiên phát hiện Mạn Đà La đỏ hóm qua cô hái về không thấy bóng dáng đâu nữa.

“Quế ma ma?” con mắt sắc của Noãn Noãn tối sầm lại, biết lại là chuyện tốt của Quế ma ma, vì vậy lạnh lùng cao giọng kêu.

“Nương nương!” Thục Dược dẫn cung nữ vội vàng vàng chạy vào, “Bẩm nương nương, sáng sớm hôm nay Quế ma ma đã ra cung, trước khi đi dặn nô tỳ phục vụ nương nương rời giường!”

Noãn Noãn cười lạnh, “Quế ma ma thật đúng là thật là to gan, nếu là ma ma của Bồn cung, tại sao không nói một tiếng đã đi?”

Đám người Thục Dược cúi đầu, không dám nói lời nào.

“Ta hỏi các người, Mạn Châu Sa Hoa ta cắm ở trong bình hoa các người người nào cắm?”

Noãn Noãn hỏi, chỉ thấy mấy cung nữ nhanh chóng liếc mắt nhìn nhau, lập tức cùng nhau quỳ trên mặt đất, “Nương nương tha mạng, tui nô tỳ chưa từng thấy qua hoa của nương nương...”

Noãn Noãn hung hăng quét mắt qua từng cung nữ quỳ trên mặt đất, nhưng họ sợ đến mức run lấy bầy, căn bản là không nhìn ra đầu mối.

“Tốt lắm, các người đứng lên đi!” Noãn Noãn lạnh nhạt nói, tiến lên cầm lấy y phục sạch sẽ mặc vào.

Kể từ khi cô bắt đầu mặc áo tím, người trong cung người chuẩn bị rất nhiều quần áo màu tím, cũng rất đẹp.

Để Thục Dược vấn tóc đơn giản, trang điểm, tùy tiện ăn một chút đồ ăn sáng, đang chuẩn bị đi Linh Thứu cung hái một chút Mạn Châu Sa Hoa, vẫn chưa ra khỏi cửa cung, đã thấy Quế ma ma dẫn một vị lão phu nhân vội vàng vào cung.

“Nương nương, lão phu nhân đến thăm ngài!” Quế ma ma cung kính hành lễ nhỏ giọng nói.

Lão phu nhân? Đây là phu nhân của Thừa Tướng Long Chiêu An? Mẹ ruột của Hoàng hậu?

Noãn Noãn đang suy nghĩ, chỉ thấy phu nhân mặc áo hoa run rẩy ôm lấy cô, “Noãn Noãn, nghe nói con bị bệnh, mẫu thân lo lắng gần chết, con rốt cuộc bị bệnh gì?”

Bệnh? Noãn Noãn lạnh lùng liếc Quế ma ma một cái, không hiểu Quế ma ma trong lòng muốn làm cái gì.

“Tôi không có bệnh, chỉ là lần trước ở trong lãnh cung bị một chút kinh sợ, có một số việc không nhớ gì cả mà thôi!” Noãn Noãn nhàn nhạt mở miệng, ý bảo Thục Dược đỡ lấy, đoàn người đến đại sảnh.

Noãn Noãn lúc còn rất nhỏ đã bị cha mẹ vứt bỏ, giống như những đứa bé khác trong tổ chức thiên sứ, tình cảm đối với cha mẹ cũng rất đậm đặc, cho nên đối với người mẹ này cũng không có tình cảm đặc biệt gì.

Nhận ra được Noãn Noãn xa lánh, Long phu nhân vẫn tiến lên nắm thật chặt tay cô, mềm giọng hỏi, “Thật không sao chứ? Con còn nhớ lúc ở nhà mẹ thường để Hồng đại phu xem bệnh không? Y thuật của ông ta giỏi hơn ngự y trong cung rất nhiều, không bằng con nói với Hoàng thượng để cho con về nhà thăm người thân, để Hồng Đại phu xem cho con một chút!”

Noãn Noãn ngẩng đầu nhìn khuôn mặt lo lắng, cô có thể xác định vẻ lo lắng của phu nhân này đối với cô không phải là giả, vì vậy cười nhạt nói, “Không việc gì, tui tôi biết y thuật, không cần người khác!”

Long phu nhân cả kinh, “Noãn Noãn con biết y thuật từ khi nào hả ?”

Noãn Noãn chỉ nhàn nhạt uống trà, cũng không đáp lời của bà ta..., muốn bà ta biết điều, mau chóng rời đi, cô còn bận đến Linh Thứu cung hái hoa Mạn Châu Sa.

Long Noãn Noãn đối với Long phu nhân càng lạnh nhạt, Long phu nhân càng lo lắng. Bà ta nhìn Quế ma ma một cái, lúc này mới nhỏ giọng nói, “Chẳng lẽ lời Quế ma ma nói đều là thật? Con thật không quan tâm Quế ma ma, không quan tâm Lệ Lệ, ngay cả mẫu thân cũng không rồi sao?”

Long phu nhân nói xong, giọng thể nhưng nghẹn ngào, nước mắt làm khuôn mặt trang điểm cũng lem hết.

Noãn Noãn không vui nhú nhú mày, nhưng thấy bà ta khóc đến đau lòng, trong lòng có một chút mềm đi.

Mẹ đẻ vứt bỏ cô cũng từng khổ sở cầu xin cô tha thứ như vậy. Chỉ là lúc ấy cô tức giận đẩy bà ấy ra, bây giờ ở hiện đại cô đã chết, ngay cả cơ hội tha thứ ẹ đẻ cũng không có!

“Tôi là quên mất một ít chuyện, phải từ từ mới nhớ lại!” Noãn Noãn mở miệng, ngắt lời bà ta.

“Noãn Noãn, con phải nhớ lại mọi chuyện, tốt nhất là về nhà nghỉ. Tướng phủ là nơi con lớn lên, nhất định con có thể nhớ ra cái gì đó!” Long phu nhân ngẩng mặt lên, trong mắt lóe ra tia hy vọng.

Noãn Noãn lập tức hiểu ý đồ Quế ma ma, có lẽ mấy ngày nay quan hệ của cô với Hoàng thượng quá mức “dung hòa”. Quế ma ma đưa Long phu nhân đến là muốn cô xuất cung thăm người thân, chỉ là như vậy cũng tốt, cũng có thể tạm thời thoát khỏi hoàng cung đầy quỷ quyệt này. Mặc dù cô đã đến cổ đại lâu như vậy cũng chưa có đi khắp nơi xem một chút....

“Được, tôi sẽ đi tìm Hoàng thượng nói ngay bây giờ, bà chờ ở đây!” Noãn Noãn lập tức đứng dậy chạy ra ngoài.

“Noãn Noãn!” Long phu nhân lại đuổi theo cô, “Con đi nói, Hoàng thượng không đồng ý cũng không sao, ta sẽ bảo phụ thân ở trên triều nói ra, Hoàng thượng nhất định sẽ nể mặt phụ thân!”

Noãn Noãn gạt đầu một cái, đồng thời cũng ý thức được lời nói của Long phu nhân, thế lực của Long Chiếu An ở trong triều rất lớn, nếu không Long phu nhân cũng sẽ không có nắm chắc như vậy.

Noãn Noãn đến Càn Khôn điện, Mộ Dung Thánh Khuynh một thân áo lam, lưng đeo trường kiếm, đang trấn thủ cửa điện.

Mộ Dung Thánh Khuynh xa xa thấy Noãn Noãn, trên mặt nhanh chóng thoáng qua vài vẻ kỳ quái. Hiện tại hắn cảm thấy Noãn Noãn rất kỳ quái, đối lại trước kia, hắn đều không để ý những chuyện xảy ra gần đây khiến cho hắn cảm thấy Hoàng hậu đã không còn như trước.

Đang do dự có nên hành lễ hay không, Noãn Noãn đã đi thẳng tới trước mặt của hắn, giơ đôi tay nhỏ lên, sờ kiếm của hắn một chút, chân mày nhướng lên, dịu dàng nói, “Tôi muốn gặp Hoàng thượng!”

Mộ Dung Thánh Khuynh theo trực giác lui về phía sau một bước, lạnh lùng nhìn cô chăm chăm, “Hoàng huyênh ngã bệnh, hôm nay ai cũng không gặp, nương nương vẫn là trở về đi!”

Noãn Noãn sững sờ, chợt nghĩ tới điều gì hì hì một tiếng bật cười, “Hoàng thượng ngã bệnh? Có phải hôm qua ban đêm bị gió rét? Lúc này phát sốt chảy nước mũi ?”

Mộ Dung Thánh Khuynh sững sờ, “Làm sao Hoàng tẩu biết? Người gặp qua ngự y rồi hả?”

Noãn Noãn cười khuyênh quốc khuyênh thành, “Tôi chính là đặc biệt tới chữa trị cho Hoàng thượng!”

Nói xong, Noãn Noãn trực tiếp lướt qua Mộ Dung Thánh Khuynh đi vào Càn Khôn điện.

27. Chương 28: Trầm Trở Về Cùng Nàng

“Này, người!” Mộ Dung Thánh Khuynh đi theo thật sát.

Noãn Noãn đến đại điện, trực tiếp đẩy cửa đại điện ra, cửa mở ra một thoáng, ngoài cửa ánh mặt trời sáng sớm mới lên rọi vào, chiếu vào hai cơ thể đang rúc vào nhau ở trên giường êm .

Hoàng đế lang sói mặc trường sam trắng đến chói mắt, mái tóc dài đen nhánh tới thắt lưng tung bay trong làn gió vừa khê thổi vào đại điện. Gương mặt dịu dàng tuấn mỹ như được điêu khắc tinh tế từ ngọc, lông mi dày miền cường rũ xuống, nhìn về nữ nhân trong lòng, lớp quần áo bên trong đã mở phân nửa, phía trên lồng ngực trắng là một đôi tay nữ nhân sơn móng tay đỏ tươi, tạo thành đối lập rõ rệt.

Noãn Noãn lập tức sững sốt, ngay sau đó châm chọc cong khóe môi, xoay người lại lớn giọng nói với Mộ Dung Thánh Khuynh vừa theo kịp: “Xem ra bệnh phong hàn của Hoàng thượng khỏi rồi, cũng không cần tôi ra tay nữa!”

Mộ Dung Thánh Khuynh lúng túng cúi đầu, giống như hấn bị người ta bắt gặp làm chuyện tốt, còn kẻ đầu sỏ lại biếng nhác nghiêng mặt sang bên, nhẹ nhàng cong đôi môi. Trong hai con ngươi đen như mực có nụ cười không nói ra, “Thì ra là Hoàng hậu tới!” Sau đó lại rũ mắt hướng về phía cô gái trong ngực nói, “Người lui xuống đi!”

Nữ nhân nằm ở trong ngực nam tử đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt ghen ghét lạnh lùng bắn về phía Noãn Noãn. Noãn Noãn cũng không kiêng dè, cùng cô gái kia tầm mắt chạm nhau, lạnh lùng quan sát.

Cô ta cả người gấm vóc hoa thường, búi tóc Phù Dung Quy Vân rườm rà, xinh đẹp cao quý, lúc này vô cùng không tình nguyện ngồi dậy từ trong lòng nam tử, sửa sang lại y phục, cung kính hành lễ, sau đó ánh mắt lạnh nhạt nhìn chằm chằm Noãn Noãn, cho đến khi rời đi.

“Đệ cũng đi xuống!” Những lời này của Mộ Dung Thánh Anh là nhằm vào Mộ Dung Thánh Khuynh sau lưng Noãn Noãn.

Mộ Dung Thánh Khuynh nhìn Noãn Noãn một cái, xoay người đi ra ngoài, thuận tiện đóng cửa điện lại.

Ánh mặt trời sáng lạn bị che kín, trong điện lại là vẻ âm u. Mộ Dung Thánh Anh cũng không sửa sang lại áo, cứ như vậy nửa dựa vào trên giường nhìn Noãn Noãn, “Hoàng hậu tìm ta có chuyện gì không?”

Noãn Noãn chậm rãi nở nụ cười hoàn mỹ, “Tôi còn tưởng Hoàng thượng đối với tôi yêu thương thâm thiết, không tiếc tổn thương Lệ phi, nhưng không ngờ Hoàng thượng còn có nữ nhân khác! Đã như vậy, mâu thuẫn giữa tôi với Lệ phi, là Hoàng thượng cố ý dựng lên đúng không?”

Vốn muốn nói chuyện về nhà thăm người thân nhưng Noãn Noãn vừa nghĩ tới Lệ phi, dáng vẻ người không ra người quỷ không ra quỷ chỉ phun ngọn lửa ghen tỵ về phía cô trong lòng Noãn Noãn liền thấy căm ghét Hoàng đế lang sói.

“Hoàng hậu hiểu lầm rồi, trẫm cũng là bất đắc dĩ!” Mộ Dung Thánh Anh hơi cong người, nụ cười dịu dàng, “Điều Thực phi vào cung đã hai năm, trẫm chưa từng có lâm hạnh qua nàng ấy, chỉ là gần đây trong triều cầu kết đẳng phái, phụ thân Điều Thực phi là Điều Vũ tướng quân, là chúng thần trong triều, trẫm tự nhiên phải gần gũi hơn một chút!”

Noãn Noãn cười lạnh, “Những nữ nhân này đều là phi tử của Hoàng thượng, Hoàng thượng cưng chiều ai là tự do của Hoàng thượng, Hoàng thượng không cần thiết phải giải thích với tôi!”

Nụ cười bên khóe môi Mộ Dung Thánh Anh càng đậm, ánh mắt cũng càng dịu dàng. Hấn ngồi dậy, y phục lòa xòa, cứ đi chân trần như vậy đứng ở trước mặt Noãn Noãn, duỗi ngón tay ra, hình như muốn sờ lên mặt Noãn Noãn, lại bị cô lạnh lùng tránh ra.

Nam nhân cười nhạt mở miệng, “Hoàng hậu sai rồi, bởi vì trẫm để ý Hoàng hậu, mới muốn giải thích với Hoàng hậu. Nếu như Hoàng hậu không thích, trẫm dù mất cả giang sơn cũng sẽ không sủng ái bất kỳ nữ nhân nào khác!”

Noãn Noãn lạnh lùng nhìn chằm chằm người đàn ông này, nụ cười dịu dàng của hấn khiến người ta phải kiêng dè kinh sợ, người đàn ông này rốt cuộc muốn làm gì? Chẳng lẽ có được tình yêu của Hoàng hậu quan trọng tới như vậy ư? Lấy được Hoàng hậu, giang sơn có thể vĩnh viễn củng cố hay là....

Không biết vì sao, Noãn Noãn luôn cảm thấy đằng sau vẻ dịu dàng Mộ Dung Thánh Anh còn cất giấu một bí mật khác.

Cô tuyệt đối sẽ không ngảy thơ tin rằng Hoàng đế chung tình với Hoàng hậu bởi vì tình yêu!

“Mộ Dung Thánh Anh, anh cần gì phải khổ cực diễn xuất như vậy? Anh muốn làm gì nói thẳng là được!” Noãn Noãn thở dài, cả ngày đoán tới đoán lui cũng quá mệt mỏi mà, không bằng cứ thẳng thắn với nhau cho thoải mái!

Mộ Dung Thánh Anh cười âm trầm một tiếng, đưa hai cánh tay thon dài ra, lần này mặc cho Noãn Noãn né tránh, hắn vẫn kiên trì kéo Noãn Noãn vào trong ngực, nhếch miệng lên cười nhạt, ánh sáng trong đáy mắt làm loạn cả lòng người, còn hơi lộ ra chút cứng chiều, chút trêu mến, chút buồn cười, “Trẫm muốn cái gì, Noãn Noãn không biết sao?”

Noãn Noãn sững sờ, đây là lần đầu tiên Hoàng đế lang sói mở miệng gọi tên cô, ngày thường đều chỉ gọi danh xưng Hoàng hậu.

Mộ Dung Thánh Anh nói xong, chậm rãi cúi đầu, nhẹ nhàng tựa đầu lên bả vai Noãn Noãn, “Noãn Noãn là Hoàng hậu của trẫm !”

Giọng điệu mập mờ của nam nhân dường như mềm mại bên bả vai quanh bên người Noãn Noãn, tránh không được kéo không ngừng, dệt thành từng sợi từng sợi tơ .

Noãn Noãn đột nhiên tránh khỏi cánh tay của nam nhân, lảo đảo lui về phía sau ba bước, mà nam tử là bày ra một bộ mặt vô tội, ánh mắt làm bộ đáng thương nhìn Noãn Noãn.

Noãn Noãn cau mày, cô biết bàn về tâm cơ cô không phải đối thủ của Hoàng đế lang sói, nếu không bằng, không bằng...

“Tôi mặc kệ anh muốn làm cái gì, mục đích hôm nay tôi tới là nói cho anh biết tôi muốn về nhà thăm người thân!” Noãn Noãn theo dõi ánh mắt vô tội của hắn, lạnh lùng mở miệng.

“Về nhà? Phủ Thừa Tướng sao? Được!” Mộ Dung Thánh Anh cười càng thêm dịu dàng, “Hoàng hậu muốn làm gì, trẫm cũng sẽ đồng ý, trừ...” giọng nói chợt dừng lại, đột nhiên cười khuyhnh quốc khuyhnh thành, “Rời khỏi trẫm!”

Noãn Noãn xoay người lại, thật sự không muốn tiếp tục lòng vòng với Hoàng đế lang sói. Dù thế nào đi nữa hắn đồng ý để cô về nhà thăm người thân là tốt rồi, rời khỏi hoàng cung này lại nghĩ cách khác.

Thấy Noãn Noãn muốn rời khỏi, Mộ Dung Thánh Anh cũng không ngăn, chỉ là dùng ánh mắt dịu dàng nhìn Noãn Noãn đi xa, cho đến khi trở lại Phượng Vũ cung, Noãn Noãn vẫn còn cảm thấy sau lưng có một đôi mắt nhìn cô chằm chằm.

Quế ma ma biết tin có thể trở về nhà thăm người thân, lập tức mừng rỡ cười không ngậm miệng lại được, chỉ huy các cung nữ thu dọn. Noãn Noãn nghĩ trước khi rời khỏi hoàng cung, tới Linh Thấu cung hái dóa Mạn Châu Sa khác, mang ra bên ngoài cung từ từ nghiền cứu, nói không chừng có thể phát hiện ra bí mật Linh Thấu cung.

Đang chuẩn bị sau giữa trưa thừa dịp lúc không có người liền đi, Mộ Dung Thánh Anh lại phái người tới thông báo, nói là kiệu liền đã chuẩn bị xong, đang ở bên ngoài cung chờ đợi, nghênh đón Noãn Noãn xuất cung về nhà thăm người thân.

“Nhanh như vậy?” Noãn Noãn sững sờ, không ngờ Mộ Dung Thánh Anh tình nguyện để cô về nhà, chẳng lẽ như vậy đối với hắn có lợi gì sao?

“Nương nương, nếu Hoàng thượng cũng bố trí xong, không bằng chúng ta hôm nay trở về đi!” Quế ma ma đã sớm không nhẫn nại được.

“Vậy cũng tốt!” Noãn Noãn miễn cưỡng ngoắc ngoắc khóe môi đồng ý, cẩn thận ngẫm lại, có lẽ lần này xuất cung sẽ không nữa trở lại, Linh Thấu cung có bí mật gì cũng chẳng quan hệ gì với cô? Vì vậy tâm tình cũng buông lỏng, trực tiếp ra khỏi Phượng Vũ điện, ngồi bộ liền tới Tuyên Vũ môn.

Bên ngoài Tuyên Vũ môn, hai hàng ngũ hùng dũng đứng nghiêm chỉnh, kiệu liền hoa lệ huy hoàng, trận thế khá lớn, có đủ phô trương.

Noãn Noãn từ trên bộ liễn xuống, Quế ma ma nâng kiệu liễn lên, mở ra màn che đang muốn khom người đi vào, chỉ thấy Mộ Dung Thánh Anh từ bên trong xoay đầu lại, nụ cười dịu dàng nhẹ giọng nói, “Hoàng hậu, trẫm trở về cùng nàng!”

28. Chương 29: Quan Trọng Như Nhau

Cả người Noãn Noãn đứng thẳng bất động ở trước kiệu liễn, không trên không dưới, không trước không sau, sau khi từ từ hiểu ra, đột nhiên bật cười châm chọc.

Không trách được Mộ Dung Thánh Anh sẵn khoái đồng ý như vậy, thì ra là bộ ngựa bắt ve, ngoài mặt thương yêu Hoàng hậu, cô muốn gì được đó sau lưng rất cuộc lại như thế, vậy thì thật khó nói.

“Hoàng hậu đang vui mừng sao?” Mộ Dung Thánh Anh nhẹ nhàng nháy nháy mắt, vươn cánh tay, kéo bàn tay nhỏ của Noãn Noãn, trực tiếp kéo cô lên kiệu liễn, kéo vào trong ngực của hắn, “Trẫm thật sự đã quen những ngày tháng có Hoàng hậu trong cung, dù sao gần đây cũng không có đại sự gì, không bằng trẫm đi phủ Thừa tướng với nàng mấy ngày!”

Noãn Noãn bị hắn giữ ở trong ngực cũng chẳng giãy giụa. Cô biết cô không đấu lại Hoàng đế lang sói rồi, vì vậy cười lạnh một tiếng, liếc xéo nam nhân nói, “Hoàng thượng hình như có chút mâu thuẫn nha, buổi sáng vẫn còn ở trong đại điện nói gần đây triều thần kết bè kết cánh, người vì quốc gia bất đắc dĩ cống hiến thân thể của mình sủng ái Diêu Thục phi, hiện tại còn nói không có sự tình gì lớn, có thể cùng với tôi về nhà thăm người thân. Rốt cuộc câu nào của Hoàng thượng mới là lời nói thật? Có lẽ, đều không phải là thật?”

“Đều là lời nói thật!” Mộ Dung Thánh Anh tuyệt không hề tức giận, ngược lại nụ cười càng dịu dàng hơn, hắn vươn tay, vuốt mái tóc đen của Noãn Noãn, nhẹ nhàng cười nói, “Chuyện lớn hơn nữa cũng không bằng chuyện của Hoàng hậu!”

Noãn Noãn chợt quay đầu lại, nhìn hắn chằm chằm. Cô hoài nghi những lời ngon tiếng ngọt trái lương tâm này, Hoàng đế lang sói lại có thể nói mà không chớp mắt, hơn nữa còn nói vô cùng đường hoàng, thật đúng là âm hiểm!

Mộ Dung Thánh Anh nhẹ nhàng vỗ bả vai Noãn Noãn, vô cùng thân thiết mở miệng, “Trẫm biết Hoàng hậu không tin, nhưng cũng không có cách khác, nếu phải về nhà, vậy thì đừng suy nghĩ nhiều, cứ vui vẻ giải sầu là tốt rồi!”

Noãn Noãn trong lòng buồn nôn, thật muốn vung tay đánh tan vẻ giả tạo của Hoàng đế lang sói!

Thấy Noãn Noãn không nói thêm gì nữa, Mộ Dung Thánh Anh cười với thâm ý khác, cất cao giọng nói, “Khởi kiệu đi!”

Cỗ kiệu bị nâng lên, đội quân hùng dũng ra khỏi Tuyên Vũ môn, thẳng hướng phủ Thừa tướng ở phía tây.

Bên ngoài Phủ Thừa tướng, Long Chiêu An cùng Long phu nhân nhận được tin tức, đã sớm mang theo tất cả người nhà người hầu phủ Thừa tướng đứng ngoài cổng chính, ngẩng đầu chờ đợi.

“Tối rồi tối rồi, lão gia phu nhân, kiệu liễn của Hoàng hậu nương nương đến rồi!” quân gia Phủ Thừa tướng vội vàng chạy tới.

“Được, đốt pháo!” Long Chiêu An vung tay lên, đồng thời tiếng pháo vang, chiêng trống động trời, quả thật so với đám cưới của nữ nhi năm đó chỉ có hơn chứ không kém.

Xa xa nghe được tiếng pháo cùng tiếng chiêng trống, Noãn Noãn miễn cưỡng nhướng nhướng chân đầu, lời Long Chiêu An nói với cô lần trước hình như cũng không toàn tâm toàn ý hướng về phía Hoàng thượng, hôm nay nhiệt tình như vậy, phô trương nghênh đón cô về nhà thăm người thân, chẳng lẽ chỉ bởi vì có một nữ nhi là Hoàng hậu thật vinh dự, hay còn bởi vì cái gì?

“Xem ra Thừa tướng quá nhớ nhung Hoàng hậu rồi, nàng nghe, tiếng pháo thật vang!” Đối diện, Mộ Dung Thánh Anh trên mặt như cũ duy trì nụ cười lạnh nhạt muốn thuở không đổi.

Noãn Noãn về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nổi, coi như đáp lại hắn, sau đó chuyển mắt, nhắc màn che nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cuối cùng cũng tới Phủ Thừa tướng, phía trên cánh cửa cao năm mét, hai chữ Long phủ sơn son thiếp vàng uy vũ, bạch vân thạch thể tạo thành tường viện cao lớn, bên trong lầu các bao la, hành lang liên miên, trên nóc nhà toàn bộ khảm pha lê trong suốt, tất nhiên cũng cần phải nhắc tới những mái hiên thâm trầm vô biên, cao quý cao nhã, nghiêm trang uy vũ, chỉ riêng long bàn thiếp vàng trên hắc môn cũng đủ để vượt qua sự cao quý bình thường của phủ Thừa tướng.

Ở cổ đại này chỉ có Đế Vương mới có thể dùng Long, mà trên cửa chính Long Chiếu An công khai khắc Long Vãn, điều này nói rõ....

Không đợi để Noãn Noãn ngẫm nghĩ, kiệu liền dừng lại, lúc này, toàn bộ tiếng chiêng trống tiếng pháo cũng dừng lại. Long Chiếu An dẫn mọi người quỳ gối trước kiệu liền, cung kính hô, “Cung nghênh Hoàng hậu nương nương đại giá!”

Noãn Noãn còn chưa kịp mở miệng, Mộ Dung Thánh Anh trực tiếp cười ha ha bước ra kiệu liền, sau đó Noãn Noãn nghe được bên ngoài là một hồi tĩnh lặng, Long Chiếu An cất giọng, “Không biết Hoàng thượng giá lâm, kính xin chuộc tội!”

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!” Mọi người lần nữa cung kính hô.

“Mau đứng dậy mau đứng dậy, nhạc phụ đại nhân trăm cùng Hoàng hậu tới, cũng coi như cải trang vi hành, không cần điều động binh lực như thế!” Hắn nói xong, trực tiếp xoay người lại tự mình vén màn che, kéo tay Noãn Noãn, “Hoàng hậu, mau ra đây đi!”

Noãn Noãn cau mày, muốn tránh thoát cánh tay của đàn ông, đứng như hắc sóm dự liệu, bàn tay kia giống như kiềm, hắn nắm thật chặt, muốn vung vẩy thế nào cũng không thoát được.

“Buông ra, nếu không ta liền dụng độc!” Noãn Noãn thấp giọng cảnh cáo hắn.

Mộ Dung Thánh Anh “Thâm tình” nhìn cô mặt mày tức giận, nhẹ nhàng cười nói, “Dù sao trên người ta đã có hai loại độc, có thêm một loại cũng chẳng sao!”

“...” Bị những lời vô lại của hắn làm cho im lặng, Noãn Noãn chỉ có thể đứng dậy theo hắn xuống kiệu liền.

Noãn Noãn tận mắt nhìn thấy nụ cười trên mặt Long Chiếu An rất lúng túng, rất miễn cưỡng.

“Hoàng thượng mời, Hoàng hậu mời!” Long Chiếu An cung kính mở miệng.

“Nhạc phụ đại nhân cũng xin mời!” Mộ Dung Thánh Anh ôn hòa mở miệng, nắm tay Noãn Noãn, cùng Long Chiếu An tiến vào Long phủ.

Bên ngoài Long phủ, Mộ Dung Thánh Khuynh lưng đeo trường kiếm lạnh giọng chỉ huy thị vệ Quân Đạo, “Các người đi chỗ đó, các người đi đằng kia, cửa sau cũng phải trấn thủ, thẻ chết bảo vệ an toàn cho Hoàng thượng cùng Hoàng hậu!”

Noãn Noãn lạnh lùng liếc mắt nhìn, Mộ Dung Thánh Anh đem phủ Thừa tướng thủ vệ giới nghiêm như hoàng cung, chỉ sợ đây là tính toán của hắn sao?

Long Chiếu An đưa Mộ Dung Thánh Anh vào đại đường, sau khi mọi người đều ổn định chỗ ngồi, Long Chiếu An lập tức khách khí nói, “Đa tạ Hoàng thượng tiễn Hoàng hậu trở lại, Chiếu An thật là thụ sủng nhược kinh!”

Mộ Dung Thánh Anh từ đầu đến cuối vẫn nắm thật chặt tay Noãn Noãn, lúc này cười nhạt, cất cao giọng nói, “Nhạc phụ đại nhân, trăm không phải tiễn Hoàng hậu trở lại, mà là cùng Hoàng hậu về nhà mẹ đẻ!”

“Cái gì?” Long Chiếu An cùng Long phu nhân đồng thanh mở miệng, tiếng ly trà rơi xuống đất đồng thời vang lên.

Mộ Dung Thánh Anh thú vị dương lông mày, nhìn về phía người làm đồ ly trà, thì ra là Quế ma ma, lúc này đang sợ hãi quỳ trên mặt đất vừa nói nô tỳ đáng chết, vừa thu dọn mảnh vụn ly trà.

“Quế ma ma, người đã già rồi, nên mới để cho người đi theo vào cung hầu hạ nương nương, sao lại động tay động chân như thế? Còn không lui xuống?” Long Chiếu An tức giận nói.

“Dạ dạ, nô tỳ đáng chết!” Quế ma ma vội vàng lui ra ngoài.

Nụ cười trên mặt Mộ Dung Thánh Anh càng đậm, “Nhạc phụ đại nhân hình như rất giặt mình, không hoan nghênh trẫm sao?”

Long Chiêu An sững sờ, lập tức đứng lên dập đầu, “Cựu thần làm sao dám, chỉ là phủ Thừa tướng không thể so với hoàng cung thủ vệ uy nghiêm, cựu thần là sợ Hoàng thượng ngộ nhờ có chuyện ngoài ý muốn...”

“Trẫm đã điều Ngự Lâm quân, Thừa tướng yên tâm, phủ Thừa tướng sẽ an toàn không có vấn đề!” Mộ Dung Thánh Anh cười híp mắt chuyển con mắt nhìn về Noãn Noãn, “Dù là trẫm không đến, trẫm cũng muốn điều một nửa Ngự Lâm quân tới đây, ở trong lòng trẫm, Hoàng hậu của trẫm quan trọng như tính mạng của trẫm vậy!”

29. Chương 30: Hộ Long Thánh Nữ

“Dù là trẫm không đến, trẫm cũng muốn điều một nửa Ngự Lâm quân tới đây, ở trong lòng trẫm, Hoàng hậu của trẫm cũng quan trọng như tính mạng của trẫm vậy!” Mộ Dung Thánh Anh thâm tình nhìn Noãn Noãn.

Noãn Noãn toàn thân một hồi lạnh đến buồn nôn, theo trực giác lấy tay phẩy phẩy, cũng đang chuyển mắt nhìn về mặt khác thường của Long Chiêu An, có lúng túng, có thất vọng, còn có một sự khác thường không nói ra được.

Nữ nhi nhà mình là Hoàng hậu, có thể được thương yêu như thế Hoàng đế, bình thường làm cha mẹ người không phải nên cảm thấy mãn nguyện sao? Long Chiêu An tại sao lại có vẻ mặt như thế? Chẳng lẽ Long Chiêu An cùng một phe với Thánh Nguyên Vương gia, còn có âm mưu khác?

Lúc này Noãn Noãn mới phát hiện ra, rời khỏi hoàng cung quỷ quyệt, đến phủ Thừa tướng cũng không được an bình, thật ra thì cô vốn không thể thoát khỏi lòng bàn tay của Hoàng đế lang sói!

“Tiểu nữ có thể được Hoàng thượng ưu ái như thế, thật sự là gia môn may mắn, cựu thần khấu tạ long ân Hoàng thượng!” Long Chiêu An dập đầu lần nữa, sau đó liền đứng lên phân phó nói, “Nhanh đi dọn dẹp phòng khách tốt nhất, lấy gấm vóc tốt nhất ra, nhất định phải dọn dẹp sạch sẽ!”

“Nhạc phụ đại nhân!” Nụ cười trên mặt Mộ Dung Thánh Anh càng dịu dàng, mỹ lệ, khiến tất cả mọi người đều không thể rời mắt.

“Trẫm ở phòng Hoàng hậu là được rồi, không cần dọn dẹp, trẫm rất muốn hiểu thêm cuộc sống của Hoàng hậu trước khi vào cung!” Nói xong, Mộ Dung Thánh Anh cúi mắt, nâng cánh tay thon dài lên, dịu dàng giúp Noãn Noãn gỡ sợi tóc rối bên tai.

Long Chiêu An lần nữa sững sờ.

Noãn Noãn lạnh lùng ngược mắt nhìn nam nhân, nam nhân cúi mắt nhìn về phía cô cười dịu dàng như hoa, tuyệt mỹ khuynh thành, hết sức... ghê tởm!

“Hoàng thượng, hình như không hợp lí chứ? Nếu như những phi tử kia biết, sợ rằng...” Noãn Noãn đang tìm lý do từ chối, thân thể liền bị Mộ Dung Thánh Anh ôm chặt ôm ở trong ngực, bên tai bị hân mật mờ hà ra hơi, “Hoàng hậu, từ giờ khắc này, chúng ta có thể làm đôi vợ chồng bình thường nhất thế gian này? Noãn Noãn gọi ta là Thánh Anh là được rồi, như thế nào?”

Thấy Hoàng đế cùng Hoàng hậu ân ái ở trước mặt người như thế, Long phu nhân và rất nhiều người trong nhà đều đảo mắt kiêng dè, chỉ có Long Chiêu An nhìn chòng chọc vào hai người.

“Nhạc phụ đại nhân, cứ quyết định như vậy, trẫm từ nhỏ sống ở hoàng cung, còn chưa từng thử qua cuộc sống của người bình thường, mặc dù nhạc phụ đại nhân thuộc Hộ Long đường, thân phận cũng tôn quý, nhưng là chỉ ít cũng ít quy củ hơn trong hoàng cung. Nhạc phụ đại nhân hãy chu toàn cho nguyện vọng này của trẫm đi!” Mộ Dung Thánh Anh cười híp mắt mở miệng, giọng nói rất là thành khẩn.

Từ trong lời nói Mộ Dung Thánh Anh Noãn Noãn nắm được một chút đầu mối, thì ra phủ Thừa tướng là thuộc Hộ Long đường, hình như địa vị tôn quý không thua gì hoàng cung. Hộ Long đường? Chẳng lẽ có quan hệ với việc phân cấp Bạch Long Tử Long sao?

Long Chiêu An bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nổi, “Hoàng thượng, việc này thật không hợp lí lắm....”

“Trẫm ở chỗ này, lời của trẫm nói chính là đạo lý, chính là ý trời, nhạc phụ đại nhân, ngài nói xem có đúng không?” Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên nhấn mạnh, nụ cười kia mặc dù hết sức xinh đẹp nhưng là tất cả mọi người có thể nhận ra được sự cảnh cáo ẩn chứa trong đó.

Long Chiêu An cắn cắn môi, “Người đâu, đem đồ đạc của Hoàng thượng đồ dọn vào phòng của Hoàng hậu nương nương!”

“Tạ nhạc phụ đại nhân!” Mộ Dung Thánh Anh di hàm răng trắng noãn, dịu dàng cười.

Long Chiêu An vội vàng hành lễ, “Lão thần hổ thẹn!”

Noãn Noãn lạnh lùng nhìn nam nhân cười dịu dàng, chậm rãi nâng lên khóe môi đỏ hồng .

Mộ Dung Thánh Anh, tôi lại muốn xem rốt cuộc trong lòng anh muốn làm cái gì!

※

Trong phòng, Long phu nhân lo lắng đi tới đi lui, Long Chiêu An ngồi ngay ngắn ở trên ghế một hồi phiền lòng.

“Ta nói phu nhân, ta đã đủ phiền lòng được rồi, bà còn...” Long Chiêu An phiền não mở miệng.

Long phu nhân vừa nghe, lập tức dừng bước, bước vội tới trước mặt Long Chiêu An nhỏ giọng nói, “Lão gia, ông nói làm thế nào, hôm nay Noãn Noãn giống như biến thành người khác, lần trước đối với ta rất là lạnh nhạt, hôm nay Hoàng đế này lại đến ở trong nhà, còn có Thánh Nguyên Vương gia.....Loạn hết cả lên rồi!”

Long Chiêu An phất tay một cái, “Những thứ này ta đều biết, ai biết bình an qua ba năm, mắt thấy thắng lợi trong tầm mắt sao lại sinh ra nhiều rắc rối như vậy! Cách thời gian gặp Phi Long hội còn có hai năm, đến lúc đó Ngạo Long Quyết kiếp này sẽ chọn Hộ Long Thánh nữ mới, Noãn Noãn là nhân tài khó gặp được của Hộ Long đường, hôm nay đã là Tử Long Tướng quân, lại có Hộ Long ngân quang, chắc chắn đợi một thời gian nữa Noãn Noãn nhất định sẽ giống tổ tiên chúng ta trở thành Bạch Long Đế Hoàng, nói không chừng còn trở thành một trong những người tranh đoạt Kim Long thiên tử, coi như không làm được Kim Long thiên tử, dưới một người trên vạn người, Hộ Long Thánh nữ là chắc chắn rồi! Nhưng Thánh nữ phải có tâm thân xử nữ, nếu như không phải là vì muốn lấy được bảo bối trong cung, ta sao lại để Noãn Noãn vào cung! Ba năm này, Hoàng đế chưa từng có sủng ái Noãn Noãn quá, ai biết hôm nay lại...”

Cô nam quả nữ sống chung một phòng, nếu là Long Noãn Noãn lúc trước, Long Chiêu An vô cùng tự tin, nhưng bây giờ Long Noãn Noãn tính tình thay đổi sợ rằng....

“Lão gia, Noãn Noãn chỉ nói vì lần trước ở lãnh cung bị kinh động, quên mất một số việc, không bằng chúng ta nói cho nó biết mối quan hệ lợi hại trong đó, nói không chừng Noãn Noãn có thể nhớ ra một ít, nói cũng không chừng hoàn toàn khôi phục. Như vậy tất cả cũng sẽ được hóa giải!” Long phu nhân suy nghĩ, chậm rãi mở miệng nói.

Long Chiêu An hơi trầm mặc.

Qua nhiều năm như vậy, ông ta vẫn không nói chuyện Long Noãn Noãn biết võ công cho người ngoài. Ở trong mắt người ngoài, thứ nữ Long Lệ Lệ phủ Thừa tướng mới là người thừa kế Hộ Long đường tương lai, không có tiếng tăm gì. Mặc dù Long Noãn Noãn là con vợ cả nhưng cũng không bị chú ý quá nhiều. Ba năm trước đây, ông ta tra được Hỏa Long diễm có thể tăng dần công lực xuất hiện tại hoàng cung, cho nên muốn để Long Lệ Lệ vào cung làm phi, tìm được Hỏa Long diễm giúp Noãn Noãn tăng công lực. Nhưng ông ta cũng không nghĩ đến tiên hoàng nói ra yêu cầu, nếu như Long Lệ Lệ vào cung phải có Long Noãn Noãn cùng vào cung, hơn nữa muốn vào cung làm hậu!

Long Chiêu An nhanh chóng bỏ qua ý nghĩ để Long Lệ Lệ tiến cung, dù sao Hỏa long điểm mặc dù trân quý, cũng không bằng Noãn Noãn tiền đồ vô giá, ông ta sẽ tìm kiếm phương pháp khác tăng dần công lực cho Noãn Noãn. Nhưng lại tuyệt đối không ngờ rằng, sau lần đầu tiên Long Lệ Lệ gặp Mộ Dung Thánh Anh lại yêu hấn, liều mạng muốn vào cung, hơn nữa thuyết phục cả Long Noãn Noãn.

Long Noãn Noãn bởi vì trong lòng yêu Thánh Nguyên Vương gia, hơn nữa Long Lệ Lệ trong lòng nàng, so với bất luận kẻ nào cũng quan trọng hơn, cho nên nàng tuyệt đối sẽ không cùng Long Lệ Lệ giành Mộ Dung Thánh Anh, cho nên ba năm này mặc cho Mộ Dung Thánh Anh đùa bỡn hết thủ đoạn, như cũ vẫn giữ vững tấm thân xử nữ. Hôm nay Long Noãn Noãn tính tình thay đổi, cùng Hoàng đế kia càng thêm gần gũi, ngộ nhờ hai người.....Vậy thì thật sự là phí công nhọc sức!

“Lão gia, rốt cuộc làm thế nào? Ông nói một câu xem!” Long phu nhân lo lắng lên tiếng nhắc nhở.

Long Chiêu An ngẩng đầu lên, mặt mũi kiên quyết, “Làm như lời bà nói đi, hãy nói cho Noãn Noãn biết chân tướng, nếu như nó còn là nữ nhi của chúng ta, tự nhiên hiểu được đạo lý trong đó, biết lấy hay bỏ!”

30. Chương 31: Vĩnh Viễn Không Phải Dê

Trong phòng, Mộ Dung Thánh Anh chậm rãi quan sát bốn phía, chợt nhíu mày cười một tiếng, “Mặc dù phòng ngủ Hoàng hậu không đủ xa hoa, nhưng rất ấm áp, so với tưởng tượng của trẫm giống nhau như đúc!”

Noãn Noãn miễn cưỡng dựa nghiêng ở một bên, hai chân vắt chéo, thuận tay thả một khóa quả nho vào trong miệng, ghê tởm trợn mắt nhìn thẳng, “Mộ Dung Thánh Anh, đừng đóng kịch nữa, nơi này chỉ có hai người chúng ta, người đeo mặt nạ kia không mặt mũi sao?”

Mộ Dung Thánh Anh chậm rãi thu hồi ánh mắt, đứng ở cửa sổ, mỉm cười dịu dàng với Noãn Noãn, “Hoàng hậu vẫn cho là trẫm đang diễn trò? Chẳng lẽ trẫm khiến cho Hoàng hậu thiếu tin tưởng như thế sao?”

Nói xong, hần còn thở dài một cái, trong đôi mắt u ám còn có vẻ u sầu.

Noãn Noãn lạnh lùng quay mặt sang ngó ra ngoài cửa sổ, thật sự không muốn đấu trí cùng người đàn ông này nữa. Lúc này đã là gần tối, mơ mơ hồ hồ có thể nhìn thấy gia đình và nha hoàn trong phủ Thừa tướng bận rộn, có phải là vì bữa tối long trọng mà chuẩn bị.

“Quế ma ma!” Noãn Noãn chợt ngồi thẳng người, nhẹ giọng hô.

“Dạ, nương nương, có nô tỳ!” Quế ma ma lập tức vội vã mở cửa phòng, cung kính khom lưng đứng ở trước cửa.

“Nói với bọn họ, bữa tối đưa vào trong phòng là được rồi, không cần kinh động... bọn họ!” Noãn Noãn hơi do dự, một tiếng cha mẹ vẫn còn không kêu ra miệng, cuối cùng chỉ có thể dùng “Bọn họ” thay thế.

Quế ma ma sững sờ, “Hoàng hậu nương nương, Thừa tướng đại nhân nói để tẩy trần cho Hoàng thượng và người...”

Noãn Noãn nhàn nhạt nhìn Mộ Dung Thánh Anh một cái, “Bà phải đi nói đây là ý tứ của Hoàng thượng, bữa tối đưa vào phòng là được!”

Trước mặt mọi người, đối mặt với Long Chiêu An cùng Long phu nhân, Mộ Dung Thánh Anh không chùng lại muốn biểu diễn một phen, hần không chê một mồi, Noãn Noãn lại chê hần những hành động với lời nói ra vẻ thân thiết như thế, sợ mình tiêu hóa không tốt, cho nên vẫn là đơn giản thì tốt hơn!

Quế ma ma theo trực giác liếc nhìn Mộ Dung Thánh Anh.

Mộ Dung Thánh Anh lập tức gạt đầu một cái, hình như rất là hài lòng, “Hoàng hậu muốn cùng trẫm ăn một bữa cơm đơn giản ấm áp, phải đi nói như vậy!”

“Dạ!” Quế ma ma vội vàng đồng ý, lập tức lui ra ngoài.

Noãn Noãn lạnh lùng nhìn nam nhân một cái, khước môi bĩu một cái, “Sói đuôi dài!”

Mộ Dung Thánh Anh trên mặt còn là mang theo nụ cười dịu dàng, chỉ là trong con ngươi xanh đen còn có thêm ý đồ sâu xa.

Một bữa cơm, mặc dù thức ăn vô cùng tinh xảo nhưng bởi vì hai người, mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được, cho nên hoàn toàn không thưởng thức ra mùi vị.

Cơm nước xong, Quế ma ma liền cung kính nói, “Khởi bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, Long phu nhân đang ở đại sảnh chờ, nói là nhớ thương nương nương, muốn cùng nương nương trò chuyện, kính xin Hoàng thượng ân chuẩn!”

Đôi mắt Mộ Dung Thánh Anh tối sầm lại, nụ cười kia càng thêm dịu dàng, “Nên hàn huyên một chút, Hoàng hậu, mẹ con các nàng khó được gặp mặt, đi đi! Chỉ là nhớ trở lại đó!”

Nói xong, hắt lại mập mờ nắm tay Noãn Noãn, mặt đến gần, như sắp hôn.

Noãn Noãn nhanh chóng thu tay trở về, ngược mắt, bắt gặp trong mắt nam nhân tràn đầy nụ cười ranh mãnh.

“Đi thôi!” Noãn Noãn đứng dậy, mặc kệ hắt, trực tiếp đi theo Quế ma ma ra cửa.

Cô cũng biết, Long Chiêu An cùng Long phu nhân dùng trăm phương ngàn kế đưa cô từ trong cung ra, nhất định có chuyện muốn nói với cô. Đối với những bí mật trên người Hoàng hậu, cô cũng tò mò, không bằng nhân cơ hội này tìm ra lời giải!

Trong đại sảnh, Long phu nhân thấy Noãn Noãn ra ngoài, hành lễ như cũ, nói mấy câu khách sáo rồi mới nói nói, “Noãn Noãn, phụ thân đại nhân đang ở thư phòng chờ con đây, có chuyện quan trọng nói với con!”

“Được!” Noãn Noãn đáp, cùng Long phu nhân đi ra chủ viện, đi về phía Tiền viện.

Bởi vì Hoàng thượng đến, cả phủ Thừa tướng cũng thêm vào thủ vệ, sân to như vậy càng treo đầy đèn lồng chiếu sáng màu đỏ, chiếu rọi cả khu viện lạc sáng như ban ngày.

Thông qua cửa tám góc, tiến vào vườn hoa, Noãn Noãn đột nhiên đánh hơi được một mùi hương kỳ dị, cô ngẩng ra, nhanh chóng lớn tiếng kêu lên, “Nín thở, có độc!” Nhưng là vẫn chậm, Quế ma ma và bốn nha hoàn cầm đèn trước mặt, còn có Long phu nhân bên cạnh cô tất cả đều xụi lơ trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh.

Noãn Noãn nhanh chóng ngậm thuốc giải trong miệng, ngược mắt nhìn lại, bàn đá xanh trên đường phía trước, một bóng người màu đen mờ ảo đứng đó, toàn thân trên dưới là chiếc áo choàng màu đen ôm lấy người, chỉ có con ngươi đang phát ra ánh sáng quỷ dị.

Sát khí liên tục không ngừng tản ra từ trên người áo đen.

Người tới hình như cũng không kinh ngạc Noãn Noãn bình yên vô sự, giống như đã sớm liệu trước đây là việc bình thường, im lặng giơ tay cầm vũ khí lên.

Mượn ánh trăng sáng, Noãn Noãn thấy trên vũ khí có màu xanh lá cây nhàn nhạt.

Có độc! Noãn Noãn cười lạnh, cười người ám sát này múa rìu qua mắt thợ, từ trước đến đây chưa có độc nào là cô chưa giải được!

Âm thầm vận khí công đề phòng, chuẩn bị chờ tên ám sát đến đây sẽ cho hắn một kích nặng nề.

Lưỡi kiếm lạnh lẽo gào rít lao tới...

“Noãn Noãn cẩn thận!” đột nhiên giọng của Hoàng đế lang sói từ phía sau truyền tới, đồng thời Noãn Noãn bị đẩy ra.

Hoàng đế lang sói vọt tới trước mặt Noãn Noãn, kéo Noãn Noãn ra, bản thân cũng muốn tránh né nhưng vẫn chậm một bước, lưỡi kiếm này làm rách ống tay áo của Hoàng đế lang sói. Lưỡi kiếm sắc bén lướt theo ống tay áo Hoàng đế lang sói vạch một đường, trên lưỡi dao dính máu.

“Ai nha, bắt thích khách!” Hoàng đế lang sói run giọng kêu lên, giống như thật sự bị thích khách kinh sợ đến, vừa gọi, vừa vung về tránh né, thật là nhếch nhác.

Noãn Noãn vốn định đi lên hỗ trợ nhưng vẫn thay đổi chủ ý. Cô thật muốn xem Mộ Dung Thánh Anh rốt cuộc còn phải nguy trang tới khi nào!

Thích khách lao kiếm về phía ngực Mộ Dung Thánh Anh, Mộ Dung Thánh Anh né tránh không kịp, ngồi phịch mông trên mặt đất, hai tay bám về phía sau nhếch nhác di chuyển, muốn tránh né đường kiếm của tên thích khách kia.

Noãn Noãn rút cuộc vẫn không nhận được xông lên phía trước, vẫy tay về phía thích khách.

Thích khách kia sững sờ, nhanh chóng thụt về sau, sau đó hung hăng nhìn Noãn Noãn một cái, lập tức không thấy bóng dáng.

Bốn phía rất nhanh vang lên tiếng bước chân, Mộ Dung Thánh Khuynh dẫn theo thị vệ chạy tới, vừa thấy được Hoàng đế lang sói ngồi bệt trên mặt đất, dáng vẻ chật vật, lập tức quỳ xuống đất nói: “Hoàng huynh người không có sao chứ? Người của chúng ta đều trúng thuốc mê của chúng...”

“Không có việc gì, các người lui xuống đi!” Mộ Dung Thánh Anh nhỏ giọng mở miệng, đợi mọi người tan hết, hắn vẫn ngồi ở trên đất, quệt môi, làm ra vẻ đáng thương nhìn Noãn Noãn, “Hoàng hậu, trẫm gãy lưng rồi, có thể đỡ trẫm dậy không?”

Noãn Noãn không tin nhìn hắn, “Thật sao?”

Mộ Dung Thánh Anh ánh mắt càng thêm vô tội u oán, “Trẫm còn lừa nàng sao, không tin nàng tới nhìn mà xem, không phải nàng biết y thuật sao?” Hắn nói xong, liền âm thầm lăm bầm một câu, “Dầu gì trẫm cũng bị thương vì nàng, sao nàng có thể máu lạnh như vậy?”

Noãn Noãn lạnh lùng tiến lên, “Tôi cho là nên xử lý vết thương của anh trước!”

Mộ Dung Thánh Anh sững sờ, nhìn theo ánh mắt Noãn Noãn, lúc này mới phát hiện ra trên ống tay áo bị chém rớt một mảnh, lộ ra dấu vết bị thương. Vết thương không lớn, lại có đen.

“Ai nha, độc!” Mộ Dung Thánh Anh kêu lên, hai mắt tối sầm rồi hôn mê bất tỉnh.

Noãn Noãn trở mắt đứng nhìn, thật sự nhận không được trợn trắng mắt, ngồi xổm người xuống, xử lý vết thương đơn giản cho hắn, dễ dàng giải độc.

Khuôn mặt nam nhân có chút tái nhợt, khỏe môi hơi rũ, rõ ràng có chút vô tội.

“Xi!” Noãn Noãn nghĩ tới bộ dạng nam nhân mới vừa rồi bị thích khách đuổi giết liền không nhận được nở nụ cười, nếu như hắn là thật....Noãn Noãn ngẩn ra, đột nhiên ý thức được cái gì, hốt hoảng nhú nhú mày, xoay người đi thẳng tới cửa, hướng về phía thị vệ cách đó không xa la lớn, “Này, Hoàng đế hôn mê, mấy người các người tới đây nâng hắn đi!”

Nói xong, đi thẳng tới trước mặt Long phu nhân, nhẹ nhàng vỗ bà, nhìn bà chậm rãi tỉnh lại cười một tiếng, “Chúng ta đi thôi!”

Đáng tiếc, sói đội lột cừu, vĩnh viễn không phải dê!

31. Chương 32: Người Đang Hẹn Hò Với Nam Nhân Khác Sao

Thư phòng Long Chiêu An. Long Chiêu An ngồi ngay ngắn ở ghế trên, Long phu nhân đứng ở một bên, không khí trong phòng có chút ngưng trệ.

“Lão gia, thập nhất Vương gia đã dẫn người tới xử lý chuyện thích khách!” Long phủ hộ cung kính đứng ở ngoài cửa nhỏ giọng nói.

“Vết thương của Hoàng thượng thế nào rồi?” Long Chiêu An nhàn nhạt mở miệng, mặc dù mặt có lo lắng, nhưng coi như cũng bình tĩnh.

“Ngự y đã tới xem, còn chưa có tin tức!”

“Lui xuống đi!” Long Chiêu An phất tay một cái, kẻ kia lập tức lui xuống.

Trong phòng lần nữa khôi phục yên tĩnh.

Long Chiêu An nhìn sang Noãn Noãn, hình như hạ quyết tâm thật lớn, rồi cuộc nhỏ giọng nói, “Noãn Noãn, con có còn nhớ rõ những lời dạy bảo của cha trước khi con vào cung không?”

Noãn Noãn miễn cưỡng tựa người lên ghế, hai chân vắt chéo, nhún vai một cái, “Dạy bảo cái gì?”

Long Chiêu An cùng Long phu nhân theo trực giác nhìn nhau một cái, kinh ngạc nói, “Con thật sự đã quên tất cả?”

“Đúng vậy, đây không phải nguyên nhân hai người gọi tôi về nhà thăm người thân sao, nói đi!” Noãn Noãn nhướng nhướng mày, giả bộ rửa tai lắng nghe.

Long Chiêu An chỉ có thể chậm rãi nói.

“Thì ra là như vậy!” Noãn Noãn rốt cuộc hiểu rõ thân thể này vốn là tích năng lượng, không trách được Kim Diện Nhân nói cô là Tử Long Tướng quân, thì ra kỳ tài Vương triều Mộ Dung Hộ Long đường trăm năm khó gặp không phải Long Lệ Lệ mà là Long Noãn Noãn. Long Lệ Lệ chỉ là bia đỡ đạn của Long Noãn Noãn mà thôi!

Về phần Long Noãn Noãn ở nơi này trong thời gian ngắn tấn thăng đến Tử Long Tướng quân, hơn nữa có hộ thân ngân quang, là bởi vì tìm được cái Hỏa Long diễm sao?

“Con gái, con là hi vọng của Hộ Long đường chúng ta, là Hộ Long Thánh nữ tương lai, nói không chừng còn là Kim Long thiên tử phu nhân, cho nên con...” giọng nói Long Chiêu An đột nhiên kiên quyết, “Con nhất định không thể động tâm với bất kỳ người nào, mặc kệ là Thánh Nguyên Vương gia hay là Hoàng thượng, bọn họ cũng không xứng với con!”

Noãn Noãn cười lạnh một tiếng, xem ra cô đã đoán đúng, trong lòng Long Chiêu An có dã tâm lớn hơn, làm sao cả Vương triều Mộ Dung có thể chống lại hắn?

Kim Long thiên tử, Hộ Long Thánh nữ, thật sự rất hư vô mờ mịt!

Long Chiêu An thấy Noãn Noãn chỉ nhàn nhạt cười lạnh, không nhúc nhích chút nào, không nhịn được có chút nóng nảy, “Con gái, con đang nghĩ cái gì chứ? Chẳng lẽ con không vì tương lai Hộ Long đường nữa, không hề phấn đấu vì Hộ Long đường sao? Hay căn bản con không bỏ được Thánh Nguyên Vương gia?”

Noãn Noãn ngược mắt nhìn hai người mặt đầy lo lắng, chậm rãi đứng dậy, “Hôm nay người nói với tôi những chuyện này quá đột ngột, tôi nghĩ mình cần thêm thời gian suy nghĩ, dù sao chuyện đã qua tôi đều đã quên mất!”

Long Chiêu An vội vàng gạt đầu, “Được được, chỉ cần con chịu suy nghĩ, vậy đã nói rõ trong lòng con còn có Hộ Long đường!”

Noãn Noãn không muốn ở lại, hiện tại cô chỉ muốn suy nghĩ thật tốt, chút đột ngột này sinh ra quá nhiều trách nhiệm.

Trách nhiệm? Cái từ ngữ này quá xa lạ với người của tổ chức thiên sứ, họ cũng có trách nhiệm, trách nhiệm chính là khổ cực cố gắng sống sót, vui vẻ, tự do còn sống, trách nhiệm trong lời Long Chiêu An, thật quá xa lạ!

Long phu nhân muốn tiến, Noãn Noãn cự tuyệt. Mặc dù hương mê đã giải nhưng vẫn còn có phản ứng, Long phu nhân với Quế ma ma tất cả đều hai mắt ngốc trệ, cần nghỉ ngơi.

Noãn Noãn đã từng hàng năm nghiên cứu chế tạo độc dược, đã sớm có kháng dược tính, cho nên cũng không lo ngại.

Hai tiểu nha hoàn xách theo đèn cho Noãn Noãn, đi ra từ tiền viện về phía hậu viện.

“Phập phập!” Đột nhiên hai cục đá ném tới, đèn lồng trên tay hai nha hoàn đột nhiên dập tắt.

Noãn Noãn chỉ cảm thấy trong bóng tối có người ôm cô, hơn nữa cùng một lúc điểm huyết đạo của cô.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, im hơi lặng tiếng, nhanh đến khi Noãn Noãn ý thức được đã quá trễ.

Cả người bị người trong không trung ôm lấy, bên tai chỉ có tiếng gió, cùng với tiếng tim đập của nam nhân kia .

Mùi hương hình như rất quen thuộc thấm vào lỗ mũi Noãn Noãn, Noãn Noãn trong nội tâm khẽ động, trong đầu nhanh chóng nghĩ đến một người.

Mộ Dung Thánh Li? Hắn còn chưa từ bỏ ý định sao? Không đúng, lần trước bọn họ huyền não tan rã trong không vui, lần này Mộ Dung Thánh Li có phải hay không đến báo thù cô?

Vì yêu sinh hận!

Noãn Noãn đột nhiên khản trương, âm thầm vận công muốn giải huyết, đồng thời cắn chặt độc dược trong môi .

Là sát thủ am hiểu dụng độc nhất trong tổ chức thiên sứ, Noãn Noãn có thói quen dùng các loại độc bảo vệ mình.

Khi Noãn Noãn còn trầm ngâm đề phòng, nam nhân đột nhiên dừng bước, Noãn Noãn còn chưa kịp xem đây là nơi nào, môi liền bị nam nhân chặn lại.

Hương cỏ mát mẻ, là Mộ Dung Thánh Li!

Sau khi chuẩn bị xong ám độc, Noãn Noãn rốt cuộc thấy rõ khuôn mặt nam nhân trước mặt, hần nhấm nhát ngậm môi Noãn Noãn, ánh trăng lạnh lẽo, nét khổ sở trên mặt hắn nhàn nhạt mông lung.

Vừa bắt đầu, động tác của hắn rất thô bạo, chỉ là điên cuồng xâm lược, môi hàm ngậm môi Noãn Noãn, hàm răng đụng hàm răng của Noãn Noãn, điên cuồng chiếm lĩnh mỗi một tấc lãnh địa. Dần dần, hắn hình như trầm tĩnh lại, nụ hôn cũng từ từ trở nên dịu dàng.

“Noãn Noãn!” Nam nhân đột nhiên khàn khàn kêu một tiếng, vô lực đem Noãn Noãn ôm lấy.

Noãn Noãn dừng lại động tác cắn vỡ thuốc độc.

Thánh Nguyên Vương gia phong vân một cõi, ngay cả bức vua thoái vị cũng dám làm ra ngoài, lúc này ngược lại bất lực như đứa bé!

“Anh... anh không cần như vậy, buông tôi ra đã!” Rốt cuộc có thể nói chuyện, Noãn Noãn khàn khàn mở miệng.

Mộ Dung Thánh Li chợt ngược mắt nhìn chằm chằm cô, “Thả nàng ra, để nàng trở lại lòng ngực nam nhân kia sao? Ta sẽ không buông ra, vĩnh viễn sẽ không buông ra!”

Noãn Noãn lúc này không biết giải thích với hắn thế nào.

Giọng của Mộ Dung Thánh Li đột nhiên dồn dập, “Noãn Noãn, ta không thể đợi rồi, ta...” Hắn đột nhiên đem Noãn Noãn đẩy ngã, cả người cũng đè lên, môi lần nữa in lên môi Noãn Noãn, chỉ là lúc này, nụ hôn đã bớt tức giận, bớt cả oán giận mà có thêm dục vọng.

Noãn Noãn cảm thấy nguy hiểm, chỉ là cô không giãy giụa, để mặc cho Mộ Dung Thánh Li hôn. Bởi vì trên cổ cô, trên trán tất cả đều là phấn hoa Mạn Đà La, phấn hoa kết hợp với nước bọt nam tử sẽ...

Động tác kích tình của Mộ Dung Thánh Li dần trở nên chậm chạp, Noãn Noãn biết là thuốc kia có tác dụng, chỉ cần một phút nữa, một phút nữa liền...

“Tiểu Lục tử, lần này ngươi phải giữ chắc đấy, nếu không Bản công tử té...” Xa xa, một âm thanh trong suốt vui thích cất lên.

Cái âm thanh này.....Noãn Noãn sững sờ, muốn xác định phỏng đoán của mình một chút , nhưng là bất đắc dĩ, tầm mắt bị Mộ Dung Thánh Li đang từ từ hôn mê ngăn trở....

“Oa ha, có kịch hay, Tiểu Lục tử, bên kia!” âm thanh du dương lần nữa vang lên, đồng thời một hồng ảnh bay tới. Cùng lúc đó, Noãn Noãn chỉ cảm thấy trước mắt sáng lên, Mộ Dung Thánh Li bị người hất ngã xuống một bên, đồng thời một đôi mắt đỏ yêu dị đối diện với mặt Noãn Noãn.

“Ah? Là cô?” nam tử yêu dị mặc áo đỏ rất có hứng thú nhìn chăm chăm Noãn Noãn, tóc dài phiêu dạt giống như ánh trăng sáng, rũ xuống bên eo của hắn, thần thái tuyệt đối ngạo mạn, giống như là một vương tôn cao ngạo, hoặc là chúa tể chí cao vô thượng, cảnh môi đẹp như hoa anh đào đột nhiên cất lên, “Cô ở đây hẹn hò cùng nam nhân sao?”

32. Chương 33: Tiễn Cô Về Nhà

Lúc này Noãn Noãn mới chú ý tới chỗ cô nằm xuống là trên nóc, chính xác mà nói là nóc nhà, chỉ là nóc nhà này hào hoa hơn nhiều so với những nóc nhà khác, thiết kế cũng tương đối đơn giản, rất thích hợp làm chỗ để nam nữ hẹn hò giống lời nam tử áo đỏ nói, càng thêm thích hợp với loại người cả ngày không có việc gì như hắn, mỗi ngày đùng đưa tới lui nhằm chán.

“Anh lại giả bộ đánh đắm đi ngang qua?” Noãn Noãn nằm trên bề mặt, mặc dù về bên ngoài không tự nhiên bằng nam tử mặc áo đỏ, đối diện với vẻ mặt ngạo mạn của hắn, cảm giác thật tuyệt vời, nhưng lời nói ra cũng đối chọi gay gắt, không có chút khách khí, nào “Làm ơn, không có việc gì đến nơi khác chơi đi, tôi còn rất bận!”

Yêu nghiệt áo đỏ híp con mắt yêu dị màu đỏ, mím đôi môi như cánh hoa anh đào sáng rỡ lại tràn đầy hồn nhiên, sau khi cẩn thận tỉ mỉ quan sát Noãn Noãn, đột nhiên chậm rãi ngồi xổm người xuống, đưa ra này ngón tay trắng mịn mang theo mùi đàn hương nhẹ nhàng đặt trên môi đỏ mọng của Noãn Noãn, giọng nói trong suốt vang lên, “Thú vị, thú vị, chẳng lẽ cô không muốn ta giúp người giải huyết đạo sao?”

Noãn Noãn mơ màng cười, “Anh chịu sao?”

Yêu nghiệt áo đỏ ra vẻ suy nghĩ sâu xa, sống mắt chuyển một cái, mị hoặc cười một tiếng, “Cô biết ta không chịu, cho nên cố ý khích ta giận?”

Noãn Noãn nhin xuống kích động trợn mắt. Cô cũng không phải cố ý khích giận hắn, chỉ là không thích khi cô chột vật nhất lại có một cặp mắt xinh đẹp cứ đăm đăm nhìn mình, nhịp tim dừng lại, hồn phách đều mất, Nhân Thần Cộng Phẫn thậm chí có chút ghê tởm nam nhân xem náo nhiệt mà thôi! Noãn Noãn cũng có tự tôn!

“Bình thường Bản công tử có chút háo sắc, cô càng không cầu ta... ta liền cứu cô. Nếu như cô ở đó cầu xin ta, nói không chừng hiện tại ta thật sự đến nơi khác chơi!” Hai cánh tay hắn ôm ở trước ngực, vẻ mặt lạnh nhạt phiêu dạt, xinh đẹp giống như bức tranh thủy mặc.

Thì ra là mỹ nam này thích bị coi thường! Noãn Noãn không lên tiếng, thức thời giả tuấn kiệt, trong lòng len lén có kết luận nói.

Noãn Noãn nằm ở trên đất lạnh lẽo đợi mỹ nam giải huyết, ai biết đôi mắt yêu dị của mỹ nam chăm chú nhìn đi nhìn lại, rốt cuộc thanh nhã lên tiếng hỏi, “Huyết vị ở nơi nào?”

Xỉu! lúc này tứ chi Noãn Noãn không thể động, nhưng mắt vẫn động được, chớp chớp, khóe miệng méo xệch, chỉ thiếu miệng sùi bọt mép.

Cho tới bây giờ cũng chưa có gặp qua kẻ nào như vậy, so với Hoàng đế lang sói thật là ngoài bầu trời này còn có bầu trời khác!

Yêu nghiệt áo đỏ hình như vô cùng không hài lòng với việc Noãn Noãn trợn trắng mắt, đôi tay lười biếng bất chèo ở trước người, đôi mắt sáng sủa dập dềnh nhìn chăm chăm, trông vô cùng kiêu căng sáng chói,

“Nét mặt này của cô có ý gì vậy, cô có biết Bản công tử là ai không? Mặc dù bản công tử không biết giải huyết, nhưng có thể mang cô về nhà!”

Đưa về nhà? Không đợi Noãn Noãn kịp hiểu, yêu nghiệt áo đỏ đã rất hào phóng phát tay một cái về phía xa xa, hai bóng người nhanh chóng tới, chính là hai thiếu niên mặc áo xanh đỏ hôm đó. Hai người tiến lên, phân công xong, liền hợp tác, một người khiêng Noãn Noãn, một người khiêng Thánh Nguyên Vương gia, còn nhân tiện dùng một tay kéo dây thừng, treo ngược yêu nghiệt áo đỏ phiêu dật tuyệt mỹ, bề ngễ thiên hạ, đi về phía phủ Thừa tướng.

“Này...” Noãn Noãn bị thiếu niên mặt ngọc khiêng, một đường lắc lư, trong miệng nói không ra lời, đợi đến lúc nàng rốt cuộc có thể hít thở, chợt nghe được giọng nam nhân, “Người nào?” Liền bị thiếu niên mặt ngọc quăng xuống đất.

“Nương nương?” Nam nhân kia mở miệng lần nữa, lần này Noãn Noãn rốt cuộc xác định là giọng nói của Long Chiêu An, đang muốn ngẩng đầu lên, bên cạnh phù phù một tiếng, lại rơi xuống một kẻ khác.

Là Thánh Nguyên Vương gia, trúng hươg mê của Noãn Noãn, dù là võ công cao hơn nữa, chưa qua hai canh giờ chưa thể tỉnh!

Mặt Noãn Noãn lúc này đầy vạch đen, cô cùng Mộ Dung Thánh Li bị trả lại như vậy không cần phải nói cũng biết chuyện gì xảy ra rồi!

Im ắng yên tĩnh, không khí ngưng trệ, Noãn Noãn thở dài, bình đến tướng chặn, rốt cuộc thử giương mắt.

Trên đại sảnh Long phủ, Mộ Dung Thánh Anh, Long Chiêu An, Long phu nhân, hơn nửa đêm không ngủ ngồi ở sảnh đường làm gì? Nhìn nụ cười dịu dàng trên khuôn mặt của Mộ Dung Thánh Anh, lần này thì hay rồi, bất kể thông dân tại trận?

“Người đã đưa về, xin cáo từ!” Hai thiếu niên mặt ngọc cùng yêu nghiệt áo đỏ không đứng đắn, ôm quyền, nhanh chóng biến mất.

“Này...” Noãn Noãn muốn gọi hần lại, bắt đắc dĩ hai tiểu tử chạy quá nhanh.

“Này này chuyện này...” Long Chiêu An rốt cuộc tỉnh táo lại, cả người run rẩy đứng lên, hướng về phía nữ nhi bảo bối nằm dưới đất cùng Thánh Nguyên Vương gia nói không ra lời, sau đó lại len lén liếc Mộ Dung Thánh Anh một cái.

Mộ Dung Thánh Anh khéo môi mỉm cười, chậm rãi đi tới trước người Noãn Noãn, khẽ nhíu mày, “Hoàng hậu thật hăng hái, trẻ như thế còn cầm tay Thánh Nguyên Vương gia đi du ngoạn? Hoàng hậu nhớ lần sau kêu trầm đi cùng, nếu không người ta sẽ hiểu lầm, ảnh hưởng tới thanh danh Hoàng hậu không tốt!”

Noãn Noãn bị hần cười làm cho rợn cả tóc gáy, vội vàng nói, “Anh mau giải huyết cho tôi, tôi muốn giải thích một chút!”

Mộ Dung Thánh Anh bất chợt cười mập mờ, “Hoàng hậu cứ để như vậy đi, như vậy cũng có thể giải thích!” Hần chuyển mắt, đột nhiên cao giọng nói, “Thánh Khuynh, đưa Hoàng hậu trở về phòng, trầm phải nghe Hoàng hậu giải thích cho kĩ!”

“Dạ!” Mộ Dung Thánh Khuynh từ ngoài cửa đi vào, mắt nhìn thẳng, mặt không chút thay đổi, khiêng lên Noãn Noãn trực tiếp rời đi.

Mộ Dung Thánh Anh mặc áo trắng, lười biếng xoay người lại nhếch môi cười, “Thánh Nguyên phải nhờ nhạc phụ đại nhân chăm sóc rồi!” Nói xong liền xoay người đi theo ở Mộ Dung Thánh Khuynh rời đi.

Long Chiêu An cùng Long phu nhân kinh ngạc đứng tại chỗ, người nhìn ta, ta nhìn người, vẻ mặt trên mặt vô cùng đặc sắc.

Hồi lâu, Long phu nhân rốt cuộc nặn ra một câu, “Lão gia, làm sao bây giờ?”

Tức giận trong lồng ngực Long Chiêu An lập tức bộc phát ra, “Làm thế nào? Bà hỏi ta, ta đi hỏi ai đây? Dù là dựa vào Hộ Long đường, thế nhưng thông gian là tội lớn, Hoàng đế tiểu tử này không biến sắc, không chừng đã có mưu kế gì, vì kế hoạch hôm nay, chỉ có thể đi một bước nhìn từng bước!”

Long phu nhân bị Long Chiêu An tức giận mắng mà không thốt nên lời, chỉ có thể yên lặng lau nước mắt. Noãn Noãn đứa nhỏ này, cũng quá khổ!

※

Trong phòng, Noãn Noãn bị đặt ở trên giường, nằm thẳng tắp, trước mặt là gương mặt tuần tú của nam nhân.

“Tôi muốn giải thích!” Noãn Noãn kêu to, nam nhân này nhìn thấy vợ mình vượt tường cũng không phát hỏa, cũng quá đáng sợ rồi, vẫn là nên giải thích rõ ràng sẽ tốt hơn.

Mộ Dung Thánh Anh trong mắt lộ ra ánh sáng khác thường, nụ cười bên khóe môi càng thêm mở rộng, “Noãn Noãn vào cung ba năm, cùng Thánh Nguyên hẹn hò vô số lần, lại chưa từng có nghĩ tới cho trẫm một lời giải thích, hôm nay là thế nào? Sao lại muốn giải thích?”

Noãn Noãn ngẩn ra, bị những lời này của hắn làm cho nghẹn họng không thốt nên lời. Thì ra là Hoàng hậu trước cùng Thánh Nguyên Vương gia hẹn hò ở điện Bích Khê hắn đều biết. Người đàn ông này luôn miệng nói yêu Hoàng hậu, điều gì khiến hắn ầm ừ ba năm?

Chẳng lẽ lấy được Long Noãn Noãn lại thật sự quan trọng như vậy sao?

33. Chương 34: Điện Hạ Long Khê Thần Bí

Mộ Dung Thánh Anh đưa ra ngón tay thon dài, nhẹ nhàng đặt trên môi Noãn Noãn, trong ánh mắt nụ cười cứng chiều mà uất ức, “Noãn Noãn, trẫm không trách nàng, chỉ trách nàng không gặp trẫm sớm một chút. Nếu như nàng đồng thời gặp trẫm cùng Thánh Nguyên, trẫm tin tưởng, nàng nhất định sẽ yêu trẫm!” Hắn chậm rãi ép người xuống, hương mai lạnh lùng bao vây Noãn Noãn.

Mỗi nam nhân nhẹ nhàng hôn Noãn Noãn, âm thanh trong suốt mà Noãn Noãn, “Chỉ cần Noãn Noãn đừng rời bỏ trẫm, trẫm cũng sẽ không trách Noãn Noãn!”

Noãn Noãn nằm ở trên giường, bất đắc dĩ trốn mắt nhìn thẳng, “Tôi nói này, Hoàng thượng sẽ không nhân cơ hội chiếm tiện nghi của tôi chứ? Biết rất rõ ràng trong lòng tôi có Thánh Nguyên, vừa nói những lời uất ức như vậy, vừa chiếm tiện nghi của tôi?”

Mộ Dung Thánh Anh hôn cơ thể hơi cứng đờ của cô, Noãn Noãn ngẩn ra, cho là hắn tức giận. Chỉ là cô cũng không có biện pháp nào mới phải dùng tới phép khích tướng.

Nam nhân chậm rãi ngẩng đầu lên, vẫn thanh nhuận mỉm cười, chỉ là cặp mắt đen lại xuất hiện thêm chút thâm trầm gì đó, “Trẫm sẽ không cưỡng ép Hoàng hậu, trẫm sẽ chờ một ngày Hoàng hậu hồi tâm chuyển ý!”

Hắn nói xong, trực tiếp đứng dậy, cất cao giọng nói, “Thánh Khuynh, đệ vào giúp Hoàng hậu giải huyết!” Nói xong trực tiếp xoay người rời đi.

Mộ Dung Thánh Khuynh đi vào, ánh mắt quái dị nhìn Noãn Noãn một cái, lạnh lùng giải huyết, cũng rời đi.

Noãn Noãn nhanh chóng đứng dậy, không tin Mộ Dung Thánh Anh tha cho cô như vậy.

Lần trước ở lãnh cung trùng hương mê, mặc dù cô không có chứng cứ nhưng trực giác lại hoài nghi Mộ Dung Thánh Anh, nếu không sao hắn có thể trùng hợp một mình xuất hiện ngoài lãnh cung như vậy. Nếu hắn muốn có được Long Noãn Noãn, tại sao bỏ qua cơ hội tốt như vậy?

※

Hậu hoa viên Phủ Thừa tướng, ánh trăng lạnh lẽo đem bóng dáng của nam nhân kéo dài.

“Hoàng huynh!” Mộ Dung Thánh Khuynh vội vàng đuổi tới, “Hôm nay có cơ hội tốt như vậy, tại sao Hoàng huynh....”

Cánh tay thon dài chậm rãi nâng lên, ngắt lời Mộ Dung Thánh Khuynh.

“Thập nhất, đệ có cảm thấy Long Noãn Noãn khác với thường ngày?” Nam nhân chậm rãi mở miệng, ngừng đầu nhìn ánh trăng sáng.

“Đúng là khác, không phải Hoàng huynh sớm cũng nhận ra rồi hả?” Mộ Dung Thánh Khuynh nghi ngờ nhíu mày, “Nhưng mà có không giống hơn nữa, cô ấy vẫn là Long Noãn Noãn, vẫn nữ nhi của Long Chiêu An, vẫn là....”

Mộ Dung Thánh Anh lần nữa giơ tay lên ngăn hấn nói tiếp, “Năm đó phụ hoàng để Long Noãn Noãn vào cung làm hậu, có thể nói là dụng tâm lương khổ sở, ta không thể phụ kỳ vọng của người!”

Trên mặt Mộ Dung Thánh Khuynh đột nhiên có biểu cảm kỳ quái, “Hoàng huynh, lời người nói là thật lòng sao? Nếu như Long Noãn Noãn vẫn một nữ nhân giống như trước đây, Hoàng huynh còn có thể nói những lời này sao? Ở lãnh cung đêm đó, Hoàng huynh biết rất rõ rằng Thái hậu muốn giết Noãn Noãn, nhưng Hoàng huynh không ngăn cản. Nếu là hiện tại, Thái hậu muốn giết Noãn Noãn....”

Mộ Dung Thánh Anh giống như rơi vào trầm tư, áo bào trắng như tuyết theo gió lay động.

“Thật ra đệ không cần hỏi cũng đã biết đáp án rồi!” Mộ Dung Thánh Khuynh tiến lên, trực tiếp đem ống tay áo hấn kéo lên, là vết thương đã băng bó xử lý tốt.

Mộ Dung Thánh Anh nhàn nhạt nhìn về phương xa, hơi nhếch môi cười, “Thập nhất, trầm là vì Vương triều Mộ Dung!”

“Thật sao?” Trong giọng nói của Mộ Dung Thánh Khuynh đầy hoài nghi, “Chỉ mong người tin phục lời nói của mình!”

Mộ Dung Thánh Anh tròn mắt, cười yếu ớt, “Thập nhất, đệ cho rằng lòng trầm sẽ thay đổi sao?”

Mộ Dung Thánh Khuynh thở dài, không muốn tranh cãi nữa liền đi xuống, nhanh chóng chuyển đề tài, “Thân phận của hai thiếu niên mặt ngọc vừa rồi đệ đã tra rõ, bọn họ là Tả Hữu Hộ Pháp Ngũ Phụng Phiên và Lục Long Cẩm của Hộ Long điện Long Khê Điện hạ!”

“Là bọn họ?” Nụ cười yếu ớt trên mặt Mộ Dung Thánh Anh hơi cứng ngắc.

“Đúng!” Mộ Dung Thánh Khuynh gạt đầu một cái, “Lúc đầu đệ cũng không thể tin được, nhưng là hai thiếu niên mặt ngọc này ăn mặc giống hệt như trong truyền thuyết, còn có khinh công của bọn họ đã xuất thần nhập hóa. Đệ mang theo Lãnh Cẩm Hàn Tiêu chỉ đuổi theo nửa dặm, liền không thấy bóng dáng của bọn họ!”

Về mặt Mộ Dung Thánh Anh chợt trở nên nặng nề, thật thấp mở miệng nói, “Thiên hạ ngũ quốc, Mộ Dung, Trọng Lâu, Đại Yến, Yêu quái cùng Nam Khâu, trăm năm qua, bất luận là Hộ Long đường hay là hoàng tộc đều mơ tưởng tu luyện thành Kim Long thiên tử, nhất thống thiên hạ. Kể từ hai mươi năm trước, Hộ Long Điện hạ Long Khê mang theo Hộ Long kim quang ra đời tới nay, người trong thiên hạ tất cả đều cho là Long Khê sẽ nhất thống ngũ quốc, xưng bá thiên hạ Kim Long thiên tử, cho nên Hộ Long đường của các nước dưới sự hiệu của Hộ Long điện cũng từ từ tạo thành một lực lượng, cùng chống lại tất cả hoàng tộc. Mà thống lĩnh lực lượng này chính là Tả Hữu Hộ Pháp!”

“Long Chiêu An mặc dù là Hộ Long đường, nhưng mà ở trong triều hầu như vẫn nghe theo Hoàng huynh!” Mộ Dung Thánh Khuynh nhỏ giọng nói.

“Đệ cho rằng Long Khê Tả Hữu Hộ Pháp trả Long Noãn Noãn lại là trùng hợp sao?” Mộ Dung Thánh Anh nặng nề mở miệng, “Huống chi trong thiên hạ này, có thể khiến Phụng Phiên cùng Long Cẩm công tử đại giá có thể có mấy người?”

Mộ Dung Thánh Anh vừa nói như vậy, Mộ Dung Thánh Khuynh cũng rơi vào trầm mặc.

Mộ Dung Thánh Anh nói rất đúng, Phụng Phiên cùng Long Cẩm mặc dù chỉ là Tả Hữu Hộ Pháp nhưng thân phận tôn quý còn hơn cả Đế Hoàng. Nhất là mấy năm gần đây, nghe nói Long Khê Điện hạ đã tu

luyện tới Bạch Long Đế Hoàng, Hộ Long đường của các nước càng chạy theo như vịt, coi Long Khê như chủ tử. Yêu quái cùng Nam Khê cũng lần lượt quy phục Hộ Long đường, nói cách khác, Hộ Long điện đã có thể bao quát toàn bộ đại lục, tin rằng không lâu nữa, cả đại lục Minh Nguyệt cũng sẽ là thiên hạ của Hộ Long điện!

Phượng Phiên cùng Long Cẩm thân phận cao quý như vậy, sao lại hộ tống Long Noãn Noãn trở về phủ, chẳng lẽ truyền thuyết kia... là thật?

Sắc mặt của Mộ Dung Thánh Khuynh chợt tái nhợt, hần hình như vội vàng muốn nói cho Mộ Dung Thánh Anh, phát tiết cái gì, lại bị nam tử nhàn nhạt phát tay ngăn trở.

“Thập nhất, chúng ta chỉ có thể cố gắng hết sức!” Mộ Dung Thánh Anh chậm rãi nhếch môi cười, “Chúng ta có thể tra được thân phận của Phượng Phiên cùng Long Cẩm, Long Chiêu An cũng có thể, nếu như trăm phỏng đoán đúng, lúc này khó chịu nhất chính là Long Chiêu An!”

Mộ Dung Thánh Anh nhẹ giọng cười, đột nhiên xoay người đi về phía phòng ngủ Noãn Noãn .

Mộ Dung Thánh Anh nói không sai, lúc này trong phòng, Long Chiêu An lo lắng đang đi tới đi lui, Long phu nhân lo lắng ngồi ở một bên.

“Lão gia, người sẽ không nhìn lầm chứ? Thân phận của Tả Hữu Hộ Pháp tôn quý đến thế nào, làm sao lại tự mình đưa Noãn Noãn trở lại đây? Nhất định là ông nhìn lầm rồi!” Long phu nhân chắc chắn mở miệng.

“Ta cũng hi vọng mình nhìn lầm rồi!” Long Chiêu An nhỏ giọng nói, lập tức vọt tới trước mặt của Long phu nhân, “Phu nhân, bà biết không? Năm ngoái ta đi Hộ Long điện tham gia Hộ Long đại hội, mặc dù cấp bậc của ta không đủ yết kiến hai vị hộ pháp, nhưng có nghe qua giọng nói của bọn họ, tuyệt đối không sai! Ta sợ nhất không phải Tả Hữu Hộ Pháp, mà là”

“Thần long thấy đầu không thấy đuôi Hộ Long Điện hạ Long Khê?” Long phu nhân thấp thỏm nhỏ giọng nói ra suy nghĩ của Long Chiêu An.

“Phải! Hai mươi năm qua không có người nào thấy diện mạo thực của Long Khê, tất cả mọi chuyện đều là Tả Hữu Hộ Pháp xử lý. Nhưng có tin đồn hần không tới hai mươi tuổi đã là Bạch Long Đế Hoàng, lại có Hộ Long kim quang, nhất định tương lai sẽ nhất thống thiên hạ Kim Long thiên tử. Hôm nay hần phá vỡ tình cảm của Noãn Noãn cùng Mộ Dung Thánh Li, như vậy hai năm sau ứng tuyển Hộ Long Thánh nữ” Long Chiêu An vô cùng đau đớn mở miệng, đây là tâm nguyện hai mươi năm của ông ta, lại không ngờ....

“Có lẽ Noãn Noãn chưa từng thấy qua Long Khê Điện hạ, chỉ là vô tình gặp gỡ Tả Hữu Hộ Pháp mà thôi!” Trong lòng Long phu nhân vẫn cố hi vọng.

“Phu nhân, bà cho là có khả năng sao? Tả Hữu Hộ Pháp từ trước đến giờ mặc kệ mọi chuyện, bọn họ có thể tự mình đem trả Noãn Noãn cùng Mộ Dung Thánh Li, nhất định là Long Khê ra lệnh!”

34. Chương 35: Lão Vu Bà

Long phu nhân không dám tin trọn to hai mắt, “Làm sao có thể, Noãn Noãn sao có thể có duyên kỳ ngộ này, nó....”

Long Chiêu An cười lạnh, “Nếu như không có Thánh Nguyên Vương gia, vậy thì còn có thể gọi là kỳ ngộ, nhưng hiện tại chẳng những không phải kỳ ngộ, hơn nữa....” Long Chiêu An phiền não hơi nhíu mày, không muốn nói thêm gì nữa, chỉ mở miệng bảo, “Tất cả hình như đều trịch hướng đi ban đầu, thật không biết tương lai sẽ như thế nào....”

Long phu nhân đứng dậy, đi lên trước, nhẹ nhàng cầm tay Long Chiêu An an ủi, “Lão gia, có một số thứ chúng ta không thể cưỡng cầu, Hộ Long đường bình an hai mươi mấy năm, không phải rất tốt sao? Tại sao muốn....”

“Bà thì biết cái gì!” Long Chiêu An đột nhiên nổi giận, sắc mặt lạnh lùng, “Mặc dù Hộ Long đường có địa vị như hoàng tộc nhưng cũng chỉ như cái đinh trong mắt hoàng tộc. Nếu như có thực lực thì độc bá một phương, tiêu dao khoái hoạt, nếu như không có thực lực, liền chết theo chúng ta, phải bám vào hoàng tộc, nhìn sắc mặt người ta mà sống. Bà cho rằng cuộc sống như thế có thể lâu dài sao? Ân oán một ngàn năm trước giữa Hoàng tộc và Hộ Long tộc cũng làm không rõ ràng lắm, hôm nay lại càng thêm không rõ! Yêu quái cùng Nam khâu, hiện nay Hộ Long đường ở trên, hoàng tộc ở dưới, còn lại tam quốc chẳng lẽ còn chưa thấy được nguy cơ hay sao? Bà cho rằng năm đó tiên hoàng tại sao cố ý muốn Noãn Noãn vào cung, chỉ sợ cũng là đã sớm nghĩ tới chuyện này!”

Long phu nhân ngẩn ra, vẫn còn có chút không thể tin được, “Làm sao có thể, Noãn Noãn biết võ công ngoại trừ hai chúng ta, ngay cả Long phủ lão gia nhân cũng không biết, tiên hoàng ông ấy...”

Long Chiêu An vẫn cau mày, “Ta cũng vậy hy vọng là mình quá nhạy cảm, nghĩ quá nhiều!”

“Lão gia, chuyện cho tới bây giờ, con gái lại không nghe chúng ta nói, chúng ta cũng chỉ có thể là đi một bước nhìn từng bước. Ông cũng không cần suy nghĩ quá nhiều, đêm đã khuya, vẫn là tranh thủ thời gian ngủ đi!” Long phu nhân thở dài, nhẹ giọng an ủi Long Chiêu An.

Long Chiêu An gật đầu một cái, nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, mặt ủ mày chau.

※

Trong phòng, sau khi Noãn Noãn bình tĩnh lại, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề vô cùng quan trọng, yêu nghiệt áo đỏ đó tại sao lại đưa cô về phủ Thừa tướng? Chẳng lẽ hẳn vốn biết thân phận của cô? Nghĩ tới cử chỉ cổ quái của yêu nghiệt, Noãn Noãn liền cảm giác chuyện này không có đơn giản như vậy.

Cửa phòng bị đẩy ra, Noãn Noãn liếc mắt nhìn, Hoàng đế lang soi một thân tuyết trắng, dựa vào ở cửa phòng, khoe môi mỏng manh, cười khuynh quốc khuynh thành.

“Hoàng hậu còn chưa ngủ, là ở chờ trẫm sao?” Mộ Dung Thánh Anh cười hí mắt mở miệng, chậm rãi đi vào, đóng cửa phòng.

Noãn Noãn lạnh lùng nhìn hắn, “Tại sao lại trở lại?”

Mộ Dung Thánh Anh cười khê, “Có thể cùng Hoàng hậu chung chăn chung gối là trẫm mất nhiều hơi sức như vậy mới có được, trẫm làm sao lại bỏ qua cơ hội tốt như vậy?”

“Anh đã nói không cưỡng ép tôi!” Giọng nói Noãn Noãn lạnh hơn.

Mộ Dung Thánh Anh cười ôn nhu, “Hoàng hậu, hiện tại trên người ta có thương tích, lại có hai loại độc, tay trái gà không chặt, căn bản cũng không phải là đối thủ của Hoàng hậu, Hoàng hậu chẳng lẽ còn sợ trẫm hay sao?”

Noãn Noãn không nói lời nào, chỉ là cảnh giác nhìn hắn.

Thật ra thì hắn nói rất đúng, cho tới bây giờ, Hoàng đế lang soi chẳng những bị người ta cắt móng tay, phế móng vuốt, hơn nữa không có một chút hơi sức, thậm chí có chút đáng thương, nhưng là không biết vì sao Noãn Noãn cảm thấy hắn rất nguy hiểm.

“Được rồi Hoàng hậu, hôm nay trẫm cũng mệt mỏi, không biết Hoàng hậu có thể cho trẫm một cái chăn bông, một cái gối không? Trẫm muốn nghỉ ngơi rồi!” Mộ Dung Thánh Anh chậm chạp mở cửa, giống như vô cùng mệt mỏi tựa như ngáp một cái.

Noãn Noãn trực tiếp đem chăn cùng gối đầu ném cho hắn.

Mộ Dung Thánh Anh đem chăn trải trên mặt đất, cả người chui vào, cuộn lại cực kỳ chặt, sau đó ngược mắt hướng Noãn Noãn cười một tiếng, “Hoàng hậu, ngủ ngon nhé!”

Nói xong, nam nhân trực tiếp nhắm mắt lại, chỉ trong chớp lát, hô hấp từ từ trở nên sâu dần, hình như thật đã ngủ.

Noãn Noãn nhìn Mộ Dung Thánh Anh nằm dưới đất nhú nhú mày.

Trên đất mặc dù trải miên hoa thảm, trong góc cũng có lò sưởi, nhưng bây giờ là đầu mùa đông, vô cùng lạnh, nằm trên mặt đất nhất định là vừa lạnh lại cứng, không ngờ một Đế Hoàng như hắn nhưng thật có thể ngủ.

Noãn Noãn ngồi ở trên giường, nhìn Mộ Dung Thánh Anh trên đất ngủ yên một chút cũng không buồn ngủ. Cô thật không nghĩ ra Mộ Dung Thánh Anh tại sao phải làm như vậy!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Noãn Noãn không biết ngủ từ khi nào, nhưng bị một âm thanh khàn khàn lay tỉnh.

“Lạnh....” Trên đất Mộ Dung Thánh Anh co rúc thành một đống, âm thanh khàn khàn kêu.

Noãn Noãn cũng cảm giác được một trận lạnh lẽo, lò sưởi trong góc đã sớm bị tắt, trời đã bắt đầu sáng lên.

“Mẫu hậu, con lạnh....” Đột nhiên, một âm thanh trầm bật ra từ môi Mộ Dung Thánh Anh .

Noãn Noãn lạnh lùng nhú nhú mày, đột nhiên nghĩ đến cái gì, chân trần từ trên giường nhảy xuống, tháo chăn gấm của Mộ Dung Thánh Anh ra .

Trong áo ngủ bằng gấm nam nhân lạnh run lấy bầy, trên mặt ửng hồng, ánh mắt mơ hồ rời rạc.

Noãn Noãn khoát tay, cái trán của nam nhân nóng kinh người.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Noãn Noãn bắt được cánh tay của hắn, nam nhân lại giống như bị đau tựa như co rụt lại.

Noãn Noãn ngẩn ra, cô nhớ rõ ràng tay trái Mộ Dung Thánh Anh rách một chút da, tay phải.. Cô vạch ống tay áo nam nhân lên, có một hàng lỗ kim thật nhỏ, đã chuyển màu đen.

Đây là do kẻ mặc áo đen ngày hôm qua... Noãn Noãn thầm mắng mình một câu, nhanh chóng xoay người lại mang ra hòm thuốc nhỏ tùy thân, chẩn bệnh vì nam nhân.

Ngân châm được phát hiện quá muộn, đã chạy dọc theo máu ở toàn thân nam nhân Noãn Noãn chỉ có thể sử dụng nội lực, đem ngân châm bức ra, sau đó bôi thuốc giải độc.

Từ đầu chí cuối, đầu Mộ Dung Thánh Anh vẫn rũ sụp, không ngừng kêu mẫu hậu, giống như là một đứa bé đáng thương bất lực.

Bằng bố kỹ, thả ống tay áo nam nhân xuống, Noãn Noãn nhỏ giọng nói, “Được rồi, lát nữa tôi đi làm cho anh chút thuốc hạ sốt, anh uống vào sẽ không sao!”

Mộ Dung Thánh Anh vẫn rũ đầu đột nhiên ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt mê ly như cũ, nhưng nụ cười bên khóe môi lại càng lúc càng lớn, “Mẫu hậu, người tới tìm con rồi sao? Đừng bỏ con lại, con sẽ ngoan....”

Noãn Noãn ngẩn ra, đang muốn ngắt lời của hắn, lại bị hắn ôm ở trong ngực, gọi mẫu hậu mẫu hậu.

“Hoàng huynh, người không có sao chứ?” Mộ Dung Thánh Khuynh ở bên ngoài nhẹ nhàng gõ cửa phòng, nghe được âm thanh.

Noãn Noãn quay đầu, đang muốn mở miệng, chỉ nghe thấy Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên quát to một tiếng, “Lão Vu Bà, người cút ngay, cút ngay!”

Noãn Noãn không kịp chuẩn bị bị hắn đẩy ra, lập tức nặng nề lăn trên đất.

Quay đầu nhìn, Mộ Dung Thánh Anh chui vào cái bàn thấp, sợ đến cả người run lấy bầy, trong miệng vẫn kêu “Cút ngay cút ngay!”

Noãn Noãn nhú nhú mày, cô biết hiện tại Mộ Dung Thánh Anh nhất định là bởi vì kịch độc phát tác, phát sốt mê thất tâm trí, như vậy có lẽ sẽ tra được một chút bí mật cô cần bản cũng không biết.

“Mộ Dung Thánh Anh, anh đừng sợ!” Noãn Noãn chui vào dưới đáy bàn, thử dỗ dành anh ta, “Anh nói cho tôi biết, Lão Vu Bà là ai, Lão Vu Bà.....A!”

Noãn Noãn còn chưa nói hết, Mộ Dung Thánh Anh đang nghe ba chữ Lão Vu Bà đột nhiên nổi điên, bắt thỉnh linh cấn lên mu bàn tay cô.

Một cảm giác đau tan lòng nát dạ....

35. Chương 36: Duy Nhất

Editor: nhuandong

Beta: Socfsk

Cửa phòng phịch một tiếng bị mở ra, Mộ Dung Thánh Khuynh xông vào, chứng kiến hai người ở dưới gầm bàn, hấn khoanh tay, lạnh lùng nói: “Hoàng hậu, xin lỗi!” Nói xong liền vươn tay, nhanh chóng điểm huyết vị của Mộ Dung Thánh Anh, kéo hấn từ dưới gầm bàn lên.

Noãn Noãn cũng chui ra theo, thấy Mộ Dung Thánh Khuynh muốn dẫn Hoàng đế lang sói rời đi, lạnh giọng hỏi: “Anh muốn dẫn anh ta đi đâu?”

Mộ Dung Thánh Anh cả người run rẩy bầy ôm ngực. Mộ Dung Thánh Khuynh lạnh lùng xoay người, tròng mắt đen trong suốt, tĩnh lặng như song nước, mơ hồ lan tỏa khí lạnh rét thấu xương, như có như không: “Hoàng hậu không cảm thấy mình quá mức tàn nhẫn sao?”

Noãn Noãn sững sờ, kinh ngạc nói: “Anh nói cái gì?”

Mộ Dung Thánh Khuynh hạ mắt liếc nhìn Hoàng đế lang sói đang vùi chặt ở trong ngực hấn: “Người đối với hoàng huynh, thật sự là quá tàn nhẫn!” Hấn dừng lại một chút, nhìn một hồi lâu, rồi cuộc bộc phát: “Người đã vào hoàng cung, đã bái đường với hoàng huynh, thành thân, được phong thành Hoàng hậu. Người chính là thê tử của Hoàng thượng, nên tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận mẫu nghi thiên hạ! Thế nhưng trong ba năm qua, người đã làm được gì? Người cho rằng chuyện tình của người và Thất hoàng huynh, Hoàng thượng không biết sao? Hoàng thượng hiểu hơn bất kỳ ai, nhưng mà người lại nhắm mắt mở một mắt đối với Hoàng hậu người! Hoàng hậu định báo đáp Hoàng thượng như thế nào đây?”

Mộ Dung Thánh Khuynh cắn chặt môi, ánh mắt rét lạnh chói mắt: “Vừa rồi ở bên ngoài ta nghe rõ ràng, Hoàng thượng bị thương là vì người. Hoàng thượng phát sốt, người lại nhẫn tâm ép buộc huynh ấy. Người có biết hay không, người còn hỏi nữa, Hoàng thượng sẽ chết!” Mộ Dung Thánh Khuynh gần như hét lên: “Coi như người không thương Hoàng thượng, không thích huynh ấy, muốn thoát khỏi Huynh ấy, thoát khỏi thân phận Hoàng hậu này nhưng người có cần thiết ác tâm muốn bức tử huynh ấy như vậy không?”

Noãn Noãn bị người đàn ông này chất vấn không nói được một câu. Cô chưa từng thấy Mộ Dung Thánh Khuynh nổi giận như vậy. Có lẽ những lời này đã đè ở trong lòng hấn lâu lắm rồi, rồi cuộc hôm nay đã phát tiết được ra ngoài. Nhưng cô làm gì sai sao? Cô chỉ muốn biết một chút bí mật, thật sự muốn tìm được phương pháp thoát khỏi hiện trạng này mà thôi, cô muốn hại chết Mộ Dung Thánh Anh sao?

“Đừng tưởng rằng đệ nhất mỹ nữ vương triều Mộ Dung Long Noãn Noãn có cái gì đặc biệt. Đừng tưởng rằng người có thể khiến tất cả nam nhân thiên hạ khuynh tâm. Ở trong mắt Mộ Dung Thánh Khuynh ta, người, Long Noãn Noãn, là thiên hạ đệ nhất tiện, nữ nhân giả dối nhất, ngoài mặt giả bộ thanh cao nhưng nội tâm lại dơ bẩn nhất!” Mộ Dung Thánh Khuynh đưa mắt nhìn sang Hoàng đế lang sói: “Nếu không phải là tiên hoàng ra lệnh, nếu không phải người là người duy nhất đó, hoàng huynh sẽ khổ cực như thế sao? Người.....”

Mộ Dung Thánh Khuynh không nói được nữa, lạnh lùng xoay người, trực tiếp ôm Hoàng đế lang sói rời đi.

Noãn Noãn đứng sững sờ, rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trên người Mộ Dung Thánh Anh có cái bí mật gì? Tại sao phải.....

Noãn Noãn chỉ cảm thấy trước mặt là một mớ bong bóng!

Vô tri vô giác cả đêm, trong mộng lại xuất hiện Mộ Dung Thánh Anh hô to cứu mạng. Sau bóng dáng của hấn, lờ mờ có một bóng dáng nữ nhân...

Cả người mình đầy mồ hôi ngồi dậy từ trên giường, Noãn Noãn nhú chặt chân mày, trực tiếp xuống giường thay quần áo.

Cô muốn đi tìm Mộ Dung Thánh Anh, xem ra có mấy lời cần phải nói rõ ràng!

Vừa ra cửa phòng, Quế ma ma liền tiến lên đón, đang muốn hành lễ, Noãn Noãn lạnh lùng nói: “Không cần đi theo tôi!” Nói xong trực tiếp rời đi.

Quế ma ma đứng thẳng bất động, trái tim dâng lên một chút mất mát. Bà là bà vú của Long Noãn Noãn, hầu hạ Long Noãn Noãn gần hai mươi năm, hôm nay lại bởi vì một cung nữ nhỏ nhỏ mà bị xa lánh. Chuyện này.....

Mặc dù không biết Mộ Dung Thánh Khuynh mang Hoàng đế đến chỗ nào, nhưng Noãn Noãn đi theo hướng thị vệ dày đặc, quả nhiên, ở sương phòng phía đông, Noãn Noãn thấy Lãnh Cầm và Hàn Tiêu ở bên ngoài.

“Tham kiến Hoàng hậu nương nương!” Thái độ của Lãnh Cầm, Hàn Tiêu vẫn như thường ngày, không có bất kỳ thay đổi.

“Tôi muốn gặp Hoàng thượng!” Noãn Noãn nhỏ giọng nói.

Lãnh Cầm và Hàn Tiêu liếc nhau một cái, cung kính nói: “Hoàng thượng sáng sớm thức dậy, đã cùng Thập thất vương gia đi hậu Mai viên!”

Noãn Noãn sững sờ, không tin nhìn bọn họ: “Tại sao các anh lại không đi theo?”

Lãnh Cầm và Hàn Tiêu khẽ cười một tiếng: “Là Hoàng thượng muốn chúng tôi canh giữ ở nơi này, nói người sẽ tới đây, chỉ sợ người không tìm được Hoàng thượng!”

Noãn Noãn ngẩn ra, làm sao Mộ Dung Thánh Anh biết được cô sẽ đi tìm hắn?

Mang theo nghi ngờ, Noãn Noãn trực tiếp đi hậu viện.

Hậu viện quả thật có một Mai viên, nhưng mà bởi vì vừa mới lập đông, mặc dù trời khá lạnh, nhưng lại không có tuyết. Người xưa nói rằng, hoa mai đến từ nơi cực lạnh, chưa đến lúc rét nhất khi có tuyết rơi, chắc chắn hoa mai sẽ không nở! Cũng bởi vì hoa mai không nở, cho nên Mai viên có chút vắng lặng, trừ mấy cung nhân quét dọn, không có một nụ hoa. Gió vừa thổi, lá khô xào xạc bay.

Ở trong một khoảng không màu vàng đơn điệu, điểm thêm một màu tuyết trắng cực kỳ chói mắt, hẳn cứ lẳng lặng đứng như vậy, như một linh hồn không kiềm chế được gió, phiêu dật tự nhiên, tựa như mây trắng tinh khiết, nhẹ nhàng đậm bạc... Ánh sáng mặt trời chiếu lên sống lưng có chút gầy gò đơn bạc, tóc đen tung bay theo gió.

“Mộ Dung Thánh Anh!” Noãn Noãn nhẹ nhàng gọi tên hắn. Mộ Dung Thánh Anh chậm rãi xoay người lại, theo thói quen giương lên nụ cười nhàn nhạt, ưu nhã không màng danh lợi, dịu dàng điềm tĩnh, xinh đẹp nhìn mà giật mình, giống như cái gì cũng chưa từng xảy ra.

Noãn Noãn từng bước từng bước đến gần hắn, lá khô ở dưới chân phát ra tiếng vang kéo kệt.

“Hoàng hậu tới sớm vậy?” Nam nhân ưu nhã ở miệng, ánh mắt lưu động sâu kín tựa ánh sao, giống như hiểu rõ được tất cả: “Có phải có lời gì muốn nói với trẫm hay không?”

Noãn Noãn ngẩn ra, thấy hắn như thế, những lời nói đã nghĩ từ trước nhất thời trong thời gian ngắn không cách nào nói được.

Hỏi hắn lão vu bà trong miệng hắn ngày hôm qua là ai? Hay là xin lỗi vì hành động của mình ngày hôm qua?

Đang suy nghĩ, một trận hương mai đánh úp đến, hắn đứng ở trước mặt cô, đột nhiên vươn tay: “Cho nàng một màn ảo thuật!” Ngón tay của hắn nhẹ nhàng xẹt qua đầu cô, lòng bàn tay mở ra, một đóa hồng mai nhẹ nhàng theo gió mà rung động, giọng nói dịu dàng của hắn vang tới bên tai: “Cho nàng!”

“Ở đâu ra?” Noãn Noãn sững sờ, nhìn xung quanh: “Hoa mai đã nở sao?”

Mộ Dung Thánh Anh không nói, chỉ giữ nụ cười dịu dàng như trước, đến gần cô, nhẹ nhàng đem hoa mai cắm lên tóc: “Thích không?”

Noãn Noãn khẽ mỉm cười, khóe miệng nâng lên nụ cười châm chọc: “Mộ Dung Thánh Anh, căn bản anh không thật lòng yêu tôi. Nếu như anh thực sự yêu tôi, tuyệt đối sẽ không đối với tôi như vậy sau khi tôi vướng trộm với người khác. Chỉ lo dụ dỗ tôi vui vẻ, anh với tôi, có liên quan đến cái duy nhất đó sao?”

Nụ cười trên khóe môi nam nhân hơi cứng nhắc, mắt cũng tối lại, quan sát Noãn Noãn. Trong khi Noãn Noãn cho rằng hắn còn không hiểu, sắc mặt hắn lại tối sầm lại, lạnh lùng nói: “Là ai nói cho nàng?”

Noãn Noãn bị khí lạnh của hắn làm cho hết hồn, chẳng lẽ chuyện tối qua Mộ Dung Thánh Khuynh còn chưa nói cho hắn biết sao? Hay là hắn làm bộ như cái gì cũng không biết?

36. Chương 37: Địa Ngục U Minh

Editor: nhuandong

Beta: Socfsk

Ánh mắt của nam nhân dừng lại ở trên mu bàn tay Noãn Noãn, trên đó còn lưu lại dấu răng của hắn.

Nam nhân tiến lên một bước, nâng mu bàn tay Noãn Noãn lên, sắc mặt u ám dọa người.

Noãn Noãn nhìn vẻ mặt của hắn, hiên tại tin chắc Mộ Dung Thánh Khuynh không nói chuyện tối qua với hắn.

“Làm sao lại như thế này?” Hắn cúi đầu mở miệng, lấy khăn gắm trong tay băng bó lên vết thương của Noãn Noãn: “Không phải nàng biết y thuật hay sao? Làm sao lại không băng bó? Có lẽ...” Hắn đột nhiên yếu ớt cười một tiếng, “Là cố ý để cho ta nhìn thấy, muốn để cho ta đau lòng?”

Noãn Noãn biết mình lại một lần nữa thất bại, lòng người đàn ông này quá sâu, quá lớn, cô không thể đoán được!

“Mộ Dung Thánh Anh, buổi tối anh đến phòng tôi, tôi có đồ cho anh!” Noãn Noãn cúi đầu nói, không muốn độ sức với hắn nữa, rời đi.

Đột nhiên cảm thấy thương xót cho Hoàng đế lang sói, mặc kệ nụ cười của hắn trước mặt cô là giả hay thật, cô đều không muốn tiếp tục độ sức với hắn nữa. Có lẽ hắn lấy được thứ hắn muốn, hắn sẽ để cô rời đi.

Nhìn bóng lưng cô, Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên nhếch môi cười, nụ cười cực kỳ lạnh lẽo, ôn hòa và cương chiều trong mắt đều không còn nữa, chỉ có băng tuyết rét lạnh.

Lập đông, tuyết sẽ rơi xuống rất nhanh thôi!

Sau một gốc cây mai cách đó không xa, một nam tử thân màu đỏ tía nhanh chân đi ra, giọng điệu hung ác nham hiểm mà đông lạnh.

“Rốt cuộc mục đích của ngươi đã đạt?” Mộ Dung Thánh Li tiến lên một bước, hung hăng níu lấy cổ áo nam nhân: “Ngươi rốt cuộc dùng biện pháp gì khiến Noãn Noãn như biến thành người khác? Mộ Dung Thánh Anh, ta thực sự xem nhẹ ngươi, nếu như biết được có ngày hôm nay...”

“Ba năm trước đây ngươi không quay đầu mang theo Noãn Noãn rời đi phải không?” Mộ Dung Thánh Anh không giãy giụa, mặc cho hắn túm cổ áo mình: “Ngươi cho rằng nàng thực sự sẽ có thể rời khỏi sao? Đùng quên, chính nàng cam tâm tình nguyện vào cung đây!”

Trên mặt Mộ Dung Thánh Li lập tức biến thành vẻ thống khổ, ngón tay hắn có chút cứng ngắc. Cũng bởi vì như vậy, Mộ Dung Thánh Anh mới có thể thở, có thể hô hấp.

“Cần bản người cũng không yêu muội ấy, chỉ là lợi dụng mà thôi! Mộ Dung Thánh Anh, người khác không biết người, nhưng ta thì hiểu rõ. Đã như vậy, tại sao người không thả muội ấy đi? Muội ấy đã bỏ vật muội ấy cần tìm, vậy người để muội ấy đi thôi, để muội ấy lựa chọn lần nữa!” Mộ Dung Thánh Li lại dùng lực, vẻ mặt vô cùng dữ tợn.

“Buông nàng ấy ra... Người xác định mình có cơ hội...Đi theo người à...Ba năm trước đây...nàng ấy không biết...hiện tại...sẽ càng không...” Mộ Dung Thánh Anh bị ghìm không thở nổi, lời nói mặc dù đứt quãng, nhưng giọng khẳng định không thể hoài nghi.

“Đó là chuyện của ta, không cần người quan tâm!” Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng mở miệng, một tay đẩy hất ra: “Chỉ cần người đồng ý thả muội ấy đi, Phi Long quân ta giao cho người!”

Mộ Dung Thánh Anh ngẩn người ra, nhưng rất nhanh liền khôi phục trấn định, cười nhạt: “Không ngờ người đối với nàng tình sâu như vậy, Phi Long quân người khổ tâm xây dựng cũng có thể bỏ qua! Như vậy, trăm càng không thể buông tay, trăm sẽ làm cho Long Noãn Noãn yêu trăm!”

Mộ Dung Thánh Li tức giận tiến lên, túm lấy cổ áo hất lần nữa: “Mộ Dung Thánh Anh, người quá hèn hạ rồi. Thứ người muốn ta đã cho người, ngôi vị Hoàng đế của người ta cũng không tranh nữa, ta chỉ muốn một mình Long Noãn Noãn, tại sao người không thể...”

“Không thể!” Mộ Dung Thánh Anh lạnh lùng nói: “Trừ phi ta chết!”

Mắt sắc Mộ Dung Thánh Li run lên, hai nam nhân ưu tú lạnh lùng giằng co, cho đến khi bên ngoài truyền đến tiếng người.

Mộ Dung Thánh Li ném hất xuống đất, lạnh lùng nói: “Mộ Dung Thánh Anh, người sẽ hối hận lựa chọn ngày hôm nay!”

Mộ Dung Thánh Anh ngồi dưới đất, nhàn nhạt ngẩng đầu lên: “Sợ rằng người hối hận chính là người, không phải là ta!”

Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng hừ một tiếng: “Vậy chúng ta cứ nhìn xem!” Hất nói xong, cũng không quay đầu lại rời đi.

Mộ Dung Thánh Khuynh mang theo kiếm từ bên ngoài vọt vào, thấy Mộ Dung Thánh Anh ngồi dưới đất, lập tức cao giọng: “Hoàng huynh, việc này là...”

Mộ Dung Thánh Anh ngẩng đầu lên, nhìn trời cao xanh thẳm, ngoắc ngoắc môi, cười: “Trăm không có việc gì!”

※

Phượng Tê cung, nữ nhân ngồi trên giường hoàng kim vuốt mèo con, lẳng lặng nghe A Sữu bẩm báo.

“Người xác định người lần trước cứu Mộ Dung Thánh Khuynh là Long Noãn Noãn?” Dung Yên Nhi miễn cưỡng ngồi thẳng, áo đỏ thắm như máu chảy xuôi xuống.

“Ít nhất người dùng mê hương chính là nàng ta, nàng ta có thể dễ dàng giải hết độc của nô tỳ!” A Sữu cúi đầu mở miệng.

“Thật sao? Nhưng bốn cung không nhớ rõ Long Noãn Noãn biết y thuật hay võ công? Người không phải là muội muội nàng yêu thương nhất sao? Chẳng lẽ người không biết?” Dung Yên Nhi lạnh lùng cười một tiếng, ánh mắt sắc bén chăm chú nhìn nữ nhân mặc áo đen bên dưới.

Nữ nhân tên A Sữu sững sờ, chột lui về sau hai bước, cúi đầu thật thấp: “Thái hậu, ở nơi này, nô tỳ chỉ là A Sữu!”

Dung Yên Nhi đột nhiên ngẩng đầu cười ha ha, tiếng cười quỷ quyệt khiến cho người ta sợ hãi,

“Long Thủy Li, người từ bỏ dung nhan, từ bỏ tự do lấy được nam nhân kia thì như thế nào? Người mang thai đứa bé của hân, hân cũng chẳng thèm ngó ngang tới người. Thậm chí còn phá con của người đi, đáng giá không?” Nữ nhân chậm rãi giơ móng tay đỏ tươi ra, vừa thưởng thức, vừa châm chọc cười nói.

Nữ nhân mặc đồ đen cứng đờ người, toàn thân bao phủ một tầng hận ý.

“Nữ nhân kia cả ngày nói người là ân nhân của nàng, chỉ vì người, ngay cả Thánh Nguyên cũng buông tha vào cung làm hậu cùng với người, giúp người lấy được Hoàng thượng. Nhưng ngay cả biết võ công và độc thuật cũng không nói cho người biết, Long Thủy Li, bổn cung thực bị ai thay người!” Dung Yên Nhi vừa nói vừa cười run rẩy cả người.

Nữ nhân mặc đồ đen đột nhiên giống như điên vọt ra khỏi Phượng Tê cung.

Dung Yên Nhi dừng tiếng cười quỷ quyết lại, câu môi châm chọc: “Ngu ngốc, muốn đoạt nam nhân cùng bổn cung, cũng không nhìn mình có bao nhiêu cân lượng! Trên thế giới này, có thể cùng bản cung tranh người, cũng chỉ có nàng!”

Dung Yên Nhi yêu kiều cười một tiếng: “Tiểu Viêm Tử, hôm nay tâm tình bổn cung tốt, đi thăm nàng một chút. Quá lâu không thấy bổn cung, nàng sẽ không chống đỡ nổi!”

Thái giám đứng ở một bên, sắc mặt tái nhợt khác thường cung kính đi ra nói: “Dạ, Thái hậu nương nương!”

Chậm rãi đứng dậy, tay trắng như tuyết khoác lên tay Tiểu Viêm Tử, nữ nhân lười biếng mà đi, hồng y nhẹ nhàng.

Hậu viện Linh Thụ cung ở sâu trong rừng mai, nơi này từ trước đều rét lạnh, cho nên hoa mai đã sớm nở. Trắng, đỏ, vô luận kiều diễm như thế nào cũng kém so với vợ vô tận này. Đỏ tươi như máu, hoa Mạn châu sa rơi khắp trên mặt đất

Một mảng hoa Mạn châu sa lớn như vậy, cực kỳ đỏ tươi, giống như màu máu, làm cho người ta không nhận được nhớ tới ý nghĩa của hoa, hoa dẫn đường thông tới địa ngục U Minh.

Ở trong giữa rừng hoa đỏ như máu, một nữ tử tuyệt sắc lẳng lặng nằm, áo trắng như tuyết, mái tóc đen suôn dài như thác nước, im hơi lặng tiếng.

“Muội muội, tỷ tới thăm muội đây. Thuận tiện mang máu của tôn tử muội, hoa bỉ ngạn uống máu nó, như vậy sẽ càng đẹp hơn. Linh hồn của muội cũng tồn tại lâu hơn!” Nữ nhân đem một mảnh vải tẩm đầy máu đỏ tươi phủ lên hoa mạn châu sa, đột nhiên giống như điên cười ha ha: “Muội ngàn vạn lần không được chết sớm như vậy, tỷ còn muốn muội trở mắt nhìn tỷ phá hủy con muội, giang sơn của người muội thích nhất! Tỷ muốn muội chứng kiến!”

Nữ tử tuyệt sắc nằm trong mạn châu sa giống như ngủ thiếp đi, im lặng, không có bất kỳ đáp lại nào.

Gió mát nổi lên, hoa mai bay xuống, không để ý phiêu đảng như thế nào, đều không thể lướt qua được mạn châu sa tới gần được nữ nhân, chỉ quanh quẩn.

37. Chương 38: Kim Diện Nhân Tái Hiện

Editor: nhuandong

Lần trước thuốc giải bị Noãn Noãn ném ra ngoài cửa sổ, cô xác định là Mộ Dung Thánh Anh nhặt đi. Bởi vì nửa tháng nay, không thấy hấn phát tác. Còn dư lại, chính là một loại độc khác. Độc đó vô cùng hiếm thấy, mặc dù không khó giải, nhưng dược liệu cần thiết thì vô cùng đặc biệt, rất khó tìm.

“Qué ma ma, tôi muốn ra ngoài đi dạo!” Trở về phòng, Noãn Noãn nhàn nhạt mở miệng.

Qué ma ma sững sờ, vui mừng ngược mắt, giống như không dám tin Noãn Noãn lại chủ động nói chuyện với bà ta. Bà ta dùng vật áo xoa xoa tay, khổ sở nói: “Nương nương, sợ rằng...”

“Không được sao? Tôi còn tưởng rằng ma ma có biện pháp, đã như vậy, tôi...” Noãn Noãn miễn cưỡng đứng dậy muốn rời đi.

“Không phải vậy nương nương...” Qué ma ma vội vàng ngăn cô lại, suy nghĩ một chút, thật vất vả lắm nương nương mới tin tưởng bà ta lần nữa, bà ta liền cẩn cẩn môi nói: “Sao nương nương lại muốn ra ngoài?”

“Muốn mua vài món đồ. Tôi tiền cung đã lâu như vậy, khó có thể được ra ngoài một lần, ma ma, rốt cuộc bà có giúp tôi hay không?” Noãn Noãn cúi mắt nhìn Quế ma ma do dự.

“Nương nương có thể đi ra ngoài, nhưng là phải cho gia đình trong phủ đi theo, như vậy mới có thể đảm bảo an toàn!” Quế ma ma bắt đầu nhượng bộ.

“Nếu điều động như vậy bị Hoàng thượng phát hiện thì làm như thế nào?” Mắt Noãn Noãn sáng lên, lập tức nảy ra ý hay, “Tôi hôm qua Thánh Nguyên chịu khổ, cũng không biết...”

Vừa nhắc tới Thánh Nguyên vương gia, Quế ma ma lập tức tỉnh táo lại. Chỉ cần Long Noãn Noãn chịu gặp Thánh Nguyên vương gia, bà ta không màng đến sống chết mà nguyện ý.

“Nô tỳ phải đi an bài ngay!” Quế ma ma lập tức lui xuống.

Noãn Noãn cười lạnh, cũng không nghĩ tới Quế ma ma ở Long phủ lâu như vậy lại là người của Thánh Nguyên vương gia, thời cuộc này thật phức tạp.

Qua thời gian một nén nhang, Quế ma ma trở lại, hơn nữa đã đổi một bộ quần áo phụ nhân, dùng khăn tay ôm tóc, giơ ra một túi đồ nhỏ: “Nương nương, đây là y phục nô tỳ chuẩn bị cho ngài. Mặc dù đơn giản một chút, nhưng ít nhất là không quá chói mắt. Nương nương uất ức một chút thay đi ạ!”

Noãn Noãn mở túi y phục ra, thấy bên trong là một bộ quần áo màu trắng, mặc dù đơn giản nhưng chất vải là loại thượng đẳng. Có lẽ là trước kia Long Noãn Noãn thường xuyên chuẩn em ra khỏi phủ.

“Tốt!” Noãn Noãn lập tức đi vào sau bình phong thay, Quế ma ma ở ngoài cửa không ngừng nhìn quanh.

Thay quần áo xong, Noãn Noãn nhìn mình trong gương một chút, váy áo đơn giản cũng không làm mất đi vẻ đẹp của bản thân, ngược lại càng nổi bật cả người thanh nhã không tầm thường.

Noãn Noãn miễn cưỡng cười cười, Hoàng hậu này không hổ là đệ nhất mỹ nữ vương triều Mộ Dung, dù mặc lên y phục đơn giản, cũng là phong hoa tuyệt đại.

“Nương nương, chúng ta đi thôi!” Quế ma ma nhỏ giọng nói, còn gấp gấp hơn so với Noãn Noãn.

Hai người từ cửa sau đi ra ngoài, đi qua một lối nhỏ, xa xa đã nhìn thấy cửa nhỏ, là nơi phòng bếp thường ngày dùng để đổ nước, rửa chén, ra ngoài mua thức ăn.

Quế ma ma lên trước lấy ra một thỏi bạc, gia đình giữ cửa gật đầu một cái, giống như quen cửa quen ngõ, lập tức mở cửa sau ra.

Noãn Noãn nhanh chóng từ sau bóng cây đi ra, đi theo Quế ma ma ra khỏi cửa.

Cửa sau có một lối nhỏ, ra khỏi đó chính là đường cái phồn hoa. Mặc dù hôm nay không phải là ngày hội, nhưng bởi vì là đô thành cho nên rất náo nhiệt. Cửa hàng hai bên mọc san sát, quán rượu quán trà, tiệm vải, tú phượng, tiệm gạo điểm muối, đã sớm bắt đầu một ngày buôn bán. Các loại tiếng rao hỗn tạp ở chung một chỗ, rất là náo nhiệt.

Lúc này, mặt trời từ từ cao lên, từ từ có chút ảm áp, người trên phố cũng càng ngày càng náo nhiệt, mài vai xát gót, cực kỳ náo nhiệt.

Noãn Noãn đứng ở đầu phố, nhìn đường phố cổ đại, trong lòng càng thêm cảm thán. Xuyên qua, ở trong hoàng cung người lừa ta gạt chính là một giấc ngủ không thực tế. Hôm nay được hít thở không khí bên ngoài, tư tưởng dần dâng trào. Nếu trời cao cho cô cơ hội sống lại, cô nhất định phải sống đặc sắc, tuyệt đối không cam tâm làm con cớ của người khác!

“Nương nương, chúng ta mau mau đi thôi, đừng để cho Thánh Nguyên vương gia đợi lâu!” Quế ma ma ở phía sau thúc giục.

Noãn Noãn cười lạnh một tiếng, chậm rãi xoay người, nhắc ống tay áo hướng về phía Quế ma ma. Quế ma ma hoảng hốt, liền té trên mặt đất.

Vỗ vỗ tay, xoay người, bật nhảy, Noãn Noãn vọt vào trong biển người.

Cô đột nhiên thay đổi chủ ý, tại sao lại phải mất sức như vậy chế thuốc giải trao đổi với Mộ Dung Thánh Anh? Cô giống một con cá nhỏ, bơi vào trong biển rộng sẽ không có người nào phát hiện ra! Dù sao lúc ra khỏi phủ cô đã mang đủ ngân lượng!

Trên nóc quán rượu đối diện, nam nhân đeo mặt nạ hoàng kim, một đôi mắt thâm thúy sắc bén khiến người ta cảm thấy rét lạnh. Chợt, hắn miễn cưỡng cau môi, lạnh lùng cười một tiếng. Nhưng, phàm là những người nhìn thấy nụ cười này, khẳng định cả người run rẩy.

Nụ cười của hắn vô cùng tàn nhẫn!

Đầu tiên Noãn Noãn đi vào một tiệm may, khi ra đã trở thành một vị thiếu niên mỹ lệ. Một thân xiêm áo gấm hoa lệ, cùng kết hợp với quạt giấy, thật là không phong lưu uống thiếu niên!

Noãn Noãn một thân nam trang, rất nhanh liền hấp dẫn các cô nương chú ý. Chỉ là cô nương cổ đại hàm súc hơn so với hiện đại, chỉ dám nhìn trộm. Thấy Noãn Noãn ngọc diện mỉm cười nhìn mình lại càng xấu hổ, lách lách trốn trốn, rất đáng yêu.

Long Noãn Noãn cười hắc hắc, cảm thấy bản thân có hứng thú thật tệ hại. Nhưng cuộc sống như vậy cũng đã vừa lòng, không vướng không vấp, một thân nhẹ nhõm. Hai mươi mấy năm qua cô cũng chưa hưởng thụ qua.

Nhưng Long Noãn Noãn biết, Hoàng đế lang sói kia không thể nào dễ dàng thả cô đi như vậy, yên tĩnh trước bão táp, cô hiểu!

Gần đến trưa, đã đói bụng, Noãn Noãn trực tiếp đi vào một tửu lâu lâu đời, gọi hai đĩa đồ ăn chiều bài*, một bát cơm, đầy bụng rồi tính tiếp!

*Chiều bài: món ăn bằng hiệu.

Ghế đối diện bị người đẩy mạnh, vạt áo ngân bạc tạo một đường cong ở giữa không trung, một bóng dáng khôi ngô đã ngồi trước mặt cô.

Noãn Noãn hơi nhíu nhíu mày, cảm thấy sát khí bén nhọn, cô miễn cưỡng khua bát cơm, lạnh giọng kêu: “Tiểu nhị, ta không có thói quen chung bàn với người lạ!”

Tiểu nhị nhìn thấy nam nhân kia, không dám thở mạnh, làm sao còn dám tới đuổi người?

Thở dài, nghĩ thầm một bữa cơm ăn cũng không ngon, Noãn Noãn miễn cưỡng ngẩng đầu lên, chống lại đôi mắt đen mênh mông sâu không thấy đáy, tĩnh mịch hơn cả đêm tối, càng trầm tĩnh hơn so với biển sâu, rồi lại sáng ngời như báo săn, sắc bén như chim ưng, giống như muốn xuyên thấu qua mắt, thẳng vào đáy lòng cô.

Trong ánh mắt, một mặt nạ hoàng kim tỏa sáng lấp lánh, chính là Kim Diện Nhân cô nhìn thấy ở trong hoàng cung!

“Là anh?” Noãn Noãn kinh ngạc mở miệng, nhưng rất nhanh trấn định lại: “Coi như là lão bằng hữu, có muốn gọi tiểu nhị thêm một đôi đĩa?”

Nam nhân không nói lời nào, con ngươi thâm thúy rét lạnh, âm thanh lãnh trầm chậm rãi vang lên: “Ta là tới lấy mạng của ngươi!”

Noãn Noãn sửng sốt: “Chúng ta có thù oán?”

Nam nhân không nói.

“Anh yêu tôi?”

Nam nhân vẫn chưa nói, khóe môi hơi co quắp.

“Giữa chúng ta không có thù oán, tại sao anh lại muốn giết tôi?” Noãn Noãn không hiểu mở to đôi mắt mỹ lệ, vô cùng uất ức đứng lên, hơi nghiêng về phía nam tử.

Gió đưa khí lạnh, thổi trên da người dương liễu của cô, thoảng qua một mùi hương thoang thoảng khiến người mê say.

Noãn Noãn đột nhiên cười quỷ dị.

Nam nhân lạnh lùng nhìn cô, đột nhiên bắt được cổ tay của cô, một tay xoay cô một vòng, cuộn lại trong ngực: “Người cho rằng một chút kỹ xảo kia có thể đối phó được ta sao?”

38. Chương 39: Kim Ưng

Editor: nhuandong

Noãn Noãn cười một tiếng, môi mỏng vừa động, một ngân châm trong nháy mắt bay ra. Chỉ thấy Kim Diện Nhân cả kinh, nhanh chóng đẩy cô ra, đồng thời cấp tốc lắc đầu, ngân châm kia cắm vào mặt nạ hoàng kim của hắn, lóe lên ánh lửa.

Khách trong quán rượu phát ra mấy tiếng hét chói tai, liên tục không ngừng chạy ra ngoài, ngay cả chuông quỹ cùng tiểu nhị cũng không dám lưu lại.

Không ai thích lấy tính mạng của mình ra đùa giỡn, dù sao tiền tài là vật ngoài thân.

Đôi mắt u ám của nam nhân trở nên thâm trầm, sau đó nhanh chóng biến thành màu tím, mang theo ánh sáng khát máu, khoanh tay trước ngực lạnh lùng nhìn chằm chằm Long Noãn Noãn không ngừng rung chân.

“Anh phải cảm thấy may mắn rằng bản thân mình xấu xí, không thể gặp người, phải dùng mặt nạ để che. Nếu không, hiện tại anh đã nằm xuống!” Noãn Noãn lạnh lùng mở miệng.

Kim Diện Nhân không nói lời nào, chỉ rút kiếm ra, nhanh chóng đâm về phía Noãn Noãn.

Ánh sáng trắng bạc giống như tia chớp, mang theo lực kinh người đánh về phía Noãn Noãn.

Sát khí kinh người trong tay áo ngân bạch của nam tử, thẳng tắp bay lên.

Bốn phía vang lên một hồi than thở, thậm chí có người vỗ tay kinh công đẹp. Ở nơi công khai sùng bái vũ lực này, cao thủ tỷ thí không phải dễ dàng thấy được!

Mặc dù Kim Diện Nhân không để lộ bất kỳ hơi thở nào nhưng sát khí kinh người này, người luyện võ bình thường không thể có!

Noãn Noãn lẳng lặng đứng ở nơi đó, lực lượng thần bí đó trong cơ thể lại rục rịch góc đầu, theo trực giác cô vươn tay, trong lòng bàn tay chậm rãi ngưng tụ tử khí.

Tiếng khen bốn phía đột nhiên bao trùm sợ hãi: “Trời ạ, mau nhìn, chẳng lẽ là Tử Long...”

Noãn Noãn sững sờ, nhìn xung quanh, trên mặt mỗi người viết đầy hưng phấn. Đột nhiên, Noãn Noãn ngẩng đầu, từ trong đôi mắt như máu của nam nhân thấy được sự đắc ý khi đạt được mục đích... Noãn Noãn cả kinh, nhanh chóng nghĩ tới điều gì, tay cấp tốc rút vào trong vạt áo, tử khí liền không thấy nữa. Cũng vào trong lúc này, bạch quang của nam nhân cũng xông thẳng vào mặt Noãn Noãn.

Noãn Noãn đột nhiên cảm thấy hối hận về quyết định của bản thân, mặc kệ Kim Diện Nhân này có muốn giết cô thật hay không, nhưng một kiếm này là thực sự!

Gió bén nhọn quét qua trán Noãn Noãn, bàn ghế bên cạnh cô trong nháy mắt vỡ vụn, trên đất xuất hiện một cái hố rất lớn.

“Khụ khụ!” Noãn Noãn bị nghẹn liên tục ho khan.

Một nụ cười quỷ dị hiện lên trên khóe môi của Kim Diện Nhân. Hắn nhanh chóng nhảy lên nóc nhà, biến mất trong tiếng cảm thán của mọi người.

Noãn Noãn ho khan, không ngừng vung tay áo. Đang muốn chạy ra, chỉ thấy mọi người đang vây xem bị người đẩy ra, Mộ Dung Thánh Khuynh mang theo quân hộ vệ nhìn thấy Noãn Noãn, lập tức nhỏ giọng nói: “Mời nương nương về phủ!”

Noãn Noãn ngược mắt, nhìn nóc nhà trống rỗng, quả nhiên cô đoán không sai, Kim Điện Nhân căn bản không muốn mạng của cô, chỉ buộc cô động thủ, ở trước mặt mọi người lộ ra võ công. Nhưng, hẳn làm như vậy có mục đích gì?

Trên lầu hai đối diện với tử lâu, một cánh cửa sổ rộng mở, một nam tử áo hồng yêu nghiệt nhìn về phía xa, mặt mày như vẽ, khoe môi như hoa, cười quyến rũ mị đời, điên đảo chúng sinh.

“Điện hạ, tại sao người chỉ có hứng thú với nữ nhân kia?” Thiếu niên mặt ngọc sau lưng cúi đầu mở miệng, giọng nói lại già nua khác thường. Nếu không phải là thấy môi hắn động đập thì có đánh chết cũng không tin giọng già nua này lại ở trên người thiếu niên trẻ tuổi.

“Nữ nhân kia đã lập gia đình, tuyệt đối không thể là người chúng ta muốn tìm!” Một thiếu niên mặt ngọc khác cũng mở miệng, giọng nói cũng già nua, nhưng lại khác với giọng nói trước.

Nam tử áo hồng cũng không nói gì, chỉ nhàn nhạt nhướng chân mày, nhìn cô gái trong vòng vây của người, bắt đầu đi vào một hiệu thuốc.

“Nhưng nữ nhân kia xác định là Tử Long tướng quân, hơn nữa còn có hộ long chân quang. Huống chi Long Chiêu An bảo vệ nàng nghiêm ngặt như vậy, nói không chừng đúng là người chúng ta cần tìm!” Ngọc điện đồng tử lúc trước nhỏ giọng nói.

“Ngũ bá bá, Lục thúc thúc, các người đều hiểu lầm rồi. Bản điện hạ chỉ tham luyến sắc đẹp của cô nương kia thôi, không liên quan đến thiên hạ!” Nam tử áo hồng lười biếng mở miệng, trực tiếp ném hai chân gà béo ngậy cho hai thiếu niên mặt ngọc, “Hai người theo bản điện hạ cả ngày cũng có chút mệt mỏi, không bằng đi theo lão già làm chánh sự? Cho bản điện hạ một mình đi lại trên giang hồ, cũng thêm nhiều kiến thức!”

Hai vị thiếu niên liếc nhau một cái, ném đùi gà trong tay đi, quỳ gối trước mặt nam tử áo hồng: “Bảo vệ điện hạ chính là nhiệm vụ của chúng tôi. Huống chi Đế hoàng nói rồi, chỉ có điện hạ mới tìm được nữ nhân kia!”

“Hahahaha...!” Nam tử áo hồng châm chọc nhướng lông mày, giống như một công tử phóng đảng, miễn cưỡng tựa trên cửa sổ, cả người đứng đưa: “Lão già kia đã sắp chết rồi, hồ đồ, lời nói của ông ta các người cũng tin?”

Hai vị thiếu niên mặt ngọc liếc nhau một cái, cùng nói: “Mặc dù năm nay Đế hoàng đã hơn 300 tuổi, nhưng dung mạo tựa như người trung niên, thân thể vững vàng, võ công cái thế, cũng không có gì không ổn. Điện hạ, thuộc hạ biết người từ trước đến giờ phóng đảng không kiềm chế được, nhưng loại đại nghịch bất đạo này vẫn là...”

Nam tử áo hồng liêu mạng móc lỗ tai, đột nhiên chỉ ra cửa phòng: “Nha, lão già người đến rồi?”

Hai vị thiếu niên mặt ngọc vội vàng xoay mặt, cũng vào lúc này, đột nhiên nam tử áo hồng lắc mình lao ra cửa sổ, nhanh chóng biến mất không thấy tung tích.

Hai vị thiếu niên mặt ngọc sửng sốt, không ngờ đường đường là người bảo vệ điện hạ thế nhưng lại ngây thơ bị lừa giỡn như vậy. Mặt sắc run lên, lập tức thân hình chuyển một cái, đồng thời đuổi theo.

Cửa phòng đẩy ra, tiểu nhị bưng rượu ngon thức ăn ngon hết lớn đi vào: “Ba vị công tử đợi lâu, đây vốn là điểm...Ah, người đâu?”

Tiểu nhị ở trong phòng tìm hồi lâu, xác định là không có ai, hung hăng vung khăn lông trên bả vai: “Con bà nó, đúng là đen như chó, không ngờ ba người đẹp như thế lại nghèo rớt mồng tơi, thế nhưng lại đi ăn chùa. Không có tiền đừng có mà làm tướng công, thật là phí của trời!”

Lúc này trên nóc nhà, áo hồng yêu nghiệt đang ngênh ngang nằm bị tiểu nhị mắng mặt đầy hắc tuyến, lười biếng đứng dậy, cười hắc hắc, lập tức vắt một thỏi bạc vụn vào cửa sổ.

Sau khi nghe được tiểu nhị hài lòng lắm bầm, nam tử đặt tay ở sau ót, gối đầu lên, nhìn bầu trời xanh, hát lên tiểu khúc.

Rốt cuộc thoát khỏi hai lão già này, cũng đã là lão nhân 70-80 còn giả trang thiếu niên, nhìn thấy liền ghê tởm!

Chỉ là Kim Diện Nhân vừa rồi...Nam tử đột nhiên ngồi dậy, nhăn mày cong, khẽ trầm ngâm.

Vương triều Mộ Dung là quốc gia thứ ba Hộ Long diện muốn tranh thủ, tuy rằng Hộ Long đường Long Chiêu An của Tử Long tướng quân, nhưng không có Hộ Long ngân quang, căn bản không đáng nhắc tới. Vốn cho rằng nắm lấy vương triều Mộ Dung dễ như trở tay, nhưng vào ba năm trước đột nhiên lại xuất hiện Kim Ứng môn. Môn chủ Kim Ứng môn này rất lợi hại, thủ đoạn làm việc như lời đình, không để lại bất kỳ đầu mối. Hôm nay thế lực của Kim Ứng môn ở vương triều Mộ Dung đã đối kháng với Hộ Long đường, Hộ Long Điện muốn thu phục vương triều Mộ Dung xem ra cần phải phí chút công sức.

Chẳng lẽ Kim Diện Nhân chính là đường chủ Kim Ứng môn? Vừa rồi căn bản hắn chỉ cố ý dò xét Long Noãn Noãn, chẳng lẽ mục đích của Kim Ứng môn là thứ duy nhất trong truyền thuyết kia?

Một chút giảo hoạt cùng trẻ con hiện lên trên mặt của nam tử áo hồng, hắn chợt vỗ đùi: “Tốt, lần này có chỗ chơi rồi. Kim Ứng, xem người lần này có thể chạy đến đâu, bản điện hạ nhất định sẽ bắt được cái đuôi hồ ly của người!”

39. Chương 40: Đàn Gảy Tai Trâu

Trong phòng, Mộ Dung Thánh Khuynh trực tiếp đẩy cửa đi vào, liếc mắt Hoàng đế đang ngồi bên cửa sổ thưởng thức phong cảnh.

“Mang về?” Hoàng đế âm thanh nhàn nhạt, nhưng rõ ràng có thể nghe ra sự lạnh lùng ở bên trong.

Mộ Dung Thánh Khuynh gạt đầu một cái, trầm ngâm, như có lời muốn nói.

Hoàng đế đưa mắt nhìn xuống vải trắng băng bó trên cánh tay, khẽ sờ cười một tiếng: “Trẫm còn tưởng làm nhiều như vậy nàng sẽ cảm động, ít nhất khi rời đi có chút lưu luyến, nhưng trẫm sai lầm rồi! Trước kia trẫm có thể dùng Lệ phi, dùng Hỏa Long diễm lưu nàng lại, hiện tại...” Hoàng đế cười khổ một tiếng: “Không biết có thể sử dụng cái gì để lưu lại nàng!”

Mộ Dung Thánh Khuynh ngược mắt nhìn hắn: “Hoàng huynh, qua nhiều năm như vậy, huynh đều vì vương triều Mộ Dung mà sống, huynh có thể nghĩ tới mình không? Huynh hỏi trái tim mình một chút, có phải muốn lưu nàng lại hay không? Hay chỉ đơn thuần là vì cái thứ trong truyền thuyết kia?”

Mộ Dung Thánh Anh trầm mặc không nói.

“Nếu như hoàng huynh vẫn kiên trì ý tưởng ban đầu, như vậy ta tình nguyện giống như Hoàng hậu bây giờ, nghĩa vô phản cố* rời đi!” Mộ Dung Thánh Khuynh đột nhiên nhấn mạnh.

Nghĩa vô phản cố: làm việc nghĩa không chùn bước.

Mộ Dung Thánh Anh chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vẻ mặt nghiêm nghị của Mộ Dung Thánh Khuynh, xoay mình cắn môi, nụ cười lạnh lẽo quỷ dị: “Thập Nhất, đệ đã động lòng với nàng?”

Mộ Dung Thánh Khuynh biến sắc, đột nhiên một gói chống đất: “Hoàng huynh, huynh nghĩ quá nhiều!”

Mộ Dung Thánh Anh dần dần thu hồi mắt lại, tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ, lạnh lạnh cười một tiếng: “Cũng chỉ mong là trẫm nghĩ nhiều!”

Mộ Dung Thánh Khuynh không nói lời nào, theo trực giác nhăn mày lại.

Hắn chưa bao giờ nghĩ đến, Long Noãn Noãn sẽ trở thành ngăn cách giữa hắn và Hoàng thượng, là vì nàng bất đồng sao?

Chợt hiểu ngắc đầu, thấy bóng lưng thướt tha cúi đầu bên cửa sổ, Mộ Dung Thánh Khuynh mới nhận thấy mình bất tri bất giác đi vào hậu viện Hoàng hậu.

“Trẫm còn tưởng rằng làm nhiều như vậy, nàng sẽ cảm động, ít nhất khi rời đi có chút lưu luyến, nhưng trẫm sai lầm rồi!” Trong đầu đột nhiên thoáng hiện lời của Mộ Dung Thánh Anh, Mộ Dung Thánh Khuynh hơi cau mày, nàng thật sự không lưu luyến sao? Tâm ác như vậy sao? Mặc kệ hoàng huynh thật lòng hay không, vì cứu hần, ngay cả mạng cũng không cần, nàng thực sự không quyến luyến chút nào sao?

Nhưng khi bắt được nàng ở trong tử lâu, ngược lại nàng rất thản nhiên, không hề giống như lời của hoàng huynh muốn chạy trốn, hơn nữa còn đi vào trong tiệm thuốc, nói là vì làm thuốc giải cho hoàng huynh.

Mộ Dung Thánh Khuynh nặng nề thở một hơi dài, thật ra thì từ ba năm trước, trong phút giây Long Noãn Noãn vào cung kia, hần đã biết, nữ nhân này có thể mang đến hi vọng cho vương triều Mộ Dung, cũng có thể mang đến sự hủy diệt, hi vọng và hủy diệt, chỉ là một ý niệm!

Noãn Noãn dưới cửa, tựa hồ chú ý đến nam tử, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhìn nam tử một thân áo lam gấm đứng ở xa xa.

Ánh hoàng hôn mờ nhạt mỏng manh chiếu lên mặt hần, khiến cho ngũ quan sinh động hoạt bát phủ thêm một tầng sương mù.

Noãn Noãn nhú nhú mày, thì ra Mộ Dung Thánh Khuynh đơn thuần cũng có tâm sự.

“Hoàng hậu!” Đang suy nghĩ, Mộ Dung Thánh Khuynh liền đi tới gần, xuyên thấu hành lang, ở bên ngoài nhìn cô.

“Chuyện gì?” Noãn Noãn làm bộ như không để ý lắm mở miệng.

“Có thực sự là người muốn rời khỏi hoàng cung không?” Mộ Dung Thánh Khuynh nhỏ giọng hỏi.

Noãn Noãn ngược mắt gật đầu một cái.

“Là vì Hộ Long đường hay là Thất hoàng huynh?” Mộ Dung Thánh Khuynh sắc mặt có chút nguội lạnh.

Noãn Noãn cười lạnh: “Vì mình!”

Mộ Dung Thánh Khuynh sững sờ, rất rõ ràng là không tin.

Noãn Noãn không muốn nói thêm, chỉ lẳng lặng nghiên cứu chế tạo thuốc giải.

Thật ra thì khi Mộ Dung Thánh Khuynh mang theo quân hộ vệ đến tử lâu, nếu như cô muốn đi, vẫn có cơ hội. Mộ Dung Thánh Khuynh không phải là đối thủ của cô, nhưng mà ở trong một khắc kia, cô lại do dự. Trên người Long Noãn Noãn dường như có rất nhiều bí mật, mà hiện tại cô là Long Noãn Noãn, không muốn đem xia đến rất khó! Giống như Kim Diện Nhân đó, cô vừa rời khỏi phủ thừa tướng, hần liền xuất hiện, giống như là cố ý ngăn cản cô rời đi.

Hồi lâu, chờ tới khi Noãn Noãn ngẩng đầu, ngoài cửa sổ đã không còn ai, chỉ còn lại vài chiếc lá khô đang đập chồm trong gió đông.

Cúi đầu nhìn thuốc giải trong tay, không sai biệt lắm, sắc trời cũng tối, không ngờ cô đi ra ngoài lượn một vòng, cuối cùng vẫn trở lại đây đưa cùng Hoàng đế lang sói!

Bữa tối, sắc mặt Quế ma ma rất khó coi, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là không nói gì, lui ra ngoài.

Ngồi ở trên bàn, Noãn Noãn nhìn viên thuốc giải kia. Mặc dù không thể giải toàn bộ độc trên người Mộ Dung Thánh Anh, nhưng ít nhất cũng có thể ức chế độc tính, trong thời gian ngắn sẽ không phát tác, còn một loại rễ nữa cô chưa nghĩ ra là cái gì!

“Hoàng hậu đang suy nghĩ gì?” Giọng nói dịu dàng đột nhiên vang lên, Noãn Noãn giật mình, thấy Hoàng đế lang sói một thân áo trắng đứng trước bàn, hứng thú nhìn cô chằm chằm.

Người đàn ông này không có võ công, bước chân làm sao lại nhẹ như vậy? Trong tổ chức sát thủ cô đã luyện thành tính cảnh giác, không có lý do gì cô không phát hiện được hần đến gần!

“Anh tới từ khi nào? Tại sao không nghe được một chút âm thanh?” Noãn Noãn nhỏ giọng chất vấn.

“Là Hoàng hậu suy nghĩ quá chuyên tâm, trẫm gọi nàng mấy tiếng, nàng đều không phản ứng!” Mộ Dung Thánh Anh ngồi xuống trước mặt cô, nhìn một bàn đầy thức ăn: “Tối nay Hoàng hậu mời trẫm, không phải

chỉ đơn giản là ăn cơm chứ? Nghe nói hôm nay Hoàng hậu tự mình xuất phủ, không phải là có liên quan gì tới trẫm chứ?”

Noãn Noãn cười lạnh, Hoàng đế lang sói này thật biết giả bộ, rõ ràng tất cả đều trong lòng bàn tay hắn, còn làm bộ cái gì cũng không biết!

“Mộ Dung Thánh Anh, hôm nay gọi anh tới, là vì tôi muốn ngả bài với anh!” Noãn Noãn lạnh lùng nói, thật sự là chán ghét cuộc sống người lừa ta gạt này. Hoàng đế lang sói dịu dàng cười tuyệt mỹ, dần dần ép cô sinh khí.

“Hả? Ngả bài?” Mộ Dung Thánh Anh cười càng thêm dịu dàng, “Hoàng hậu muốn cùng trẫm nói cái gì?”

Noãn Noãn đẩy thuốc giải trên bàn đến trước mặt hắn: “Đây là thuốc giải, có thể giải một loại độc trên người anh, chỉ là còn một loại thuốc, nhưng tôi suy nghĩ rất nhiều vẫn chưa biết là cái gì. Trước anh ăn cái này đi, tôi sẽ lại đi tìm.”

Nụ cười trên mặt Mộ Dung Thánh Anh vẫn không thay đổi, nhưng ánh mắt rõ ràng lóe sáng: “Trẫm biết vị thuốc dẫn kia là gì!”

“Cái gì?” Noãn Noãn sững sờ, không ngờ Mộ Dung Thánh Anh biết được phương thức chế thuốc, tại sao hắn không tự chế thuốc giải?

“Chỉ là đáng tiếc thuốc dẫn này cực kỳ khó tìm được!” Hắn khổ sở cười một tiếng, ngược mắt nhìn Noãn Noãn: “Nói đi, nàng muốn cái gì? Trừ việc rời khỏi trẫm, rời khỏi hoàng cung, cái gì trẫm cũng có thể đáp ứng nàng!”

Noãn Noãn nổi đóa, trừ hai thứ này, cô còn có thể yêu cầu cái gì? Còn không phải là phí sức?

“Mộ Dung Thánh Anh, tôi chỉ muốn nói cho anh biết, tôi không phải là Long Noãn Noãn trước kia. Hơn nữa không phải anh đã sớm hoài nghi rồi sao? Nếu như tôi không phải là Long Noãn Noãn, như vậy không có bất kỳ quan hệ nào với anh, với vương triều Mộ Dung, có thể để cho tôi rời khỏi không?”

“Đây chính là nội dung nàng muốn ngả bài với ta?” Mộ Dung Thánh Anh vẫn mỉm cười nghe Noãn Noãn nói, cuối cùng nhẹ nhàng thở một cái: “Hoàng hậu, trẫm yêu nàng như thế, làm sao nàng có thể nhẫn tâm muốn rời khỏi trẫm như vậy?”

Noãn Noãn thật muốn vung một cái tát lên mặt nam nhân cười dịu dàng này.

Cô đúng là đàn gảy tai trâu rồi!

Noãn Noãn hô một tiếng đứng lên: “Anh cút!”

Ngược lại Mộ Dung Thánh Anh không buồn bực, chỉ nở nụ cười nhạt, cầm thuốc giải, xoay người rời đi.

Một âm thanh giết gà vang lên khi hắn đóng cửa phòng lại, đồng thời trong phòng vang lên âm thanh rơi vỡ của chén bát.

Nụ cười trên mặt nam nhân càng thêm ôn nhu, hắn nhìn viên thuốc trên tay, lập tức nuốt xuống.

Chẳng biết tại sao, trực giác hắn tin tưởng Long Noãn Noãn, cô sẽ không dụng chàm ở trong được.

“Hoàng huynh!” Mộ Dung Thánh Khuynh vội vàng tiến lên đón: “Là thư của nữ nhân kia!”

Nụ cười trên mặt nam nhân đột nhiên cứng ngắc.

40. Chương 41: Giày Vò

Edit: Thiên Kết

“Hồi cung?” Long Chiêu An rất kinh ngạc, mấy ngày nay ông ta giảng giải cho Long Noãn Noãn không hề tiến triển, hơn nữa chuyện hôm qua Long Noãn Noãn đánh ngất Quế ma ma, trong lòng Long Chiêu An không yên. Sáng sớm ông ta đã kiếm một đại phu đến để xem bệnh cho Long Noãn Noãn, đại phu này còn chưa xem xong bệnh thì bất ngờ Hoàng thượng nói phải hồi cung.

“Trong cung còn có nhiều chính sự cần phải giải quyết.” Mộ Dung Thánh Anh sắc mặt lạnh lùng âm trầm không để cho người khác có khả năng thương lượng.

Long Chiêu An cùng Long phu nhân đưa mắt nhìn nhau, chỉ có thể nói: “Dạ vâng, cừu thần sẽ đi chuẩn bị ngay.”

Long Chiêu An cùng Long phu nhân lui xuống, trong đại sảnh chỉ còn lại có hai người là Mộ Dung Thánh Anh và Mộ Dung Thánh Khuynh.

“Hoàng huynh, nữ nhân kia, bà ta có thể làm hại mẫu hậu hay không?” Một hồi lâu sau Mộ Dung Thánh Khuynh mới cất tiếng.

Mắt Mộ Dung Thánh Anh tối sầm lại, cả người bao phủ không khí lạnh lẽo.

“Trên thế gian này chẳng lẽ không có cách nào để xử lý nữ nhân kia sao?” Mộ Dung Thánh Khuynh đột nhiên trở nên cực kỳ tức giận.

Mộ Dung Thánh Anh đứng dậy đề hấn hại, ý bảo hấn bình tĩnh chờ nóng nảy.

“Thập Nhất, nếu như nữ nhân kia muốn giết chết mẫu hậu thì hai mươi năm trước đã ra tay rồi. Chết không đáng sợ, đáng sợ phải là sống không bằng chết.” Mộ Dung Thánh Anh cất giọng trầm thấp, từng đường gân xanh hiện trên mặt giống như đang ẩn nấp, chịu đựng một cái gì đó.

“Hoàng huynh, huynh.....đừng suy nghĩ nữa, chúng ta hồi cung thôi.” Mộ Dung Thánh Khuynh hạ quyết tâm.

Mộ Dung Thánh Anh gạt đầu một cái, nhìn sắc trời âm đạm bên ngoài đột nhiên nhếch môi cười: “Tuyết rơi rồi, Thập Nhất.”

Mộ Dung Thánh Khuynh sửng sốt, vội vàng quay đầu lại, quả nhiên có những bông tuyết thật nhỏ lả tả bay nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất rồi tan biến.

Trong xe ngựa, Noãn Noãn nhìn Mộ Dung Thánh Anh một cách quái dị, lúc này đây hấn cố gắng không nói lời nói, chỉ yên lặng ngồi một bên, vẻ mặt lạnh lùng.

Thường ngày hấn đều nói lời ngọt ngào cộng với dáng vẻ đen tối mà bây giờ lại trầm tĩnh làm cho Noãn Noãn có chút không thích nghi kịp. Cô nhìn bông tuyết đang bay ngoài trời nhằm chán không có việc làm bèn nói băng quơ: “Đây là trận tuyết đầu tiên của năm nay, tuyết đã rơi, hoa mai mới nở sao anh lại muốn về cung sớm vậy?”

Mộ Dung Thánh Anh chậm rãi ngẩng mặt lên nhìn Noãn Noãn nhỏ giọng nói: “Trong hoàng cung cũng có hoa mai.”

“Thật sao?” Noãn Noãn suy nghĩ hồi lâu cũng không có nhớ rằng trong cung có hoa mai.

“Ở Linh Thửu cung.” Người đàn ông bên cạnh khẽ nói.

Linh Thửu cung? Noãn Noãn ngẩn người ra, nhớ tới có lần nửa đêm trong tấm cung của cô xuất hiện mảnh giấy kì lạ kia. Tờ giấy đó chính là hện cô gặp mặt ở Linh Thửu cung, trong Linh Thửu cung đó còn có hoa Mạn Châu Sa đỏ một cách quỷ dị.

“Nghe nói Linh Thửu cung là nơi cấm kỵ trong cung...” Noãn Noãn thử cất lời.

Mộ Dung Thánh Anh chột mím môi cười một cái: “Ở trong mắt nàng hoàng cung đâu phải là hoàng cung thì còn có cái gì gọi là nơi cấm không được nhắc đến?”

Noãn Noãn ngẩn ra, vô duyên vô cớ bị hấn trách móc, cô đang định muốn cãi lại thì đột nhiên xe ngựa dừng lại.

“Hoàng huynh, đã đến Tuyên Vũ môn.” Bên ngoài xe ngựa tiếng Mộ Dung Thánh Khuynh vang lên có chút nặng nề.

Mộ Dung Thánh Anh chậm rãi gật đầu một cái: “Vào đi thôi.”

Hoàng cung giống như là nơi có thú dữ.

Noãn Noãn ngược mắt nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, cả xe ngựa ngập đầy mùi hoa mai lạnh lùng của đàn ông, vô cùng lạnh.

Không biết vì sao mà Noãn Noãn cảm thấy như sắp có chuyện gì đó xảy ra.

Xe ngựa trực tiếp đi qua cửa cung, Mộ Dung Thánh Anh bước xuống xe rồi đi còn xe ngựa vẫn tiếp tục đưa Noãn Noãn trở về Phượng Vũ cung.

“Nương nương, đã đến nơi.” Quế ma ma vén rèm mà xe cho Noãn Noãn.

Trên mặt đất Phượng Vũ cung lúc này đã trắng xóa một màu, cách đó không xa có một nữ nhân gầy yếu trên người mặc áo lông cáo màu trắng, theo sau là bốn cung nữ.

Thấy xe ngựa dừng lại, nữ nhân đó tiến lên đón: “Tỷ tỷ, người đã trở lại.” Giọng nói của cô gái yếu ớt vang lên, đồng thời vươn cánh tay khô gầy ra muốn đỡ lấy Noãn Noãn.

“Lệ phi không cần.” Noãn Noãn cười lạnh, cũng không dám tin tưởng Lệ phi một khắc trước còn muốn mình chết bây giờ sẽ đơn thuần tới chào đón cô.

“Tỷ tỷ vẫn không chịu tha thứ uội sao?” Thân ảnh gầy yếu trong chiếc áo lông cáo bước tới, trên khuôn mặt là đôi mắt cực kỳ to đang nhìn chăm chăm Noãn Noãn.

Noãn Noãn cười nhạt: “Chỉ cần Lệ phi không trách bốn cung là tốt rồi.”

Lệ phi im lặng nhìn Noãn Noãn một hồi rồi cuộc cũng từ bỏ, thu cánh tay gầy gò lại, cứ vậy nhìn Noãn Noãn xuống xe.

Quế ma ma ở bên cạnh lên tiếng: “Hai vị chủ tử đừng nên đứng ở ngoài này nữa, ngoài này tuyết lạnh, đi vào trong phòng cho ấm.”

Noãn Noãn không đợi nói hết câu đã bước vào trong. Bên ngoài vốn dĩ đã vô cùng lạnh lại bị Lệ phi trong bộ dạng người không ra người quỷ không qua quỷ nhìn chăm chăm nên cô càng có cảm giác lạnh lẽo.

Lệ phi cũng đi theo sau vào, quan sát tấm cung của Noãn Noãn nhỏ giọng nói: “Phòng của tỷ tỷ thật ấm áp, dù không có người ở đây nhưng lò sưởi vẫn được đốt, Hoàng thượng đối với tỷ tỷ thật tốt.”

Noãn Noãn không ngừng day huyệt vị trên trán, cô thật sự không biết vị Lệ phi quái gở này rốt cuộc là muốn gì, chẳng lẽ trong lòng cô ta vẫn còn ý định tranh giành Mộ Dung Thánh Anh? Thật sự là cô không muốn tranh giành, chỉ là người đàn ông kia dù có đuổi đi cũng không chịu đi.

“Ba năm, Hoàng thượng đối với tỷ tỷ vẫn tốt như vậy, vậy mà tỷ tỷ lại không hề động lòng chút nào, muội thật bội phục tỷ.” Lệ phi vẫn không ngừng nói.

Noãn Noãn không nói lời nào, cô xem Lệ phi bây giờ giống như bệnh nhân bị tâm thần, người như thế này tốt nhất đừng nên chọc vào.

“Nhưng muội muội thật đau lòng, nghĩ tới Hoàng thượng phải khổ sở như vậy, bị bà già đó giày vò, trong lòng muội liền...” Giọng nói Lệ phi chợt cao lên.

Noãn Noãn ngây ngẩn ra, bà già? Giày vò?

“Tỷ tỷ, muội sai rồi, muội vẫn cho tình địch lớn nhất của mình là tỷ, nhưng lại không có nghĩ tới là còn người khác, bà già kia quả thật quá là ác độc, quá đáng sợ, bà ta vậy mà...” Lệ phi càng nói càng trở nên kích động, mà lại dừng ở chỗ quan trọng nhất.

“Lệ phi, cô nói rõ ràng cho tôi xem.” Noãn Noãn đứng dậy: “Cái gì mà bà già?”

“Haha.” Lệ phi đột nhiên nở nụ cười lạnh lùng: “Sao hôm nay tỷ tỷ lại quan tâm đến Hoàng thượng như vậy? Có phải do muội đoán bừa, tỷ tỷ, tỷ thích Hoàng thượng?”

Noãn Noãn nhìn Lệ phi ngây ngây dại dại trước mặt mà bất đắc dĩ lắc đầu, cô gái này tự giày vò bản thân mãi thì có kết cục tốt sao?

“Quả thực Hoàng thượng đúng là làm cho người khác đau lòng nha, vừa nghĩ tới Hoàng thượng phải chịu đựng loại hình phạt đó mà lúc sau vẫn tỏ ra như không có gì cũng sẽ làm cho người khác trong lòng sinh ra một loại cảm giác muốn ôm người vào lòng an ủi, thuận tiện.....” Lệ phi chợt ngừng lại rồi giọng lại cao vút lên: “Tiếp tục giày vò, nhìn thân thể trắng nõn gầy yếu từ từ run rẩy.....Haha.”

Mặt Noãn Noãn hiện ra mấy vạch đen, xoay người lạnh lùng nói: “Quế ma ma, tiễn khách.”

Quế ma ma cũng giật mình về thái độ không bình thường của Lệ phi, nhỏ giọng nói: “Lệ phi nương nương mời về.”

Lệ phi lạnh lùng không cười nữa, đôi mắt âm trầm nhìn chằm chằm Long Noãn Noãn: “Long Noãn Noãn, người không phải là cao thủ võ công sao? Người không phải là Hộ Long đường kỳ tài hiếm thấy sao? Người không phải muốn Hộ Long đường ngày càng phát triển hơn sao? Người đi giết chết nữ nhân kia đi.”

41. Chương 42: Nàng Yêu Ta Sao

Edit : Thiên Kết

Vừa nghĩ tới biểu hiện sợ hãi của tên Hoàng đế lang sói vào đêm hôm ngã bệnh, Noãn Noãn bất giác mở miệng: “Nữ nhân kia là ai?”

“Dung Thái hậu.” Lệ phi xanh mặt, đôi môi run rẩy, ở nơi này trừ Long Noãn Noãn ra tất cả những người còn lại cũng không tự chủ được mà run rẩy.

“Lệ phi người không nên nói bậy, rốt cuộc người đến là có mục đích gì? Muốn làm cho Hoàng hậu nương nương cùng Thái hậu xảy ra xung đột sao? Dù gì Hoàng hậu cũng là người thân của người, thế nhưng người...” Quế ma ma không nhịn được lớn tiếng la lên.

“Haha.” Lệ phi cười càng thêm lạnh lùng: “Quế ma ma, nơi này thì lúc nào đến phiên bà nói chuyện rồi? Những lời ta nói đều là sự thật.” Nàng ta đem ánh mắt nhìn về phía Noãn Noãn, đôi mắt to tròn càng làm cho không khí có chút quỷ dị.

Noãn Noãn không nói gì, cô biết Lệ phi mắc bệnh thần kinh nên những gì cô ta nói đều không thể tin, hướng chỉ trước đây cô ta từng muốn mình chết. Mà cách đơn giản nhất chính là làm cho cô tự mình đi chọc giận lão Thái hậu ghê tởm kia. Cô chỉ cần liếc qua là đã đoán được. Ngay cả Thánh Nguyên vương gia, người có quyền lực khuynh đảo, dám đứng ra đối đầu với Hoàng thượng cũng bị lão thái bà kia nhúng chàm. Còn tên Hoàng đế kia ngoài mặt thì nhu nhược, lúc nào cũng cười cười giống như một tên vua ba phải, bên ngoài khoác một tấm da dê nhưng bên trong lại là một con sói.....

Trong lòng Noãn Noãn càng thêm lo lắng, mới vừa rồi trên đường từ phủ Thừa tướng về, rõ ràng tên Hoàng đế lang sói kia không giống với ngày thường, nghĩ lại thấy bộ dáng hần vừa nghe đến cửa cung lên sợ hãi, chẳng lẽ.....

Noãn Noãn đột nhiên đứng dậy đi ra ngoài.

“Nương nương.” Quế ma ma bắt lấy cánh tay Noãn Noãn, phịch một cái liền quỳ gối trước mặt cô: “Nương nương, mặc kệ người nghĩ nô tỳ to gan, mặc kệ người nghĩ nô tỳ là nội gián, nô tỳ chỉ muốn van người không nên đi, ngàn vạn lần không thể đi.”

Noãn Noãn lạnh lùng nhìn gương mặt khẩn thiết của Quế ma ma nhíu mày: “Tránh ra.”

Quế ma ma càng thêm hung hăng ôm chặt lấy hai chân Noãn Noãn không chịu buông.

Một bóng người tiến tới, Quê ma ma đột nhiên ngất xỉu dưới chân Noãn Noãn.

Noãn Noãn lạnh lùng ngược mắt nhìn khuôn mặt âm u xanh xao của Lệ phi.

“Chỉ có tỷ mới có thể cứu được chàng.” Lệ phi cất giọng nói, trong ánh mắt còn hiện lên vài tia chân thành.

Noãn Noãn hơi do dự rồi nhanh chóng rời khỏi.

Trước cửa Phượng Tê cung, Mộ Dung Thánh Khuynh một tay ôm kiếm phiến nào đi tới đi lui, rõ ràng là mùa đông vừa rồi lại có một đợt tuyết rơi, tuyết còn chưa kịp tan mà sao hắn thấy đầu đổ đầy mồ hôi lạnh.

Noãn Noãn đi về phía Mộ Dung Thánh Khuynh.

Mộ Dung Thánh Khuynh ngược mắt nhìn thấy Noãn Noãn thì sững sờ, trên mặt biểu hiện tâm tình phức tạp. Hắn nhìn chằm chằm Noãn Noãn một hồi lâu rồi mới nhỏ giọng hỏi: “Người tới đây làm gì?”

“Mộ Dung Thánh Anh đâu?” Noãn Noãn nhỏ giọng hỏi, giờ phút này cô thà tin tưởng rằng Lệ phi nói dối.

Mộ Dung Thánh Khuynh ngoái đầu nhìn Phượng Tê cung một cái nhưng rất nhanh hắn liền lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Người mau rời khỏi nơi này đi, huynh ấy không có ở đây.....”

Noãn Noãn nhanh mắt nhìn thấy được ánh mắt của hắn, trong lòng cô không biết lấy đâu ra dũng cảm trực tiếp đẩy cánh tay của người đàn ông đang cản trước mặt đi về phía Phượng Tê cung.

Mộ Dung Thánh Khuynh sững sờ, ngơ ngác, không tin được vào mắt mình.

Mới vừa rồi.....rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Long Noãn Noãn nhìn thanh cao thế nhưng lại biết võ công mà võ công chắc chắn là không kém hắn.

Noãn Noãn tiến vào cửa Phượng Tê cung, ngoài dự liệu của cô, Phượng Tê cung bên ngoài rất yên tĩnh, thậm chí ngay cả một tên lính hộ vệ cũng không có. Có lẽ là do lão bà đó quá mức tự tin, cũng có lẽ... đột nhiên một tiếng rên rỉ, xen lẫn khổ sở theo gió lạnh bay vào tai Noãn Noãn.

Noãn Noãn đứng ở trong sân tuyết trắng xóa, cẩn thận xác định chỗ phát ra âm thanh đó, rất nhanh cô xác định đó là ở gian phòng lớn nhất—tẩm cung của Dung Thái hậu.

Âm thanh rên rỉ nhỏ càng ngày càng trở nên rõ ràng, càng lúc càng trở nên khổ sở làm cho đáy lòng người khác không nhịn được mà co rút.

Đang xác định âm thanh là từ trong căn phòng đó truyền tới, Noãn Noãn đưa ngón tay ngậm vào trong miệng, sau đó chậm rãi chọc lên cánh cửa nhìn vào trong.

Trong phòng là một khoảng màu hồng thật là chói mắt, cũng bởi vì toàn màu hồng cho nên một thân thể trắng nõn nằm co rúc trên mặt đất nhìn cực kỳ chói mắt.

Noãn Noãn nheo mắt nhìn người đàn ông bị tình dục khống chế, quả nhiên đó là tên Hoàng đế lang sói.

Hoàng đế lang sói toàn thân toát ra mồ hôi lạnh, tóc đen giống như tơ lụa mềm mại quấn quanh cổ hắn, khuôn mặt càng thêm tái nhợt, đôi môi nhẹ nhàng run rẩy. Thân thể hắn co ro trên tấm thảm đỏ chói dưới đất, âm thanh khổ sở rên rỉ bật ra khỏi miệng.

Một bộ quần áo màu đỏ đang đứng trước mặt hắn, Noãn Noãn nhìn lên trên thì nhìn thấy một đôi mắt hết sức quỷ quyệt lẫn yêu tà đang lạnh lùng nhìn cô chằm chằm.

Cũng đồng thời lúc đó, cánh cửa phòng đột nhiên mở ra, Noãn Noãn không kịp né tránh nên đối mặt với ả đàn bà kia.

Nằm giữa hai người nữ nhân là tên Hoàng đế lang sói kia đang co ro nằm trên sàn nhà.

Mộ Dung Thánh Anh chợt nâng hai mi mắt lên, ánh mắt lạnh lẽo bị tình dục khống chế điên cuồng.

Một loại không khí quỷ dị bao trùm lấy ba người.

Ai cũng không mở miệng nói chuyện, chỉ nhìn nhau chằm chằm.

“Đi.” Đột nhiên Mộ Dung Thánh Anh gào lên, cả khuôn mặt trở nên đỏ, đôi mắt trong phút chốc lại mất đi không chế.

Noãn Noãn biết hắn đã không chịu đựng nổi được nữa.

Áo tím tung bay, trong nháy mắt Noãn Noãn giơ tay bắt lấy Mộ Dung Thánh Anh, nhanh chóng bỏ một nửa viên thuốc giải cho vào miệng hắn, để cho hắn nuốt xuống.

Mặc dù là thuốc giải chưa hoàn chỉnh nhưng chỉ ít cũng có thể áp chế độc tố trên người hắn.

Một cơn gió lạnh bất chợt quét qua căn phòng, áo đỏ của Dung Yến Nhi bay bay, khoe môi lạnh lùng nhếch lên nhìn hành động của Noãn Noãn.

Mộ Dung Thánh Anh cao chừng 1m85 lúc này đang dán chặt lên người Noãn Noãn tìm về được chút lý trí hắn chợt nắm tay Noãn Noãn: “Nàng đi đi, đi mau đi.”

Noãn Noãn khẽ cười nhìn hắn: “Đây mới đúng là Mộ Dung Thánh Anh chứ.”

Người đàn ông sững sờ, chợt nhếch môi cười, ánh mắt không nghiêm túc nói: “Nữ nhân ngu ngốc, nàng cho rằng nàng là ai, cứu chủ sao? Trầm căn nàng cứu hay sao? Chẳng lẽ đến điểm này nàng cũng không nhìn ra được hay sao?” Hắn nặng nề thở một hơi, khoe môi càng ngày càng nhếch lên, đáy mắt ánh lên một tia sáng: “Nàng bao giờ thì đã học được cách xen vào việc của người khác rồi hả? Chẳng lẽ nàng yêu ta sao?”

42. Chương 43: Hoàng Đế Lang Sói Nhảy Xuống Hồ

Edit: Thiên Kết

Noãn Noãn lạnh lùng nhìn Mộ Dung Thánh Anh, cô biết người đàn ông này muốn cô rời khỏi nơi đây, nhưng nếu như cô đã tới thì cô nhất định sẽ không bỏ mặc hắn ở đây một mình. Trừ khi hắn cam tâm tình nguyện trở thành đối tượng để cho bà già này giày vò, nhưng từ lần phát bệnh trước cô đã khẳng định Mộ Dung Thánh Anh không phải là loại người tình nguyện đó.

Cô đỡ người hắn lên, nhỏ giọng nói: “Nếu tin tưởng ta thì câm miệng lại.”

Mộ Dung Thánh Anh sững sờ, hết sức ngạc nhiên nhìn Noãn Noãn, ánh mắt cô lúc này lạnh lẽo như biển khơi, mà bình tĩnh, sâu không thấy đáy. Trong mắt dường như ẩn chứa rất nhiều đợt sóng ngầm.

Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên đứng thẳng người, khoe môi hơi nhếch lên, trong mắt chợt lóe lên tia sáng nhạt, sau đó lại giống như một con cừ non, áp cả người sát vào nữ nhân bên cạnh. Hắn dường như đã hoàn toàn giao bản thân mình cho Noãn Noãn.

Noãn Noãn sững sờ không nghĩ tới sự thay đổi của hắn, khoe miệng hung hăng co quắp mấy lần, cảm giác như mình đang bị lừa.

“Long Noãn Noãn, ngươi thật là không biết trời cao đất rộng, Phượng Tê cung mà ngươi cũng dám xông vào?” Âm thanh lạnh lẽo vang lên, Dung Yến Nhi lạnh lùng nhìn Noãn Noãn, khoe miệng xinh đẹp vẽ ra đường cong châm chọc: “Xem ra ngươi đã quên mất thân phận của mình rồi.”

“Chỉ sợ bà mới là người quên thân phận.” Noãn Noãn chậm rãi xoay người lại đối mặt với Dung Yến Nhi, đôi mắt trở nên lạnh buốt như dao kiếm, mở miệng.

Sắc mặt Dung Yến Nhi thay đổi, yêu tà trong đôi mắt lóe lên. Trong hoàng cung này không có người nào dám nói với bà ta như vậy, không có một ai.

Mộ Dung Thánh Anh đang dựa vào người Noãn Noãn ánh mắt chợt lóe lên có chút kinh ngạc nhìn cô.

Hắn có thể cảm nhận đôi tay ấm áp của cô đang nắm lấy tay hắn nhưng mà khi đối diện với Dung Yến Nhi lại trở nên lạnh lùng như vậy. Cô giống như Bồ tát từ bi cứu nạn, mà lại giống như Tu La tức giận. Hai loại cảm xúc hòa quyện trên người cô, giống như có một luồng ánh sáng chói mắt tỏa ra từ trên người cô.

“Người nói cái gì?” Dung Yến Nhi lạnh lùng mở miệng, con người khát máu chợt lóe lên ánh sáng màu đỏ.

“Bà còn nhớ mình là Thái hậu nương nương sao? Bà còn nhớ Mộ Dung Thánh Anh là con trai bà sao? Dù cho không phải là con ruột nhưng hành động xấu xa ti tiện như vậy bà cũng có thể làm ra được, bà không sợ bị trời phạt sao?” Noãn Noãn mở giọng chữm chữm, sắc mặt Dung Yến Nhi trở nên xanh mét, bàn tay trong ống tay áo nắm chặt.

Một loại cảm xúc khó hiểu hiện lên trong mắt Mộ Dung Thánh Anh.

Thân ảnh màu hồng muốn động thủ, Noãn Noãn đột nhiên la lớn: “Bà muốn giết người diệt khẩu sao? Nếu tôi dám tới đây một mình thì đã chuẩn bị tốt mọi thứ rồi.”

Dung Yến Nhi dừng lại, quát khế: “Người chuẩn bị cái gì?”

“Tôi đã viết tắt cả chuyện xấu xa của bà thành một bài hát đồng dao, đưa cho người ta. Nói cho bà biết nếu hôm nay trước khi mặt trời lặn không thể ra khỏi cung gặp người đó thì sáng sớm ngày mai, cả Mộ Dung vương triều từ trên xuống dưới sẽ biết Thái hậu bà là một người háo sắc. Trong hoàng cung bà có thể một tay che trời, nhưng bà có thể che được miệng thế gian sao?” Noãn Noãn bình tĩnh, thản nhiên mở miệng.

Ánh mắt Dung Yến Nhi lóe lên hung dữ. Người trong thiên hạ này nói gì bà ta không quan tâm, nhưng nếu như bị người kia biết được thì nhất định sẽ đoán được bà ta chính là Ngọc Diện hồ ly ngày đó chạy trốn được. Nếu như bị hấn bắt lại...

Móng tay đỏ thắm đâm sâu vào trong lòng bàn tay.

“Cho nên cầu xin Thái hậu nương nương để cho tôi dẫn Hoàng thượng đi, tôi có thể bảo đảm chuyện hôm nay sẽ không tiết lộ ra ngoài nửa lời.” Noãn Noãn vừa nói vừa ôm eo người đàn ông bên cạnh bước lùi về phía sau.

Dung Yến Nhi lạnh lùng đứng trước giường, quần áo màu đỏ tung bay, ánh mắt hết sức lạnh lẽo, cuối cùng bà ta cũng không ra tay.

Một nén nhang sau Noãn Noãn dìu Mộ Dung Thánh Anh tập tễnh đi ra khỏi cửa chính Phượng Tê cung.

“Hoàng huynh.” Mộ Dung Thánh Khuynh vui mừng chạy lại.

Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên đứng thẳng lên nhìn bàn tay Noãn Noãn đang đặt ở eo hấn lạnh lùng nói: “Buông ta ra.”

Noãn Noãn ngẩn người ra, ngẩng đầu lên nhìn hấn.

Ánh sáng hoàng hôn nhàn nhạt chiếu vào khuôn mặt nhợt nhạt của hấn làm cho người khác cảm thấy gần như trong suốt, hàng lông mi dài đen nhánh che phủ đôi mắt, thân thể hấn ở trong lòng bàn tay cô bắt chợt khẽ run rẩy.

“Anh...” Noãn Noãn tỏ ra không hiểu nhìn hấn.

“Ta nói buông ra.” Giọng hấn trở nên lạnh lẽo, đáy mắt tĩnh mịch: “Long Noãn Noãn, ta nói rồi. Ta không cần nàng cứu, nàng đang xen vào chuyện của người khác.”

Trong lòng Noãn Noãn như có lửa đang bốc cháy. Tên đàn ông này thật không biết điều, cô mạo hiểm như vậy để cứu hấn ra ngoài, hấn thế nhưng...

“Được, uống công tôi làm người tốt.” Một tay Noãn Noãn hung hăng đẩy hấn ra, thân thể gầy gò lão đảo trong gió lạnh, rốt cuộc cũng được Mộ Dung Thánh Khuynh đỡ lấy.

“Sớm biết anh không biết điều như vậy tôi đã để cho bà già đó ăn anh, có lẽ đó chính là tâm nguyện của anh chẳng? Là Long Noãn Noãn tôi nhiều chuyện xen vào việc của người khác.” Cả người Noãn Noãn bị tên đàn ông này chọc giận đến mức muốn nổ tung, cô không biết bị trúng phải thuốc mê bùa lú gì mà đi xen vào chuyện của người khác? Cô thật buồn cười khi tội nghiệp cho tên đàn ông này. Mặc dù hấn nguy hiểm, lòng dạ thâm sâu, không dám để cho ai đến gần, nhưng xem ra hấn ẩn nhẫn như vậy cũng có lúc cảm thấy hấn không khuất phục. Nhưng hiện tại, cô sai rồi.

Ánh mắt Mộ Dung Thánh Anh lạnh lẽo, khóe môi từ từ hé ra nụ cười tàn khốc: “Nàng chính là đang xen vào việc của người khác.”

Noãn Noãn chợt xoay người, không quay đầu rời đi. Nếu như cô còn nhiều chuyện xen vào chuyện của tên đàn ông này nữa thì cô không phải là Long Noãn Noãn.

Sau lưng Noãn Noãn, Mộ Dung Thánh Anh bộ dáng ngọc thụ lâm phong nhìn bóng dáng cô đi mất chợt rũ xuống, ánh mắt lạnh lùng chợt tan rã. Hắn mệt mỏi nhắm mắt, nhỏ giọng nói: “Thập Nhất, đỡ ta đến hồ Ngọc Bích.”

Mộ Dung Thánh Khuynh vội vàng đáp lời, đỡ người đàn ông đi về phía hồ Ngọc Bích.

Nắng chiều kéo bóng dáng hai người đàn ông thật dài.

Trong lương đình bên hồ Ngọc Bích, Mộ Dung Thánh Khuynh do dự mở miệng: “Hoàng huynh, huynh vừa rồi.....”

“Đệ đi đi.” Mộ Dung Thánh Anh nhỏ giọng nói, nhẹ nhàng giãn hàng long mi xinh đẹp giống như một đóa hoa đang nở rộ, mỹ lệ tinh khiết khiến lòng người nhói đau: “Trầm cần yên lặng một chút.”

Khóe môi hắn tràn ra nụ cười lạnh lẽo.

Mộ Dung Thánh Khuynh gật đầu một cái: “Đệ chờ ở bên ngoài, huynh nếu có gì thì kêu đệ một tiếng.”

Mộ Dung Thánh Khuynh lui ra ngoài.

Người đàn ông chậm rãi đi ra ngoài đình, dưới chân là nước hồ mát lạnh, bong bóng cao ráo in bóng trên mặt nước.

Ánh mắt hắn trở nên âm u, một loại cảm giác làm cho người ta cảm thấy ghệt thở.

Ầm một tiếng, cả người Mộ Dung Thánh Anh nhảy vào trong hồ.

Trên mặt hồ gợn sóng, mặt hồ Ngọc Bích nhuộm ánh chiều tà.

“Hoàng huynh.” Mộ Dung Thánh Khuynh hô to một tiếng, cũng muốn nhảy xuống.....

43. Chương 44: Trừng Phạt Bản Thân

Edit: Thiên Kết

“Hoàng huynh.” Giọng Mộ Dung Thánh Khuynh khàn khàn, mờ mịt nhìn mặt hồ lăn tăn gợn sóng, chính hắn cũng muốn nhảy xuống.

“Ào.” Nơi xa truyền đến tiếng khuấy nước, Mộ Dung Thánh Khuynh vui mừng nhìn thấy một thân màu trắng trôi lững lờ trên mặt hồ, hắn không lo lắng nữa.

“Hoàng huynh, huynh làm đệ sợ muốn chết.....” Mộ Dung Thánh Khuynh lớn tiếng kêu lên, lại đột nhiên dừng lại.

Bờ hồ bên kia bóng dáng áo trắng đã lên tới trên bờ.

Đây là mùa đông, gió lạnh thổi ào ào, sắc trời cũng nhanh chóng tối dần.

Người đàn ông tóc đen đứng trong gió đêm, khuôn mặt hắn không có bất kỳ một biểu cảm gì, hắn yên lặng đứng trước Linh Thứu cung, thân thể giống như bị đóng băng, giống như tượng điêu khắc không hề nhúc nhích.

“Hoàng huynh.” Mộ Dung Thánh Khuynh đột nhiên hô khẽ, hắn cũng dường như hiểu ra hành động Mộ Dung Thánh Anh nhảy xuống hồ không phải là tự sát mà là hắn đang tự trừng phạt bản thân mình.

Đáy lòng Mộ Dung Thánh Khuynh dâng lên một tầng chua xót.

Mười mấy năm qua mọi người bên ngoài chỉ nhìn thấy Mộ Dung Thánh Anh trong thân phận Hoàng tử, Thái tử, Hoàng đế vinh quang, lại hiếm có người nhìn thấu được con người hẩn, hoàng huynh, hẩn.....

Ngước mắt lên nhìn, bóng dáng bên bờ hồ bên kia đã dần dần biến mất trong đêm tối.

Mộ Dung Thánh Khuynh đột nhiên lo sợ, hẩn biết hoàng huynh sẽ vẫn ngồi đó cho đến khi trời sáng. Nhưng thân thể hẩn yếu đuối, đừng nói là thân thể hoàn toàn ươn sũng, chính là hẩn sợ cũng không chịu nổi từng đợt từng đợt gió lạnh lẽo như thế này.

Mộ Dung Thánh Khuynh đột nhiên quay người, thi triển kinh công hướng về phía Phượng Vũ cung.

Trong Phượng Vũ cung, Noãn Noãn vừa mới từ bên ngoài trở về, diễn trò đã đủ bà già đó còn phái người theo dõi cô, quả nhiên không làm cho cô thất vọng.

Quế ma ma tiến lên giúp Noãn Noãn cởi áo lông bị tuyết phủ trắng, nhỏ giọng nói: “Nương nương, người làm như vậy có đáng giá không? Người....”

Noãn Noãn hướng con mắt nhìn về Quế ma ma, bà ta cắn môi, ngậm miệng lại.

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng cồng nữ kinh ngạc hô lên, sau đó cửa phòng liền bị đá văng ra. Mộ Dung Thánh Khuynh xông vào trực tiếp đi đến chỗ Noãn Noãn nhỏ giọng nói: “Long Noãn Noãn người đi theo ta.”

Noãn Noãn ngăn người ra còn chưa kịp phản ứng thì Quế ma ma đã lớn tiếng kêu: “Lớn mật, lại còn dám xông vào tẩm cung của Hoàng hậu nương nương.”

Mộ Dung Thánh Khuynh nhìn Quế ma ma đang hô to gọi nhỏ một cái, đột nhiên con mắt chăm chú nhìn về phía Noãn Noãn: “Long Noãn Noãn, giờ khắc này ta không có xem người là Hoàng hậu, ta xem người như.....bằng hữu, hãy giúp ta một lần. Hãy giúp hoàng huynh.”

Trên mặt Quế ma ma xuất hiện những biểu cảm phức tạp, đang muốn nói gì thì thấy Long Noãn Noãn vung tay lên: “Quế ma ma, nơi này không có chuyện của bà.”

Quế ma ma không cam tâm mà lui xuống hai bước.

Mộ Dung Thánh Khuynh giống như lấy được thêm can đảm hẩn nắm chặt lấy cánh tay Noãn Noãn: “Theo ta.”

Noãn Noãn nhàn nhạt nhìn hẩn, vẻ mặt trấn định: “Anh dựa vào cái gì mà chắc chắn tôi sẽ giúp anh?”

Mộ Dung Thánh Khuynh ngăn người ra, giọng trầm thấp: “Người cứu hoàng huynh từ tay bà già đó, chỉ bằng chuyện này ta liền có thể xác định người đã không còn phải là Long Noãn Noãn trước kia, người nhất định sẽ giúp ta, giúp hoàng huynh.”

Trong lòng Noãn Noãn vẫn còn du dự, cô không phải là người thích chõ mũi vào chuyện của người khác, huống chi thái độ của Mộ Dung Thánh Anh.....

“Long Noãn Noãn đừng do dự nữa, người xông vào Phượng Tê cung cứu người ra thì đã không thoát được có can dự rồi.” Mộ Dung Thanh Khuynh quát lớn, lôi kéo Noãn Noãn đi ra ngoài.

Noãn Noãn thở dài, coi như cô rảnh rồi, cô không phải cũng đang chìm trong nơi toàn âm mưu quỷ quyết không thể thoát ra được sao? Đã như vậy thì chi bằng vui vẻ nghe theo lời trái tim mình đi.

Noãn Noãn cùng Mộ Dung Thánh Khuynh đi tới trước cửa Linh Thứu cung, quả nhiên thấy Mộ Dung Thánh Anh vẫn còn đứng ở đó, trên người quần áo ướt đầm, có chỗ đã sắp kết thành băng. Khuôn mặt người đó tái nhợt mất hồn, khóe môi không lộ ra chút biểu cảm. Cả người giống như muốn tan biến vào trong gió đêm.

“Mộ Dung Thánh Anh.” Noãn Noãn nhẹ nhàng kêu tên người đàn ông đó.

Người đàn ông chậm rãi quay về phía cô, khóe môi chậm rãi giương ra nụ cười mỹ lệ thê lương. Nhất thời Noãn Noãn cảm thấy mình bị thôi miên. Xung quanh tối đen như mực chột chột phủ một chút sương mù trắng nhạt.

Mộ Dung Thánh Khuynh không biết đã rời đi lúc nào, trong sương mù lượn lờ chỉ còn lại hai người.

Người đàn ông đột nhiên đi về phía cô, giống như cả một thế kỷ, hần đứng trước mặt cô, từ từ vươn cánh tay, dùng ngón tay lạnh lẽo nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Noãn Noãn.

Lạnh lẽo. Noãn Noãn nhú mày, cô đang muốn khuyên hần hồi cung nghỉ ngơi, đột nhiên bị người đàn ông ấy ôm chặt ở trong ngực.

Hương hoa mai lạnh lẽo dần dần thẩm thấu vào từng góc ngách trên cơ thể cô.

Môi của hần rất lạnh, vệt vàng tìm kiếm ấm áp ở môi cô.

“Mộ Dung Thánh Anh.” Noãn Noãn đẩy hần ra, lạnh lùng ngược nhìn người đàn ông âm trầm trước mặt: “Tôi tới chỉ để khuyên anh nên hồi cung. Anh đã là cam tâm tình nguyện vậy tại sao còn bày ra bộ dáng đáng thương?”

Người đàn ông đột nhiên cười, sương trắng giăng đầy trong đêm, nụ cười của hần hoảng hốt mà thê lương: “Long Noãn Noãn, trầm đã từ bỏ nàng, vậy tại sao nàng lại cho trầm một tia hy vọng rồi sau đó lại tự tay phá hủy nó?”

Noãn Noãn ngẩn người không hiểu ý tứ trong lời của người đàn ông này, cô nhỏ giọng nói: “Hy vọng cái gì, phá hủy cái gì?”

Mộ Dung Thánh Anh nhìn cánh cửa màu đen mở toang của Linh Thử cung đột nhiên không lên tiếng mà cười: “Là trầm quá ngây thơ rồi, cứ nghĩ là sẽ thay đổi nhưng lại không hề nghĩ đến...” Đột nhiên hần chuyển con mắt nhìn Noãn Noãn chăm chú, khóe môi chột nhếch lên, giống như là vừa mới đưa ra một quyết định lớn lao sau đó mới yếu ớt nói: “Nàng cũng cảm thấy trầm.....bần sao?”

Noãn Noãn là lần đầu tiên nghe thấy đàn ông nói mình bần. Trong đầu đột nhiên lóe lên hình dáng hần ẩn nhẫn chịu đựng, chẳng lẽ là nói bà già kia...

“Nàng đi đi.” Mộ Dung Thánh Anh chột lên giọng, hần lão đảo thân thể hình như muốn đi vào Linh Thử cung.

“Mộ Dung Thánh Anh.” Noãn Noãn tiến lên ngăn hần lại, thân thể nóng rực của hần làm cho cô bất giác nhú mi lại.

Mới vừa rồi còn lạnh lẽo kinh người, bây giờ lại giống như có lửa đốt, Mộ Dung Thánh Anh bị lên cơn sốt.

Noãn Noãn hướng về cái ót của hần đánh một cái, mắt nhìn hần hôn mê bất tỉnh.

Có lẽ làm như vậy mới khiến cho hần bình tĩnh lại được.

Mộ Dung Thánh Khuynh không biết đã đi tới từ lúc nào.

“Đưa anh ta trở về thôi.” Noãn Noãn nhỏ giọng nói: “Mời ngự y.”

Mộ Dung Thánh Khuynh gạt đầu một cái, trực tiếp đỡ lấy Mộ Dung Thánh Anh, thi triển khinh công bay về phía trước.

Noãn Noãn thở dài, trong đầu không ngừng nhớ tới ánh mắt đen tịt mịch của Mộ Dung Thánh Anh.

Bần? Cam tâm tình nguyện mới có thể gọi là bần. Nếu như là bị bắt buộc.....nội tâm mềm mại của Noãn Noãn bất giác bị đâm một cái thật mạnh.

Nếu như Hoàng đế lang sói thật sự bị bà già đó giày vò qua tối nay.....Gió đêm lạnh ủa tới, Noãn Noãn bất giác cảm thấy ớn lạnh.

44. Chương 45: Cho Mọi Người Chỉ Trích

Edit: Thiên Kết

Xa xa bên ngoài Càn Khôn điện, hơn mười ngự y không ngừng ra ra vào vào làm cho Noãn Noãn nhúu chặt mày.

Chẳng lẽ bệnh tình của Mộ Dung Thánh Anh thật sự nặng đến thế sao? Tại sao mấy ngự y kia đều bộ dáng mặt ủ mày chau như thế?

Mộ bóng trắng yếu ớt đến gần Càn Khôn điện, là Lệ phi. Noãn Noãn xoay người rời đi, thời khắc này cô không muốn nhìn thấy Lệ phi.

Mặc kệ trước kia Long Noãn Noãn thiếu Long Lệ cái gì, hiện tại Noãn Noãn cũng không muốn thay cô để trả. Một kiếp ở hiện đại kia, cô không nợ bất kỳ kẻ nào, ngay cả sư phụ cô cũng đã đền đáp, cả đời này.....trong đầu chợt hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn yếu ớt, Noãn Noãn thở dài, cô đúng là vẫn còn có lỗi với một người.

Đột nhiên một âm thanh u oán, thâm trầm giống như từ Tu La địa ngục vang vọng sau lưng Noãn Noãn.

“Cảm ơn tỷ.” Lệ phi yếu ớt mở miệng, khóe môi tái nhợt kéo ra thành nụ cười khiến ọi người cảm thấy ớn lạnh.

Noãn Noãn đang muốn mở miệng thì Lệ phi lại đột nhiên lên tiếng: “Nhưng là bây giờ ta lại hận tỷ hơn, tỷ cứu người, người sẽ lại càng yêu tỷ hơn, sẽ lại càng không đối xử tốt với ta.”

Noãn Noãn kinh ngạc không kịp phản bác.

Lệ phi chậm rãi liếc mắt về phía Càn Khôn điện: “Ta muốn đi xem Hoàng thượng một chút, ta muốn sau khi Hoàng thượng tỉnh lại người đầu tiên nhìn thấy sẽ là ta.....”

Giọng nói mơ hồ kinh người, mỗi hành động càng thêm quỷ dị, nhất là lúc này lại đang là đêm khuya ngay cả xách theo lồng đèn cũng không thể nhìn xa quá năm thước. Noãn Noãn nhìn Lệ phi rời đi, trong lòng không khỏi lạnh lẽo.

Mộ Dung Thánh Anh sau khi tỉnh dậy mà nhìn thấy bộ dạng quỷ quái của Lệ phi sợ rằng sẽ lại bất tỉnh. Rốt cuộc Lệ phi làm như thế nào mà lại ép bản thân mình thành ra như vậy.

Noãn Noãn vừa cảm thán vừa đi về phía Phượng Vũ cung.

Sau lưng là một nữ nhân xinh đẹp, trên người mặc quần áo lông lẫu, trên tay cầm lồng đèn lạnh lùng nhìn Noãn Noãn.

“Điều Thực phi?” Noãn Noãn gọi tên nữ nhân kia. Có nhớ Hoàng đế lang sói từng sủng hạnh cô ta nhưng lần đó lại bị cô cắt đứt mất chuyện tốt.

“Không ngờ đường đường là Hoàng hậu nương nương cũng có thể nhớ đến một phi tử nhỏ nhoi như ta.” Điều Thực phi lạnh lùng cười, từng bước từng bước tiến tới, rốt cuộc cô ta cũng đến trước mặt Noãn Noãn, một đôi mắt lạnh lợi nhìn chằm chằm Noãn Noãn.

“Có chuyện gì sao?” Noãn Noãn cảm giác cô gái này tới gặp cô không hề có ý tốt.

“Ta hôm nay tới chính là xem một chút, người tự mình là thanh cao, xem thường nữ nhân chốn thâm cung chúng ta tranh thủ tình cảm đã đi đâu mất rồi.” Điều Thực phi lạnh giọng cười: “Hoàng hậu chán ghét Thánh Nguyên vương gia rồi sao?”

Noãn Noãn từng sờ không ngờ tới chuyện Hoàng hậu cùng Thánh Nguyên vương gia tư tình ngay cả một Điều Thực phi nhỏ nhỏ cũng biết, không rõ là Hoàng hậu cũng Thánh Nguyên vương gia quá kiêu ngạo hay là.....

Mộ Dung Thánh Anh nhẫn nhịn ba năm không biết cần phải chịu đựng tới mức nào.

Noãn Noãn không muốn tiếp tục nói chuyện cùng Điều Thực phi bèn xoay người muốn rời đi.

“Người khoan hãy đi, người nói cho rõ ràng đã, người.....” Diêu Thục phi chắn trước mặt Noãn Noãn.

“Cô muốn tôi nói cái gì?” Noãn Noãn lạnh lùng mở miệng, con người đen láy ánh lên một tia kiêu ngạo: “Muốn tôi nói tôi sẽ không tranh giành tình cảm của Hoàng thượng với cô? Diêu Thục phi, cô có quyền gì, có tư cách gì mà yêu cầu tôi làm như vậy?”

Diêu Thục phi sững sờ, không dám tin vào sự ngạo mạn của Long Noãn Noãn.

Những ngày tháng Long Noãn Noãn tuyệt tình với Hoàng thượng đã đẩy lên hy vọng cho đám phụ nữ trong hậu cung. Họ thậm chí còn nguyện ý trợ giúp Hoàng hậu cùng Thánh Nguyên vương gia hẹn hò, bọn họ đều chờ đợi một cơ hội, chỉ là đáng tiếc, trong hậu cung này cho dù phụ nữ có chờ đợi ba năm, lại ba năm nữa cũng sẽ chỉ có một kết quả như vậy.

Long Noãn Noãn cười lạnh: “Đối với trò chơi tranh đoạt đàn ông với các người tôi không có hứng thú. Cô muốn nắm được trái tim của Hoàng thượng thì hãy tự mình đoạt lấy đi, chẳng liên quan gì đến tôi.” Noãn Noãn nói xong trực tiếp quay người rời đi.

Diêu Thục phi sững sờ, đột nhiên xoay người hướng về phía Càn Khôn điện.

Xác định Diêu Thục phi đã rời đi, Noãn Noãn không kìm được mà thở dài một cái. Cô đã hoàn toàn trở thành Hoàng hậu để ọi người chỉ trích. Trước kia cô có thể sống cuộc sống vô tâm, hiện tại, chỉ sợ rằng.....

Noãn Noãn nằm trên giường ở Phượng Vũ cung mất ngủ cả đêm.

Hoàng đế lang sói vô dụng, Lệ phi thì hận cô, Diêu Thục phi thì tỏ ra khiêu khích, tất cả những điều đó làm cho Noãn Noãn có chút lo lắng. Lo lắng đến từ cảm giác có được từ suốt mười năm làm nghề sát thủ của cô. Cô cảm giác chính mình đã khiêu chiến với nguy hiểm, bắt đầu từ ngày hôm nay.

Đột nhiên Noãn Noãn quay mặt sang lạnh lùng nhìn bóng dáng cao gầy bên cửa sổ.

Là tới giết cô sao? Nhưng... Noãn Noãn lại không nghĩ ra được có một tổ chức nào lại đào tạo ra được một sát thủ kém cỏi như vậy, nghênh ngang sát người lên cửa sổ, đến một chút xú bi mật cũng không có.

Noãn Noãn lặng lẽ nắm lấy dây thừng ở trên đầu giường, dây thừng như rắn tung mình hướng về phía cửa sổ, một tiếng cọt kẹt, cửa sổ lập tức bị mở tung ra.

Bóng dáng một người nghênh ngang nhìn cô chằm chằm... cô cũng nhìn hẩn chằm chằm.

Lông mày lá liễu, con mắt như trắng rằm, đôi môi như hoa anh đào, y phục đồ chói mắt, tên đàn ông này không mở miệng nói chuyện, hẩn đứng im bất động, quả thật đây chính là cực phẩm, nhưng nếu như hẩn cử động.....

“Ah? Làm sao người biết ta ở nơi này?” Tên đàn ông yêu nghiệt áo đỏ hưng phấn chớp chớp con ngươi, nhiệt tình chào hỏi Noãn Noãn: “Thật tốt, không đi nhầm phòng.”

Noãn Noãn kinh ngạc trợn mắt, cử chỉ hành động cùng với vẻ ngoài yêu nghiệt của hẩn thật quá mức chênh lệch.

Đối với một cực phẩm như vậy, Noãn Noãn vẫn không biết cách nào để mở miệng.

“Người có thể hỏi ta vì sao lại tìm người.” Tên đàn ông áo đỏ một tay cầm trà nóng, một tay cầm bánh ngọt, động tác của hẩn phiêu dật tựa như tiên tử, giọng nói rất sáng khoái, nhưng nội dung thì thật sự là... quá sức nhảm chán, ngu ngốc.

“Xin hỏi tại sao anh lại tìm tôi? Tìm tôi có chuyện gì không?” Noãn Noãn chỉ có thể khiêm tốn tiếp nhận, trong lòng lại mâu thuẫn rối rắm. Cô không biết hẩn thực sự như Mộ Dung Thánh Anh khoác da sói bên ngoài hay chỉ đơn thuần là một mỹ nam.

Hoàng đế lang sói là liều chết nguy trang mà vị tiểu bạch thỏ này lại vô tư mà để lộ chân tướng, phá hỏng hình tượng, hai người thật sự là đối tượng không nên đùa giỡn.

Tiểu bạch thỏ mê man hí con mắt đỏ ngầu, nghiêm túc nhăn mày. Dưới ánh trăng từng đường cong trên cơ thể người mặc áo đỏ được phác họa rõ nét. Mái tóc mềm mại rủ xuống qua thắt lưng, một cơn gió thổi thoảng qua làm tung bay vài sợi tóc.

Noãn Noãn nhú mảy, thật sự là có chuyện gì quan trọng? Có lên quan đến Mộ Dung Thánh Anh sao? Cô cố gắng suy nghĩ, cô căn bản cũng không rõ thân phận người đàn ông đưa cô về phủ Thừa tướng, hẳn cũng từng xuất hiện ở Linh Thứu cung, chẳng lẽ hẳn cùng hoàng cung, cùng Mộ Dung Thánh Anh này có quan hệ với nhau ư? Thật ra hẳn là ai?

Đang suy nghĩ miên man thì tiểu bạch thỏ chợt lên tiếng: “Cái vấn đề này ta thật chưa có từng nghĩ qua, chỉ cảm thấy gặp người thật vui thì liền tới thôi.”

Phịch một tiếng, Noãn Noãn ngã ngồi trên mặt đất, trên mặt hiện vài vạch đen, khoe môi co quắp.

Tên đàn ông này...

Trước mặt chợt sáng lên, một đoạn cỏ ưu nhã vươn tới, dưới ánh nền trong suốt như ngọc, gương mặt tuấn mỹ tuyệt thế càng thêm câu hồn đoạt phách, môi anh đào mỉm cười càng khiến cho người ta thêm say mê.

“Có phải là quá cảm động hay không?”

Noãn Noãn đẩy tên đàn ông này ra xa tuyệt đối không để tên đàn ông này mị hoặc nữa: “Có chuyện mau nói, có rắc mau thả, không cần không có việc gì liền tới mê hoặc bà đây.”

45. Chương 46: Sẽ Không Rời Khỏi Anh

Edit: Lăng Tử Nhi.

“Câu dẫn sao?” Con mắt của nam nhân lưu chuyển, ông ọ làm dáng, rõ ràng là vô cùng quyến rũ nhưng lời nói ra lại cực kỳ hồn nhiên: “Người chẳng thuần khiết chút nào cả!”

Noãn Noãn thật sự rất muốn cởi giày ra gõ lên đầu tên đàn ông này, thấy đầu óc hẳn toàn mị với hoặc, còn dám giả bộ ngây thơ nữa không!

Lần đầu tiên Noãn Noãn cảm thấy mình thật bạo lực!

Nhìn dáng vẻ Noãn Noãn hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, yêu nghiệt áo đỏ cười ha ha: “Thú vị, thú vị, quả nhiên không khổ công ta đi chuyến này! Ai nha, tường thành hoàng cung này cũng quá cao rồi, ta đứng là bò rất lâu!” Hắn dường như đã ăn uống no đủ, đẩy chén trà ra, vứt điểm tâm sang một bên, nghênh ngang vượt qua Noãn Noãn đi về phía giường ngủ, trông mắt hơi híp lại: “Ta mệt mỏi, muốn ngủ, đừng quấy rầy ta...!”

Noãn Noãn mở to hai mắt nhìn, nghĩ cái gì chứ, lại nhìn nam nhân trên giường, hai tròng mắt hẳn khê khép lại, lông mi dày dài lưu lại bóng mờ khiêu gợi trước mắt, đôi môi đỏ mọng kiêu diễm như nhuộm hết đất trời, đoạt hết đào hoa; hai hàng lông mày đen láy giống như núi non trùng điệp, xa xăm không nói nên lời; da thịt như ngọc, phong hoa tuyệt đại, nhất là hai phần cánh tay trắng trẻo lộ ra dưới áo bào đỏ tươi, nhẹ nhàng đặt ở chỗ quần áo hỗn độn, quét xuống lồng ngực như ngọc hơi phập phồng, áo đỏ nhẹ nhàng lay động, treu chọc người ta mơ màng vô hạn.

Chưa bao giờ biết nam nhân cũng sẽ bị gọi là báu vật gợi cảm!

Noãn Noãn vô thức vươn cái lưỡi thơm liếm liếm đôi môi khô khốc, đột nhiên cảm thấy mình giống như một kẻ hư hỏng đi nhìn trộm, cũng quên luôn việc nam nhân này đang chiếm giường của cô!

“Này, anh có biết đây là hoàng cung, nơi này là tấm cung của hoàng hậu không vậy, anh nghênh ngang xông tới như thế, không muốn sống sao?” Noãn Noãn nhảy qua, còn thiếu kéo tai của hắn gọi lớn.

“Người cũng biết đây là tấm cung của hoàng hậu, cũng biết thân phận của người là hoàng hậu ư?” Yêu nghiệt áo đỏ chậm rãi mở mắt, hé lộ cặp mắt màu đỏ yêu dị xuất chúng, khoe môi nghịch ngợm nhếch lên: “Người kêu lớn như vậy, là sợ người khác không biết người đang giấu nam nhân sao?”

Noãn Noãn ngẩn ra, bị hắn làm cho tức giận nói không ra lời, chỉ trừng mắt nhìn hắn.

Nam nhân kia chế giễu, thoải mái nhàn nhã nhắm mắt lại, tiếp tục bày ra tư thế yêu nghiệt, giống như thật sự đã ngủ.

Noãn Noãn ngồi trước bàn, suy nghĩ về nam nhân trước mặt, càng nghĩ trong lòng càng nghi ngờ, nam nhân này rốt cuộc là ai? Tại sao hắn lại nương nhờ ở chỗ cô không chịu đi? Hắn chắc chắn nhàn nhã như thế, nhất định là biết cô sẽ không giao hắn ra, dù sao thân phận của người này cô còn chưa hiểu rõ.

Bóng đêm càng ngày càng sâu, Noãn Noãn cũng buồn ngủ, nhưng khi nhìn yêu nghiệt áo đỏ trên giường, cô lại miễn cưỡng giữ vững tinh thần. Chưa thăm dò được ý đồ của nam nhân này, cô tuyệt đối không thể ngủ.

Đến nửa đêm, cửa Phượng Vũ cung đột nhiên bị gõ vang, Noãn Noãn ngẩn ra, khẩn trương đứng dậy, một lúc liền nghe thấy thanh âm của Mộ Dung Thánh Khuynh vang lên: “Hoàng hậu, hoàng huynh sốt cao không giảm, người đến xem một chút đi!”

Ánh mắt Noãn Noãn tối sầm lại, vô thức đưa mắt, thấy nam nhân kia đang bò dậy, đôi mắt đỏ yêu dị u mê, không kiên nhẫn nhú mày, lầu bầu một tiếng: “Phiền chết đi được!” Nói xong, lại nặng nề ngủ tiếp.

Noãn Noãn thật muốn cười to vài tiếng, rốt cuộc là chuyện gì đây, nam nhân này rốt cuộc là xuất hiện từ đâu, đây là nhà hắn sao?

“Hoàng hậu, người nghe không? Xin người...” Giọng điệu của Mộ Dung Thánh Khuynh rõ ràng rất cung kính.

“Được, tôi sẽ đến!” Noãn Noãn cầm hòm thuốc, mở rộng cửa, nhanh chóng đóng cửa lại, chỉ thấy Mộ Dung Thánh Khuynh lo lắng chờ ở bên ngoài:

“Hoàng hậu nương nương, hoàng huynh...”

“Đi thôi!” Noãn Noãn nhỏ giọng nói, ra hiệu cho Mộ Dung Thánh Khuynh đi trước dẫn đường.

Trên đường, Mộ Dung Thánh Khuynh nói đơn giản tình hình của hoàng đế lang sói.

“Ngự y đã kê đơn thuốc hạ sốt tốt nhất nhưng người hoàng huynh vẫn còn nóng, còn gặp phải ác mộng, ta...”

Noãn Noãn nhú mày, trong lòng đã nghĩ tới một khả năng, nhưng phải nhìn thấy Mộ Dung Thánh Anh mới có thể xác định.

Cần Khôn điện sáng như ban ngày, trong điện đầy ấp người, có ngự y, cũng có phi tần, Lệ Phi và Diêu Thục phi cũng ở đây, có vẻ như cả đêm không về.

“Để các cô ấy trở về đi!” Noãn Noãn nói khẽ với Mộ Dung Thánh Khuynh.

Diêu Thục phi đột nhiên đứng ra: “Hoàng hậu nương nương, hoàng thượng là phu quân của bọn muội, hoàng thượng hiện tại đang bệnh nặng, bọn muội sao có thể an tâm canh giữ ở trong cung? Kính xin hoàng hậu nương nương từ bi để bọn muội lưu lại!”

Diêu Thục phi nói xong, cả người liền quỳ xuống.

Noãn Noãn sững sờ, thái độ của Diêu Thục phi này cũng thay đổi quá nhanh rồi, vừa nãy ở trong ngự hoa viên còn là bộ dạng khỗ đại cừu thâm (ý chỉ mối thù sâu nặng), chỉ ước gì muốn ăn thịt cô, bây giờ lại chuyển thành cung kính.

Những tần phi kia mặc dù không tình nguyện nhưng vẫn quỳ xuống, đồng thanh nói: “Xin hoàng hậu nương nương ân chuẩn, để bọn muội cùng nhau ở bên hoàng thượng!”

Đến lúc này Noãn Noãn cũng không biết Mộ Dung Thánh Anh có bao nhiêu nữ nhân, mười lăm hay là hai mươi?

Không muốn lãng phí thời gian cùng bọn họ, Noãn Noãn tiến thẳng vào nội đường.

Diêu Thục phi đứng lên trước, sau đó chúng Tần phi cũng đứng lên, mọi người đều kiểm chân hy vọng.

Bốn năm tên ngự y vây quanh long sàng đến nỗi cá nước chảy không lọt, có châm cứu, có xoa bóp nhưng không cách gì dùng được, cả người Mộ Dung Thánh Anh vẫn còn nóng sốt.

Chén thuốc được bưng lên, ngửi thấy mùi thuốc, Noãn Noãn gật đầu một cái. Phương thuốc không sai, đúng là dược liệu trị phong hàn nhưng Mộ Dung Thánh Anh vẫn sốt cao không giảm, vậy thì chỉ còn một nguyên nhân — tâm bệnh.

“Các người ra ngoài chờ trước đi, hoàng thượng sẽ do Bồn cung chăm sóc!”

Noãn Noãn nhàn nhạt nói, chân mày vô thức nhíu lại.

Những ngự y kia như được đại xá, lập tức quỳ xuống đất hành lễ rồi lui ra ngoài.

Noãn Noãn nhìn mấy người kia trong đại sảnh thâm nghĩ, nơi này cũng không biết rốt cuộc là có mấy người thật sự quan tâm Hoàng đế lang sói đây!

Ngước mắt, vừa đối diện với ánh mắt u oán của Lệ phi, Noãn Noãn càng thêm cau mày, lập tức khép cửa phòng lại.

Trong phòng chỉ còn lại cô và Hoàng đế lang sói.

Mộ Dung Thánh Anh nhắm mắt thật chặt nằm trên long sàng, trên người chỉ mặc một chiếc trường bào màu trắng, nhẹ nhàng khoác lên thân thể, mơ hồ phác hoạ đường cong gầy gò, hoảng hốt như ẩn như hiện, không thấy rõ, không nói rõ, như sương sớm, như ánh trăng, rõ ràng ngay trước mắt lại mờ lung, xa xôi khác thường.

Sắc mặt tái nhợt, dưới ánh sáng màu trắng lại có vẻ mỏng manh hơn, lưu ly sáng long lanh, tựa như băng tuyết trong suốt. Tóc đen như những sợi tơ xòa trên gối đầu màu trắng, gió vừa thổi liền nhẹ nhàng bay lên, từng đợt từng đợt.

Noãn Noãn hơi nhíu mày, trong lòng đột nhiên sinh ra cảm giác đau lòng.

Tại sao hắn lại muốn đắm đầu xuống hồ? Tại sao lại toàn thân ướt đẫm đứng trong gió lạnh trước Linh Thửu cung? Mặt ngoài hắn nở nụ cười dịu dàng, rốt cuộc đã giấu bao nhiêu khổ sở, khó khăn không muốn người khác biết?

Noãn Noãn từng bước từng bước đến gần hắn, cuối cùng khi dừng lại trước giường, đột nhiên cầm lấy bàn tay tái nhợt bên người hắn, nhỏ giọng nói: “Mộ Dung Thánh Anh, tôi biết anh có thể nghe được, anh không muốn tỉnh lại, tra tấn mình như vậy chẳng lẽ có thể xóa bỏ quá khứ sao? Mặc kệ quá khứ xảy ra cái gì, bây giờ anh còn sống, miễn là còn sống thì còn có hy vọng không phải sao?” Cô chậm rãi vuốt ve bàn tay của người đàn ông, tay cô nóng bỏng ở cùng bàn tay lạnh lẽo của hắn lại rất hài hòa, “Tôi chưa từng cảm thấy anh bẩn, ngược lại, khi anh cười lên trông rất tinh khiết, răng của anh rất trắng, mắt rất sáng, nếu như thật lòng mỉm cười, sẽ rất đẹp!”

Noãn Noãn hơi nhướng mày, đột nhiên hạ quyết tâm, kiên quyết nói: “Nếu bây giờ anh tỉnh lại, được, vậy tôi liền đồng ý với anh, giải độc cho anh, giúp anh đạt được tham vọng của mình, thậm trí...” Noãn Noãn cười một tiếng: “Anh không cho phép sẽ không rời khỏi anh, được không?”

Đột nhiên, hai mắt khép chặt của nam tử mở ra, thẳng tắp nhìn chăm chăm Noãn Noãn, bất động.

46. Chương 47: Noãn Noãn Nổi Giận

Edit: Lăng Tử Nhi.

Noãn Noãn vui mừng: “Anh đã tỉnh?”

Mộ Dung Thánh Anh chậm rãi nhếch khóe môi băng lạnh, đôi mắt xinh đẹp như tơ: “Đúng, trẫm đã tỉnh!” Hắn nhìn một vòng, hơi nhíu mày: “Tại sao chỉ có mình nàng? Trẫm xảy ra chuyện lớn như vậy, chắc hẳn không chỉ có mình nàng mới đúng?”

Noãn Noãn sưng sờ, vội vàng đáp lại: “Bọn họ đang ở bên ngoài!”

“Bọn họ là ai?” Nụ cười của Mộ Dung Thánh Anh vẫn dịu dàng như vậy nhưng không hiểu tại sao Noãn Noãn lại cảm thấy hơi khác thường.

“Mộ Dung Thánh Khuynh, còn có Lệ Phi và Diêu Thục phi nữa!” Noãn Noãn trầm thấp mở miệng.

“Lệ Phi cũng tới ư?” Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên phấn khởi: “Hoàng hậu, nàng cũng mệt rồi, mau trở về nghỉ ngơi đi, trẫm không sao, nàng cho Lệ Phi tiến vào đi, trẫm đã rất lâu không nhìn thấy Lệ Phi rồi!”

Noãn Noãn sững sờ nhìn ánh mắt của Mộ Dung Thánh Anh, phát hiện hắn không giống đang nói giỡn, nhưng mà tại sao, tại sao Mộ Dung Thánh Anh lại đột nhiên đối với Lệ Phi...

“Chẳng lẽ Hoàng hậu đang ghen? Trước đây không phải hoàng hậu vẫn thường đuổi trẫm đến chỗ Lệ phi sao?” Mộ Dung Thánh Anh chậm rãi nhếch môi, vừa giống làm nũng lại vừa giống giễu cợt mở miệng.

Noãn Noãn chỉ có thể đứng lên, nhìn chằm chằm Mộ Dung Thánh Anh đang bất động.

Mộ Dung Thánh Anh nhìn lại Noãn Noãn, con người sáng lên nhưng đôi môi vẫn băng lạnh: “Hoàng hậu mau đi đi!”

“Được, để tôi gọi cô ấy vào!” Noãn Noãn đứng dậy, nhìn thật sâu vào hai mắt Mộ Dung Thánh Anh, sau đó xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng của nữ nhân, nụ cười ở khóe môi Mộ Dung Thánh Anh có chút cứng ngắc, mắt hơi se, ánh mắt từ từ âm trầm, thật sâu trong trái tim có một chỗ rất đau đớn, có một loại cảm giác nghẹt thở.

Lời của cô hắn đều nghe được, cô nói —— tôi chưa từng cảm thấy anh bẩn, ngược lại, khi anh cười lên trông rất tinh khiết, răng của anh rất trắng, mắt rất sáng, nếu như thật lòng mỉm cười, sẽ rất đẹp!

Đáng tiếc, hắn đã mất đi nụ cười thật lòng!

※

Vừa ra khỏi phòng ngủ, Noãn Noãn ngay lập tức bị Mộ Dung Thánh Khuynh nghênh đón, những phi tần khác cũng không ngoại lệ, vây quanh Noãn Noãn đến nước chảy không lọt.

Lệ phi lại như một u hồn, chỉ đứng đằng xa chứ không tiến vào.

“Như thế nào?” Mộ Dung Thánh Khuynh hỏi, vẻ mặt của nhóm phi tần phía sau hắn cũng đều rất vội vàng.

“Anh ta tỉnh rồi, anh ta muốn gặp Lệ phi!” Noãn Noãn nhàn nhạt mở miệng.

Mộ Dung Thánh Khuynh sững sốt, theo bản năng nhìn về phía Lệ phi, cùng lúc đó, những phi tần vốn lú lú rúu gọi nhau cũng đều nhìn về phía này, dường như dán vào trên người nữ nhân ma quái.

Người nào cũng vô thức xoa xoa cánh tay, nhìn một nữ nhân như vậy, lại còn ở đêm khuya như thế này chắc chắn đều không kìm được cả người rét run.

Lệ phi yếu ớt giương mắt, khóe môi xanh mét tái nhợt nở nụ cười nhìn thấy mà phát hoảng, ánh mắt cũng thế, mặc dù hưng phấn nhưng cũng chỉ là thêm chút ánh sáng nhạt cho khuôn mặt yên tĩnh u ám mà thôi.

“Tỷ nói hoàng thượng muốn gặp muội?” Lệ phi vù một tiếng chạy tới trước mặt Noãn Noãn, móng vuốt như xương khô hung hăng bắt lấy Noãn Noãn.

Noãn Noãn gạt đầu một cái, tránh khỏi, cũng không quay đầu lại rời đi.

Cô đột nhiên cảm thấy mình là một đứa ngốc, tại sao lại muốn nói như vậy, là bởi vì thương hại Mộ Dung Thánh Anh hay là thật sự động lòng, Long Noãn Noãn ơi Long Noãn Noãn, mày quên là mày đã chết thế nào ư? Chẳng lẽ mày còn tin tưởng đàn ông ư?

“Nương nương, người đã trở lại, tình hình của hoàng thượng...” Quế ma ma tiến lên đón nhưng lúc này Noãn Noãn chẳng muốn nói gì cả, chỉ phát phát tay, vào phòng rồi lập tức đóng cửa lại.

Dán cả người lên cửa phòng, Noãn Noãn chậm rãi nhắm mắt lại, yếu ớt thở dài một hơi.

Xem ra cô điên rồi!

Yêu nghiệt áo đỏ! Noãn Noãn đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, nhanh chóng mở mắt, trong phòng trống trơn không một người, giường đệm vẫn trải ra như khi cô rời khỏi, yêu nghiệt áo đỏ đã chẳng biết đi đâu.

Đi là tốt rồi! Noãn Noãn mệt mỏi xông về phía giường đệm, day day trán, cô chỉ cảm thấy hàng loạt cơn đau đánh tới, cô nằm ở trên giường, muốn ngủ một giấc thật tốt nhưng trong đầu lại rất hỗn loạn, nụ cười kinh hoàng của hoàng đế lang sói vẫn ở trong đầu, còn có lão vu bà áo đỏ và cả cặp mắt kỳ dị kia của Lệ phi.

Mê man thiếp đi.

Sáng sớm, Noãn Noãn bị những tiếng khóc ầm ỨC trầm thấp làm tỉnh, cô ngồi trên giường, cẩn thận nghe một hồi, sau khi xác định có người khóc thút thít liền lập tức xuống giường đi giày ra khỏi cửa.

Ngoài cửa có mấy cung nữ đã khóc đến sưng đỏ cả mắt, Quế ma ma cũng đứng đó, tinh thần hoảng hốt.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Noãn Noãn đứng ở cửa thấp giọng hỏi.

Những cung nữ kia thấy Noãn Noãn, ánh mắt có chút tránh né.

“Rốt cuộc thế nào?” Thanh âm của Noãn Noãn cao lên, nghiêm khắc không ít: “Quế ma ma, bà nói đi!”

Quế ma ma nhìn mấy cung nữ một cái, đột nhiên chạy tới trước mặt Noãn Noãn nhỏ giọng nói: “Nương nương, vào trong rồi nói!”

Noãn Noãn nhú mày, có chút không vui, cho rằng Quế ma ma lại muốn giở trò nhưng cuối cùng vẫn đi vào.

Quế ma ma cảnh giác khép cửa phòng lại.

“Nói đi!” Noãn Noãn ngồi trước gương trang điểm, chải tóc: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Nguyệt Quý, Thước Dực, Hải Đường, Tô Mi, tất cả bọn họ đều đã chết!” Giọng của Quế ma ma đã run lên.

Cây lược trên tay Noãn Noãn lập tức dừng lại, không dám tin xoay người: “Bà nói cái gì?”

“Tối qua bọn họ đều đã chết trong phòng ngủ của mình, thất khiếu [1] chảy máu, đầu lưỡi còn bị cắt xuống, trạng thái khi chết rất khinh khủng!” Cả người Quế ma ma đều đang run rẩy: “Bốn người bọn họ hôm qua đều theo nương nương xuất cung, bây giờ chỉ còn lại mình nô tài...”

[1] Thất khiếu: là bảy cái lỗ trên mặt: hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi, và miệng.

Noãn Noãn sững sờ, đột nhiên hiểu ra ý tứ của Quế ma ma.

Ngày hôm qua vì để chuyện giống như thật, cô đã dẫn bốn cung nữ và Quế ma ma ra ngoài cung đi dạo một vòng nhưng cũng không làm gì, chỉ phân phó Thước Dực đi mua mấy hộp phấn rồi trở lại, chẳng lẽ...

“Chuyện lớn như vậy, đã bẩm báo kính sự phòng chưa?” Noãn Noãn lạnh lùng nói.

“Đã bẩm báo, nhưng Thái hậu phái ngự y tới, nói bốn người đều là chết bởi bệnh cấp tính, thi thể đã bị kéo ra ngoài hỏa thiêu!” Quế ma ma chột tiến lên bắt lấy tay Noãn Noãn: “Nương nương, đến giờ người vẫn chưa rõ sao? Đây là Thái hậu làm, bà ta đang cảnh cáo nương nương! Thái hậu ở trong cung một tay che trời, đừng nói là giết chết bốn cung nữ, kể cả giết nương nương cũng có thể nói là dễ dàng như bóp chết một con kiến vậy, nương nương người đừng đấu với Thái hậu nữa!”

“Tại sao bà ta không trực tiếp giết tôi đi?” Noãn Noãn nổi giận, phịch một tiếng, bàn tay nhỏ bé vỗ lên bàn trang điểm.

Long Noãn Noãn cô từ trước tới nay chưa bao giờ là đối tượng mặc người chém giết, càng sẽ không ngồi chờ chết, lão vu bà muốn giết cô thì cứ tới là được, tại sao còn muốn lạm sát kẻ vô tội?

Quế ma ma lập tức bật dậy, hình như là muốn che miệng Noãn Noãn, nhưng cuối cùng vẫn không dám, chỉ hốt hoảng nhìn bốn phía: “Nương nương, đừng nói vậy, chúng ta vẫn nên phòng thân, nghĩ biện pháp xuất cung đi!”

“Xuất cung?” Noãn Noãn cau mày, đúng vậy, cô vẫn có ý định này này nhưng trong nháy mắt dao động đêm qua, cô đã đồng ý với hoàng đế lang sói là sẽ không rời khỏi hân rồi, nhưng bây giờ....

“Quế ma ma, trang điểm giúp tôi, tôi muốn đi Càn Khôn điện!” Noãn Noãn lạnh lùng nói, tiếp tục dùng lược chải tóc.

Cô phải mau đến xem xem cái chết của bốn cung nữ kia có đáng giá không!

47. Chương 48: Thua

Edit: Lăng Tử Nhi.

Quế ma ma tay nghề rất tốt, búi tóc vô cùng xinh đẹp, trang điểm cũng không tệ, đậm nhạt thích hợp, khi lấy quần áo cho cô, bà ta do dự một chút, bỏ qua váy trắng mà lấy váy tím, có thể thấy được trong lòng Quế ma ma đã tiếp nhận Long Noãn Noãn hiện tại.

Noãn Noãn không có tâm tư soi gương, cô chỉ cảm thấy cực kỳ phẫn nộ, tích tụ trong lòng vội vàng muốn phát tiết.

Noãn Noãn mang theo Quế ma ma đi về phía Càn Khôn điện.

Lúc này trời vừa tờ mờ sáng, không khí âm u, gió lạnh thấu xương. Đá lát trên đất mờ mịt khiến người ta có một loại cảm giác không sạch sẽ.

Xa xa, có một nữ nhân toàn thân váy trắng ra khỏi Càn Khôn điện, dáng vẻ kia, cảm giác kia, Noãn Noãn liếc mắt một cái liền nhận ra.

Là Lệ Phi! Nàng đi chậm rãi, bốn cung nữ đi theo phía sau, chậm rãi tới chỗ Noãn Noãn.

“Tỷ tỷ....” Lệ Phi yếu ớt gọi một tiếng, nhẹ nhàng tới đây.

Quế ma ma vô thức lui về phía sau một bước.

Luồng khí âm hàn trên người Lệ phi không phải ai cũng có thể chịu được!

Noãn Noãn dừng chân, nhìn nàng ta đi tới trước mặt mình.

Lệ phi có vẻ rất hưng phấn, sắc mặt cũng không còn tái nhợt như trước mà có thêm chút sắc ấm, nhưng bất kể hưng phấn thế nào thì cái loại cảm giác ma quỷ xuất hành vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

“Mới sáng sớm mà tỷ tỷ đã đi thăm hoàng thượng sao? Hoàng thượng tối qua mệt mỏi, đang nghỉ ngơi, vẫn chưa tỉnh, đã truyền lời xuống là hôm nay cũng không lâm triều rồi!” Lệ Phi dứt quãng nói xong, âm thanh phiêu miểu nhưng là mặt mày lại có chút ngượng ngùng.

Noãn Noãn đương nhiên biết nàng ta muốn biểu đạt cái gì, vì vậy không biến sắc: “Hoàng thượng vừa khỏi bệnh, đúng là nên nghỉ ngơi một chút!”

Lệ Phi kia âm trầm, trong con mắt có một tia nhõng nhẽo: ”Tỷ tỷ chớ bị hoàng

thượng lừa nha, người lúc nào thì khỏi bệnh chứ, tối hôm qua bọn muội còn chơi rất vui vẻ mà!”

Noãn Noãn nắm tay thật chặt.

“Tỷ tỷ, muội không nói nhưng chắc tỷ cũng biết thân thể muội hư nhược, không chịu được giày vò như thế, muội hồi cung nghỉ ngơi đây, tỷ tỷ, tạm biệt!” Lệ phi hết sức phấn khởi đi mất.

Noãn Noãn châm chọc nhếch môi, rất vui vẻ? Không chịu được giày vò?

Quế ma ma lo lắng nhìn Noãn Noãn: “Nương nương, chúng ta vẫn nên trở về đi!”

“Tôi không tin!” Noãn Noãn lạnh lùng nói, chợt bước nhanh hơn. Tối hôm qua, Hoàng đế lang sói muốn cô gọi Lê Phi vào nhất định là có chuyện gì đó, tuyệt đối không phải là.... Noãn Noãn không biết làm sao, chỉ cảm thấy rất giận dữ, mơ hồ còn có cảm giác bị phản bội!

Nhưng tại sao lại có cảm giác này? Noãn Noãn không biết, cô cảm thấy tất cả thật hỗn loạn, chỉ có thể làm theo trực giác của mình.

Mộ Dung Thánh Khuynh lại vẫn canh giữ ở trước cửa Càn Khôn điện, hình như là cả đêm không ngủ, con mắt đỏ ngầu.

“Hoàng hậu, người....” Thấy Noãn Noãn tức giận ùng ùng đến đây, Mộ Dung Thánh Khuynh tiến lên, hình như muốn chặn lại.

”Mộ Dung Thánh Khuynh, anh nghe đây, nếu hôm nay anh cản tôi thì từ nay về sau anh có xảy ra bất cứ chuyện gì với Mộ Dung Thánh Anh, tôi đều sẽ không

quản!” Lạnh lẽo, từng chữ từng chữ bật ra từ môi mỏng, Noãn Noãn giằng co với Mộ Dung Thánh Khuynh.

Mộ Dung Thánh Khuynh cười khổ một tiếng, yên lặng tránh ra.

Hắn chưa từng muốn cản cô. Chỉ là sợ để cô thấy tình huống bên trong....

Một cước đá văng cửa son đại điện, bên trong có một bóng dáng nhỏ bé thướt tha từ trên giường văng xuống.

Là Diêu Thực phi, quần áo nàng ta xốc xếch, mái tóc hơi rối, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, chỉ cần vừa liếc mắt là hiểu vừa mới xảy ra chuyện gì.

Noãn Noãn lạnh lùng nhìn chằm chằm Mộ Dung Thánh Anh nằm nghiêng trên giường, xem ra hắn chẳng những đã khỏi mà còn tươi cười rạng rỡ, áo lót tơ tằm trắng noãn xộc xếch, lồng ngực tuyết trắng loã lồ, từng sợi tóc đen khiêu gợi dọc theo gương mặt hắn buông xuống, nét mặt tươi cười như hoa.

“Hoàng hậu tới?” Khóe môi Mộ Dung Thánh Anh hơi nhếch lộ ra nụ cười thuần khiết cực kỳ vô hại: “Hoàng hậu tức giận như vậy là ghen sao?”

Noãn Noãn không nói lời nào, chỉ nhìn chằm chằm khuôn mặt muốn ăn đòn của nam nhân kia.

“Thực phi, nàng lui ra đi, trẫm có chuyện quan trọng muốn nói với hoàng hậu!”

Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên ngẩng mặt, dùng nụ cười rất ấm áp dụ dỗ nói với Diêu Thực phi.

“Dạ, hoàng thượng!” Mặc dù Diêu Thực phi có chút không vui nhưng cũng không dám quá mức càn rỡ, lập tức hành lễ, xoay người đi về phía Noãn Noãn, ánh mắt bén nhọn vô cùng.

Noãn Noãn vô thức cười nhạo ra tiếng, đây rốt cuộc là tuồng gì? Thật đúng là khôi hài!

“Tất cả các người lui ra đi!” Mộ Dung Thánh Anh tiếp tục nhàn nhạt phân phó.

Tất cả mọi người lui xuống, cửa điện cọt kẹt một tiếng đóng lại.

Mộ Dung Thánh Anh chậm rãi ngồi dậy, vạt áo vẫn rộng mở, từng bước từng bước vô cùng mỉa mai hoặc đi về phía cô nhưng trên mặt lại vẫn cứ treo nụ cười hồn nhiên ngây thơ: “Hoàng hậu giận thật sao?”

Noãn Noãn cười lạnh một tiếng: “Mộ Dung Thánh Anh, anh cho là chơi đùa tôi rất kích thích, rất buồn cười phải không? Tôi thừa nhận, lần này tôi thua, thua ở chỗ tôi thế nhưng lại đau lòng vì anh! Vừa nghĩ tới những lời nói nhảm của anh khi phát sốt, vừa nghĩ những biểu lộ sợ hãi của anh, vừa nghĩ tới anh đã từng bị lão vu bà chà đạp, giày xéo, tôi thừa nhận, tôi thương anh rồi! Mộ Dung Thánh Anh, anh thắng, không phải là do anh thủ đoạn cao siêu mà là do tôi điên, thế nhưng lại động lòng trắc ẩn với anh!”

Nụ cười của Mộ Dung Thánh Anh càng thuần khiết hơn nhưng đôi mắt lại càng ngày càng tỉnh mịch.

“Mộ Dung Thánh Anh anh nghe đây, tất cả những lời tối qua tôi nói đều thu hồi, anh sống hay chết đều không có bất kỳ quan hệ gì với tôi, tôi cũng sẽ không quản anh. Còn nữa, nếu anh muốn giải hết toàn bộ chất độc trên người mình thì thả tôi xuất cung đi, anh phải hiểu, trong cái thế giới này người có thể giải được độc của lão vu bà chỉ có tôi, coi như lần này anh may mắn vượt qua kiểm tra nhưng lão vu bà sẽ không

bỏ qua cho anh đâu, bà ta sẽ còn tiếp tục hạ độc, nếu anh muốn thoát khỏi bà ta thì thả tôi ra trước đi! Dĩ nhiên, nếu anh bằng lòng để bà lão kia áp bức thì tôi cũng không còn gì để nói, cứ xem như đầu của tôi bị con lửa đá, xen vào việc của người khác!” Nói một hơi, Noãn Noãn đã thoải mái rất nhiều, cô lạnh lùng xoay người lại, định rời đi.

Cánh tay lập tức bị một đôi tay lạnh lẽo kéo lại.

“Noãn Noãn...” Nam nhân khẽ gọi một tiếng bên tai, đồng thời đưa tay ôm Noãn Noãn vào ngực, đôi môi lạnh lẽo mang theo chút run rẩy và do dự hôn lên môi cô.

Hương mai lạnh lẽo lại vây quanh Noãn Noãn.

Noãn Noãn rên lên một tiếng, muốn đẩy nam nhân ra nhưng hai cánh tay hấn lại như đôi gọng kìm, đẩy thế nào cũng không ra.

Không phải hấn không có võ công sao? Làm sao lại.... Noãn Noãn không kịp ngẫm nghĩ, chỉ hung hăng cắn chặt hàm răng, rất nhanh, trong miệng cô nổi lên một mùi máu tươi.

Nam nhân kêu rên một tiếng, thân thể cứng đờ, cuối cùng buông cô ra.

Một tơ máu dọc theo khóe môi chảy hấn chảy xuống.

Hai mắt hấn sâu thẳm như có cái gì đó đang nhảy nhẩy, vội vàng muốn lao ra, nhưng cuối cuối cùng lại thấy hấn nhắm mắt lại, mở mắt lần nữa đã khôi phục sự lạnh nhạt và hung ác nham hiểm trước kia.

Hấn trở mắt nhìn cô xoay người dứt khoát rời đi.

Nam nhân lẳng lặng đứng thẳng, đêm đông lạnh lẽo, nơi nơi đều là màu sắc thanh u (đẹp và tĩnh mịch). Gió lạnh tiến vào khi mở cửa điện, tay áo hấn thuận gió vung về phía sau, vẽ ra từng vòng cung mát lạnh, không biết hoa mai ở nơi nào ẩn vào theo gió, lượn lờ bay bay.

Một nam nhân toàn thân xanh đen, lưng đeo trường kiếm đứng ở cửa điện, nhẹ nhàng hô một tiếng: “Hoàng huynh, tại sao huynh phải làm như vậy? Long Noãn Noãn có cảm giác với huynh, tại sao huynh phải làm như vậy? Tại sao huynh lại phá hư tất cả?”

Nam nhân không nói lời nào, chỉ đứng lẳng lặng, áo quần mỏng manh.

“Có phải là huynh sợ không? Sợ nếu như mình còn nguy trang nữa, huynh sẽ đắm chìm trong sự dịu dàng của bản thân? Có phải bởi vì Long Noãn Noãn không giống lúc trước, không còn là công cụ lợi dụng của huynh nữa, mà huynh cũng động lòng? Phải hay không?” Trong thanh âm của Mộ Dung Thánh Khuyển tràn ngập tức giận và chất vấn.

Nam nhân nhẹ nhàng ngửa đầu, ánh sáng trong mắt chợt lóe, kéo ra một đường cong nồng đậm nhưng không mãnh liệt, như khoảnh khắc sen tàn cuối thu thoáng qua rồi biến mất, cùng lúc đó, một thanh âm sâu sa vang lên: “Thập Nhất, đệ quả quá nhiều rồi!”

48. Chương 49: Cam Tâm Tình Nguyên Sao

Edit: Lăng Tử Nhi.

“Nương nương, phủ thêm áo lông cáo đi!” Quế ma ma thân thiết đi tới, cầm chiếc áo lông cáo Noãn Noãn cởi ra khi tiến vào Càn Khôn điện.

Trong cơn giận dữ, Noãn Noãn lạnh lùng phát tay: “Quế ma ma, bà trở về trước đi, tôi muốn đi một mình!”

Quế ma ma sững sờ nhưng vẫn kiên trì nói: “Nương nương, thời tiết rất lạnh, phải bảo trọng thân thể, thân thể có tốt nương nương mới có thể làm được chuyện mình muốn làm, không phải sao?”

Noãn Noãn hơi rung động, đứng thế, nam nhân kia không đáng giá để cô ngược đãi mình như thế, vì vậy cô lập tức đưa tay, để Quế ma ma phủ thêm áo lông cáo cho cô.

Cơ thể lạnh lẽo có một tia ấm áp.

“Thật sự không cần nô tỳ đi cùng sao?” Quế ma ma thận trọng mở miệng lần nữa.

“Không cần, bà trở về đi!” Noãn Noãn lạnh lùng nói, phiền não phát tay, bây giờ cô chỉ muốn thanh tịnh một chút, suy nghĩ xem bước kế tiếp nên đi thế nào!

Quế ma ma muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng vẫn rời đi.

Một mình đi bộ không mục đích trong hoàng cung, thái giám, cung nữ đi qua đều hành lễ với Noãn Noãn nhưng Noãn Noãn cũng chỉ lạnh lùng và chán ghét.

Một tiếng hoàng hậu nương nương kia chẳng qua là dè nén cô, là một danh hiệu trói buộc cô mà thôi!

Đột nhiên, một cơn gió mạnh thổi tới, Noãn Noãn theo trực giác vươn tay nhưng lại bị một bàn tay to nắm chặt.

“Noãn Noãn!” Một giọng nam trầm thấp mà dè nén tức giận vang lên.

Chuyển mắt, nhìn về khuôn mặt tức giận, Noãn Noãn sửng sốt: “Mộ Dung Thánh Li? Sao anh lại tới đây?”

Từ lần Noãn Noãn bị ngắt rồi bị yêu nghiệt áo đỏ đưa về phủ Thừa Tướng, Noãn Noãn cho rằng tự tôn đàn ông của Mộ Dung Thánh Li đã bị tổn thương, sẽ không bao giờ xuất hiện nữa, lại không ngờ...

“Ta biết muội không muốn gặp ta nhưng ta lại không thể không tới gặp muội!” Mộ Dung Thánh Li đảo mắt, nhỏ giọng nói: “Đây không phải là nơi để nói chuyện, muội theo ta!”

Noãn Noãn cau mày, không muốn dây dưa với nam nhân này, nhưng vừa nghĩ tới bộ dạng đáng ghét của hoàng đế lang sói, lại nhìn hoàng cung đại nội này, nếu cô muốn xuất cung, muốn có một cuộc sống an ổn thì sợ rằng chỉ có thể mượn lực của người đàn ông này!

Nghĩ đến đây Noãn Noãn lập tức mềm xuống, đi theo Mộ Dung Thánh Li đến sau một hòn giả sơn.

Chỗ hòn giả sơn này rất bí mật, đứng bên trong, người bên ngoài rất khó phát hiện.

Mộ Dung Thánh Li rất quen thuộc với chỗ này, đây rất có thể là chỗ hẹn hò trước kia với hoàng hậu.

Noãn Noãn tránh thoát kiểm chế của nam nhân: “Có cái gì thì anh nói đi!”

Mộ Dung Thánh Li nhìn cô, khoé môi mỏng manh lạnh lùng nhếch lên, đôi mắt thâm thúy hoang dã phát ra ánh sáng tức giận: “Long Noãn Noãn, ta muốn biết muội rốt cuộc đang làm gì?” Hắn chợt bước từng bước tiến tới gần Noãn Noãn: “Bây giờ ta đã tin muội không phải Noãn Noãn của ta, nhưng ta mặc kệ muội là mất trí nhớ cũng được, thay lòng cũng được, ta vẫn thích muội, bảo vệ muội... Muội không muốn sống, muốn tìm cái chết thì ít nhất cũng quan tâm đến ta một chút, chẳng lẽ muội không biết ta sẽ vẫn cùng muội lên trời xuống đất sao?”

Noãn Noãn sửng sốt, bá đạo thô lỗ như vậy thật đúng là lần đầu tiên nghe được. Cô ngẩng đầu nhìn nam nhân đang tức giận, lạnh nhạt nói: “Nếu tôi đã không phải là Long Noãn Noãn ban đầu, anh cũng không cần phải...”

“Muội rốt cuộc muốn như thế nào? Muội thay đổi, muội đối xử với ta xa lạ thậm trí là tàn nhẫn nhưng muội vẫn là Long Noãn Noãn, lỗ mũi của muội, con mắt của muội, môi của muội, còn cả nốt ruồi nhỏ sau tai của muội nữa, tất cả đều không thay đổi. Muội nói đi, muội như vậy, ta sao có thể buông tha, ta sao có thể mặc kệ? Trừ phi muội trả cho ta một Long Noãn Noãn giống hệt ban đầu, một Long Noãn Noãn trong lòng chỉ có ta!” Nam nhân gầm nhẹ, từng bước từng bước ép sát Noãn Noãn, cuối cùng bức cô đến góc giả sơn, con mắt nhìn cô chăm chăm.

Nam nhân mang theo hơi thở tức giận nóng bỏng phun lên mặt cô, Noãn Noãn cắn môi thật chặt: “Thật ra ngay từ đầu trong lòng Long Noãn Noãn đã không chỉ có anh, cô ấy vào cung là vì cái gì chẳng lẽ anh không biết?”

Nếu quả thật yêu người đàn ông này, cho dù là cao bay xa chạy phản bội người thân cũng sẽ không tiếc, sẽ không phải vì một Lệ phi mà đường hoàng tiến cung.

Noãn Noãn thở dài, rất muốn cười, ngấm lại Thánh Nguyên Vương gia quyền khuynh thiên hạ chẳng qua cũng chỉ như thế, bị một nữ nhân đùa bỡn trong lòng bàn tay. Nếu để hần biết, mục tiêu của Long Chiêu An, thậm chí là của Long Noãn Noãn là Hộ Long Thánh nữ, không biết về mặt của hần sẽ như thế nào!

“Muội không cần dùng cái vẻ mặt này, bây giờ muội mất trí nhớ, thay lòng, vĩnh viễn cũng không thể nào hiểu được!” Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng nói: “Nhưng trước khi muội khôi phục trí nhớ thì hãy bảo vệ tốt bản thân, ta còn muốn Noãn Noãn của ta trở lại!” Trong mắt Mộ Dung Thánh Li tràn đầy tức giận: “Muội đừng xen vào chuyện của Thái hậu và Mộ Dung Thánh Anh nữa, mà muội cũng không quản được đâu!”

“Thì ra anh là vì chuyện này mà tiến cung?” Noãn Noãn cuối cùng cũng hiểu rõ nguyên nhân Mộ Dung Thánh Li tức giận như vậy, là hần lo lắng cô có chuyện, tuy rằng sự quan tâm của hần với cô là xuất phát từ hoàng hậu trước kia, nhưng ít nhất là không có ác ý với cô, có lẽ, Mộ Dung Thánh Li là người duy nhất có thể trợ giúp cô!

“Muội có biết khi ta nhận được tin muội xông vào Phượng Tê cung, tâm tình của ta như thế nào không? Ta giết những ám vệ kia, chỉ vì bọn họ không cản muội! Cho dù bại lộ thân phận bọn họ cũng phải ngăn muội lại! Muội biết thủ đoạn của Thái hậu ư? Bà ta muốn giết muội còn dễ hơn bóp chết một con kiến, mà muội thể nhưng lại vì Mộ Dung Thánh Anh rước lấy nguy hiểm như vậy, muội...” Mộ Dung Thánh Li tức giận nói không ra lời, hần không cách nào diễn tả tâm tình lúc đó, lo lắng, sợ hãi, tức giận, không cam lòng, trong khoảng thời gian ngắn toàn bộ đều hiện ra ngoài.

Bởi vì đường tắt để hần vào cung lần trước đã bị Mộ Dung Thánh Anh phái người chặn lại, hần chỉ có thể đợi đến hôm nay đi vào từ cửa chính, có trời mới biết hần đã vượt qua đêm nay thế nào, hần chỉ mong Noãn Noãn không có chuyện gì, nếu không...

“Mà cho dù muội làm như vậy thì Mộ Dung Thánh Anh sẽ cảm kích muội sao? Hần là một tên không có tim, vĩnh viễn sẽ không yêu một người nào đâu. Muội nhìn Lệ phi, nhìn những phi tử bị hần hành hạ trong hoàng cung này thì biết, trong lòng của hần chỉ có bản thân, chỉ có ngôi vị Hoàng đế thôi!” Mộ Dung Thánh Li chột kêu lớn.

“Không phải vậy!” Không biết vì cái gì, Noãn Noãn vô thức muốn thay Hoàng đế lang sói cãi lại, lập tức thốt ra: “Những gì anh thấy chỉ là mặt ngoài, tôi tin Mộ Dung Thánh Anh không phải người như vậy, hần thật ra rất khổ, luôn dùng nụ cười để ngụy trang mình, hần thật ra rất đáng thương, đáng thương khiến người ta không bỏ được!”

Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng nhìn chằm chằm cô: “Muội thì biết cái gì? Muội có biết trong hoàng cung này đen tối thế nào không? Muội có biết, Mộ Dung Thánh Anh vì muốn đi lên ngôi vị Hoàng đế này mà ngay cả mình cũng bán? Năm đó, là hần cam tâm tình nguyện bị Thái hậu đùa bỡn, muội có biết không?”

Noãn Noãn lập tức sững sốt.

Cách hòn giả sơn đó không xa, có một nam tử áo trắng tóc đen đón gió đứng thẳng, khổ sở nhắm hai mắt lại, môi hần trắng bệch, toàn thân đều đang run rẩy.

Mộ Dung Thánh Khuynh đột nhiên rút trường kiếm, kiếm quang sáng quắc kinh động đến Noãn Noãn và Mộ Dung Thánh Li trong hòn giả sơn.

“Thập Nhất, chúng ta đi...” Nam nhân đột nhiên ngăn kiếm trong tay hần lại, bước chân tập tễnh rời đi.

“Nhưng hoàng huynh, Thất ca hần...” Mộ Dung Thánh Khuynh vội vàng mở miệng.

Nam nhân không nói gì, sắc mặt tái nhợt kéo hần rời đi.

49. Chương 50: Hồn Loạn

50. Chương 51: Giữ Lại Lần Đầu Tiên Của Nàng

Editor: nhuandong

Beta: thuyvu115257

Lại là chiều này! Noãn Noãn cười lạnh một tiếng, thân thể nhanh chóng né sang một bên, nhưng nam tử yêu nghiệt áo đỏ giống như có mắt ở sau lưng, thân thể đang bay giữa không trung đột nhiên thay đổi phương hướng.

Noãn Noãn muốn tránh lần nữa nhưng đã không kịp rồi!

Chuẩn xác rơi trên người Noãn Noãn, cái trán thuận tiện cọ lên môi nàng, con ngươi đỏ tươi yêu dị của Long Khê khiêu khích xẹt qua núi giả rút kiếm mở ra khoảng cách giữa hai người.

Hai trường kiếm trong nháy mắt đâm về phía hắn! Cùng lúc đó, Noãn Noãn cũng tức giận vung ống tay áo.

“Bốp!” Một âm thanh trong trẻo vang lên, Long Khê trốn thoát khỏi hai thanh kiếm, nhưng không tránh được một cái tát kia của Noãn Noãn. Trên khuôn mặt anh tuấn yêu nghiệt hiện rõ dấu năm ngón tay.

Long Khê hơi ngẩng đầu lên, uất ức mím môi anh đào lại, yên lặng không nói nhìn Noãn Noãn. Con ngươi màu đỏ yêu dị hiện lên một tầng trong suốt, chậm rãi tụ lại trên khóe mắt, tử thân không nói nên lời, buồn bã: “Noãn Noãn, sao nàng lại có thể đối xử với ta như vậy!”

Noãn Noãn sững sờ, không biết hôm nay yêu nghiệt áo đỏ này muốn diễn vở tuồng gì? Đang định mở miệng giải thích, thì Kim Ưng và Mộ Dung Thánh Li lại lần nữa đâm kiếm tới.

Thân thể nhẹ nhàng bay lên, Long Khê nhanh chóng lui về phía sau, nhưng ánh mắt từ đầu đến cuối vẫn nhìn Noãn Noãn, con ngươi ngập nước, tràn đầy thâm tình. Mộ Dung Thánh Li nhìn thấy lửa giận bốc lên, soạt soạt soạt, mũi kiếm đâm liên tiếp ba lần đến trước mặt Long Khê.

Nhưng ánh mắt Kim Ưng lại tràn đầy lạnh nhạt cùng nặng nề, khóe môi mím thật chặt, bình tĩnh ra chiêu, phối hợp ăn ý với Mộ Dung Thánh Li. Hai người một trước một sau, phong kín toàn bộ đường lui của Long Khê.

“Noãn Noãn cứu ta!” Long Khê đột nhiên hô to, vươn cánh tay ngọc dài trắng trẻo ra với Noãn Noãn, cơ thể lại bị lui về phía sau, tình cảnh giống như tự tử rơi xuống dốc núi, tóc bạc, áo đỏ tung bay, đẹp mắt không nói nên lời.

Noãn Noãn chỉ cảm thấy uất ức, yêu nghiệt áo đỏ này rốt cuộc muốn làm gì? Cô rất thân với hắn sao? Giống như là sinh ly tử biệt vậy!

Ngay tại lúc kiếm của hai người đang phối hợp ăn ý sắp đụng đến được vạt áo của Long Khê, chân trời đột nhiên rít lên xuất hiện hai bóng người. Chỉ trong nháy mắt, mỗi người một tay tóm lấy Long Khê, nhanh chóng thi triển khinh công rời đi.

Chân trời đỏ như máu.

Mộ Dung Thánh Li nghi ngờ liếc Kim Ưng, hắn không hiểu tại sao vừa rồi lại giúp tên này cùng nhau đối phó với người áo đỏ!

Mặt nạ hoàng kim óng ánh, đôi mắt nam nhân lạnh nhạt mà kiên quyết: “Mộ Dung Thánh Li, ta tuyệt đối sẽ không để cho người mang Long Noãn Noãn rời đi!”

Mộ Dung Thánh Li sững sờ, không ngờ Kim Ưng cũng lợi vào vũng nước đục này. Hắn cười lạnh: “Được, vậy hôm nay liền đấu một trận sống còn đi, xem cuối cùng ai là người chiến thắng!”

Kim Ưng chuyển mắt nhìn về Long Noãn Noãn, trong nháy mắt hàn kiếm của Mộ Dung Thánh Li đâm tới, thế nhưng hắn không hề ngăn cản, mà trực tiếp thay đổi phương hướng, một tay kéo cánh tay Noãn Noãn, nhỏ giọng nói: “Đi theo ta, nếu không người sẽ phải hối hận!”

Noãn hoãn sững sờ, muốn tránh thoát, đột nhiên nhìn thấy Kim Ứng nhìn chăm chăm

Bạch y dọc theo đường cong tinh xảo của nam tử rơi xuống, che lại màu đỏ trên đất, không một mảnh vải đứng trong gió rét, toàn bộ thân thể tái nhợt bị thương. Bờ môi lạnh lẽo, nở một nụ cười mờ ảo như có như không, đôi mắt lạnh nhạt nặng nề đứng trong gió rét từ từ hiện lên rục rờ. Nam nhân đường hoàng đứng đó, cười như không cười nhìn Noãn Noãn, cả người như một nhất trí mạng khiến cho người khác không thể kháng cự. Nhất là thân thể che giấu dưới mái tóc dài, trắng cùng đen hai màu tương phản đối chọi kịch liệt, duy mỹ giống như một kiệt tác cao siêu.

Không phải chưa từng nhìn qua nam nhân trần truồng, nhưng trước giờ chưa hề có loại rung động này. Noãn Noãn từng bước từng bước chậm rãi đến gần nam tử, hai mắt mờ mịt hoàn toàn không nhìn rõ cảm xúc.

Theo từng bước cô đến gần, Noãn Noãn cảm thấy nam nhân khẩn trương, mắt sáng lập lòe bất định, lông mi thon dài dày đặc như cánh bướm trong gió lớn nhẹ nhàng run rẩy, đốt ngón tay do dùng sức mà tái nhợt.

Ngay lúc Noãn Noãn vươn cánh tay, nam đột nhiên khẽ ngửa mặt, thản nhiên cười với cô, như trừng phạt người đời tham niệm yêu nghiệt. Trong nháy mắt giật mình thu lại ánh mắt say đắm tham lam, đôi mắt đen như mực, liềm mạng nện ra một tia cảm dỗ ẩn núp dưới hồ nước cuối thu. Hắn chậm rãi mở miệng, mang theo hơi thở hấp dẫn bị đè nén, muốn mở miệng.

“Bốp!” Một tiếng bập tay trong trẻo vang lên, đột ngột phá vỡ hình ảnh vô cùng mỹ quan.

Thân thể Mộ Dung Thánh Anh hơi lay động do tiếp nhận cái tát kia, không dám tin nhìn nữ nhân đang thịnh nộ trước mắt.

“Mộ Dung Thánh Anh, đối với anh mà nói, thân thể của anh có lẽ không đáng bao nhiêu tiền, nhưng với tôi, lần đầu tiên của tôi rất trân quý. Muốn có được lần đầu tiên của tôi, anh không xứng!” Lời nói lạnh lùng vang dội trong gió rét, Noãn Noãn xoay người, cũng không quay đầu rời đi.

Quần áo màu tím sắc bén hiển lộ rõ ràng sự tức giận dứt khoát của nữ tử.

Nắm ngón tay rõ nét trên khuôn mặt tái nhợt, Mộ Dung Thánh Anh trợn mắt đứng sững người. Như không cảm nhận được cái lạnh thấu xương kia, chậm rãi, hắn rũ mắt xuống, nắm thật chặt các đốt ngón tay, bị thương cười thành tiếng.

Chung quy là nàng chê hắn bẩn!

Trong cung Phượng Vũ, Noãn Noãn nằm ở trên giường, vừa nhắm mắt, liền nhìn thấy thân thể tái nhợt bị thương của nam nhân. Cô chưa từng cảm thấy nam nhân kia bẩn, mặc kệ đã xảy ra những chuyện gì. Cho dù trong tưởng tượng của nàng cũng không có hình ảnh đó. Noãn Noãn đối với Mộ Dung Thánh Anh, chỉ cảm thấy đáng thương mà thôi. Có lẽ Mộ Dung Thánh Anh cũng đã từng là một thiếu niên có nụ cười đáng yêu, ở trong gió giục ngựa hát vang, ở trong tuyết ném tuyết hưởng mai, ở trong mưa giả bộ lãng mạn, ở trong sương mù cười nhìn thiên hạ. Nhưng mà do lão nữ nhân đó, do cung đình này, đã thay đổi hắn. Mỗi ngày hắn đều cười, nhưng không có một nụ cười nào ở trong mắt hắn, ở trong đáy lòng hắn cả. Hắn dùng mỉm cười để che giấu nội tâm sợ hãi của mình, che giấu suy nghĩ không chịu nổi. Đã từng, Noãn Noãn có suy nghĩ muốn bảo vệ hắn, lại bị hắn tàn nhẫn đánh nát.

Cô có thể dễ dàng tha thứ quá khứ hắn bị Thái hậu chà đạp, nhưng không thể dễ dàng tha thứ cái đêm hắn vượt ve Lệ Phi và Diêu Thực Phi kia!

“Nương nương...” Vang bên tai là âm thanh lo lắng của Quế ma ma.

Noãn Noãn chậm rãi mở mắt ra, chỉ cảm thấy mệt mỏi: “Quế ma ma, tôi mệt mỏi, bà để tôi một mình nghỉ ngơi một chút!”

Quế ma ma hình như còn muốn nói gì, nhưng không mở miệng, yên lặng lui ra ngoài.

Ngoài cửa sổ, sắc trời tối, tuyết lại bay bay, rất nhanh sẽ tới tháng chạp!

Bên trong Linh Thụ cung, Mộ Dung Thánh Khuynh lo lắng đợi ở bên ngoài, đi tới đi lui mạnh mẽ in dấu chân trên nền tuyết dày cộm.

Cả đêm, Mộ Dung Thánh Anh thế nhưng không về. Hắn đã tìm khắp hoàng cung, cũng không tìm thấy hắn, trừ nơi này...

Chân vươn ra, muốn bước vào cánh cửa rách nát kia. Đột nhiên Mộ Dung Thánh Khuynh mạnh mẽ xoay người chạy đến Phượng Vũ cung.

Hắn không thể vào Linh Thứu cung, nhưng một người có thể!

“Đùng đùng đùng!” Buổi sáng tinh mơ, Noãn Noãn bị tiếng gõ cửa to như vậy đánh thức. Mở mắt ôm chăn bông bằng gấm, chạy nhảy từng bước đến phía cửa sổ, muốn đẩy cửa ra nhưng lại bị một tầng tuyết thật dày chặn lại, đẩy không được.

“Tới đây tới đây!” Trong sân vang lên giọng nói của Quế ma ma, sau đó chậm rãi đi mở cửa.

“Thập Nhất vương gia, sớm như vậy ngải...” Âm thanh kinh ngạc của Quế ma

51. Chương 52: Chê Hắc Bản

52. Chương 53: Người Duy Nhất Có Thể Dựa Vào

53. Chương 54: Có Thể Tin Tưởng Anh Sao?

54. Chương 55: Rời Khỏi Hoàng Cung

Noãn Noãn không biết giải thích thế nào, hơn nữa hình như Mộ Dung Thánh Li đã hiểu lầm. Cô muốn rời khỏi hoàng cung, nhưng chẳng phải như anh ta nghĩ.

Đêm khuya yên tĩnh, Mộ Dung Thánh Anh lẳng lặng nằm trên giường. Trải qua hai ngày hôn mê, người đã gây đi rất nhiều, gương mặt lốm xuống, cảm giác hơi thở vắng lặng quá mức. Ở cổ đại này không truyền được chất dinh dưỡng, Noãn Noãn chỉ có thể dùng nước muối hoặc là chè, thay phiên bổ sung dưỡng chất mà cơ thể Mộ Dung Thánh Anh cần.

Mộ Dung Thánh Li vẫn bám thật chặt, không e ngại bất kỳ lời đồn đại nào. Mặt khác, mấy ngày nay Mộ Dung Thánh Anh hôn mê, triều chính hoàn toàn do Mộ Dung Thánh Li khống chế. Hơn nữa lấy lý do quang minh chính đại thủ hộ huynh trưởng. Dù khắp thiên hạ đều biết lòng hắn bất chính, nhưng cũng không có người nào dám đứng ra.

Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng nhìn Noãn Noãn, lúc này Noãn Noãn đang dìu Mộ Dung Thánh Anh lên, đắp nước muối cho hắn.

“Những công việc này hoàn toàn có thể để cung nữ làm, muội đi nghỉ ngơi đi!” Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng mở miệng, vẻ mặt rõ ràng không vui.

Noãn Noãn yên lặng, mặc dù biết Mộ Dung Thánh Li hiểu lầm, nhưng ở trong thời khắc mấu chốt này, cô không muốn tranh luận gì với Mộ Dung Thánh Li, mà cũng không còn hơi sức đâu để tranh luận.

Đắp chăn giúp Mộ Dung Thánh Anh, Noãn Noãn ngồi ở trước bậc thềm thở dốc.

Mộ Dung Thánh Li tiến lên, đứng ở bên người cô, sau đó nhướn mày, trực tiếp ngồi xuống, nhìn gò má Noãn Noãn: “Huynh chưa từng biết muội đối xử dịu dàng như vậy với hắn!”

Noãn Noãn chuyển con mắt nhìn Mộ Dung Thánh Li: “Hiện tại Mộ Dung Thánh Anh rất nguy hiểm, lại nói anh là đệ đệ của anh ta, chẳng lẽ anh không thể...”

“Không thể!” Mộ Dung Thánh Li co mắt lại, trong mắt nổi lên một tầng huyết sắc mỏng manh, cảm nhận như một lưỡi dao khẽ nâng lên, khóe môi hiện lên một nụ cười quỷ quyệt âm trầm, chậm rãi mở miệng nói: “Nghĩ đến ba năm hơn một ngàn ngày đêm, muội sống chung với hắn lâu như vậy, huynh liền...”

“Anh sợ?” Noãn Noãn cười khê: “Mộ Dung Thánh Li quyền khuynh triều dã, Hoàng thượng cũng không để trong mắt, Thánh Nguyên vương gia còn sợ gì?”

Mộ Dung Thánh Li kéo tay Noãn Noãn lại: “Đúng, đối mặt với kẻ địch hung ác, đối mặt với nhiều kẻ địch hơn nữa, huynh đều không sợ. thậm chí ngay cả chân mày cũng sẽ không nhíu. Nhưng đối mặt với Noãn Noãn muội, huynh chính là một kẻ hèn nhát. Nếu huynh là một nam nhân mà nói, lúc ấy sẽ không nên nghe lời muội, cho dù chết cũng sẽ không để muội vào cung!”

Noãn Noãn trực tiếp đẩy hắn ra, xem ra có một số

Thùng thùng thùng, đột nhiên cửa phòng bị gõ, Noãn Noãn cả kinh, nhỏ giọng nói: “Người nào?”

“Nương nương, vương gia sai thuộc hạ đưa nương nương xuất cung!” Ngoài cửa có giọng nói nam nhân thật thấp vang lên.

Noãn Noãn vui mừng, nhanh chóng mở cửa, đứng bên ngoài là bốn người mặc y phục thị vệ.

“Các người là vương gia sai đến?” Mặc dù Noãn Noãn vui mừng, nhưng vẫn sinh lòng cảnh giác, vặn hỏi.

“Vương gia bị Thập Nhất vương gia kéo lại. Vương gia sợ nương nương không tin, đặc biệt đưa lệnh bài cho chúng ta!” Thủ lĩnh đám thị vệ lấy lệnh bài ra.

Noãn Noãn vừa thấy, quả nhiên là lệnh bài của Mộ Dung Thánh Li, ngẫm lại đêm hôm khuya khoắt thế này, cũng sẽ không có người giả mạo người của Mộ Dung Thánh Li giúp bọn họ xuất cung, vì vậy không hoài nghi nữa, mang Đạm Cúc đi theo bốn người ra cửa cung.

Hai người đi ở giữa bốn gã thị vệ, mặc dù đụng phải mấy đội thị vệ kiểm tra, nhưng cũng đều an toàn vượt qua. Rất nhanh, sáu người chạy hướng Tuyên Vũ môn, ra khỏi Tuyên Vũ môn chính là bên ngoài cung!

Mất thấy cửa cung ở trước mặt, Noãn Noãn không kiềm hãm được bước chân nhanh hơn.

“Hoàng hậu muốn đi đâu?” Đột nhiên sau lưng vang lên tiếng của Mộ Dung Thánh Anh. Noãn Noãn sững sờ, nhưng vẫn tiến lên, chỉ là Đạm Cúc bên người bị sợ đến lập tức quỳ trên mặt đất.

Bốn thị vệ bên cạnh trực tiếp rút bội kiếm ra.

Noãn Noãn đứng thẳng tắp, không muốn quay đầu lại.

“Hoàng hậu thực sự nhẫn tâm như vậy sao, thân thể trăm còn chưa khỏe, Hoàng hậu liền muốn bỏ mặc trăm ư?” Giọng nói của Mộ Dung Thánh Anh càng ngày càng gần, tinh thần bốn gã thị vệ cũng càng ngày càng khẩn trương. Đèn lồng treo trên tường chiếu sáng, cực kỳ tĩnh lặng.

Noãn Noãn vẫn không quay đầu lại. Cô không cho phép mình mềm lòng thêm lần nữa, lần này cứu Mộ Dung

55. Chương 56: Thích, Tôi Thích Anh Ta

Edit: nhuandong

Beta: thuyvu

“Tỷ tỷ, chúng ta thực sự đã rời khỏi hoàng cung rồi sao?” Trong xe ngựa, Đạm Cúc chớp mắt không dám tin, vén lên màn che nhìn cảnh vật bên ngoài xe, quay đầu lại xác nhận với Noãn Noãn.

Noãn Noãn gật đầu, cup mi, tâm tình không nhẹ nhõm như tưởng tượng, chuyện xảy ra trong hoàng cung giống như một giấc mộng. Cô biết mình động lòng với Mộ Dung Thánh Anh, quyết định ép xuống nhưng vẫn cứ lay động, chưa từng trải qua một lần hạnh phúc, mà thương tích thì lại đầy mình.

“Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?” Đạm Cúc tò mò hỏi, Noãn Noãn cũng không muốn trả lời nàng, cô chỉ cảm thấy mệt mỏi, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Xa cách hoàng cung, xa cách Mộ Dung Thánh Anh, sinh mệnh của cô sẽ bắt đầu lại lần nữa!

Mơ mơ màng màng bị xe ngựa lắc lư thức tỉnh, Noãn Noãn mới ý thức được mình vậy mà đã ngủ, chỉ có điều giấc ngủ không hề được an ổn, trong mộng đều là gương mặt của Mộ Dung Thánh Anh, lời kéo tay cô muốn cô tin tưởng anh ta!

Thì ra cho dù có rời khỏi hoàng cung, nhưng trái tim vẫn ở lại, không thể nào yên lòng!

“Tỷ Tỷ, người đã tỉnh?” Đạm Cúc bò qua, nét mặt hơi khó hiểu: “Tỷ tỷ, bây giờ chúng ta muốn đi đâu, xe ngựa đi cả đêm cũng chưa chừng...”

Noãn Noãn sững sốt, cả đêm không ngủ? Nhưng Mộ Dung Thánh Li cũng không có xuất hiện, chẳng lẽ... Noãn Noãn vén màn lên, chỉ thấy phu xe đã biến thành người khác, hắn mặc áo bào lụa màu trắng, vạt áo thêu hoa văn bằng chỉ bạc, áo khoác là một trường sam màu bạc, hợp với cổ áo và tay áo, cũng là tơ lụa cực phẩm. Phía trên không có bất kỳ hoa văn nào khác, trên eo là đai lưng màu đen, treo ngọc bội nam vàng đục đẽo theo gió.

“Anh là...” Noãn Noãn nhỏ giọng nói, cả người tràn ngập đề phòng, là Mộ Dung Thánh Li sao? Nhưng một thân y phục kia sao lại quen mắt như vậy? Chẳng lẽ là...

Trong nháy mắt nam nhân quay mặt, Noãn Noãn cũng đoán được thân phận của hắn, bật thốt lên: “Kim Ưng?”

“Ha ha!” Nam nhân ngẩng đầu, cầm thon gầy mang theo một loại mỹ cảm sắc bén hướng bầu trời, dưới ánh mặt trời mới mọc tiếng cười sang sảng truyền đi rất xa: “Xem ra Hoàng hậu nương nương có ấn tượng sâu sắc với Kim mỗ nhỉ, nếu không sẽ không chỉ bằng một bóng lưng liền nhận ra Kim Mỗ!”

Kim Ưng nói xong, giảo hoạt nháy mắt, cặp mắt bí ẩn dưới mặt nạ hoàng kim phát ra ánh sáng bén nhọn.

“Tỷ tỷ, làm sao bây giờ?” Đạm Cúc nhát gan sớm đã dính vào trên người Noãn Noãn, ngón tay siết chặt áo Noãn Noãn không buông.

Ngược lại Noãn Noãn rất thản nhiên, trước cũng đã có mấy lần chạm mặt với Kim Ưng, cô khẳng định hắn không có ác ý với cô, nhưng cũng không có ý tốt gì. Chỉ có điều muốn đối nghịch với Long Noãn Noãn cô, thì trước tiên cần phải ước lượng sức nặng của mình. Hiện tại cả người cô là độc, lại có võ công cao thâm, sẽ không sợ hắn làm cái gì!

“Anh giết những thị vệ kia?” Noãn Noãn cau mày, sẽ không, nếu có sát khí, cô sẽ thức tỉnh, đây chính là thói quen của người trong tổ chức Thiên sứ. Nhưng tối hôm qua từ đầu đến cuối cô đều không cảm nhận được sát khí.

“Bọn họ vốn chính là người của Kim mỗ!” Dưới mặt nạ hoàng kim, nam nhân khó nén hả hê, nhe răng với Noãn Noãn, lộ ra hàm răng trắng như tuyết làm cho người ta ghen tỵ.

“Xem ra tâm tình của anh rất tốt, tại sao? Là vì tôi rơi vào tay anh?” Noãn Noãn lạnh lùng mở miệng, gương mặt tươi cười của nam nhân rơi vào trong mắt cô hết sức chướng mắt.

“Kim mỗ luôn luôn tốt bụng như vậy, Hoàng hậu nương nương cảm thấy kỳ quái, bởi vì người chưa từng thử tìm hiểu Kim mỗ mà thôi!” Kim Ưng vẫn giữ khuôn mặt tươi cười chào đón, răng trắng như tuyết dưới ánh mặt trời chói mắt.

“Tôi không muốn hiểu anh, nhưng mà tôi muốn biết tại sao anh muốn cướp tôi ra khỏi hoàng cung? Nếu như tôi nhớ không lầm, anh đã từng trăm phương ngàn kế ngăn cản tôi xuất cung!” Noãn Noãn lạnh lùng cau mày, không biết rõ mục đích của Kim Ưng, cô tuyệt đối không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Kim Ưng vẫn mỉm cười như cũ: “Coi như Kim mỗ dùng mọi cách ngăn trở, không phải cuối cùng Hoàng hậu nương nương vẫn xuất cung hay sao?”

Noãn Noãn âm thầm đề phòng, lạnh giọng hỏi: “Tôi không muốn đánh thái cực với anh, rốt cuộc anh muốn gì xin mời nói thẳng!”

Kim Ưng ngẩng đầu nhìn trời, chậm rãi mở miệng nói: “Hoàng hậu nương nương đã từng nghe qua Kim Ưng đường chưa?”

Noãn Noãn cau mày. Mặc dù ở trong hoàng cung, nhưng chuyện ở bên ngoài ít nhiều vẫn nghe được một chút. Kim Ưng đường còn gọi là Kim Ưng môn, tụ tập nghĩa sĩ thiên hạ, thái độ đối với triều đình có địch có hữu, có lúc thậm chí còn trợ giúp triều Trong vương phủ Thánh Nguyên, một hàng thị vệ áo đen quý

trên mặt đất, người nào cũng cúi đầu thật thấp, nam chủ ngồi trên cao phát ra âm u cùng khí phách khiến cho bọn họ không dám thở mạnh.

“Gia, thật không ngờ người của Kim Ưng môn sẽ nhúng tay vào chuyện này!” Hắc Ngọc cúi đầu mở miệng.

“Câm miệng!” Mộ Dung Thánh Li cực kỳ tức giận muốn giết người. Tối hôm qua, khi hắn muốn vào cung đón Noãn Noãn, đột nhiên lại bị Kim Ưng cuốn lấy. Hắc Ngọc chỉ có thể cầm theo lệnh bài của hắn vào cung, không ngờ cũng là không công mà lui. Hiện tại rốt cuộc Noãn Noãn bị Kim Ưng đưa đến nơi nào?

Hắc Ngọc lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng, thu mắt cúi đầu đứng sang một bên.

“Truyền lệnh của ta xuống, toàn lực điều tra vị trí của Kim Ưng môn, chỉ cần Kim Ưng môn tồn tại trên thế giới này, nhất định phải tìm ra cho bốn vương!” Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng mở miệng.

“Dạ!” Một đám thị vệ áo đen đồng thanh lên tiếng, sau đó trong nháy mắt tản đi khắp nơi.

Hắc Ngọc yên lặng đứng chờ ở bên cạnh Mộ Dung Thánh Li, do dự hồi lâu rốt cuộc cũng mở miệng: “Gia, ngài dừng sốt ruột quá, mặc kệ như thế nào, chỉ cần tiểu thư đã rời khỏi hoàng cung, gia đã thành công một nửa, không phải sao?”

Mộ Dung Thánh Li sững sờ, chân mày nhíu chặt từ từ giãn ra. Hắn lạnh lùng gật đầu một cái: “Không sai, chỉ cần Noãn Noãn không còn là Hoàng hậu, bốn vương có lòng tin khiến Noãn Noãn nhớ lại bốn vương!” Đột nhiên, hắn nghĩ tới cái gì, lạnh giọng hỏi: “Tối hôm qua khi các người hành động, Mộ Dung Thánh Anh đang làm gì?”

Hắc Ngọc lập tức đáp: “Bẩm gia, Hoàng thượng vẫn gánh chịu đau đớn ở bên trong Càn Khôn điện. Theo ngũ y nói thân thể lại không tốt, ho ra máu, Lân Cẩm và Hàn Tiêu một mực đứng chờ ở trước cửa, cả đêm không rời đi!”

“Thật sao?” Mộ Dung Thánh Li hơi cau mày: “Ta luôn cảm thấy có cái gì đó không đúng, Mộ Dung Thánh Anh làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho Noãn Noãn như vậy được!”

“Có lẽ bởi vì lần này Hoàng thượng bị thương quá nặng, đã không thể để ý đến tiểu thư rồi. Chẳng qua là thuộc hạ không ngờ Hoàng thượng lại biết võ công!” Hắc Ngọc đột nhiên nghĩ ngợi nói.

Mộ Dung Thánh Li sững sờ: “Chẳng những người không biết mà ta cũng cũng không biết. Nếu không phải lần này liên kết với hắn đối phó lão nữ nhân kia, bốn vương vĩnh viễn không biết được Mộ Dung Thánh Anh yếu đuối nhưng lại là một cao thủ!” Hắn chuyển mắt: “Đúng rồi, việc ta bảo người điều tra thân phận của Kim Ưng đã có tin tức gì chưa?”

Hắc Ngọc lắc đầu: “Trên giang hồ không ai biết được thân phận của Kim Ưng, ngay cả tứ đại đường chủ của Kim Ưng môn, nghe nói cũng chưa từng gặp qua diện mạo thật của Kim Ưng!”

“Tiếp tục tra, bốn vương không tin, Kim Ưng có thể ẩn núp sâu như vậy! Hơn nữa bốn vương vẫn luôn có một loại dự cảm, Kim Ưng là người bốn vương quen biết!” Mộ Dung Thánh Li chậm rãi mở miệng.

Hắc Ngọc hoảng sợ: “Gia, vì sao ngài lại có cảm giác như vậy?”

“Không biết, chỉ là cảm giác!” Mộ Dung Thánh Li ngược mắt, nhìn ánh mặt trời mới lên thở dài: “Một đêm rồi, vẫn không biết bây giờ Noãn Noãn đang ở đâu!”

※

Giáp ranh giữa vương triều Mộ Dung và Trọng Lâu là một dãy núi Thiên Tế kéo dài ngàn dặm, núi non trùng điệp, một màu xanh mênh mông, rừng cây nối nhau, um tùm bát ngát, mênh mông không dứt. Bên trong dãy núi có một con sông Thiên Tế, giống như một con cự long lượn vòng ở lưng chừng núi, gió lớn sắc lạnh uốn khúc quanh co trong khe sâu gào thét rống giận, nước sông chảy xiết như muốn dời núi lấp biển, giống như vạn mã rít gào lao nhanh qua những dốc đá kỳ dị, kích thích từng đợt từng đợt bọt sóng tung bay, trong phút chốc lại rơi xuống vô hình.

Nghe nói Thiên Tế chính là một lá chắn thiên nhiên giữa vương triều Mộ Dung và Trọng Lâu quốc, bất luận người quốc gia nào, muốn vượt qua núi Thiên Tế này, xâm lược nước khác đều gặp rất nhiều khó khăn. Cho

nên núi Thiên Tế liền trở thành nơi hiểm yếu mà các nhà binh gia của vương triều Mộ Dung và Trọng Lâu quốc tranh giành.

Dọc theo sông Thiên Tế xuống dưới, có một thung lũng ở giữa hai ngọn núi lớn, chính là nơi gần nhất

56. Chương 57: Một Thân Phận Khác

“Không cần khẩn trương!” Đột nhiên Kim Ung cười rực rỡ khác thường, hàm răng trắng như gai đâm vào mắt Noãn Noãn: “Ta chính là muốn nói cho nàng biết, hiện tại ta và nàng đã đồng sinh cộng tử rồi, nàng nói quan hệ của chúng ta có sâu không? Có thể gọi nàng là Noãn Noãn không?”

Noãn Noãn lạnh lùng trừng mắt nam nhân đang cười cợt nhả, hừ một tiếng thật mạnh.

Chưa từng thấy qua nam nhân nào da mặt dày như vậy, gọi một cái sọt, liền kêu là cộng sinh tử?

“Noãn Noãn ngầm thừa nhận rồi đúng không? Ồ, lần đầu tiên phát hiện ra, Noãn Noãn không hổ là đệ nhất mỹ nữ vương triều Mộ Dung nha, cho dù tức giận nhưng vẫn xinh đẹp như vậy, làm cho lòng người mê mẩn!” Kim Ung một bên ba hoa, một bên đưa đầu qua, đầy đủ một bộ dáng vô lại.

Noãn Noãn xoay người sang chỗ khác không để ý tới hắn, chỉ nhìn phong cảnh. Từ nơi này nhìn qua, cả tòa núi Thiên Tế đang ở trước mắt, tâm tình vô cùng bao la hùng vĩ, một chút phiền lòng cũng không có. Nhưng tiếc thay, Noãn Noãn chỉ lo thưởng thức phong cảnh, nhưng không nhìn thấy nét mặt của Kim Ung ở sau lưng. Hắn đã thu hồi lại nụ cười lưu manh, thâm tình nhìn cô, trong ánh mắt có tia khổ sở không thấy rõ.

Trên đỉnh núi truyền đến một trận tiếng hoan hô, Kim Ung nháy mắt, nhanh chóng che giấu cảm xúc bi thương, cùng Noãn Noãn ngẩng đầu nhìn lại. Trên đỉnh núi có bốn nam tử tuấn tuyệt đến mức tận cùng, áo xanh ẩn hiện, áo tím thần bí, áo trắng thanh cao, áo đen cao quý, xếp thành một hàng, đẹp giống như là một bộ tranh sơn thủy.

Noãn Noãn nháy nháy mắt, không ngờ Kim Ung môn lại có một mạng lưới mỹ nam nhiều như thế, từng người từng người đều mang phong tình. Đang định ngắm kỹ, màu vàng thoáng một cái ở trước mặt, màu trắng bạc hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đứng ở trước mặt bốn người. Mặc dù không thấy rõ được gương mặt nam nhân, nhưng khí thế ngạo mạn lại hoàn toàn hạ gục bốn nam nhân tuấn mỹ nọ.

Noãn Noãn chớp mắt, đột nhiên suy nghĩ, Kim Ung mà tháo mặt nạ xuống nói không chừng cũng là một mỹ nam tử. Ý định vừa hé mở, tay nhỏ nhanh chóng đánh về phía mặt nạ của Kim Ung.

Kim Ung sững sờ, không nghĩ tới Noãn Noãn đột nhiên ra tay, thân thể cấp tốc lui về phía sau. Mặc dù vội vàng, nhưng không có bất kỳ chột vạt nào, ngược lại màu trắng bạc hợp với sương mù trên đỉnh núi, tuấn mỹ nói không lên lời.

“Ồ, đây là cái gì, lần này lão đại mang về một nữ nhân thật mạnh mẽ nha!” Giọng nói xuất ra từ nam tử áo tím, âm thanh trong sáng mà có lực xuyên thấu.

Ba mỹ nam còn lại đều gật gật đầu, bày tỏ đồng ý, nhưng trên mặt mỗi người đều không giấu được hưng phấn. Đã nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên đỉnh núi Kim Ung này có nữ nhân đi lên, có phải về sau nữ nhân kia chính là chủ mẫu của bọn họ hay không?

Trong mắt tất cả bốn vị mỹ nam đều là nghi vấn.

Noãn Noãn không ngờ khinh công của Kim Ung tốt như vậy, đông trốn tây nấp, cũng không chịu giao đấu trực tiếp với nàng, đơn giản chỉ là đem cô xoay vòng.

“Không chơi nữa!” Noãn Noãn lạnh lùng nói, đầu hàng trước, nhưng trong lòng âm thầm thề, một ngày nào đó cô sẽ tháo mặt nạ của anh ta xuống, chỉ là không phải là hiện tại. Võ công không phải là điểm mạnh của cô, điểm mạnh của cô chính là dùng độc!

“Ha ha!” Noãn Noãn không nhịn được cười gian.

“Vân Ế!” Đột nhiên Kim Ứng gọi to, nam tử áo trắng thong thả đứng dậy: “Có gì phân phó, môn chủ!”

“Về sau người phải đi theo ta như hình với bóng, bởi vì nghe nói tiểu thư Long Noãn Noãn này là cao thủ dụng độc, không thể không phòng!” Kim Ứng miễn cưỡng chỉ chỉ Noãn Noãn.

“Vân Ế?”

“Long Noãn Noãn!”

Hiện trường năm người đều trợn mắt há mồm.

Noãn Noãn ngạc nhiên bởi vì đại danh Vân Ế. Đi tới cổ đại này, cô có thể không biết hoàng đế năm nước là ai, nhưng người y thuật cao nhất thiên hạ thì phải biết. Nghe nói đó là một nam tử trẻ tuổi tên là Vân Ế. Nam tử này có chứng đa nghi, bao gồm cả vu cổ (phù thủy) tất cả đều là không đáng kể, không ngờ chính là nam tử tuần mỹ trước mắt.

Nguyên nhân bốn vị nam tử ngạc nhiên có lẽ là vì cái tên Long Noãn Noãn, bọn họ nhanh chóng trao đổi ánh mắt, rất nhanh cười như gió nhẹ nước chảy, nhưng trong mắt mỗi người đều hàm ẩn gì đó.

“Anh chính là Vân Ế? Đến đây, chúng ta đấu một lần, xem một chút y thuật của anh lợi hại hay là độc thuật của tôi lợi hại!” Noãn Noãn lập tức tiến tới kéo ống tay áo Vân Ế, bộ dạng không so thắng bại tuyệt đối không bỏ qua.

Vân Ế liếc mắt nhìn Noãn Noãn, bỗng nhiên cười khê một tiếng: “Vì sao ta phải đấu với người? Chẳng lẽ người nói đấu ta liền đấu sao? Nếu ta không muốn đấu thì sao? Có phải người sẽ hạ độc trên người ta, thấy ta giải độc chính là đã đấu với người? Người sai lầm rồi! Sau khi Vân Ế ta thành danh, bao nhiêu độc y trong thiên hạ muốn dùng loại phương pháp này buộc ta tử thí, nhưng Vân Ế ta học y chỉ vì cứu người, không phải là vì danh lợi. Nếu ta muốn nổi tiếng tứ hải, Côn Bằng* giương cánh, bay lượn khắp nơi, ta đã sớm đi so tài với người rồi! Cho nên dù ta chết, ta cũng sẽ không so chiêu với người. Vì thế nếu người muốn hạ độc thì nhanh một chút, dù sao trên người ta đã có mười loại cổ độc, tương sinh tương khắc, nhiều hơn nữa ta cũng không sợ...”

*Côn Bằng :loài cá lớn và loài chim lớn trong truyền thuyết thời xưa, cũng chỉ loài đại bàng do loài cá còn hoá thành trong ‘Tiêu Dao du’ của Trang Tử.

Noãn Noãn há to mồm, nhìn môi mỏng nam nhân lúc mở lúc đóng, kinh ngạc quay đầu lại nhìn Kim Ứng.

Kim Ứng miễn cưỡng khoát khoát tay, ý tứ là để cho Noãn Noãn tự mình giải quyết.

“Khụ khụ... Tôi nói...” Noãn Noãn thật vất vả cắt đứt lời của hắn: “Anh không muốn so chiêu với tôi thì thôi, tôi...”

Cô sợ cuộc so tài này còn chưa bắt đầu, đã bị nam nhân này nói chết trước rồi! “Người muốn đấu liền đấu, còn không muốn thì sẽ không đấu à? Người càng không muốn so tài, ngược lại ta lại càng muốn so với người. Nói thế nào người cũng là mỹ nữ đầu tiên muốn so chiêu với ta, ta muốn ỹ nữ một chút mặt mũi. Nhưng hiện tại người nói không muốn đấu với ta, nhưng ta thì lại muốn. Đó không phải là ta ép buộc người, vậy nên ta không có phá hư quy củ của ta, không phải đồng ý đấu với người, là ta chủ động so tài với người...”

Vân Ế vẫn như cũ thao thao bất tuyệt.

Cái gì là Đường Tăng, cái gì là dài dòng, cái gì là miệng lưỡi trơn tru, Noãn Noãn đã thấy được. Trong lòng hối hận, không biết đã chọc phải một tên quỷ cầu nhàu như vậy, trong đầu một biến thành hai người, bị hắn lượn quanh đầu óc choáng váng.

“Vân Ế!” Đột nhiên Kim Ứng hô lên một tiếng, Vân Ế vừa rồi vẫn lăm lăm không ngừng lập tức ngậm miệng, ngoan ngoãn nhìn Kim Ứng.

“Noãn Noãn mấy ngày liên tiếp lên đường cũng mệt mỏi, người nên để cho nàng nghỉ ngơi một chút!” Kim Ứng nói xong, ở trước mặt bốn người kéo tay Noãn Noãn, trực tiếp đi vào bên trong.

Lúc này Noãn Noãn hận không được mau chóng rời đi, hoàn toàn không chú ý đến tay bị Kim Ưng dắt, chỉ cảm kích nhìn hắn một cái: “Thật sự cảm ơn anh, không ngờ thiên hạ đệ nhất danh y thế nhưng...”

Kim Ưng cười nhạt: “Bốn người bọn họ, đều có đặc điểm riêng, nàng ở đây lâu sẽ biết!”

“Ở lâu?” Noãn Noãn sửng sốt, lúc này mới ý thức được hai người đang tay trong tay quá mức thân mật, vì vậy lạnh lùng hất tay hắn ra, thu tay lại: “Tôi sẽ không ở lại lâu, dù cho nơi này tốt hơn nữa, tôi cũng vẫn thích chốn phồn hoa hơn. Chờ tình thế qua đi, tôi sẽ ra ngoài tiêu dao khoái hoạt!”

Kim Ưng quay đầu nhìn lại, ánh mắt tràn ngập cưng chiều: “Được, đến lúc đó chúng ta liền làm một đôi thần tiên hiệp lữ, ngao du giang hồ, thế nào?”

Noãn Noãn trừng hắn: “Anh đừng nằm mơ, ai mà thèm anh!” Sau đó lập tức nói, “Tôi mệt mỏi, phòng ở đâu? Tôi muốn nghỉ ngơi!”

Kim Ưng lập tức mang Noãn Noãn đi tìm phòng.

Phòng ốc Kim Ưng môn rất đặc sắc, có thể vì ít tốn thời gian và công sức, nên nơi này không có Điều lan ngọc thể*, không có đại viện tường cao. Chỉ là một căn nhà lá nhỏ, một hợp với một, có nhà cách nhau trăm mét, có nhà cách nhau vài mét, rất có phong thổ nhân tình.

*Điều lan ngọc thể: Điều: Trầm khắc, Lan: Lan can, Ngọc: ngọc thạch, Thế: bậc thềm, ở đây ý nói là lan can trạm trổ tinh xảo, bậc đá lát bằng ngọc thạch quý giá.

Kim Ưng mang Noãn Noãn tiến vào một gian nhà lá, bên trong cũng thuận theo thiên địa, không xa xỉ, không tinh mỹ, nhưng vẫn tao nhã lịch sự, có mùi vị, vô cùng đơn giản, lại đủ cho sinh hoạt hàng ngày.

“Nàng đi nghỉ ngơi thôi, ta vừa mới trở lại, cũng có chuyện phải giao phó. Nếu nàng muốn cái gì, vậy..” Hắn di chuyển tới giữa, một sợi dây thừng treo một cái chuông nhỏ ở trên nóc phòng: “Nàng cứ kéo kéo cái chuông này, tự nhiên sẽ có người!”

Noãn Noãn gật đầu, bò lên giường, kéo chăn qua, mệt mỏi nhắm mắt lại: “Tôi biết rồi, anh đi làm việc của anh đi, không cần phải để ý đến tôi!”

Cô thật mệt mỏi, đi đường một ngày một đêm, trong lòng vừa cuộn trào vừa buồn bã, căn bản là không để cô nghỉ ngơi cho khỏe.

Kim Ưng vì nữ nhân quan tâm khép cửa phòng lại.

Thân thể thon dài đứng ở ngoài, Kim Ưng ngơ ngẩn nhìn cửa phòng, vui buồn lẫn lộn.

Trong phòng nghị sự của Kim Ưng môn, bốn vị mỹ nam gom lại một chỗ không biết đang thương lượng cái gì. Thấy Kim Ưng đi vào, tất cả đều làm bộ ngồi ở một bên, uống trà uống trà, ăn hạt dưa ăn hạt dưa, giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

“Có gì muốn hỏi các người cứ hỏi đi!” Kim Ưng ngồi ngay ngắn ở trên ghế bọc da hổ màu trắng, lạnh lùng nói.

Lời này vừa ra, tất cả bốn vị mỹ nam lập tức huỳnh huych một tiếng chạy đến trước mặt Kim Ưng, chỉ thấy tám bàn tay thon dài hươ tay múa chân ở trước mặt Kim Ưng, mọi người tranh nhau đứng ở trước mặt Kim Ưng, nghiêm túc nói lên nghi vấn trong lòng.

“Được rồi, không cần phô trương như vậy, sự kiên nhẫn của ta có hạn!” Kim Ưng lạnh lùng lườm bọn họ một cái, thân thể từ từ dựa lên da hổ: “Phong Tễ, người nói trước!”

Phong Tễ bị điểm danh chính là nam tử áo xanh, hắn nhíu chặt chân mày, nhỏ giọng nói: “Nếu lão đại đã biết chúng ta muốn hỏi cái gì, không bằng trực tiếp ột đáp án không phải tốt hơn sao?”

Kim Ưng cười khê: “Phong Tễ, người luôn sắc bén như vậy, một câu vạch trần tất cả!”

“Đa tạ lão đại khích lệ!” Nam tử áo xanh tự đắc nhướn lông mày.

“Lão đại không phải khen người, là đang nói người nói chuyện không biết nể mặt đó!” Nam tử áo tím không nhịn được hét lên.

“Đều ngồi xuống đi!” Kim Ưng nhỏ giọng nói, bốn vị mỹ nam lập tức ngồi xuống, bộ dạng rửa tai lắng nghe.

“Nàng chính là Long Noãn Noãn, là Hoàng hậu vương triều Mộ Dung, không sai!” Kim Ưng thần nhiên mở miệng, vẻ mặt lạnh lùng và nghiêm túc, hoàn toàn không giống bộ dáng cột nhả vừa rồi.

“Nhưng lần trước lão đại không phải nói quyết định bỏ qua sao? Thay vì để cho nàng trở thành mối nguy hại cho vương triều Mộ Dung, không bằng để cho nàng vĩnh viễn ở trong hoàng cung. Vì sao bây giờ nàng lại ở trong tổng đàn của chúng ta?” Phong Tễ nhỏ giọng nói. Ba vị mỹ nam lập tức gật đầu.

“Đúng, ta tính toán buông tha, cho nên khi lão vu bà phái người động thủ cũng không ngăn cản. Nhưng không nghĩ tới, độc kia vậy mà không có phát tác, mê dược ta xen lẫn trong đó nổi lên tác dụng. Bắt đầu từ ngày đó, Long Noãn Noãn dường như biến thành người khác!”

Hắn không biết đối với biến cố lần đó nên cảm kích hay là... Long Noãn Noãn thay đổi làm loạn hoàn toàn kế hoạch của hắn. Hôm nay, không ngờ hắn lại dẫn nàng đến tổng đàn của Kim Ưng môn, suy nghĩ một chút cũng có chút...

“Lão đại, thực sự người đã động tình với Long Noãn Noãn?” Phong Tễ hỏi lần nữa.

Vân Ế mặt đỏ lên, chỉ miệng mình, ý tứ muốn mở miệng.

Kim Ưng nhìn về Vân Ế: “Người nói đi, nhưng nhớ nói tóm tắt!”

Vân Ế thở phào nhẹ nhõm, lập tức nghiêng mặt nói: “Lão đại nhận khổ toi công rồi!”

Quả nhiên ngắn gọn! Ba vị nam tử đều thỏa mãn gật gật đầu, xem ra Vân Ế dong dài dưới sự dạy dỗ của lão đại có chỗ tiến bộ.

Kim Ưng cười nhạt: “Ta hiểu rõ ý của người. Vì lúc ấy để cho lão vu bà không nghi ngờ, rõ ràng người có thể giải độc, ta lại gắng chịu đựng, chờ tới một ngày nào đó ả lơ là. Vân Ế, cái khổ mà ta chịu không uổng phí, nếu không phải là độc kia, ta sẽ không biết Long Noãn Noãn có một tâm lương thiện. Ta vô cùng khẳng định, nàng chắc chắn sẽ không thay đổi giống như lão vu bà!”

“Lão đại thích Long Noãn Noãn vẫn là vì cái khả năng cái duy nhất kia?” Ánh mắt sắc bén của Phong Tễ lần nữa một lời liên trúng...

Bốn vị mỹ nam đều nhìn về Kim Ưng, mong mỗi đáp án.

Kim Ưng cau mày, cũng không nói gì, chỉ đứng dậy: “Mặc kệ thế nào, từ hôm nay trở đi, nàng không còn là Hoàng hậu của vương triều Mộ Dung, nàng chỉ là Long Noãn Noãn!”

Phong Tễ cười lạnh: “Lão đại đây là lừa mình dối người. Vô luận thân phận của nàng là gì, sự tồn tại của nàng mang tới uy hiếp cho vương triều Mộ Dung sẽ không thay đổi, trừ phi...”

“Được rồi, không cần nói tiếp!” Kim Ưng lạnh lùng đứng dậy: “Các người chỉ cần để ý làm tốt nhiệm vụ của mình! Lôi Đình, Dung Yên Nhi có tin tức gì chưa?”

Nam tử áo tím lập tức đứng dậy: “Không có, giống như là biến mất như hư không vậy. Lão đại, người nói có thể đã bị Thánh hoàng tóm lại rồi hay không?”

“Không thể có may mắn đó được, nói không chừng ả đang núp ở một nơi nào đó chữa thương! Vô công của ả rất tà ma, sau khi bị thương cần máu của nam tử, người có thể theo điều này mà tìm kiếm!” Kim Ưng lạnh lùng mở miệng.

“Ai nha, vậy không phải ta sẽ rất nguy hiểm hay sao? Thế nào thì ta cũng được coi là một mỹ nam tử mà!” Lôi Đình thuận miệng, chợt, hắn nhận ra cái gì đó, kinh hoảng nhìn Kim Ưng một cái.

Ba vị nam tử còn lại cũng hung hăng nhìn hắn chằm chằm.

Kim Ưng lạnh lùng nâng lên khóe môi, mặt không vẻ gì đứng dậy rời đi.

Sau khi Kim Ưng đi, ba người còn lại lập tức vây quanh Lôi Đình: “Người điên rồi sao? Cái gì nên nói, cái gì không nên nói, người không biết sao? Người cũng biết câu nói của người đã đâm lão đại đau cổ nào không?”

Lôi Đình biết mình sai lầm rồi, chỉ có thể ôm đầu ngồi xồm trên mặt đất, mặc cho ba nam nhân dạy dỗ hần.

Kim Ưng đi ra từ phòng nghị sự, một mình đứng trên vách đá, nhìn mây mù bốc hơi phía núi Thiên Tế. Không sai, Kim Ưng chính là Mộ Dung Thánh Anh, cũng bởi vì có thêm một thân phận này, mới khiến cho Mộ Dung Thánh Anh kiên trì tới ngày hôm nay.

Trước khi mười ba tuổi, Mộ Dung Thánh Anh chính là đồ chơi của Dung Yên Nhi. May nhờ khi đó thân thể của hần không trở mã, cho nên cũng không bị lão vu bà phá thân. Cũng bởi vì như vậy, qua nhiều năm sau lão vu bà vẫn nhớ mãi không quên chuyện này. Nhưng toàn thân trên dưới của hần, không có một chỗ sạch sẽ, đều đã bị lão vu bà hôn qua, sờ qua! Năm mười ba tuổi kia, hần trốn thoát khỏi hoàng cung, chạy tới núi Thiên Tế này, một mình theo dây mây leo lên đỉnh núi. Trong khi hần muốn đắm đầu xuống, lại gặp phải sư phụ của hần Thiên Cơ Tử. Cũng bởi vì là sư phụ của hần, hần mới có dũng khí chống lại lão vu bà, dần dần lập nên Kim Ưng môn, lấy một thân phận khác ngao du ở giữa thiên địa!

Chỉ là Mộ Dung Thánh Anh so với Kim Ưng, càng cần phải yêu. Hần biết rõ, cả đời hần đều ở đây tìm kiếm một nữ nhân hần muốn bảo vệ, một nữ nhân không ghét bỏ hần. Hần tìm được, rồi lại hung hăng đẩy ra!

“Đang suy nghĩ gì?” Nam tử áo đen đứng ở bên cạnh hần: “Lời nói của Lôi Đình người đừng để ý!”

“Vân Ái, các người không chỉ là thuộc hạ của ta, hay là sự đệ của ta. Ta coi các người như người thân của ta, người cho rằng ta sẽ tức giận vì câu nói vô tâm kia của hần sao?” Kim Ưng cười nhạt, nhìn hoàng hôn, sắc trời sẽ nhanh tối. Hôm nay là ngày đầu tiên hần trở về, tất nhiên muốn ăn mừng một chút.

“Vân Ái, buổi tối chúng ta mở lửa trại hợp mặt thể nào? Rất nhiều năm, chúng ta không chơi chung cho đã rồi!” Kim Ưng quay đầu lại nhìn Vân Ái, không giấu được nụ cười trong ánh mắt.

Nếu không phải vì di ngôn trước khi tiên hoàng lâm chung, nếu không phải trách nhiệm gánh trên vai, hần thật hi vọng cái thân phận Mộ Dung Thánh Anh biến mất từ ngày đó, đơn độc mà biến mất, sỉ nhục như vậy sao có thể quên?

“Được!” Vân Ái vỗ vỗ bờ vai hần: “Ta sẽ đi thông báo với bọn họ!”

Kim Ưng gật đầu, hưởng thụ hạnh phúc khó có được này.

Noãn Noãn ngủ một giấc đến trời tối, không ngờ được ở nơi gần bầu trời nhất lại có được giấc ngủ ngon như vậy. Khi tỉnh lại, trong phòng đã là một mảnh đen như mực, ngoài cửa phòng ánh lửa sáng ngời, còn có tiếng người xa xa truyền tới.

Noãn Noãn đứng dậy mở cửa phòng, chỉ thấy Kim Ưng tựa vai trước cửa, như đặc biệt đợi cô tỉnh lại.

Noãn Noãn phóng tầm mắt nhìn tới, ở chỗ không xa, có một đám người vây quanh một đồng lửa, hình như còn có người đang hát.

“Cái đó là...” Noãn Noãn hỏi.

Miền cưỡng nhượng nhượng mây, đột nhiên Kim Ưng bắt được tay Noãn Noãn, sáng khoái cười to nói: “Nàng muốn biết đi tới nhìn một chút sẽ biết!”

Noãn Noãn bị hần lôi kéo chạy tới đồng lửa.

Đồng lửa chiếu sáng cả bầu trời, có thiêu thân bay múa ở xung quanh, mà gương mặt nam nữ đang vây quanh đồng lửa tràn đầy vui vẻ, tay trong tay, hát ca vui vẻ.

Kim Ưng và Noãn Noãn cầm tay nhau xuất hiện lập tức đưa tới oanh động không nhỏ. Vân Ái và Lôi Đình lập tức nhường chỗ ngồi cho hai người. Tất cả mọi người đều quan sát Noãn Noãn, nhưng Noãn Noãn có thể cảm thấy được thiện ý của bọn họ.

“Tiếp tục đi!” Kim Ưng phát tay một cái, mọi người lại nhảy múa, trong đó một nữ tử gầy hồ cầm (đàn nhị), quần áo toàn thân tươi đẹp, không ngừng liếc trộm Kim Ưng.

Noãn Noãn rất nhanh bị lây nhiễm cảm xúc vui vẻ của bọn họ, nên khi có cánh tay hướng về phía Noãn Noãn, Noãn Noãn cũng đứng lên, gia nhập cùng bọn họ.

Trước kia Noãn Noãn đi qua Vân Nam, đã tham gia cuộc so tài ca hát của dân tộc địa phương, thuần phác và nhiệt tình của bọn họ lan sang cô, ở nơi này, cô vừa tìm được cảm động đã lâu.

Sau khi nhảy một vòng, Noãn Noãn đột nhiên tiến lên kéo Kim Ứng, Kim Ứng lắc đầu một cái, thế nào cũng không chịu đi. Lúc này người chung quanh đã ồn ào cả lên, cũng tới kéo hấn, cuối cùng Kim Ứng không có cách nào cũng bị kéo vào cuộc chơi.

Vân Ế, Phong Tể, Lôi Đình, Vân Ải tứ đại mỹ nam lớn tiếng ồn ào kêu la lên, dần dần cũng bị Kim Ứng kéo vào.

Ngũ đại mỹ nam tề tụ, tất cả nữ tử xung quanh đều điên cuồng, gia nhập vòng nhảy. Tiếng hát càng ngày càng to rõ, những người nhảy càng ngày càng vui vẻ.

Khi hoàn một khúc, tất cả mọi người đều ngồi xuống đất nghỉ ngơi.

Nữ tử đánh đàn vừa rồi đột nhiên đứng lên, đi về phía Noãn Noãn: “Ta muốn so tài nhảy với người!”

Noãn Noãn sững sờ, không hiểu nhìn Kim Ứng.

Kim Ứng cả giận nói: “Vân Tụ, người đang làm cái gì vậy?”

Vân Tụ nhỏ giọng nói: “Kim Ứng ca ca là của ta!”

Xuất hiện tình địch... ha ha!

Noãn Noãn lập tức khoát tay: “Của cô chính là của cô, tôi không muốn giành với cô!” Nói xong, giống nhưng muốn ra sức phủi sạch quan hệ, tránh thoát khỏi tay Kim Ứng, chống hông lên, cũng không đoái hoài tới ưu nhã, di chuyển ra bên ngoài vòng tròn, bày tỏ sự trong sạch.

Kim Ứng vốn đang tức giận, vừa thấy Noãn Noãn hận không được muốn hấn ngã vào trong lòng Vân Tụ, lập tức nheo mắt cười khê: “Được, Noãn Noãn của ta sẽ so tài với người, nhưng mặc kệ là thắng hay thua, trong lòng ta chỉ có Noãn Noãn!”

Kim Ứng chẳng biết xấu hổ chọc cho Noãn Noãn tức đến mức muốn học máu, nhìn lại Vân Tụ kia, mặt đã sớm đỏ, giận dữ trợn to mắt, chuẩn bị ói ra máu, đập đập vọt tới trước mặt Noãn Noãn, vút hồ cầm đáng thương sang một bên, trực tiếp lấy chủ tử ra: “Ta không so tài múa với người nữa, lần này liều mạng với người!”

Noãn Noãn trợn mắt há mồm, trong lòng vô cùng cảm thán, quả nhiên là nữ nhân giang hồ, sáng khoái ân cừ, nhưng cô cũng không nghĩ sẽ vì một người đàn ông mà liều mạng!

Vốn tưởng rằng Kim Ứng sẽ ngăn lại, không ngờ hấn lại ngồi xếp bằng trên mặt đất vỗ tay bôm bốp: “Tốt tốt tốt, Noãn Noãn sẽ liều mạng với người, nàng thắng ta chính là của nàng, nàng thua, vậy nàng chính là của ta!”

“Phốc!” một tiếng, không cần so tài múa, không cần liều mạng, Noãn Noãn và Vân Tụ trực tiếp đối mặt bắt đầu học máu. Noãn Noãn thì ghê tởm, nhưng Vân Tụ lại là tức giận!

Tiến lên lao qua Noãn Noãn một phen, không biết từ nơi nào nhặt được một cái khăn tay, dịu dàng híp mắt, xoa xoa, Kim Ứng cười ha hả nói: “Quả thật là liều mạng, từ nay về sau nàng là của ta, ta là của nàng!”

Noãn Noãn gắt gao nhìn hấn chăm chăm, chết không nhắm mắt!

Phần sau cùng của cuộc đốt lửa trại đó chính là party thịnh nường. Đem nhánh cây gác trên đồng lửa, mang thịt thỏ tươi, thịt hươu còn có thịt heo rừng đến nướng ăn. Dù sao thì ở giữa núi cao trùng điệp, sẽ rất thường thấy những thứ dã thú này.

Vân Tụ bị tứ đại mỹ nam kêu qua, thay phiên dâng lên thịt thỏ hoang an ủi, bên này Kim Ứng tự mình ra tay, cầm thịt hươu mềm mại, xoa xoa ớt, muối ăn, trong ánh mắt giết người của Vân Tụ, ghê tởm khác thường cắt thành từng phần nhỏ, dùng chủ tử xiên qua, nhất quyết đút lên miệng Noãn Noãn.

“Tôi muốn qua bên kia!” Noãn Noãn chỉ chỉ tứ đại mỹ nam, nhìn thế nào thì ngồi ở đây vẫn rất nguy hiểm, trước không nói Vân Tụ tiến lên đòi liều mạng, những ánh mắt ẩn núp ở trong chỗ tối kia càng đáng sợ hơn.

Noãn Noãn cũng không muốn vừa mới bắt đầu liền vì một người đàn ông mà tranh giành với người khác, bị người nơi này ném từ trên đỉnh núi xuống.

“Được!” Kim Ưng cười hì hì đáp, vung tay lên: “Năm người các người tới đây, Noãn Noãn của ta thích qua bên kia!”

Noãn Noãn sững sốt, rất muốn học máu hôn mê. Ánh mắt ghen ghét của Vân Tụ càng đáng sợ hơn rồi!

Bốn vị mỹ nam đều cho lão đại mặt mũi, vui vẻ chạy tới, thuận tiện lôi kéo Vân Tụ đang điên cuồng.

Phờ phạc rũ rượi ngồi xuống với Kim Ưng, Noãn Noãn không dám nhắc lại yêu cầu gì nữa, khép mi, coi như cái gì cũng không thấy. Kim Ưng ân cần đến buồn nôn, Vân Tụ tức giận ghen tỵ, tất cả đều hóa thành sức ăn, từng miếng từng miếng ngậm lấy mỹ vị Kim Ưng đưa qua, ăn đến trời đất mù mịt.

Đêm dần dần khuya, người tham gia cuồng hoan dần dần tản đi, ngay cả Vân Tụ cũng bị bốn vị mỹ nam lôi đi, sân rộng chỉ còn Noãn Noãn không ngừng ăn và Kim Ưng ân cần phục vụ.

“Ợ...!” Ợ lên no nê, Noãn Noãn ý bảo không ăn được nữa.

Lúc này Kim Ưng mới dừng tay, vươn bả vai đau nhức thở dài: “Không tưởng tượng được nàng có năng lực ăn như vậy, xem ra Kim mỗ phải thay đổi kế hoạch, lương thực dự trữ trên đỉnh núi này không còn nhiều lắm, bị nàng ăn như vậy chỉ sợ chống đỡ không qua mười ngày.”

Noãn Noãn ngẩn ra, đang định mắng hần, lại thoáng thấy thịt hươu đã mất một nửa, mà hình như Kim Ưng cả một đêm đều bận rộn cắt thịt cho cô, chưa hề ăn cái gì.

“Nhìn anh phục vụ tôi cả đêm, ừ, nửa con thỏ này cho anh!” Noãn Noãn lấy nửa con thỏ đặt ở trên bàn hần.

“Cám ơn Noãn Noãn, chỉ có Noãn Noãn thương ta!” Kim Ưng nháy nháy mắt, trực tiếp cầm lấy nửa con thỏ lên gặm, giống như cực kỳ đói.

Noãn Noãn nhìn sang chỗ khác, có chút uất ức. Mặc dù biết Kim Ưng làm quá

57. Chương 58: Kim Ưng Đi

“Anh phải đi?” Noãn Noãn kinh ngạc nhìn Kim Ưng, “Muốn đi đâu?”

“Đi làm việc, nàng sẽ không cho là ta cả ngày long đong vô vị không có chí tiến thủ mà có thể dựng lên Kim Ưng môn chứ?” Kim Ưng anh tuấn hất đầu về phía sau, sau đó thần bí nháy nháy mắt: “Huống chi hiện tại lại có thêm nàng ăn nhiều như vậy nữa. ít nhiều cũng phải xuống núi mang lương thực lên đây chứ!”

Noãn Noãn sững sờ, gương mặt nhỏ đỏ lên: “Thật ra tôi không phải rất tham ăn, ngày hôm qua thực sự là tình huống đặc biệt!”

Kim Ưng cười ha ha, tiến lên trước: “Nàng giải thích như vậy là không muốn ta rời khỏi?”

“Ai không bỏ được chứ, chẳng qua là tôi một mình ở chỗ này chưa quen cuộc sống ở nơi đây...” Noãn Noãn nhú nhú mày, đẩy cái mặt nạ hoàng kim của hần đang ở gần.

“Ta đã thông báo cho Vân Ế rồi, trong tay hần có mấy quyển bí tịch thiên hạ nhất tuyệt độc thuật, ở khắp thiên hạ đảm bảo là lợi hại nhất. Khoảng thời gian này ta không có ở đây, nếu nàng buồn bực, có thể đi xem một chút! Hơn nữa Vân Tụ, nàng không cần phải lo lắng, nàng ấy là muội muội của Vân Ế, sẽ không có ác ý với nàng. Hơn nữa tối hôm qua ta đã cảnh cáo nàng ấy rồi, nàng ấy sẽ không tìm nàng gây phiền toái nữa!” Kim Ưng thu lại cột nhả, chăm chú nói.

Noãn Noãn sững sờ, không ngờ bề ngoài nhìn hần cà lơ phát phơ, tâm lại tinh tế như vậy, chỉ là... “Thì ra tối hôm qua anh đã có chủ ý đưa tôi lên rồi rời đi ngay?”

Không biết vì sao, trong lòng Noãn Noãn thoáng sinh ra một chút tức giận.

Kim Ưng gật đầu: “Đúng vậy, nhưng ta thật có chuyện quan trọng cần xử lý, nếu nàng thực sự không bỏ được ta...” Hần miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

“Ai không bỏ được anh! Tôi còn tưởng rằng anh sẽ giống như kẹo mè xừng dính tôi nha. Hiện tại vừa đúng, anh đi làm việc tốt của anh đi!” Noãn Noãn quay mặt, nhìn bên ngoài trời quang mây tạnh: “Nơi này chơi đùa tốt như vậy, tôi chơi đủ rồi sẽ xuống núi, dù sao chúng ta cũng không có quan hệ gì!”

Đột nhiên Kim Ứng tiến lên, kéo Noãn Noãn qua một phen, hung hăng đặt môi lên môi của cô.

Nụ hôn này khác biệt với nụ hôn đêm hôm qua, bá đạo kèm theo một chút kiêu diễm, nồng nặc mùi đàn hương nhưng lại mang theo một chút lưu luyến.

“Kim Ứng khốn kiếp, buông tôi ra!” Noãn Noãn vỗ bờ vai của hắn, vùng vẫy, lại bị hắn ép chặt hơn, nụ hôn cũng biến thành điên cuồng. Khi tay của hắn thăm dò vào trước ngực cô, cả người Noãn Noãn chợt run rẩy.

Một luồng điện khiến cho Noãn Noãn cảm thấy rung mình khó có thể tự kiềm chế, cảm giác của cô đối với Kim Ứng còn mâu thuẫn, hiện tại giờ phút này, cô thà bị Kim Ứng đùa giỡn.

Thế nhưng khi tay Kim Ứng vén quần áo của cô lên, Noãn Noãn cũng không thể coi là đùa giỡn nữa, giờ chân lên đá một cái, ép buộc nam nhân dừng động tác lại, giờ tay lên, tiến công vào mặt nạ trí mạng của Kim Ứng. Quả nhiên, Kim Ứng không để ý tới cái khác, lập tức rút lui.

Noãn Noãn chỉnh sửa quần áo cho kỹ, tức giận nhìn chằm chằm Kim Ứng.

Kim Ứng dần dần khôi phục lại bộ dạng cà lơ phất phơ: “Hiện tại còn hi vọng ta ở lại sao?”

“Cút!” Noãn Noãn tức giận rống to.

Kim Ứng xoay người, tiêu sái vung tay lên, vẫy vẫy, trực tiếp đi ra khỏi cửa.

Trong phòng, Noãn Noãn tê liệt ngã ngồi xuống mặt đất, lạnh lùng khê nguyên rửa thành tiếng: “Kim Ứng khốn kiếp!”

Ngoài cửa, Kim Ứng nghe âm thanh khê nguyên rửa lọt vào tai, môi mỏng nâng lên, cười khổ.

Kim Ứng đi, Noãn Noãn một mình ở trên đỉnh núi năm ngày, trong năm ngày này, cô đi khắp nơi trên đỉnh núi. Cũng từ người trong Kim Ứng môn biết được ít chuyện của Kim Ứng môn, ví dụ như, Kim Ứng là người thích sạch sẽ, gian phòng hiện tại cô đang ở là phòng trước kia của hắn, trước đây không cho phép bất luận kẻ nào đi vào dọn dẹp. Đêm cô tới kia, hắn đã qua đêm ở trên núi. Tên tuổi của tứ đại mỹ nam lần lượt là Vân Ế, Phong Tễ, Lôi Đình, Vân ải, đều rất có quan điểm nghệ thuật, là đồ đệ của cao nhân đắc đạo tên Ngọc Cơ Tử. Mỗi người bọn họ đều có một đặc điểm riêng: Vân Ế y thuật bá chủ thiên hạ, nhưng lại dong dài, cầu nhàu, miệng lưỡi trơn tru, khi nói có thể nói một ngày một đêm, người trong Kim Ứng môn không có người nào quản được, trừ Kim Ứng. Phong Tễ kiếm thuật đứng đầu, nhưng khi nói chuyện luôn luôn chính trực nhanh nhẹn, dễ dàng đắc tội với người. Lôi Đình danh xứng với thực, tính khí

58. Chương 59: Long Khê Điện Hạ

Edit: Team TieuKhang

A! Một tiếng thét vang dội cả đỉnh núi! Mây mù bốn phía nhanh chóng trôi qua bên người, tứ chi Noãn Noãn vô lực đọng đưa giữa không trung, vẻ mặt kinh hãi. Không ngờ cả một đời nhưng lại chết ở nơi như thế này, có thể nói là oan uổng mà. Nếu đúng là người thứ ba thì cũng thôi, nhưng rõ ràng bị Kim Ứng cố tình kéo đến nơi này, hơn nữa còn bị người ta cưỡng hôn hai lần, cô không chủ động được một lần, cuối cùng rơi vào thảm cảnh bị một nữ nhân ghen tỵ đẩy xuống vách núi!

“A!” Hét lên lần thứ hai, lần này không phải kinh sợ, mà là không cam lòng, chẳng lẽ cô cứ như vậy mà chết?

Đột nhiên bên hông có thêm một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy, chiều hướng rơi xuống cũng giảm đi rất nhiều, kinh ngạc ngược mắt, chống lại đôi con ngươi màu đỏ yêu dị nọ.

Tóc bạch kim phiêu dật, áo đỏ tung bay, nam nhân yêu nghiệt áo đỏ có tạo hình chói mắt nhất thế giới, giống như chiến thần từ trên trời giáng xuống, giống như tinh linh đập sương mà đến, chói lòa hai mắt của Noãn Noãn.

Có lẽ vì xuất hiện tại thời điểm cần thiết, Noãn Noãn chưa từng cảm thấy nam nhân yêu nghiệt áo đỏ rất có sức hấp dẫn giống như lúc này, quả thực là ánh sáng rực rỡ bắn ra tứ phía.

“Nữ nhân, không cần quá sùng bái đâu, đây chỉ là một trong những tạo hình ta hay dùng nhất thôi!” Long Khê khẽ huýt một tiếng sáo mát rượi, đột nhiên quái dị lắc eo, ngược mắt lên kêu to: “Tiểu Ngũ tử, eo hướng về trước một chút, như vậy mông sẽ không bị hướng xuống dưới, ảnh hưởng đến hiệu quả!”

Sấm sét giữa trời quang, Noãn Noãn cảm thấy bỗng nhiên bị sét đánh trúng, choáng váng nặng nề ngược mắt. Trong lúc đó trên đỉnh đầu cách áo đỏ ba thước có hai đồng tử mặc áo màu xanh lá, nhe răng nhếch miệng cực nhọc bày ra tư thế kỳ lạ khác thường, tay giống như đang lôi cái gì đó, chậm rãi rơi xuống.

Từ lần đầu gặp phải nam nhân yêu nghiệt áo đỏ, Noãn Noãn đã vươn tay ôm vai anh ta túm được một sợi tơ nhỏ như tơ nhện. Sợi tơ tầm này nhỏ như hạt bụi, lại bền bỉ khác thường, nếu không nhìn kỹ, sẽ không nhận ra bên hông có buộc một vật như thế.

“Thế nào? Đây chính là thánh vật thiên tâm ti của Trọng Lâu, ta mất rất nhiều công sức mới lấy được, tiến bộ hơn so với lần trước nhiều!” Nam nhân áo đỏ yêu nghiệt đắc ý nhướng mày, gương mặt xinh đẹp hài hước mang theo tự hào.

Sắc mặt đầy màu đen, Noãn Noãn chỉ có thể giữ yên lặng tránh ình cười to ra tiếng, nhưng cô biết, mặc dù mỗi lần nam nhân yêu nghiệt áo đỏ này đều bất ngờ ra sân, nhưng thân phận tuyệt đối không đơn giản. Huống chi ở trong hoàng cung, hẳn một mình đấu với Mộ Dung Thánh Li và Kim Ứng, không hề bị thương, đứt khoắc không thể khinh thường.

Võ công của Mộ Dung Thánh Li cấp bậc Tử Long tướng quân, mà Kim Ứng ít nhất phải là Bạch Long hoàng đế, như vậy nam nhân này... Noãn Noãn neho mắt, bắt đầu âm thầm đề phòng.

Khoe khoang không được đáp lại, cũng là một chuyện đau khổ. Long Khê tiếp tục bày ra tạo hình cực kỳ lóa mắt, từ trên cao nhìn xuống Noãn Noãn: “Thế nào? Tâm tình nàng không tốt? Nói sao ta cũng là ân nhân cứu mạng nàng, cười một cái cho ta!”

Noãn Noãn không để ý tới hắn, chỉ khó hiểu ngọn núi này cao như vậy, rơi nửa ngày mà chưa chạm tới đáy.

“Nàng không cười, được, vậy ta cười một cái cho nàng xem, gương mặt băng bó này, thật không thú vị!” Long Khê nói xong, thế nhưng đưa mặt lại thật, tiếp theo điều chỉnh ngũ quan, sáng tạo ra một nụ cười tự cho là quyến rũ nhất thiên hạ.

Noãn Noãn ngẩn ra, đột nhiên nhớ tới một câu nói cười lạnh.

“Nhóc con, cười cho gia một cái!”

“Nhóc con, vậy gia cười cho ngươi một cái!” Cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kỳ diệu!

“Ha ha!” Rốt cuộc Noãn Noãn cũng không nhịn được cười khẽ một tiếng, Long Khê thấy cô cười, nụ cười trên mặt càng thêm rực rỡ.

Dưới đáy vách núi, Noãn Noãn cuối cùng cũng tiếp đất an toàn.

Long Khê xoa xoa eo đau nhức, duỗi duỗi cánh tay, đá đá chân, ngoái đầu lại nhìn về phía hai đồng tử oán giận: “Về sau không cần chọn đỉnh núi cao như vậy, eo của ta đau chết rồi!”

Hai đồng tử lạnh lùng liếc nhìn nhau, không lên tiếng, lại đồng thời song song trừng về phía Noãn Noãn.

Noãn Noãn ngẩn ra, không biết vì sao, cô luôn cảm thấy hai tên đồng tử này không đơn giản. Rõ ràng là khuôn mặt trẻ con tuấn mỹ, nhưng ánh mắt rơi vào trên người cô, lại làm cho người ta cực kỳ sợ hãi.

Noãn Noãn ngưng ngưng cười: “Được được, về sau khi nhìn thấy nữ nhân điên đó, tôi sẽ nhớ nhắc nhở cô ta đẩy tôi rớt xuống núi lần nữa, tìm lại một đỉnh núi thấp hơn một chút!”

Hai người miễn cưỡng thu hồi ánh mắt, sắc mặt lạnh lẽo như cũ.

“Đừng để ý bọn hần!” Long Khê bắt được tay Noãn Noãn, đi ra ngoài sơn cốc: “Nơi này có chướng khí, không an toàn, chúng ta nhanh chóng ra ngoài thì hơn!”

Noãn Noãn cũng cho là đi theo Long Khê sẽ an toàn một chút, vì vậy gật gật đầu, chạy ra ngoài với hần.

Sau lưng, hai bóng người quét con người lạnh lẽo nhìn tất cả.

“Người nói rốt cuộc điện hạ đang làm gì vậy?” Phương Phiên cúi đầu mở miệng.

Long Cẩm phiên nào nhú nhú mày: “Mặc kệ người làm gì, chúng ta đều bị giày vò theo!”

Cuối cùng, hai người bất đắc dĩ liếc nhau, chỉ có thể đuổi theo.

“Anh tên gì?” Mấy lần gặp mặt, Noãn Noãn còn chưa biết tên đối phương, chỉ dùng dấu hiệu rất không thú vị nam nhân yêu nghiệt áo đỏ thôi!

“Long Khê!” Đột nhiên nam nhân thờ ơ trả lời, giống như không hề mong muốn nói tên của mình.

“Long Khê?” Noãn Noãn cẩn thận suy nghĩ “Tên này... giống như đã nghe nói ở đâu thì phải!” Cực khổ suy nghĩ, cô xác định là đã nghe ở đâu đó.

“Không nghĩ ra thì thôi, nói không chừng là cùng tên cùng họ!” Nam nhân đột nhiên mừng rỡ, hình như Noãn Noãn càng không nhớ ra, hần càng vui mừng thì phải.

Noãn Noãn không muốn suy nghĩ tiếp, cô đi tới cổ đại này, ngoại trừ hoàng cung thì là Kim Ưng môn, các nơi khác gần như chưa có đi qua, cho nên nhất định không biết Long Khê!

Hai người ra khỏi sơn cốc, Long Khê mệt mỏi, liền nằm thẳng trên mặt cỏ, vỗ vỗ đất trống bên cạnh mình nói: “Tới đây, nghỉ một chút!”

Noãn Noãn ngồi xuống bên cạnh hần, ngắm nhìn núi lớn xanh rì, không ngờ cứ như thế này rời khỏi Kim Ưng môn, bỗng chốc cảm khái vô cùng.

Hai người đồng tử theo sau từ xa, như có lệnh của Long Khê, không dám đến gần quá mức.

“Nghĩ cái gì?” Đột nhiên Long Khê lật người lại, một tay chống đầu nhìn cô: “Lưu luyến Kim Ưng môn?”

Noãn Noãn sững sờ: “Làm sao anh biết đó là Kim Ưng môn? Còn nữa, tại sao anh xuất hiện ở chỗ này?”

Có thể do sống sót sau tai nạn, trước kia Noãn Noãn không nghĩ nhiều như vậy, lúc này toàn bộ

59. Chương 90: Đừng Mơ Tưởng Bỏ Rơi Ta

Editor: nhuandong

Beta: thuyvu115257

“Long Khê điện hạ...” Đột nhiên Noãn Noãn nhớ ra cái gì đó, thẳng tắp nhìn chằm chằm Long Khê: “Anh chính là Long Khê điện hạ của Hộ Long điện phải không?”

Long Khê sững sờ, chậm rãi nheo mắt, không lên tiếng.

Noãn Noãn nhú nhú mày, tại sao giờ cô mới nghĩ ra. Mộ Dung Thánh Khuynh đã từng nói, trên đời này chỉ có Long Khê điện hạ của Hộ Long điện mới có Hộ Long ngân quang. Đúng vậy, những lời này, Long Khê, Long Khê điện hạ, thiên hạ này sẽ không có người thứ hai tên là Long Khê chứ?

“Noãn Noãn, nàng biết?” Hồi lâu, Long Khê cô đơn thở dài: “Nàng có thể vì thân phận của ta mà xa lánh ta hay không?”

Noãn Noãn sợ hãi kêu lên: “Anh thực sự là Long Khê điện hạ?” Những rất nhanh liền lắc lắc đầu: “Không giống không giống, Long Khê điện hạ trong truyền thuyết từ khi ra đời đã được ngân quang bao phủ, là tinh hoa trong thiên hạ, sao có thể là anh...”

Long Khê sững sờ, vẻ mặt bị thương.

“Không phải ý đó á, ý của tôi là...” Noãn Noãn vẫn chưa nói hết, đột nhiên Long Khê oa lên một tiếng, nhào vào trong ngực Noãn Noãn, tay chân giống như con bạch tuộc bám thật chặt, không buông tay.

“Noãn Noãn, thậm chí ngay cả nàng cũng ghét bỏ ta...ta ta ta... ta không muốn sống nữa!” Long Khê khóc lóc than thở, gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp vô song bởi vì than khóc mà hồng lên, một hình ảnh vừa thấy đã thương.

“Phốc!” Một tiếng, Long Khê lau nước mũi lên trên người Noãn Noãn.

Noãn Noãn sững sờ, vội vàng đẩy Long Khê ra: “Này, anh là thật hay giả đó, lão nương cũng không phải dễ lừa như vậy, anh...” Lời còn chưa dứt, Noãn Noãn liền bị bộ dáng trước mắt của nam nhân làm cho hoảng sợ nói không nên lời.

Nam tử trước mắt, một đôi mắt đỏ yêu dị phát ra hào quang óng ánh, càng thêm mấy phần uất ức yêu đương, càng hiện ta vẻ đẹp động lòng người. Cánh môi màu tím nhạt mềm mại mím thật chặt, giống như một đóa hoa nở rộ trong chín tầng trời, mặt trên còn có mấy dấu răng nhàn nhạt, văn chương cũng không thể phát họa hết vẻ đẹp của tích ngọc liên hương. Gương mặt tuyệt sắc cũng bởi vì kích động mà đỏ ửng, lồng ngực phập phồng thở dốc hô hấp nóng bỏng, vừa nhìn thấy đã thương. Đừng nói là người phạm, cho dù có là hổ sâu, cũng có thể hấp dẫn đến nỗi rơi xuống phạm trần, đây đưa suốt đời.

Noãn Noãn ần ần thở dài, đều nói Long Noãn Noãn là đệ nhất mỹ nữ vương triều Mộ Dung, nhưng so với nam tử trước mặt, chỉ sợ xách giày cũng không bằng!

Long Khê khịt khịt mũi, ai, tiên trên trời đúng là tiên trên trời, ngay cả động tác khịt khịt mũi cũng mê người như vậy.

“Noãn Noãn, chúng ta đi thôi, võ công hai vị hộ pháp biến hóa kỳ lạ, nói không chừng một hồi bọn họ sẽ tự động tỉnh lại, bây giờ chúng ta rời đi trước rồi hãy nói!” Long Khê nắm tay Noãn Noãn, thi triển khinh công lao ra khỏi sơn cốc.

Noãn Noãn cũng thi triển khinh công, âm thầm thử thăm dò công lực của Long Khê. Cô tuyệt đối không tin tưởng tiên giáng trần Long Khê diện hạ đại danh鼎鼎鼎鼎 như sấm bên tai khinh công sẽ kém cõi!

Long Khê dường như cảm thấy được gì đó, hơi cau mày, mắt đỏ yêu dị thêm vài phần buồn bã, hần dưng toàn lực, muốn ra sức vượt qua Noãn Noãn, nhưng lúc nào cũng cách một đoạn, lực bất tòng tâm.

Một canh giờ với lộ trình ba trăm dặm, nếu Long Khê đang diễn trò như lời nói. Noãn Noãn đại khái đã có chút nhận thức về khinh công của Long Khê.

Khinh công của Long Khê bình thường, kém hơn cô, nếu hần muốn lên sân khấu tái tạo lại loại xa hoa đó, giống như bắt chước tiên bay ngoài không gian, quả thực là phải mượn ngoại lực.

Một quán trà ven đường, Noãn Noãn và Long Khê ngồi yên lặng, trước mặt là một bình trà kém chất lượng.

“Uống một ngụm đi!” Noãn Noãn rót ra hai ly, lại thấy Long Khê thậm chí ngay cả ly cũng không chạm vào.

“Ly bẩn!” Long Khê uất ức bĩu môi, chỉ chỉ cái ly trước mặt.

Noãn Noãn sững sờ, cầm lấy ly của Long Khê nhìn, thật ra thì những quán trà ven đường như vậy sẽ không có trà ngon, dĩ nhiên ly cũng là ly sử bình thường, có thể coi là sạch sẽ, phía trên chỉ có chút ít dấu vết nước trà đọng mà thôi.

Lấy khăn gấm ra lau cẩn thận cái ly, kêu tiểu nhị dùng nước sôi tráng qua, rót ly trà khác đặt trước mặt Long Khê, lúc này hần mới hớn hỷ vui mừng uống.

Noãn Noãn nhìn hần, đột nhiên cảm thấy đây là một đứa trẻ được nuông chiều sinh hư. Bề ngoài đều là bề trên đặt cho anh ta một vòng hoa lệ, thật ra căn bản đều không phải là thứ anh ta muốn!

Noãn Noãn thở dài, không ngờ Long Khê diện hạ danh tiếng vang rền thiên hạ, được xưng là Kim Long thiên tử tương lại, lại là một đứa trẻ ngây thơ còn chưa trưởng thành. Tất cả những thứ mà người đời nói về cuộc sống Thánh hoàng mỹ lệ đều là nói dối.

Sắc trời dần dần tối đi, âm u giống như muốn mưa. Noãn Noãn xoa xoa hai chân đau nhức, nhỏ giọng hỏi: “Anh nhất định là biết hướng đi của Kim Ưng?”

Ngay cả tổng đàn của Kim Ưng môn cũng tìm được, Hộ Long diện danh bất hư truyền, chẳng qua do bọn họ chậm một bước mà thôi. Nhưng Noãn Noãn tin tưởng, nếu bọn họ muốn biết hướng đi của Kim Ưng thì cũng không khó khăn!

“Nàng vẫn còn nhớ hần?” Long Khê đột nhiên giương mắt, mắt đỏ yêu dị phát ra hồng quang ghen tỵ.

Noãn Noãn không biết phải nói sao, đang do dự, chân trời đột nhiên vang lên mấy tiếng sét, ầm ầm, xem ra thực sự sắp mưa.

“Chúng ta vào thành tìm khách điểm rồi nói sau!” Noãn Noãn kéo Long Khê, bỏ lại mấy đồng tiền, nhanh chóng thì triển khinh công không thấy bóng dáng đâu nữa.

Mưa mùa thu vừa vội vừa lạnh, hai người vừa vào cửa thành liền bị mưa dính áo. Đợi đến khi tìm được khách điểm, đã hoàn toàn ướt sũng. Vội vàng thuê hai gian phòng, kêu tiểu nhị chuẩn bị nước nóng, sẵn khoái tắm.

Híp mắt nằm trong thùng tắm, Noãn Noãn nhớ lại chuyện đã xảy ra trong ngày, toàn bộ tài sản của cô ở trong Kim Ưng môn, không có mang ra ngoài, trên người một lượng bạc cũng không có, may nhờ trên người Long Khê có chút tiền. Hiện tại cô không biết đi đường nào, muốn tìm Kim Ưng, rồi lại sợ đụng phải Mộ Dung Thánh Li và Mộ Dung Thánh Anh, như vậy mấy ngày nay cô chỉ có thể đi theo Long Khê, nghĩ kỹ đường phải đi rồi lại nói!

“Noãn Noãn!” Đột nhiên cửa phòng bị đẩy ra, Noãn Noãn sững sờ, nhanh chóng kéo một cái áo khoác lên người, nhưng còn lộ ra bờ vai, nửa bộ ngực sữa.

Long Khê sững sờ đứng bên cửa, thân thể rõ ràng cứng ngắc, nhanh chóng dời ánh mắt, ngẩng cổ nhìn nóc nhà, một màu đỏ khả nghi nhanh chóng lan tràn từ trên mặt lên đến tận cổ.

Noãn Noãn vội vàng kéo áo lên, nhanh chóng đứng dậy vọt ra sau bình phong, đổi một bộ quần áo sạch sẽ.

Buộc lại thắt lưng, rồi khỏi bình phong, liền thấy Long Khê vẫn duy trì bộ dáng hướng mũi lên trời vừa rồi, chỉ là mặt và cổ kia là càng ngày càng hồng, vô cùng đáng yêu.

“Được rồi, cúi đầu xuống đi, anh bị sung huyết não đấy à!” Noãn Noãn nhẹ nhàng ho một tiếng, ngồi ở trước bàn uống một ly trà nóng, lập tức hơi lạnh trên người biến mất toàn bộ.

Lúc này Long Khê mới chậm rãi quay đầu về, mắt đỏ nhìn sang bên cạnh, không dám đối mặt với Noãn Noãn, sống mũi thẳng tắp nhẹ nhàng hít thở. Hần đã đổi quần áo sạch sẽ, vẫn là áo bào đỏ như cũ, phía trên thêu Vân Long, vừa nhìn liền biết quý báu đến cực hạn. Sợi tóc còn có chút ướt, rơi ở phía trước, nhìn cực kỳ đáng yêu.

Nhớ lại trước kia vài lần trông thấy khí chất mị hoặc thiên hạ kia của Long Khê, chẳng lẽ bởi vì hai đồng tử bên cạnh, mà cố gắng giả vờ?, hay hiện tại anh ta mới đúng là đang diễn trò?

Noãn Noãn nheo mắt: “Lại đây ngồi đi, uống ly trà nóng, nếu không sẽ bị cảm đấy!”

Long Khê từ từ ngồi xuống, ánh mắt ngượng ngùng, lập tức nhận lấy ly trà. Lần này cũng không chú trọng nữa, cầm ly trà uống một hơi cạn sạch

“Thoát khỏi tả hữu hộ pháp, anh có tính toán gì không?” Noãn Noãn nhàn nhạt mở miệng.

Long Khê giương mắt lên, trong mắt rõ ràng còn có ngượng ngùng, hần nhẹ nhàng cười cười: “Noãn Noãn có tính toán gì?”

Noãn Noãn sững sờ, không ngờ hần thể nhưng đem vấn đề ném cho cô, suy nghĩ một chút, cuối cùng nói: “Trước ở lại, xem tình hình rồi tính sau!”

Hôm nay đã muộn, ngày mai ra ngoài nhìn một chút, nơi này là khu vực của vương triều Mộ Dung, cách Đô thành không xa, mới có thể thám thính được tin tức!

“Được, ta nghe theo Noãn Noãn!” Long Khê chớp chớp mắt, liếc về bờ vai cô, gương mặt tuần tú lại đỏ lên.

Ngày thứ hai, cả đêm mưa gió, sáng sớm thức dậy trời đã nắng ấm. Mặc dù trên đất còn đọng nước, trong không khí còn có chút lạnh lẽo, những vẫn không ảnh hưởng tới tâm tình của Long Khê.

Sợ thu hút sự chú ý của người khác, bắt buộc Long Khê phải đổi lại quần áo màu xanh trang nhã, Noãn Noãn cũng mặc quần áo công tử, hai người mỗi người một cây quạt, sáng chói trên phố.

“Bánh bao, bánh bao, bánh bao mới ra lò, vừa thơm vừa mềm, ăn không ngon không lấy tiền!”

“Bánh nướng, bánh nướng, vừa tròn vừa lớn, bánh nướng vừa say vừa mê, hai văn tiền một cái”

“Hôm nay tiểu điểm khai trương, giảm nửa giá, năm lượng bạc trở lên còn có nữ nhi hồng lâu năm!” Trên đường cái người người di động, nhốn nhúa nhốn nháo, không thiếu các tiếng rao hàng, tiếng cười vui, rất náo nhiệt. Noãn Noãn chuyên tâm, ra sức hỏi thăm tin tức, mà Long Khê vô cùng hứng thú với đồ ăn và đồ chơi, tha thiết nhìn chăm chăm, môi mỏng mịn màng đỏ thắm. Mỗi khi đến một chỗ, bên cạnh liền chật ních nữ tử, nữ tử nhìn hần, hần nhìn thức ăn.

Noãn Noãn từ trong khách điểm ra ngoài, không thu hoạch được gì, lại thấy tình cảnh trước mắt, tiến lên hùng hổ đuổi tất cả những nữ nhân háo sắc đi, một tay kéo thần hồn của mỹ nam về: “Này, nhìn cái gì, muốn ăn thì ăn đi!”

Một tên con trai nghi ngờ nhìn xung quanh, lại nhìn áo xanh trên người nhỏ giọng nói: “Nàng xác định cách ăn mặc như vậy người khác sẽ không nhận ra?”

Noãn Noãn ngược mắt quan sát hần.

Thiếu áo bào đỏ tươi chói mắt, toàn thân áo bào xanh thanh nhã, tóc trắng bạc được nhuộm đen, mắt đỏ yêu dị thực sự không thể thay đổi, nên đành giữ lại. Nói toạc ra Long Khê điện hạ bỗng chốc biến thành người phàm. Mặc dù vẫn không che giấu được ánh sáng chói mắt tuyệt mỹ, vẻ đẹp tuyệt sắc ở bên trong, phong hoa tuyệt thế, tuấn nhã phiêu dật, nhưng ít nhất cũng không giống như trước ánh sáng bắn ra bốn phía, chói lóa khiến người ta không mở mắt ra được. Quan trọng nhất là, phong cách này làm thay đổi bản chất, hần nháy mắt, rõ ràng là thiếu niên tham ăn, tha thiết mong mỗi nhìn chăm chăm thức ăn.

“Yên tâm, thuật hóa trang của tôi cao như vậy, người khác sẽ không nhận ra anh!” Noãn Noãn trong nội tâm khẽ động, kéo hần, lần lượt dạo qua hàng ăn vặt, từ bún thịt phượng nam, cơm gạo nếp, bống bống kê (1), quả kiêu diện (2), đến thổ ti lạp bì phượng bắc (3), cháo tổ yến, giang tử đầu (4), đại bạch mô (5), cộng thêm các loại điểm tâm đủ màu, ăn rồi lại ăn, không thể ăn xong thì vừa đi vừa ăn, hai người vui vẻ đi dạo, quên luôn mục đích mình muốn ra ngoài.

(1)Bống bống kê là một món ăn đặc sắc của dân tộc Hán. Thuộc loại món cay Tứ Xuyên, là rau trộn, nguyên liệu nấu ăn chủ yếu là thịt gà, có “Mùi lạ”, tê tê, cay cay, chua chua, ngọt, mặn, tươi ngon, toàn bộ mùi vị đều có đủ.

(2)Quả kiêu diện: Là một món canh. Nguyên liệu chủ yếu là bột mì, không có chất bảo quản, ngoài ra còn có trứng gà, sườn heo, tôm tươi và cật heo.

(3)Thổ ti lạp bì: Là món rau trộn vừa đẹp vừa ngon. Nguyên liệu gồm có: khoai tây, cà rốt, dưa chuột, gạo và mì.

(4)Giang tử đầu: Là một loại bánh nướng không vùng có nguồn gốc từ tỉnh Sơn Đông, Trung quốc. Được làm chủ yếu từ bột mì, hơi lớn hơn lòng bàn tay, bên ngoài phủ một lớp da vàng giòn óng ánh.

(5)Đại bạch mô: Bánh bao trắng không nhân

“No bụng quá!” Ngồi trên cầu thang bằng bạch ngọc trước cửa của một đại gia đình, Long Khê bày trợn thân thể ra, vuốt bụng, vẻ mặt vô cùng thỏa mãn.

Noãn Noãn đặt bao lớn bao nhỏ trên tay sang một bên, dầm dẫm hai chân đau đớn, lúc này mới nhớ lại đã trưa, mà không dò hỏi được chút tin tức nào, chỉ lo vui đùa với đại thiếu gia này.

Cửa phòng sau lưng đột nhiên cọt kẹt mở ra, chủ nhân bụng phê mỗi bên ôm một mỹ nương tử xuất hiện. Hai vị mỹ nương tử rất yêu tiền nhưng cũng thích trai đẹp, vì vậy khi nhìn thấy Long Khê, nhất thời chọc cho vị ngồi bụng phê kia bất mãn lên, rầm rầm rầm, thân thể đầy thịt lung lay đứng trước mặt hai người la

lớn: “Đánh cho bản lão gia, đánh hai tên tiểu bạch kiểm này ẹ bọn chúng nhìn không ra luôn, ai cho phép bọn chúng quyền rũ nữ nhân của lão tử!”

Tiếng gào khóc thảm thiết vang lên, không phải của Noãn Noãn và Long Khê, mà là hai nữ nhân bên cạnh tên bụng phê nọ, trong ánh mắt mong đợi kia, không ghét bỏ thì cũng có sẵn khoái chà đạp.

Nhìn đi, người xinh đẹp chính là không cam chịu tầm thường, nghỉ chân thở gấp, mình không đi tìm chuyện thì chuyện cũng tới tìm mình, Noãn Noãn cảm thán. Chỉ thấy tay áo tung bay, quạt giấy phóng ra, khiến cho tên bụng phê cuồng quít kêu đau, mà hai tiểu nương tử thì liên tục vỗ tay tán thưởng, dân chúng vây xem, biết bao xinh đẹp.

Noãn Noãn luôn miệng khen hay, đang lúc dùng ánh mắt sùng bái nhìn phong thái anh hùng tuyệt mỹ, thì thấy cửa chính sơn son vang lên, mười mấy tên ác nô xông tới, trên tay đều là gậy gộc, đao dài, kiếm sắc, khí thế uồn cuộn.

Noãn Noãn lui về sau hai bước, đang định vẫy bánh nưng trong tay hát vang một khúc, go go go, âu lâu âu lâu...” Chỉ thấy mắt đỏ của vị anh hùng nhú lại, lẳng lơ vung nhẹ quạt giấy, khinh thường nhìn quét qua bọn ác nô, đột nhiên xé áo khoác ra, tóc đen tung bay trong gió, một tay kéo Noãn Noãn, quát lên: “Chạy mau!”

Tới chỗ không người, Noãn Noãn dựa lưng vào đại thụ, thở hồng hộc, không vui nói: “Anh đánh không lại tôi giúp anh, chạy như vậy thực sự rất mất mặt!”

Long Khê điện hạ uất ức: “Bình sinh ta sợ nhất là chó!”

Noãn Noãn ngẩn ra, thế mới biết mình chính là thủ lĩnh đội cổ động viên hát hò ở phía sau, không nhin được kinh ngạc cười, chỉ có thể nói: “Tiện nghi cho tên bụng phê kia rồi!”

“Nếu Noãn Noãn muốn dạy dỗ hần, có rất nhiều biện pháp!” Long Khê liên tiếp nháy mắt, lôi kéo Noãn Noãn trở lại chợ, đuổi theo tên bụng phê đến chỗ không có người, trùm bao tải lên, cùng nhau tay giẫm chân đạp, rất thông dong vui vẻ.

Một ngày hạnh phúc trôi qua, Noãn Noãn mới ý thức được chỉ lo đi theo Long Khê chơi đùa, một chút tin tức cũng không dò xét được. Vì vậy sau bữa ăn tối, một thân một mình đi đến nha môn trong huyện thành, suy đoán nếu Mộ Dung Thánh Li muốn tìm người nhất định sẽ tìm tới nha môn, còn có thân phận đặc biệt của Kim Ứng, quan hệ mập mờ không rõ với triều đình, nói không chừng nha môn cũng có tin tức của hần!

Khi đi tràn đầy hi vọng bao nhiêu, đến lúc về thì thất vọng bấy nhiêu, tên đại nhân châu huyện là một kẻ háo sắc, chỉ biết ôm nữ nhân sống phóng túng, một mỗi liền ngã đầu nằm ngủ, không hề nói đến chuyện triều đình và Kim Ứng.

Trở lại khách điểm, cửa phòng còn chưa mở, đã thấy Long Khê từ trong phòng vọt ra, một tay ôm lấy Noãn Noãn: “Nàng đi đâu? Ta còn tưởng rằng sẽ không trở lại!”

Noãn Noãn sưng sốt, cô từng có ý nghĩ bỏ rơi Long Khê, không biết tối nay bản thân rời đi, lại hoàn toàn quên ý định ban đầu, bởi vì không yên lòng với Long Khê, hay bởi vì thời gian ở cùng hần rất vui vẻ?

“Tôi đi ra ngoài tản bộ!” Noãn Noãn nhỏ giọng nói, muốn đẩy Long Khê ra, lại bị hần ôm chặt hơn, quay đầu lại nhìn thấy ánh mắt quái dị của khách nhân trong hành lang, chỉ có thể đẩy Long Khê đi vào trong.

Trong phòng, lúc này Long Khê mới không cam tâm tình nguyện buông Noãn Noãn ra, nhưng vẫn ngồi sát bên cô, tha thiết nhìn cô, chỉ sợ cô bay đi.

“Đừng bỏ ta lại!” Đột nhiên Long Khê mở miệng: “Đây là ngày vui sướng nhất trong hai mươi năm của ta, không cần bận tâm thân phận của mình, có thể giống như một người bình thường ăn quà vặt, đánh nhau, còn có không hề kiêng kỵ khi cười, Noãn Noãn ta thật sự rất thích đi với nàng, đồng ý với ta, đừng rời khỏi ta!”

Noãn Noãn bị lửa nóng trong mắt hần nhìn chăm chú làm cho không thoải mái, chỉ có thể ậm ờ đồng ý, nhưng lại bị hần bỏ qua, nhìn chăm chăm cô, nghiêm túc nói: “Nàng đáp ứng ta, đừng bỏ ta lại, được không?”

Lửa nóng trong mắt, có sợ hãi bị ném bỏ, Long Khê như vậy, cũng khó nén được vẻ tuyệt sắc bên trong, làm cho người ta không kiềm hãm được mềm lòng.

Noãn Noãn muốn gật đầu, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được. Cô không phải là cô gái nhỏ đơn thuần, hướng chỉ bị người ta lừa nhiều rồi, tự nhiên sẽ có nhiều phòng bị. Long Khê đi theo cô, rất cuộc vì cái gì, cô cũng không biết, nhưng ít nhất, rời đi, là lựa chọn tốt nhất.

Thấy Noãn Noãn không gật đầu đồng ý, Long Khê đột nhiên nổi giận, lập tức đem đầu tiến tới trước mặt Noãn Noãn, hai tay vươn ra, vụng về mà không lưu loát hôn xuống.

Noãn Noãn ngẩng ra, chỉ cảm thấy trên môi đau xót, lại thấy hân mở to mắt đỏ, ngây thơ mà lỗ mãng hôn, không theo đạo lý mà vào.

Đẩy hân ra, hân lại nhào lên, hôn chẳng biết tại sao tim đập nhanh và đau lòng.

“Long Khê!” Thật sự không nhịn được, ra sức đẩy hân ra, thân thể ngã trên giường, Noãn Noãn lạnh lùng nhìn hân: “Anh mà còn như vậy tôi sẽ đi ngay bây giờ!”

Long Khê sững sờ, đột nhiên dừng lại, đôi mắt yêu dị chợt nổi lên mưa to gió lớn, hít hít cái mũi nhỏ, tổ cáo nói: “Nàng thực sự chán ghét ta như vậy sao?”

Noãn Noãn sững sốt, quay mặt qua chỗ khác, không đành lòng nhìn bộ dáng hoa lê đài vũ của Long Khê, nhỏ giọng nói: “Tôi và anh cuối cùng cũng phải tách ra, anh cần gì phải...”

“Ta sẽ không!” Long Khê cố chấp nói: “Ta không muốn trở về cuộc sống như con rối kia nữa, ta không muốn hóa trang thành thần thánh, giả bộ cao quý, giả bộ thiên hạ vô địch, ta chỉ muốn Noãn Noãn, muốn tiêu dao giang hồ với Noãn Noãn, như vậy là được rồi!”

Một câu như vậy là được rồi khiến Noãn Noãn rất đau khổ, đúng vậy, tại sao cô lại có nhiều thứ không bỏ được? Không bỏ được Mộ Dung Thánh Anh, không bỏ được Kim Ứng, hay vẫn còn tin tưởng vào tình yêu của nam nhân? Nhưng cho dù có bỏ xuống được, thì cũng chỉ một mình tiêu dao giang hồ, nhiều nhất là có thêm Đạm Cúc, không thích hợp mang theo Long Khê. Cô hiện tại, không thể tin nổi tình yêu, cũng không tin tưởng Long Khê có tình ý với cô.

Tim bỗng chốc rất mệt, nằm trên giường, Noãn Noãn nhỏ giọng nói: “Long Khê, đừng làm rộn, hôm nay chúng ta chơi thật vui, anh cần gì phải huyền não để không vui đây? Tin tưởng cả hữu hộ pháp rất nhanh sẽ tìm tới, chờ bọn hân tới, anh hãy trở về với bọn họ. Anh quá chói mắt, trời sinh cao cao tại thượng, không thích hợp rơi xuống phạm trần!”

Long Khê không lên tiếng, đột nhiên leo lên giường hẹp của Noãn Noãn, nằm ở bên cạnh cô, tay nắm chặt tay cô, nhắm mắt nhỏ giọng nói: “Từ hôm nay trở đi ta liền kề cận nàng, nàng đừng mơ tưởng bỏ rơi ta!”

60. Chương 61

61. Chương 62: Ba Ngày Hẹn Ước

62. Chương 63: Diện Mạo Thật Của Mộ Dung Thánh Anh

63. Chương 64: Đau Lòng

64. Chương 65: Nữ Nhân Ta Yêu

65. Chương 66: Tháo Mặt Nạ Xuống

66. Chương 67: Sẽ Không Bao Giờ Rời Bỏ Người

Edit : Thiên Kết

Beta : tiểu an nhi

Nụ hôn của Kim Ứng trong phút chốc trở nên điên cuồng, giống như đang đốt lên ngọn lửa dục vọng, thiêu đốt hết mọi thứ, dường như muốn đem Noãn Noãn nuốt sạch vào bụng.

Noãn Noãn nhanh chóng thu đôi tay đặt trên khuôn mặt nam nhân lại để bảo vệ thân thể, hơi thở của cô trở nên gấp gáp, muốn đẩy Kim Ứng ra xa.

Kim Ứng kéo tay cô lại, môi mỏng dán sát bên vành tai cô nhỏ giọng nói : “ Nếu không phải thân thể của người chưa khỏe hẳn, ta thật sự rất muốn người.”

Noãn Noãn sửng sốt, toàn thân đỏ bừng lên như con tôm luộc, đang muốn vung một cái tát để bảo vệ sự trong sạch của mình thì mái nhà đột nhiên bị nhấc lên, rơm rạ trên nóc nhà rơi xuống, làm cô bị sặc ho khan mấy cái.

Trong nháy mắt Kim Ứng ôm Noãn Noãn vào trong ngực, thân thể tuyệt mỹ xoay tròn rút ra một thanh kiếm.

Đột nhiên bốn phía xuất hiện mấy bóng đen mang theo hàn ý lạnh lẽo, nhìn chằm chằm hai người.

Ánh nền trên bàn bởi vì gió lạnh mà đột nhiên tắt ngấm, trong phòng tràn ngập một mảnh tối tăm, ánh trăng trên đỉnh đầu là nguồn sáng duy nhất còn lại hiện giờ.

Mắt Noãn Noãn bị khăn gấm che kín, mặc dù không nhìn thấy tình huống nguy hiểm trước mắt nhưng vẫn có thể cảm nhận được sát ý nồng đậm cùng sự khấn trương của Kim Ứng.

Với bản lĩnh của cô cùng Kim Ứng vậy mà lại không phát hiện được kẻ địch đang đến gần, hơn nữa lâu như thế mà hai người cũng không nghe được bất kỳ âm thanh nào của bọn chúng, chẳng lẽ.....

“ Kim Ứng... ” Noãn Noãn nhẹ nhàng lên tiếng, bốn người xung quanh đột nhiên ra tay, trong nháy mắt bốn loại binh khí “đao thương kiếm kích” sử dụng cùng một chiêu thức bèn nhọn đánh về phía hai người, không chừa lại cơ hội trốn thoát nào.

Kim Ứng vung kiếm ra ngăn cản, cánh tay còn lại ôm chặt lấy Noãn Noãn, tuy rằng thương thế của cô lúc này đã trở thành gánh nặng cho hắn.

Kim Ứng vung kiếm, đồng thời trong lúc đó Noãn Noãn cũng ném khí độc ra, nhưng có vẻ như bốn người kia đã có sự chuẩn bị, nhanh chóng chia ra bốn hướng Đông Tây Nam Bắc đồng loạt tấn công làm hai người xoay sở không kịp.

Hướng tấn công của bốn người chủ yếu là nhằm vào Noãn Noãn, chỉ liếc qua cũng có thể đoán ra được bọn họ tới đây là vì Noãn Noãn.

Noãn Noãn xác định mình cùng Kim Ưng không phải là đối thủ của bốn người này, cô đột nhiên lạnh giọng nói với hắn: “Buông tôi ra, người bọn họ muốn giết là tôi.”

Kim Ưng nhìn cô, trong ánh mắt đã không còn ý trêu đùa, không cười giỡn, mà ẩn chứa trong đó là tầng tầng lớp lớp thâm thúy quen thuộc cùng dịu dàng : “Long Noãn Noãn, ta vĩnh viễn sẽ không bỏ ngươi lại. ”

Noãn Noãn sững sờ, trong nội tâm chợt dâng lên cảm giác ấm áp, trước đây đã từng có một người đàn ông ở thời điểm nguy hiểm cũng nói với cô như vậy, chỉ đáng tiếc

Noãn Noãn dùng tay đẩy Kim Ưng ra, tự mình nhảy vào vòng công kích của bốn tên kia : “Anh đi đi, tôi sẽ không trách anh đâu.”

Kim Ưng vừa vung kiếm ngăn cản đòn tấn công, vừa hô to: “Nữ nhân ngu ngốc này, chẳng lẽ ngươi không muốn sống nữa sao? ” Thân thể hắn như gió lốc xoay tròn, nhanh như chớp kéo Noãn Noãn ra khỏi vòng vây nguy hiểm, nhưng đồng thời cũng khiến cho lưng mình lộ ra sơ hở.

Khê kêu lên một tiếng, thân thể Kim Ưng chợt lao đảo, nhanh chóng nắm lấy cánh tay Noãn Noãn. Hai người vội vàng chạy về phía sau, lùi đến đỉnh núi.

Bốn gã hắc y nhân đuổi sát theo sau không tha.

“Noãn Noãn, ta đếm đến ba chúng ta cùng nhau nhảy xuống dưới, rõ chưa? ” Kim Ưng nhìn đáy vực rộng lớn sâu thẳm chìm trong đêm tối nhỏ giọng nói.

Noãn Noãn cắn chặt môi, đây là nơi lần trước cô rơi xuống nhưng khi đó còn có Long Khê ở đây, còn lần này thì tất nhiên vận khí sẽ không tốt như vậy rồi.

“ Ngươi đang nghĩ gì đấy? ” Thấy Noãn Noãn do dự, Kim Ưng cảm thấy rất tức giận lớn tiếng kêu lên.

Noãn Noãn thở dài : “Kim Ưng, thật ra thì anh không cần thiết phải chết với tôi, hai chúng ta..... ”

Sự phân chia giới hạn của cô còn chưa nói ra khỏi miệng thì bốn tên thích khách đã đuổi đến nơi, Kim Ưng liền kéo cô nhảy xuống vực.

Một quãng sáng tròn lạnh lẽo chói lòa lao theo, khiến thân thể không nhận được run rẩy từng đợt. Ngay sau đó hai người phi thân lên, nhanh chóng bám lấy một gốc cây ở bên vách đá rồi tung người nhảy một cái.

Khi hai chân chạm đất an toàn Noãn Noãn mới mở mắt ra, xung quanh cô là một màn đen tối, chỉ có ánh mắt của nam nhân đối diện ánh lên ánh sáng vàng kỳ quái.

“Kim Ưng? ” Noãn Noãn nhỏ giọng gọi, cô muốn chắc chắn cả hai người đều an toàn.

“ Nữ nhân, bây giờ chúng ta đều đang ở Địa Ngục. ” Âm thanh lưỡi biếng của Kim Ưng vang lên trong không khí : “Ta vì ngươi mà chết, chẳng lẽ ngươi không có gì muốn nói hay muốn báo đáp cho ta sao?”

Noãn Noãn sững sờ : “ Địa Ngục?”

Kim Ưng nhẹ nhàng “ừ” một tiếng : “ Nếu không thì ngươi nghĩ đây là nơi nào? Phía trước chính là Hoàng Tuyền rồi, trước khi đi uống canh Mạnh Bà để quên ta thì hãy thật lòng trả lời ta một vấn đề, người mà ngươi yêu có phải là Mộ Dung Thánh Anh hay không? ”

Gió lạnh thổi vù vù bên tai, dưới chân là vách đá cứng rắn, sau lưng cũng vậy, tuy rằng cả người đang chìm trong bóng tối nhưng cô tin chắc đây không phải là Địa Ngục.

“ Kim Ưng, đừng đùa nữa, rốt cuộc chúng ta đang ở chỗ nào? ”Noãn Noãn nói xong liền vươn tay ra xung quanh quờ quạng.

Một lồng ngực vững chắc ôm chặt lấy cô, Kim Ưng hài hước mở miệng : “ Trả lời câu hỏi của ta trước, ta sẽ nói cho ngươi biết. ”

“ Tôi không trả lời vấn đề nhảm chán này đâu. ” Noãn Noãn không nhận được trợn trắng mắt, hiện giờ bọn họ đang bị đuổi giết mà hắn vẫn còn có tâm tình đùa giỡn sao ?

Trước mặt đột nhiên hiện lên ánh lửa do Kim Ưng tự tay nhóm, ánh sáng lập lòe chiếu vào đôi mắt của hắn.

“ Bọn chúng đã đi rồi, yên tâm đi. ”Kim Ứng nhìn lên phía trên bầu trời tối đen như mực: “Chúng ta đang ở trong hang động trên vách núi Trung Bộ. ”

Kim Ứng đỡ Noãn Noãn chậm rãi đi vào trong : “ Nơi này ban đầu là căn cứ của bọn khỉ con, bọn chúng thường lên trên núi kiếm ăn sau đó sẽ về đây ngủ. ”

Quả nhiên ở trong sơn động vẫn còn vương vãi một chút quả dại, nhưng cũng có rơm rạ làm thành một cái giường đơn giản.

“ Ba năm trước ta rời cung cũng nhảy từ trên kia xuống, được sư phụ cứu đến nơi này. ”Kim Ứng nhẹ giọng nói, giống như đang hồi tưởng lại quá khứ.

“Bọn người đuổi giết chúng ta là ai nhỉ ? Võ công của bọn chúng nhìn qua rất cao, còn những người khác đâu rồi? Tại sao bọn họ lại không phát hiện ra.... ?

“ Bọn họ không sao. ” Kim Ứng cúi đầu mở miệng: “ Lúc chàng vạng tối, Vân Ế còn thiếu một vị thuốc nên ta để cho bọn họ xuống núi hái thuốc, thuận tiện chuẩn bị vật phẩm cho ngày mai. Vốn định cùng người trải qua một đêm lãng mạn, không ngờ lại có người tới. Nhưng nhất định là chân núi bị tổn thất rất nghiêm trọng nếu không bọn họ cũng sẽ không lên được núi.

Noãn Noãn nhú mày: “Là tôi làm liên lụy đến anh, bọn họ rõ ràng là nhằm vào tôi. ”

Kim Ứng trầm mặc không nói gì nữa, thuận tay đánh thêm lửa cho hang động thêm ấm áp.

“ Xem ra đêm nay chúng ta phải ở lại đây rồi, đợi trời sáng xem tình hình thế nào rồi tính tiếp” Kim Ứng thấp giọng nói, tâm tình từ từ trầm xuống, ngồi yên lặng một bên nhìn Noãn Noãn nằm trên giường rơm nghỉ ngơi. Thật lâu sau, hắn mới mở miệng hỏi: “Người biết Thánh hoàng trong truyền thuyết không? ”

Noãn Noãn sưng sờ : “ Thánh Hoàng? Thánh hoàng của Hộ Long điện? ”

Kim Ứng gật đầu một cái: “Thánh hoàng của Hộ Long điện không phải là vị trí cha truyền con nối, không giống như Hoàng đế của ngũ quốc. Từ trước đến nay võ công Hộ Long điện vẫn là cao nhất, trên người còn phải có Hộ Long Kim quang thì mới có thể tiếp nhận chức vị ấy. Truyền thuyết đều nói Đế hoàng kế tiếp ở trong ngũ quốc, nhưng không phải là Hộ Long Điện hạ Long Khê. ”

Noãn Noãn chợt nhớ đến võ công của Long Khê, võ công của hắn quả thật không đạt đến mức cao thâm như trong truyền thuyết, chỉ là Ngân Long thiên tử mà thôi, còn Hộ Long kim quang của hắn thì thật sự cô chưa từng thấy qua, mà những điều này thì có liên quan gì tới cô? Mặc dù Long Chiêu An có kỳ vọng rất lớn đối với Noãn Noãn nhưng cũng chỉ là hy vọng cô trở thành Thánh nữ, là nữ nhân của Thánh Hoàng.

“ Người có biết vì sao Mộ Dung Thánh Anh luôn bám chặt lấy người không buông không? ” Kim Ứng khẽ cười một tiếng, khóe môi hiện lên vẻ châm chọc: “ Bởi vì có một vị tiên đế đã xem qua số mạng cho người, nói người là Hàng Long phục Hoàng chi mệnh, là người duy nhất có thể làm cho Mộ Dung vương triều hưng thịnh mà không rơi vào trong tay của Hộ Long điện. ”

Noãn Noãn ngẩn ra, rốt cuộc cô cũng đã hiểu vì sao tên kia luôn luôn quấy rầy cô, chỉ là.....

“ Tôi không có bản lĩnh như vậy đâu. ” Noãn Noãn nhỏ giọng nói: “ Tôi chỉ muốn sống thật vui vẻ thôi, trời cao đã cho tôi thêm một cơ hội nữa để sống, tôi nhất định sẽ quý trọng cơ hội này. ”

“ Người nói cái gì ? ” Kim Ứng đột nhiên nhìn về phía cô.

“ Không có gì, chỉ là đang cảm thán mà thôi. ” Noãn Noãn cười khẽ, cô tuyệt đối sẽ không nói cho ai biết cô chỉ là dị hồn nhập vào xác người khác.

Kim Ứng muốn mở miệng nói thêm gì đó nhưng nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của Noãn Noãn thì lại tiếp tục trầm mặc.

Bây giờ còn chưa đến lúc, đợi đến khi Noãn Noãn hoàn toàn chấp nhận hắn, hắn sẽ nói cho cô biết tất cả sự thật.

Ánh sáng hồng chói mắt chiếu rọi cả đỉnh núi.

Bốn người sưng sờ, liếc mắt nhìn nhau nhưng vẫn cung kính cúi người hành lễ : “ Tham kiến Điện hạ. ”

Long Khê chậm rãi xoay người nhìn căn phòng sụp đổ, hắc khê chớp mắt lạnh lùng, quanh thân tỏa ra một cỗ lực khổng lồ làm cho người khác nổi da gà. Hắc đang tức giận, tia sáng chói mắt từ thân thể cao lớn của hắc bắn ra xung quanh.

Bốn gã Đường chủ nhắm mắt cúi đầu phục tùng ở dưới đất cực kỳ đề phòng.

“ Là ai? ” Hai chữ nặng nề rồi cuộc cũng được thốt ra từ bạc môi khiêu gợi của nam nhân.

Bốn vị Đường chủ nhìn hắc một cái, rồi cuộc một người trong đó cũng lên tiếng : “Điện hạ, chúng ta phụng mệnh của Thánh hoàng. ”

“ Người đâu? ” Giọng nói của nam nhân lạnh lẽo đến cực điểm, bốn người kia không nhịn được hít vào một ngụm khí lạnh.

Bọn họ nhìn Long Khê lớn lên từ nhỏ, chưa từng thấy hắc bày ra bộ dạng như hiện giờ.....

“ Nói mau. ” Giọng nói lạnh lẽo vang lên một lần nữa.

“ Đã nhảy xuống vực rồi. ”

Nam nhân đột nhiên trầm giọng, chậm rãi xoay người, nhìn ra phía xa, một lúc lâu sau mới nhỏ giọng hỏi :

“ Là nhảy từ đây xuống sao ? ”

“ Dạ, nàng ta và Kim Ứng cùng nhau nhảy xuống. Hơn nữa trên đỉnh núi này cũng chỉ có hai người bọn họ. Chúng ta chỉ giết một số người cản đường ở dưới chân núi. ” Bốn vị Đường chủ thật thà trả lời.

Long Khê giống như hoàn toàn không nghe thấy lời bọn họ nói, hắc mờ mịt đi về phía đỉnh núi, run rẩy đứng trên vách đá.

Noãn Noãn sẽ không chết, lần trước nàng cũng ngã từ trên này xuống, hắc nhất định phải tìm được nàng.

Hắc nhắm mắt lại, thân thể đón gió mà rơi xuống, sau lưng vang lên tiếng bốn vị Đường chủ kinh ngạc hô lên.....

- 67. Chương 68: Kỳ Hạn Hai Tháng
- 68. Chương 69
- 69. Chương 70: Thống Nhất Thiên Hạ
- 70. Chương 71: Gặp Lại Mộ Dung Thánh Anh
- 71. Chương 72: Có Nhớ Trầm Không
- 72. Chương 73: Vì Ta Trở Lại
- 73. Chương 74: Trở Lại Linh Thửu Cung
- 74. Chương 75: Trọng Lôu Xâm Phạm
- 75. Chương 76: Chân Tướng Sao
- 76. Chương 77: Mệt Mỏi
- 77. Chương 78: Noãn Noãn Là Con Gái
- 78. Chương 79: Đánh Bất Ngờ
- 79. Chương 80: Thà Bị Hấn Bắn Tên
- 80. Chương 81: Ăn Ta Đi
- 81. Chương 82: Nam Nữ Anh Hùng
- 82. Chương 83: Bóng Giai Nhân Mịt Mù
- 83. Chương 84

Editor: nhuandong

Đêm không trăng, khe suối tĩnh lặng, chỉ thấy hai đạo hàn quang lóe lên, mũi nhọn lãnh lệ như đao bắn ra ở mắt Dung Như Nhi.

Người nọ tới gần, chỉ thấy mái tóc dài màu bạc còn chói mắt hơn ánh trăng, tròn mắt đỏ yêu dị hơn cả máu, lạnh lạnh tà mị, cao quý ưu nhã, giống như hoa Bỉ Ngạn trên Mạn Châu Sa, chính là nam nhân tôn quý nhất trên đời này – Thánh hoàng, cùng với bà hai người nhìn nhau.

Dung Như Nhi thâm sâu dừng lại nhìn nam nhân, trong mắt chớp động ánh sáng xa lạ, chợt, một nụ cười nhàn nhạt trên ra trên khóe môi, hoa mắt như ánh sáng lưu niên (năm tháng), lại mang theo một sự khổ sở không nói lên lời.

Bốn mắt nhìn nhau, những ký ức xa xôi kia như dòng nước chảy ồ ạt, có ngọt ngào, có khổ sở, đã trải qua lắng đọng, chỉ còn lại cười khổ.

“Đã lâu không gặp, không ngờ người một chút cũng không đổi!” Như Phi yếu ớt mở miệng, ống tay áo trắng chậm rãi thu hồi, bàn tay như ngọc lấp lạng nắm một chiếc chìa khóa hình dáng khuyên tai ngọc, ở trong ánh sáng lạnh lẽo của ánh trăng phát ra một tia sáng xanh.

Trong nháy mắt thấy chìa khóa khuyen tai ngọc, mắt Long Kỳ sáng lên, màu đỏ yêu dị cực kỳ chói mắt: “Không trách được như thế nào cũng không tìm được, thì ra là ở trong tay người!”

Như Phi yếu ớt cười một tiếng: “Khi rời khỏi người, ta đã tính đến sẽ có ngày hôm nay, hiển nhiên muốn lưu lại một đường lui ỉnh!”

Nam nhân đột nhiên hừ lạnh một tiếng, trong mắt nổi lên một tầng màu đỏ yêu dã, như muốn áp chế tức giận cùng hoài nghi gần như không cách nào che giấu, mơ hồ lại trở thành âm trầm quỷ quyết: “Nhưng người ngàn tính vạn tính, lại không tính được ngã phải vào trong tay người tỷ tỷ người yêu thương nhất!”

Vẻ mặt của Như Phi bình tĩnh như thường: “Người chỉ nói đúng phân nửa, nếu như không có Thốn Tương tư của ta, người và Dung Yên Nhi sẽ không thành công!”

Nam nhân đột nhiên nổi giận: “Là người phản bội ta trước, kết quả thì như thế nào? Người nam nhân kia, không phải là vẫn không tin tưởng người hay sao? Người bỏ Khê Nhi, nhất quyết trở lại bên cạnh người nam nhân kia, chẳng những hấn không bảo vệ người, ngược lại lại giúp ta một tay!”

Như Phi yếu ớt cười một tiếng, đôi mắt tuyệt mỹ chậm rãi nheo lại, đáy mắt gợn sóng trong suốt: “Minh Nguyệt chưa từng cô phụ ta, người giả trang hấn, mặc kệ giống như thế nào, đều không phải là hấn!”

“Người...” Long Kỳ kinh hãi: “Người biết?”

“Yêu một người, làm sao thật giả lại không phân ra? Sợ người tổn thương hấn, cho nên mới giả vờ cho người chu toàn. Ta hiểu rõ người muốn cho ta hận hấn cả đời, lại càng không tiếc khiến Dung Yên Nhi dâm loạn cung đình, khiến cho người đời cho là Minh Nguyệt là hôn quân hủ đế (hủ: thói nát), nhưng người cuối cùng không nghĩ tới, cho tới khi chết, hấn cũng đem ngôi vị hoàng đế để lại cho Thánh Anh, bảo vệ giang sơn Mộ Dung!” Nữ nhân nói càng ngày càng bình tĩnh, giống như là đang nói chuyện xưa của người khác, con người ngọc bích không tỳ vết, ẩn giấu tia sang, tinh mịch như hồ nước, lặng nhìn phương xa.

Lửa giận trong đôi mắt Long Kỳ như thiêu đốt, yêu dị giống như thuốc phiện, cuồng phong dâng trào: “Vậy thì như thế nào, hiện tại, vương triều Mộ Dung đã ở trong túi bốn tôn, tâm huyết của Mộ Dung Minh Nguyệt vẫn sẽ bị thay đổi!”

“Người sai lầm rồi, vương triều Mộ Dung sẽ vĩnh viễn đứng vững, cả đời này, người đừng mơ tưởng được nói!” Như Phi yếu ớt mở miệng, dung nhan cười rạng rỡ một tiếng, hô hấp không thông, nhẹ nhàng không mưa.

“Như Nhi, người cho rằng ta còn là Long Kỳ hai mươi năm trước sao?” Long Kỳ ngẩng đầu cười ha ha, phía sau hấn, tuổi thanh xuân đột nhiên dâng lên, sóng lớn xô bờ.

“Bất luận đến khi nào, võ công của người đều là do ta dạy dỗ. Hai mươi năm trước, ta đã nhìn thấu người... người cho rằng ta sẽ dốc túi truyền cho sao?” Nữ nhân nhẹ nhàng liên tục bước, đôi tay thoảng một cái, khuyen tai ngọc trong tay trong nháy mắt cùng người hợp làm một thể, ánh sáng màu xanh từ trong cơ thể nữ nhân nhẹ nhàng lộ ra.

“Ngạo Long Quyết?” Long Kỳ kinh hô một tiếng, không ngờ hấn tìm kiếm đã lâu, không quản mười hai năm tìm kiếm Ngạo Long Quyết, nhưng không hề có ở trong thiên cung của Thánh Hoàng, thì ra là vẫn luôn ở trên người Dung Như Nhi!

“Không nghĩ tới sao? Người càng không nghĩ tới là, thật ra thì Thánh Hoàng các thế hệ chỉ là con rối, Thánh Hoàng chân chính là một nữ tử. Bởi vì võ công trong Ngạo Long Quyết thuần âm, nam tử không cách nào tu luyện tới cực hạn, đây chính là nguyên nhân người vẫn không thể thành tiên!” Như Phi ánh mắt lạnh nhạt chậm rãi quét qua nam nhân: “Hiện tại, người còn có tự tin vương triều Mộ Dung là của người sao?”

Long Kỳ mắt sắc co rút lại, kinh hãi nhìn ánh sáng màu xanh tràn đầy trong cơ thể nữ nhân hồi lâu, đột nhiên như tia chớp biến mất bóng dáng.

Như Phi đột nhiên tê liệt ngã xuống trên mặt đất, ánh sáng xanh trong cơ thể trong nháy mắt biến mất, sắc mặt cũng trắng bệch.

“Long Kỳ, quả nhiên người nhất như chuột, như vậy, người vĩnh viễn không phải là đối thủ của ta!” Như Phi nói xong, khóe môi chậm rãi tràn ra máu đen.

※

Bên trong căn khôn điện, Như Phi chậm rãi bước vào.

Mộ Dung Thánh Anh ngược mắt, nhìn nữ nhân, khóe môi mấp máy, một câu cũng không nói lên lời.

Nữ nhân ngừng cười giống như trăng, rốt cuộc chậm rãi vươn hai tay ra.

Nam nhân ngẩn ra, cuối cùng vẫn giống như hải tử, đầu cúi vào trong cái ôm của nữ tử.

Bàn tay nhỏ nhắn như ngọc nhẹ nhàng vỗ bả vai nam nhân, trên mặt tràn đầy từ ái.

Sau một khắc, hai người cũng bình tĩnh lại, Mộ Dung Thánh Anh cũng không kịp chờ đợi muốn hỏi vấn đề mình muốn hỏi nhất: “Mẫu hậu, thực sự con là...”

Như Phi nhẹ nhàng che lại một cửa sổ, ầm ầm cười nói: “Mẫu hậu có thể đảm bảo con là hoàng tử hoàng tôn của vương triều Mộ Dung!”

Mộ Dung Thánh Anh a kêu một tiếng, càng thêm kinh ngạc: “Vậy lão vu bà...”

“Ả đang gạt con, chính xác mà nói, ả vẫn cho là con là nhi tử của Long Kỳ, cho nên mới hành hạ con như vậy. Ả hận Long Kỳ, cũng hận mẫu hậu, năm đó Long Kỳ ép ả đến đường cùng, còn mẫu hậu đoạt ngôi vị của ả, Hộ Long điện vốn nên thuộc về ả!” Như Phi chậm rãi giương mắt: “Phụ hoàng người chưa từng hại mẫu hậu, đều là do Long Kỳ giả trang hấn mà thôi!”

Mộ Dung Thánh Anh cả kinh không nói thành lời, càng cảm thấy tâm loạn như ma

“Đang lo lắng cho Noãn Noãn sao?” Như phi nhìn hấn cười nhạt: “Con thật lòng yêu nàng sao?”

Mộ Dung Thánh Anh kiên quyết gạt đầu một cái: “Noãn Noãn là nữ nhân duy nhất mà con muốn có được, chỉ là...”

Vừa nghĩ tới Noãn Noãn ở trong hoàn cảnh đó biết rõ chân tướng, Mộ Dung Thánh Anh liền cảm thấy hoảng hốt. Nàng nhất định sẽ không tha thứ cho hấn!

“Hai người các con thật là những đứa bé đáng thương, rõ ràng yêu nhau, nhưng hai người đều có khúc mắc, không ai dám tiến lên phía trước một bước!” Như phi yếu ớt thở dài.

Mộ Dung Thánh Anh cũng sợ không dám tin nói: “Mẫu hậu người nói cái gì?”

“Đi theo ta!” Như phi chậm rãi đứng dậy, tuyết trắng uốn lượn, hướng Phượng Tê cung

Mở cửa phòng ra, thấy bên trong ngổn ngang chất đống những vật dụng không rõ, Mộ Dung Thánh Anh càng thêm nghi ngờ. Những vật này giống như cung nỏ, nhưng lại không giống, đầu tiên giống như đã được đặc chế, đen nhánh, phát ra ánh sáng lạnh.

“Những thứ này đều là do Noãn Noãn ở nơi này không ngủ không nghỉ trong ba đêm gấp gáp chế tạo ra, nàng đoán Mộ Dung Thánh Li sẽ động thủ vào ba ngày sau, cho nên một mặt không ngừng thí nghiệm phương thuốc, một mặt làm vũ khí!” Như Phi nhẹ nhàng thở dài: “Nhưng khổ cho đứa nhỏ này rồi, cho rằng ta không nghe được, cho nên vừa làm vừa nói cho ta nghe chuyện xưa của nàng. Mặc dù không biết đó là một thế giới như thế nào, nhưng nhất định rất thần kỳ!”

Mộ Dung Thánh Anh tiến lên, tay chậm rãi lướt qua những cung nỏ kia.

“Có chúng, còn có mẫu hậu giúp con, con nhất định có thể đánh bại được Mộ Dung Thánh Li!” Như Phi nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Mộ Dung Thánh Li: “Vô luận tương lai Noãn Noãn có bất kỳ quyết định gì, tối thiểu, con không thể để cho nàng thất vọng. Trong lòng nàng, con mới là hoàng đế tốt của vương triều Mộ Dung!”

Mộ Dung Thánh Anh kiên định gạt đầu một cái.

Ngày hôm sau, quân đội của Mộ Dung Thánh Anh bắt đầu phản kích, phá vòng vây, Trọng Lâu ở biên cảnh cũng có một lực lượng thần bí tập kích, nhanh chóng lui về quốc gia của mình, không dám xâm chiếm nữa.

Nửa tháng sau, quân đội của Mộ Dung Thánh Li bị đánh bại, từ Đô thành một đường thối lui đến biên cảnh Trọng Lâu, mười mấy vạn người, chết thì chết, bị thương thì bị thương, phần lớn là đầu hàng.

Một tháng sau, đã là mùa xuân, cũng bởi vì đại chiến vừa mới kết thúc, vương triều Mộ Dung bao phủ một không khí vui mừng tốt lành, mọi người vừa dọn dẹp gia viên bị tàn phá, vừa vui mừng đón xuân, hi vọng sang năm sẽ càng ngày càng tốt.

Trong trấn nhỏ cách Đô thành khoảng hai nghìn dặm, vừa mới trải qua một trận tuyết, rất nhiều đứa bé ở bên ngoài đánh gậy trượt tuyết, đốt pháo, xách đèn lồng, chơi rất vui vẻ.

Một thân khoác áo lông cáo màu trắng, Noãn Noãn hà hơi lên đôi bàn tay nhìn những đứa bé vui cười, trên mặt không khỏi toát ra nét hâm mộ. Thật ra thì bọn nhỏ vùng sướng rất đơn giản, một thân quần áo mới, một chút đồ ăn ngon, ít pháo, đã khiến cho bọn chúng ở cái tuổi này có cảm giác tốt vô cùng.

“Long cô nương, mau vào đi thôi, bên ngoài lạnh lẽo, lão thái bà nấu sủi cảo, đã được bắc nồi ra rồi!” Âm thanh sang sảng của một nam nhân trung niên vang lên, ngay sau đó có một hải tử hơn 50 tuổi vén màn che đi ra, trên mặt mang ý cười, đứng ở trước mặt Noãn Noãn.

“Được, Lưu đại ca!” Noãn Noãn hà hơi khí nóng, quay lại gọi mấy đứa bé: “Đại Hổ Nhị Hổ, ăn sủi cảo a!”

Hai đứa bé được nhắc đến hưng phấn đáp một tiếng, vội vàng chạy hướng Noãn Noãn, giơ đèn lồng trong tay, say mê cuồng nhiệt kêu: “Tỷ tỷ tỷ tỷ, đèn lồng của chúng ta đẹp nhất, pháo hoa Ultra-man* của tỷ tỷ thật là uy phong.”

Ultra-man: ở đây là : áo đặc mạn phiên âm của Ultra-man: siêu nhân điện phong.

Lão Lưu nhìn đèn lồng trong tay đứa nhỏ, lập tức nói cảm tạ: “Long cô nương, người thật là phí tâm, chẳng những cho chúng ta chỗ ở, trả lại cho bọn nhỏ, thật không biết làm thế nào để cảm tạ người!”

Noãn Noãn nhẹ giọng cười cười: “Tôi mới nên cảm tạ mọi người, là mọi người cho tôi lần đầu tiên cảm nhận được không khí mừng năm mới!”

Lão Lưu không hiểu nhìn Noãn Noãn, Noãn Noãn lại một tay lôi kéo, kéo họ vào ăn sủi cảo.

“Lão già, mau vào nha!” Màn che mở ra, một phụ nhân hiền lành phúc hậu gọi lão Lưu.

“Đã biết!” Lão Lưu vội vàng vào nhà. Cuộc chiến tranh này, hai đứa con trai của hắn đều đã chết trên chiến trường, chỉ để lại hai tôn tử. Đang khi bọn họ đang cùng đường, trời cao đã đưa tới một tiên nữ là Long cô nương.

Không bao lâu, trong gian nhà nhỏ đơn sơ truyền ra mùi thơm của sủi cảo, càng truyền ra tiếng cười của hai đứa bé.

Cách đó không xa, một bong bóng màu bạc lẳng lặng đứng nhìn, trên mặt của hắn đeo một mặt nạ hùng ưng màu vàng, bên cạnh hắn, còn có một nam tử áo đen anh khí bừng bừng.

“Hoàng huynh, thật sự không đi vào sao?” Mộ Dung Thánh Khuynh vội vàng mở miệng hỏi: “Chúng ta tìm lâu như vậy, cuối cùng cũng tìm được Noãn Noãn, huynh...”

“Nàng sống rất tốt, có lẽ không muốn gặp ta!” Nam nhân yếu ớt mở miệng, xoay người, hướng nơi xa mà đi.

Bước sang năm mới rồi!

84. Chương 85

Đã tự:

Editor: nhuandong

Mộ Dung Thánh Khuynh đuổi theo: “Hoàng huynh, làm sau huynh lại không có tự tin như vậy? Chẳng lẽ huynh đã thay đổi ước nguyện ban đầu đối với Noãn Noãn rồi sao?”

Nhìn trời cao, Mộ Dung Thánh Anh chậm rãi lắc đầu một cái: “Không. Ước nguyện ban đầu của ta vẫn không thay đổi, bất luận là Mộ Dung Thánh Anh hay là Kim Ứng, đều mơ ước nàng ở bên cạnh. Nhưng hiện tại không phải là lúc đó, đệ xem, mặc dù sắc trời bây giờ rất tốt, nhưng một màn âm u nơi xa kia sẽ tới rất nhanh, nếu như ta đoán không lầm, chẳng mấy chốc sẽ thay đổi!”

“Ý tứ của hoàng huynh là Hộ Long điện vẫn chưa từ bỏ ý định đối với vương triều Mộ Dung?” Mộ Dung Thánh Khuynh kinh sợ kêu lên.

“Vương triều Mộ Dung Long Kỳ vẫn muốn, hiện tại vẫn vậy, hắc sẽ không chết tâm, đừng quên phía cử hành đại hội Ngạo Long Quyết!” Mộ Dung Thánh Anh chậm rãi thở dài một cái: “Hiện tại Noãn Noãn có yên bình, ta tạm thời không thể cấp được, ta không muốn lại liên lụy Noãn Noãn!”

“Nhưng hoàng huynh người quên rồi sao? Long Noãn Noãn là cứu tinh của vương triều Mộ Dung chúng ta, chỉ nàng mới có thể cứu vương triều Mộ Dung thôi! Lần trước cũng thế, nếu nhưng không có nàng nghiên chế (nghiên cứu, chế tạo) vũ khí, làm sao có thể đánh bại lão Thất?” Mộ Dung Thánh Khuynh vội la lên.

“Chẳng lẽ đệ còn muốn ta lợi dụng Noãn Noãn nữa sao?” Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên quay đầu lại lạnh lùng hỏi.

Mộ Dung Thánh Khuynh ngăn ra: “Nhưng vậy làm sao lại là lợi dụng, chuyện này...”

“Ở trong mắt Noãn Noãn, đây chính là lợi dụng. Ta không muốn để cho nàng hiểu lầm! Chúng ta là hoàng tử hoàng tôn của vương triều Mộ Dung, cứu vớt vương triều Mộ Dung chúng ta, không hề liên quan đến Noãn Noãn. Thánh Nghiêng, nếu nhưng đệ thật vì ta và Noãn Noãn, vậy hãy theo ta, thề bảo vệ vương triều Mộ Dung, chờ một ngày chân chính sau cơn mưa kia, ta sẽ quay trở về mang Noãn Noãn rời đi, chân trời góc biển, tiêu dao khắp nơi!”

Mộ Dung Thánh Khuynh không nói, hình như bây giờ mới chính thức hiểu hoàng huynh của hắn nghĩ cái gì, hồi lâu sau, hắn cúi đầu mở miệng: “Hoàng huynh, huynh thật yêu thâm nàng!”

Mộ Dung Thánh Anh ngăn ra, một tay chậm chậm lấy mặt nạ Kim Ứng xuống, lộ ra gương mặt tuyệt mỹ, sau đó, bờ môi đẹp khê cong lên hai bên, nở ra một đóa hoa rực rỡ nhất trên thế giới, chói mắt nhất, nhưng lại có chút buồn bình, có chút ngây thơ: “Đến lúc đó, ta sẽ giống như vậy, tháo mặt nạ xuống ở trước mặt nàng, đây mới là hình ảnh ta muốn nghĩ!”

Mộ Dung Thánh Khuynh vươn tay, khê đập nhẹ trên bả vai của hắn: “Hoàng huynh, ta giúp huynh!”

Nụ cười trên mặt nam nhân càng rực rỡ hơn.

※

Đỉnh Ly Sơn, bên trong Hộ Long điện nguy nga tráng lệ huy hoàng, Long Kỳ một chưởng hung hăng vỗ lên ghế ngồi, đá kim cương hơn nghìn năm lập tức trở thành bột.

“Thánh Hoàng...” Phương Phiền và Long Cẩm đều khiếp sợ nhìn Long Kỳ. Bọn họ đi theo Long Kỳ lâu như vậy, chưa từng gặp qua hắn tức giận như vậy.

“Long Khê đâu?” Long Kỳ trầm giọng hỏi, trong con ngươi đỏ rực khó nén được tức giận trầm trọng.

Phương Phiền vội vàng đáp: “Điện hạ sau khi trở về một mực bế quan tu luyện Phi Long châu, chưa từng xuất quan!”

“Để cho hắn ra ngoài, chỉ bằng công phu mèo quào kia của hắn, cũng muốn bực ra Ngạo Long Quyết sao?” Long Kỳ vừa nghe, càng thêm tức giận, lạnh lùng đứng dậy, giơ tay lên thật cao, ống tay áo vàng chói rũ xuống hai bên người hắn: “Không ngờ Long Kỳ ta thông minh một đời hồ đồ nhất thời, lại bị nữ nhân kia lừa!”

Phượng Phiên và Long Cẩm liếc nhau một cái, không biết Thánh Hoàng có ý gì, nhưng vẫn nhanh chóng đi xin Long Khê xuất quan.

Một than hồng y uốn lượn mà đến, Long Khê dường như gầy đi rất nhiều, nhưng là càng gầy, ngũ quan càng cân xứng hơn, càng phong cách hơn, so với phong cách tuyệt mỹ tà mị trước kia, lại tăng thêm một phần thông minh.

Long Kỳ chậm rãi rũ tay xuống, đem tức giận từ từ áp chế xuống, lạnh lùng nhìn Long Khê

“Tham kiến phụ hoàng!” Long Khê quỳ xuống đầy hành lễ.

“Đứng lên đi!” Long Kỳ lạnh lùng nói, đột nhiên cười quỷ quyệt: “Chẳng lẽ ngươi không muốn biết hay nữ nhân kia thế nào sao?”

Long Khê chậm rãi ngẩng đầu, mắt sắc bình tĩnh nhìn Long Kỳ: “Phụ hoàng nếu như muốn nói cho Khê nhi, tự nhiên sẽ nói, nếu như không muốn nói, dù Khê nhi muốn biết, phụ hoàng cũng sẽ không nói!”

Long Kỳ chợt nâng lên hai mắt sắc bén nhìn chằm chằm Long Khê. Một bên, Phượng Phiên cùng Long Cẩm đều giật mình một cái, tất cả đều sử dụng ánh mắt nói cho Long Khê, hiện tại Thánh Hoàng đang giận dữ, bất luận kẻ nào chọc giận hắn, sợ rằng...

“Rất tốt, bản lãnh ngộ nghịch của con thật không nhỏ, nhưng bản lãnh khác không học được, hiện tại, cũng chỉ có cấp bậc Bạch Long Đế Hoàng, nếu như không phải Phượng Phiên và Long Cẩm, con...” Long Kỳ tức giận nói không ra lời. Người trong thiên hạ này đều cho rằng Long Khê điện hạ ngậm Hộ Long kim quang ra đời, nhưng không biết đây tất cả đều là Long Kỳ lừa gạt với người. Hắn vợ vết vô số thánh được trong thiên hạ, đem hết toàn lực bồi dưỡng Long Khê, chẳng qua cũng chỉ đạt tới cấp bậc Bạch Long Đế Hoàng, muốn đến Kim Long thiên tử, nhất định phải lấy được Ngạo Long Quyết. Cho tới nay, hắn cho là Ngạo Long Quyết được giấu ở trong Phi Long châu, nhưng không có nghĩ đến, thì ra vẫn luôn bị Dung Như Nhi mang ở trên người!

Long Khê cười khổ: “Phụ hoàng, Khê nhi chưa từng có cầu xin phụ hoàng nguy trang Khê nhi như thế, ngược lại, ở trong những ánh mắt sung bái của những người không biết kia, Khê nhi có thể cảm thấy không đất dung than. Bởi vì bản thân Khê nhi tồn tại là một lời nói dối!”

“Điện hạ, ngài đừng nói nữa... Thánh Hoàng sẽ tức giận đấy!” Long Cẩm nhanh chóng quỳ gối bên người Long Khê, hung hăng kéo hắn một cái, sau đó vội vàng cầu xin tha thứ: “Thánh Hoàng, điện hạ hắn còn nhỏ, không hiểu được thương yêu của Thánh Hoàng đối với hắn. Xin Thánh Hoàng bớt giận, thuộc hạ nhất định sẽ hết lòng dạy điện hạ...”

“Câm miệng!” Long Kỳ lạnh giọng quát: “Hai người các ngươi dạy hắn hai mươi năm còn chưa đủ sao? Hiện tại Hộ Long điện đến thời khắc sống chết, hắn cũng có thể học cách lớn lên rồi!”

Lời vừa nói ra này, Long Khê không hiểu, Phượng Phiên và Long Cẩm càng không hiểu, tất cả đều ngược mắt nhìn Long Kỳ.

“Các ngươi không cần biết, điều duy nhất cần phải làm, chính là chiêu cáo thiên hạ, trước khi Ngạo Long Quyết xuất thế, hiệu lệnh Hộ Long đường trong thiên hạ 15 tháng giêng tới nơi này tham gia Phi Long hội!” Long Kỳ lạnh lùng mở miệng: “Đến lúc đó, bốn tôn ở trên đại hội lập Long Khê là người nối nghiệp trong tương lai, Phượng Phiên, Long Cẩm, các ngươi nhớ, đến lúc đó, những người không phục bốn tôn, giết hết không tha!”

Phượng Phiên cùng Long Cẩm liếc nhau một cái, mặc dù trong lòng có nghi vấn, nhưng cũng không dám mở miệng hỏi, chỉ có thể quỳ trên đất lĩnh mệnh.

Long Khê cắn chặt môi không nói, Ngạo Long Quyết vẫn còn ở trong Phi Long châu, đến lúc đó không có Ngạo Long Quyết, làm thế nào để mở Phi Long hội? Rốt cuộc phụ hoàng hắn muốn làm gì?

Bên ngoài đại điện, Long Khê gọi Phượng Phiên cùng Long Cẩm lại, đem nghi vấn nói thẳng ra: “Hai vị thúc thúc, rõ ràng Ngạo Long Quyết chưa xuất hiện, tại sao phụ hoàng gấp gáp mở Phi Long Hội như vậy? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Phượng Phiên và Long Cẩm đều lắc đầu, chỉ là thở dài nói: “Điện hạ, người cứ nghe Thánh Hoàng đi, lần này Thánh Hoàng đi đến vương triều Mộ Dung, sau khi trở về tính tình liền đại biến, điện hạ vẫn nên coi chừng thì tốt hơn!”

“Vương triều Mộ Dung?” Long Khê trầm mặc, chẳng lẽ xảy ra chuyện hán không biết?

Một khi Hộ Long điện phát ra thư mời Phi Long hội, người trong thiên hạ cũng biết Ngạo Long Quyết gặp chuyện không may, rồi rít tiến về phía Hộ Long điện. Cùng lúc đó, trên giang hồ ríu rít đồn đại, Đế Hoàng kế nhiệm tiếp theo, là được tuyển ra giữa Long Khê và Kim Ứng, còn có người đồn đại, thật ra thì Thánh Hoàng kế nhiệm, Ngạo Long Quyết đã chọn lựa, là một nữ nhân, trong khoảng thời gian ngắn, giang hồ rung chuyển, quốc gia bất an.

※

Trong Tổ Tâm cung của vương triều Mộ Dung, Như phi ngồi ngay ngắn ở trước bàn, một cây kim một kim một sợi chỉ khâu áo bông.

“Mẫu hậu, người lại đang bận rộn, hài nhi có y phục, mặc hay không mặc đều không xong!” Mộ Dung Thánh Anh sải bước đi vào, trên mặt gượng cười.

“Tìm được Noãn Noãn rồi sao?” Ngậm chỉ ở trong miệng, cắn đứt Như phi nhẹ giọng hỏi.

Mộ Dung Thánh Anh dừng lại, gật đầu một cái.

“Vậy làm sao lại không mang nàng trở lại? Nàng không tha thứ cho con sao?” Như phi không hiểu hỏi.

“Không phải, hài nhi chỉ đứng ở xa xa nhìn, cũng không tiến lên!” Mộ Dung Thánh Anh nhỏ giọng nói, mắt sắc chán nản.

“Tại sao?” Như phi càng thêm không hiểu.

“Thiên hạ này chưa định, lão Thất vẫn còn ở biên cảnh nhìn vào, hôm nay lại nhận thêm tin tức, Hộ Long điện phát thư mời thiên hạ, Phi Long hội được cử hành vào 15 tháng giêng, đến lúc đó không tránh được một phen chém giết, vương triều Mộ Dung tràn ngập nguy cơ, hài nhi...”

Như phi nhẹ giọng cười nói: “Thì ra là con sợ Noãn Noãn hiểu lầm, cho là con đang lợi dụng nàng đúng không?”

Mộ Dung Thánh Anh gật đầu một cái: “Hài nhi sẽ bảo vệ vương triều Mộ Dung, chờ mọi chuyện đều đã định, hài nhi tự nhiên sẽ đi đón Noãn Noãn về!”

Như phi gật đầu một cái: “Cũng khó tránh khỏi con sẽ có ý nghĩ như vậy, thôi, mẫu hậu tùy con, chỉ là Phi Long hội này, con không nên đi, Long Kỳ đang phô trương thanh thế, không biết lại đang có chủ ý gì!”

Mộ Dung Thánh Anh lắc đầu một cái: “Không, hài nhi phải đi, Phi Long hội là đại hội của người trong thiên hạ, Long Kỳ là Thánh Hoàng đã trăm năm, nếu Ngạo Long Quyết xuất hiện, tìm Thánh Hoàng kế nhiệm, hài nhi đương nhiên phải đi. Nếu hài nhi làm Thánh Hoàng, chẳng những vương triều Mộ Dung có thể bình yên vô sự, ngay cả thiên hạ cũng sẽ thái bình!”

Như phi cười lạnh: “Hài nhi, con nghĩ quá đơn giản rồi, Long Kỳ tuyệt đối sẽ không chấp tay đem ngôi vị Thánh Hoàng tặng cho người khác, hán làm như vậy, là muốn diệt trừ người có thể uy hiếp đến chỗ ngồi của hán, có thể để cho hán sớm một chút thống nhất thiên hạ thôi!”

Mộ Dung Thánh Anh hồ nghi nói: “Người trong thiên hạ nhiều như vậy, chỉ bằng một mình hán làm sao có thể diệt trừ? Lại nói thánh vật Ngạo Long Quyết của Hộ Long Điện cũng không có thể chi phối, hán làm sao có thể...”

“Hài nhi, ta nói đến mức như vậy, ta hiểu rõ không thuyết phục được con, cũng được cũng được, mấy chục năm này một phen nghiệp chướng, cuối cùng cũng phải giải quyết, người cứ an tâm đi đi!” Như phi thở dài, không khuyên Mộ Dung Thánh Anh nữa, giũ áo, vui mừng nói: “Con tới thử cái áo này một chút xem, xem có thích hợp không! Đã nhiều năm như vậy, mẫu hậu không thể vì con làm cái gì, dù là một bộ y phục cũng không có...”

“Mẫu hậu, người nói cái gì đó, hài nhi lúc nào thì trách người chứ!” Mộ Dung Thánh Anh cao hứng hưng phấn mặc quần áo, vui mừng nói: “Mẫu hậu người xem, lớn nhỏ đều thích hợp, đường may cũng tinh tế, tay nghề của mẫu hậu không hề kém với may cắt trong cung!”

Như phi hòa ái cười cười: “Con thích là tốt rồi, cũng coi như không phí tâm ý của mẫu hậu!”

Mộ Dung Thánh Anh gật đầu một cái, lập tức giống như một đứa bé nói: “Mẫu hậu, hài nhi phải đi cho Thánh Nghiêng nhìn, khẳng định hẳn đồ kỳ muốn chết!”

Nhìn bóng lưng hưng phấn của nam nhân, Như phi yếu ớt thở dài, vươn bàn tay trắng nõn ra, khẽ vuốt ngực, nhỏ giọng thở dài nói: “Ngạo Long Quyết a Ngạo Long Quyết. độc đã vào lục phủ ngũ tạng ta, đã không thể không chế được người, đến lúc phải tìm chủ nhân mới cho người rồi. Mặc dù hai mươi năm trước không thích ứng người, nhưng đây cũng là vận bất đắc dĩ, người cũng không nên trách ta!”

Như phi nói xong, yếu ớt ngược mắt, nhìn bên trong Tổ Tâm cung, ngây ngẩn thật lâu.

Tháng giêng, khi Noãn Noãn ngược mắt, thể nhưng phát hiện mình bất tri bất giác mình đã tới núi Tế Thiên, nhìn đỉnh núi cao vút trong mây, Noãn Noãn nhíu mày, đang muốn xoay người rời đi, chỉ thấy từ ven đường lao ra một bóng người, thấy Noãn Noãn, lập tức lớn tiếng kêu lên: “Nhanh đi bẩm báo đại đương gia, Long cô nương trở lại!”

Noãn Noãn sững sờ, không nghĩ tại sao tên lâu la này lại nhận ra mình, chỉ thấy khe núi nơi xa lập tức lao ra bốn người, chính là Vân Vụ Phong Tễ Lôi Đình, lẽ mà lẽ mề ở phía sau, nửa thúc giục nửa đến gần, chính là Vân Ế. Bốn người xếp thành một hàng, lục y như ẩn như hiện, tử y thần bí, bạch y thanh cao, mặc y cao quý, thời gian tốt đẹp đã qua lập tức ủa về trong đầu.

“Noãn Noãn, nàng đã trở lại!” Vân Vụ dẫn đầu xông lên nắm lấy tay Noãn Noãn, giống như chỉ sợ Noãn Noãn chạy mất, tiện tay đỡ tay nải trên người Noãn Noãn, ném cho Phong Tễ, lúc này mới có dáng vẻ yên tâm, buông Noãn Noãn ra.

Noãn Noãn cười một tiếng, quả nhiên là Vân Vụ keo kiệt logic, cô sẽ vì tay nải mà lưu lại sao? Nhưng... Noãn Noãn cười cười, lần đầu tiên, cô cũng muốn keo kiệt một lần.

“Cái người nữ nhân này, có biết chúng ta ở chỗ này đợi nàng bao lâu rồi không? Thời tiết lạnh như vậy...” Lôi Đình tính khí vẫn hỏa bạo như cũ, nhưng rất nhanh bị Vân Vụ kéo ra.

“Đã đến như vậy, tại sao còn muốn làm bộ rời khỏi, chứ giả bộ, vào đi thôi!” Cặp mắt Phong Tễ sáng ngời, lập tức có thể thấy rõ ý định Noãn Noãn.

“Ta còn có một quyển sách thuốc bí mật không truyền, nàng có muốn nhìn hay không?” Vân Ế buồn bực cả ngày, rốt cuộc hì hà hì hục mở miệng, vừa mở liền không ngừng được: “Có phải nàng không muốn nhìn không, không muốn nhìn, ta không thể không cho người nhìn, kiên cường bắt khuất dây dưa cũng không ngon, lại nói đây chính là gia truyền chi bảo của Vân gia chúng ta, chỉ có thể để cho nương tử ta nhìn. A a a, nói như vậy, không thể để cho nàng xem, thôi thôi, coi như ta chưa nói gì!”

Noãn Noãn cười một tiếng, ngoái đầu lại nhìn ba vị một cái, ba vị này lập tức có vẻ mặt táo bón, nháy mắt về phía Noãn Noãn: “Nàng chấp nhận đi chấp nhận đi, lão đại đi, quản khổ gió gì hẳn chứ, hẳn lại khôi phục cảm rằm ban đầu!”

Ba người nói xong, hình như đột nhiên ý thức được cái gì, liếc mắt nhìn nhau, lại lo lắng nhìn Noãn Noãn một cái.

Noãn Noãn cười cười, tiến lên một bước, lập tức khiến Vân Ế ngậm miệng lại: “Sách đang ở đâu? Mau đem tới, không phải bảo vật gia truyền sao? Vậy tôi lại ngu hay sao mà không nhìn chứ!”

Vân Ế che ngực, chính là không chịu lấy ra, hay người nắm kéo, từ từ đi vào trong núi.

Sau lưng, ba người liếc nhìn nhau, Vân Vụ mở miệng trước tiên: “Xem ra Noãn Noãn muốn lão đại của chúng ta rồi, không phải như vậy sẽ không tới nơi này!”

“Đúng vậy, đúng vậy, đáng tiếc lão đại không ở nơi này!” Lôi Đình thở dài.

“Người ngu hết biết, lão đại ở chỗ này, Noãn Noãn sẽ không tới, chúng ta có thể gọi lão đại torwr về!” Phong Tề hả hê chen lời.

“Ý kiến hay!” Ba người hô to, chia nhau ra đi hành động.

85. Chương 86: Không Có Dũng Khí

Editor: nhuandong

Đã tự:

Hoàn cảnh quen thuộc, không khí quen thuộc, tất cả đều quen thuộc, nhưng không có người quen thuộc kia! Noãn Noãn khoác áo choàng lông cáo, chậm rãi đi tới đỉnh núi Kim Ưng, nhìn bốn phía, không kìm nén được cảm thán.

Đi dọc theo đỉnh núi, đứng lên tảng đá trước kia, đột nhiên phát hiện sơn động phía dưới. Hiện tại thương thế trên người cô đã hoàn toàn khỏi, có đầy đủ năng lực đi xem một cái, vì vậy hưng phấn tinh thần thi triển khinh công, hướng vách núi.

Sơn động ẩn nấp ở bên trong, cửa động cũng không có nơi đặt chân, chỉ có thể tính toán cự ly, đến lúc đó dựa đà, mới có thể đi vào, cũng không dễ dàng.

Noãn Noãn tiến vào, ở cửa động phát hiện một khối đá kê nhô ra, miễn cưỡng có thể làm điểm dừng chân, xem ra giống như là dấu vết Kim Ưng thường ra vào lưu lại.

Đốt cây đuốc trong sơn động, nhìn đêm giường trên đất, tổng đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh Kim Ưng vừa gọi lão bà vừa vì cô trải giường chiếu, nội tâm tràn đầy phiền muộn.

Mộ Dung Thánh Anh chính là Kim Ưng, cô nên sớm nghĩ tới, hai người kia có nhiều điểm giống nhau, chỉ là cô không thể tin được mà thôi.

Mộ Dung Thánh Anh lợi dụng cô, cho nên cô thà không tin Kim Ưng cũng lợi dụng cô, nhưng đến cuối cùng... Lạnh lẽo xoay người, Noãn Noãn nhanh chóng thu liễm lại tâm tình của mình, cô tuyệt đối không cho phép mình như vậy, chẳng lẽ nam nhân thua thiệt còn ăn chưa đủ sao? Hiện tại cô hoàn toàn tự do, đây không phải là điều cô luôn luôn muốn có được hay sao? Nhưng tại sao lại nhận lấy mệnh mang như thế này?

Thi triển khinh công đi lên đỉnh núi, Noãn Noãn không chào hỏi bất kỳ kẻ nào, chỉ để lại một phong thư trong sơn động, sau đó một mình rời đi.

Cô muốn có khoảng cách với Kim Ưng, Mộ Dung Thánh Anh, phải xa người đàn ông này, lần nữa bắt đầu.

Ra khỏi núi Thiên Tế, là ngược phương hướng Đô thành, Noãn Noãn làm việc nghĩa không chùn bước lựa chọn phương hướng ngược lại.

“Không muốn nghe một chút chuyện xưa của ta sao?” Sau lưng vang lên một giọng nói của nữ nhân, Noãn Noãn nghi ngờ ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy nữ tử tuyệt sắc một thân tuyết trắng đứng ngạo nghễ trong gió, cặp mắt nghiêng nước nghiêng thành tràn đầy ý cười: “Ta đợi nàng ở nơi này hai ngày, quả nhiên nàng tới, đã đến như vậy rồi, vậy đã nói rõ chúng ta hữu duyên. Hôm nay gió lạnh lớn, không bằng nghỉ chân một chút, nghe một chút chuyện xưa không?”

“Như phi nương nương...” Noãn Noãn cúi đầu mở miệng, không ngờ ở nơi này lại nhìn thấy bà, không nhận được đảo mắt nhìn xung quanh.

“Yên tâm, hẳn không có!” Nụ cười trên khóe môi Như phi càng sâu hơn.

Sắc mặt Noãn Noãn đột nhiên đỏ lên, nghĩ một đằng nói một nẻo: “Tôi không có tìm người, chỉ tò mò sang người một mình xuất cung thôi!”

Như phi ha ha cười khê: “Trước khi vào cung, ta đều một mình đi lại trên giang hồ, vào cung rồi, ngược lại trở nên yếu ớt hơn nhiều!” Cô nói xong, sắc mặt khê biến hơi tránh bạch, không nhận được lấy tay đặt lên ngực.

Noãn Noãn sững sờ, lập tức ý thức được cái gì, nhanh chóng phi từ trên than ngựa xuống, tiến lên một bước bắt được cánh tay của bà, mạch tượng lung tung làm cho cô sững sờ: “Làm sao lại...”

“Mạch tượng tại sao lại quái dị như vậy? Đó là do Thốn Tương Tư đã xâm nhập lục phủ ngũ tạng, không thể cứu được? Như phi nhẹ nhàng cười cười.

“Không thể nào, độc của người không phải đã được giải rồi hay sao? Làm sao sẽ...” Noãn Noãn không tin, nếu như không được giải, tại sao Như phi lại có thể tỉnh lại!

“Thốn Tương Tư có hai tầng độc tính, một tầng khiến người không thể nói, không thể động, chỉ có thể dựa vào cây hoa Mạn Châu Sa để duy trì sinh mạng, tầng thứ hai sau khi giải được tầng thứ nhất, nó sẽ làm cho võ công của người bị ngưng lại, nếu như mạnh mẽ vận công, tất nhiên sẽ độc xâm phế phủ. Vì bức lui Long Kỳ, ta khởi động Ngạo Long Quyết trong cơ thể, cho nên...” Như phi nhẹ nhàng cười cười: “Năm đó, ta rất hài lòng về nghiên cứu cứu của mình, cho là độc được thiên hạ độc nhả, nhưng không nghĩ tới, ta cũng lần đầu tiên nhận được nỗi khổ của người!”

“Thốn Tương Tư này là do người nghiên chế?” Noãn Noãn lần nữa sững sờ kinh hãi.

Như phi gạt đầu một cái: “Vẫn là câu nói kia, muốn nghe chuyện xưa sao? Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện đi, vì chuyện xưa rất dài!”

Noãn Noãn gạt đầu một cái, nâng đỡ lấy Như phi, từng bước từng bước hướng thị trấn gần nhất.

Trong tử điểm sạch sẽ nhất thành, Như phi đứng ở cửa sổ, nhìn mai nở rộ trong gió lạnh, không kìm nén được nói đến những chuyện xưa cũ.

“Thiên hạ có năm quốc gia, Mộ Dung, Trọng Lâu, Đại Yển, Si Mị và Nam Hoàn, ngàn năm trước thật ta chỉ là một quốc gia, gọi là Trung Quốc. Quốc quân Trung Quốc, tương truyền là Hộ Long đại tướng quân trên trời bị giáng chức hạ phàm, Trung Quốc sau trăm năm bị chia thành năm nước, từ đó, năm nước không ngừng tranh đấu, muốn thống nhất thiên hạ. Sau đó quốc quân của năm nước trong cùng một lúc có một giấc mơ, năm mơ thấy Hộ Long đại tướng quân cỡi Kim Long hạ phàm. Từ đó, Kim Long thiên tử liền trở thành một đại danh từ thống nhất của thiên tử năm nước. Cũng trong lúc đó, Hộ Long điện nổi lên, lúc ấy Thánh Hoàng của Hộ Long điện có một loại võ công tuyệt thế, gọi là Ngạo Long Quyết. Khi ra tay, Kim Long biến ảo, vì vậy người của năm nước rớt rít quỳ xuống cúng bái, cho là Hộ Long điện chính là người chính nghĩa Hộ Long tướng quân nhờ vả duy trì năm nước.

“Hộ Long điện tự tồn tại, đúng là giải quyết rất nhiều phân tranh của năm nước, hẳn tồn tại phụ thuộc vào năm nước. Nhưng Thánh Hoàng nhậm chức không can tâm làm người chính nghĩa nữa, mà muốn thống nhất thiên hạ, vì vậy từ hai trăm năm trước, liền khẩn trương thiết lập Hộ Long đường, đặt người của Hộ Long điện trà trộn vào năm nước. Chỉ là quốc quân của năm nước rất nhanh cảm thấy được, cho nên khắp nơi chèn ép Hộ Long đường, Thánh Hoàng nhậm chức đã tâm bưng bưng không thực hiện được, liền cười hặc về tây!”

“Thế nhưng những chuyện đó có quan hệ gì với Như phi nương nương?” Noãn Noãn không kiềm chế được hỏi.

“Bởi vì người đời đều bị Thánh Hoàng đương nhiệm lừa, dưới gầm trời này, căn bản cũng không phải là người Hộ Long đại tướng quân báo mộng nói đến. Thánh Hoàng đời thứ nhất chính là một vu nữ tới từ Tây Vực, nàng tinh thông độc thuật, ở trong một đêm, phái người tới năm nước đồng thời hạ độc năm quốc quân, để cho bọn họ sinh ra ảo giác, cho là mình nằm mơ, rùm beng thông báo chính mình là sứ giả của Hộ Long đại tướng quân, không cần tốn nhiều sức, liền lấy được địa vị tôn quý nhất trên đời này. Chỉ vì người vu nữ này sợ người vạch trần thân phận của nàng, cho nên nàng cho người giả trang Thánh Hoàng, cũng chính là từ khi thay mặt, tung tin đồn người tiếp nhận Thánh Hoàng do Ngạo Long Quyết chọn, cho nên người trong thiên hạ năm nước liều mạng tu luyện võ côn Ngạo Long Quyết, cố gắng muốn trở thành Kim Long thiên tử, trở thành Thánh Hoàng, trở thành người cao quý nhất trên đời này! Nhưng là bọn hân

không biết, thật ra thì những người tiếp nhận ngôi vị Thánh Hoàng đều do một nữ nhân tương thông với linh hồn của vu nữ, ví dụ như ta!”

“Như phi nương nương?” Noãn Noãn kinh sợ.

“Không sai, ta chính là Thánh Hoàng, Ngạo Long Quyết đang ở trong cơ thể ta, nhưng ta cũng giống như những Thánh Hoàng trước, tìm một nam nhân che giấu, đó chính là Long Kỳ!” Như phi yếu ớt thở dài một cái: “Võ công của Long Kỳ là do ta dạy, nguyên tưởng rằng ta sẽ cùng hắn đầu bạc răng long, nhưng sau đó, ta phát hiện ra Long Kỳ và thân tỷ tỷ của ta Ngọc Diện hồ ly Dung Yên Nhi quan hệ mập mờ, vì vậy trong cơn tức giận rời nhà trốn đi. Cũng chính lúc đó, ta gặp được Mộ Dung Minh Nguyệt, vốn định true chộc hắn một chút thôi, nhưng không nghĩ đến mê muội hắn, vì hắn, thậm chí bỏ qua thân phận của Thánh Hoàng, cam nguyện vào cung làm một phi tần!” Dung Như Nhi nói tới chỗ này, như nghĩ tới thời gian tươi đẹp đã từng trải qua, ánh mắt nhất thời trở nên dịu dàng.

“Nhưng Long Kỳ không bỏ qua dễ dàng cho ta như vậy, hắn thừa dịp ta và Minh Nguyệt có mâu thuẫn, bắt Minh Nguyệt đi, giả trang là hắn cùng với Dung Yên Nhi, hạ Thốn Tương Tư với ta, hơn nữa dung Thánh Anh uy hiếp ta!” Dung Như Nhi thở dài: “Ta thật sự không phải là một mẫu thân tốt, nếu như năm đó ta có thể độc ác hơn với Long Kỳ, cũng sẽ không hại Thánh Anh nhiều năm như vậy!”

Noãn Noãn nhỏ giọng nói: “Vậy người là mẫu thân của Long Khê và Thánh Anh? Long Khê và Thánh Anh là....”

“Là huynh đệ cùng mẹ khác cha!” Dung Như Nhi bắt đầu dĩ cười khổ nói.

Noãn Noãn há hốc mồm, cuối cùng vẫn không nói gì.

“Hiện tại độc đã vào phế phủ của ta, đã nhận báo ứng!” Như phi yếu ớt cười nói: “Chỉ là Long Kỳ cũng sẽ không từ bỏ ý đồ, hắn đã tâm bình bực, hắn lại càng hận vương triều Mộ Dung hơn, cho nên, hắn sẽ không bỏ qua Thánh Anh! Ngày mười năm tháng giêng này, hắn phát thiệp mời Phi Long hội, muốn mời Hộ Long đường và quốc quân năm nước tham gia Phi Long hội, sợ rằng có lòng bất chính!”

Noãn Noãn ôm lấy hai cánh tay, tiếp tục nghe.

“Thánh Anh tuyệt đối không phải là đối thủ Long Kỳ, mà thời gian của ta không còn nhiều. Thật ra thì Minh Nguyệt nói người là cứu tinh của vương triều Mộ Dung là có căn cứ, người chính là người có số mệnh Hàng Long Hồ Phục hai mươi năm trước ta muốn tìm, cũng chính là người có thể khống chế Ngạo Long Quyết!” Như phi ngược mắt nhìn Noãn Noãn.

Noãn Noãn cười khổ: “Cho nên Mộ Dung Thánh Anh mới có thể nắm chặt tôi không chịu thả?”

Như phi sững sờ: “Người hiểu lầm!”

“Tôi không hiểu lầm, người ngàn dặm xa xôi ở trong núi chờ tôi hai ngày, không phải là nói tôi là người duy nhất có thể giúp vương triều Mộ Dung, muốn truyền Ngạo Long Quyết cho tôi?” Noãn Noãn hỏi ngược lại.

Như phi dừng lại: “Đúng, nhưng là...”

“Tôi sẽ không tiếp nhận!” Noãn Noãn cười lạnh: “Hiện tại tôi vất vả lắm mới được tự do, có thể có cuộc sống của mình, tại sao lại muốn tôi dây dưa trong đó? Ai làm Thánh Hoàng, người nào là chủ thiên hạ, tôi đều không quan tâm, tôi chỉ nghĩ tới cuộc sống của tôi!”

Như phi tràn đầy kinh ngạc: “Chẳng lẽ người không muốn giúp Thánh Anh sao?”

“Tôi là cái gì mà phải giúp anh ta?” Noãn Noãn hừ lạnh một tiếng: “Anh ta lợi dụng tôi trước, sau đó lại tiếp tục lợi dụng tôi, làm chuyện sai lại giống như con rùa đen rứt cổ, ngay cả mặt mũi cũng không lộ, rất rõ ràng hiện tại nguy cơ của vương triều Mộ Dung tạm thời giả trừ, anh ta không muốn nhìn tôi nữa, tôi còn cần gì mặt dày mày dạn dán vào để cho anh ta lợi dụng?”

Noãn Noãn giận dữ đứng dậy: “Cám ơn người Như phi nương nương, chuyện xưa của người rất đặc sắc, tôi nghe xong rồi, muốn đi, người cũng không cần tiễn!”

Noãn Noãn nói xong, trực tiếp muốn rời khỏi.

“Hắn không phải là không muốn nhìn ngươi nữa, mà là không dám gặp ngươi!” Như phi đột nhiên đứng dậy gấp giọng nói: “Nếu như Dung Yên Nhi không phơi bày thân phận của hắn, có lẽ hiện tại hắn đã sớm đeo mặt nạ, giả trong Kim Ưng mặt dày mày dạn nương nhờ bên cạnh ngươi rồi. Nhưng hiện tại, thân phận Kim Ưng của hắn đã trở thành một luồng gió, một đám mây, cũng không có chút ý nghĩa gì. Lại xuất hiện trước mặt ngươi, chỉ còn sự nực cười! Thánh Anh hẳn bởi vì chuyện tình Dung Yên Nhi, rất tự ti, nhất là ở trước mặt nữ nhân hắn yêu, càng thêm tự ti! Hiện tại, sắp tới Phi Long hội sắp tới, vương triều Mộ Dung tràn ngập nguy cơ, hắn không dám tới tìm ngươi, sợ ngươi sẽ hiểu lầm hắn, cho là hắn vẫn lợi dụng ngươi! Thật ra thì ngươi không biết, những địa phương ngươi đã từng đi qua, hắn cũng yên lặng đi qua, bất luận là ngươi ở nhà nông cùng bọn nhỏ bắn pháo, ăn sủi cỏ, hay là đi tới đỉnh núi Kim Ưng, hắn đều biết, thậm chí hiện tại, có lẽ hắn cũng đang núp ở một ngõ ngách nào đó, âm thầm nhìn chăm chú chúng ta. Nhưng mà khi tất cả mọi chuyện chưa hoàn toàn kết thúc, hắn không có dũng khí ra ngoài gặp ngươi!”

Noãn Noãn dừng bước lại, nhẹ nhàng cười lạnh, nhưng vẫn nhắc chân rời đi.

Mộ Dung Thánh Anh không có dung khí, cô càng không có dung khí. Có lẽ, cả hai người đều thiếu dung khí, đoạn tình này, cuối cùng cũng sẽ theo gió mà trôi trôi!

Như phi kinh ngạc nhìn bóng lưng nữ tử đi xa, đột nhiên nhiệt hỏa công tâm, bà lão đảo, chậm rãi ngồi xuống, chau mày.

Bà tuyệt đối không nghĩ tới Noãn Noãn sẽ cự tuyệt, nàng rõ ràng yêu Thánh Anh như vậy, tại sao lại lùi bước? Không có Long Noãn Noãn, vương triều Mộ Dung sẽ làm như thế nào?

Trước cửa xuất hiện một bóng dáng trắng như tuyết của nam tử, hắn nhìn Như phi cực khổ, đột nhiên tiến lên: “Mẫu hậu, thân thể của người như thế, tại sao không nói cho hài nhi?”

Như phi ngược mắt cười khê: “Quả nhiên con cái gì cũng đều nghe được, nếu nghe được, tại sao không xuất hiện?”

Mộ Dung Thánh Anh cười khổ: “Mẫu hậu không phải đã nói rất rõ ràng rồi sao? Mẫu hậu nên hiểu tâm tình hài nhi! Huống chi đây chính là chuyện tình của vương triều Mộ Dung chúng ta, chúng ta không cần liên lụy Noãn Noãn!”

“Không phải liên lụy nàng, nàng ra đời đã nhất định phải gánh vác trách nhiệm này, tại sao có thể phát tay mặc kệ?” Như phi càng nói càng kích động.

“Người nói như vậy, Noãn Noãn sẽ càng không quản, trong lòng của nàng ấy không có trách nhiệm. Nếu như có, nàng cũng sẽ không giúp ta, mang theo đội kinh kỳ của Long Chiêu An trốn đi! Nàng là một người thẳng thắn, cũng là một người nhất gan, cho nên con không thể để cho nàng thất vọng, không thể cho nàng hạnh phúc như trước, con không thể đi tìm nàng! Mẫu hậu, chuyện của chúng ta chúng ta tự giải quyết, dù là lần này không chạy khỏi, cũng là ý trời!”

Như phi vươn tay ra, dịu dàng vuốt vãn ế nam nhân: “Con làm sao không phải? Là mẫu hậu hại con!”

Mộ Dung Thánh Anh lắc đầu một cái: “Mẫu hậu đừng nói... Người đói bụng không, con đi gọi giúp người chút thức ăn, ăn xong chúng ta trở về!”

Nam nhân sải bước rời đi, bóng lưng mặc dù hiu quạnh nhưng cũng là kiên cường.

※

Ngày mười lăm tháng giêng, Phi Long hội đúng thwoif gian cử hành ở Hộ Long điện. Một ngày kia, ở chân núi Hộ Long Điện, khắp nơi đều có thể thấy người luyện võ đi bộ lên núi, vui mừng bừng bừng. Dù sao Ngạo Long Quyết năm mươi năm mới xuất hiện, con người khi còn sống nhiều nhất cũng thấy được hai lần, mặc dù không có cơ hội lên ngôi chỗ ngồi tôn quý nhất, nhưng cũng có thể chiêm ngưỡng tôn dung của Thánh Hoàng, cũng là một loại quang vinh.

Sau núi Hộ Long điện, Long Kỳ trong tay nắm Phi Long châu phát ra dị quang, trên mặt vẻ tình thế bất buộc

“Thánh Hoàng, đã an bài tốt hết cả, thiên la địa võng, không thuận theo người, một cũng không đi được!” Tứ đại đường chủ cũng nhau báo lại.

“Được, rất tốt! Các người đi xuống đi, Phượng Phiên và Long Cẩm lưu lại!” Long Kỳ lạnh lùng nói.

“Dạ!” Bốn người lui ra, chỉ còn lại Phượng Phiên và Long Cẩm.

“Thánh Hoàng có gì phân phó?” Phượng Phiên và Long Cẩm cùng nhau mở miệng.

“Nếu như Như Nhi còn sống, các người thần phục nàng hay thần phục bốn tôn?” Long Kỳ lạnh lùng xoay người, âm dương quái khí hỏi.

86. Chương 87: Chúng Ta Bỏ Trốn Đi

Editor: nhuandong

Đã tự:

Phượng Phiên và Long Cẩm liếc nhau một cái, vẻ mặt sững sờ kinh hãi: “Thánh Hoàng có ý tứ là...”

“Bốn tôn nói rất rõ ràng, chẳng lẽ muốn bốn tôn lặp lại lần thứ hai sao?” Long Kỳ chấp hai tay ra sau lưng, ngẩng mày nhìn quanh Ly Sơn: “Vừa rồi các người cũng đã nghe thấy, bốn tôn ở nơi này bày thiên la địa võng, chính vì đảm bảo ngôi vị Thánh Hoàng ở trong tay bốn tôn!”

Phượng Phiên và Long Cẩm mắt sắc run lên, tự nhiên ý nghĩ của Long Kỳ, lập tức song song quỳ xuống đất nói: “Thuộc hạ thề thần phục Thánh Hoàng!”

“Thật sao?” Long Kỳ cười lạnh: “Vậy thì tốt, bốn tôn cũng làm sáng tỏ cho các người biết, Dung Như Nhi không chết, năm đó nàng phản bội bốn tôn, tái giá là Như phi của Mộ Dung Minh Nguyệt, hiện tại Ngạo Long Quyết ở trong tay của nàng, sẽ trở thành kẻ địch lớn nhất của bốn tôn!”

Phượng Phiên và Long Cẩm sững sờ kinh hãi không khép được miệng, hồi lâu, bọn họ mới phản ứng được, vô ý thức lặp lại lời nói của Long Kỳ: “Phu nhân phản bội Thánh Hoàng?”

“Bốn tôn biết, phu nhân có công ơn nuôi dưỡng đối với các người, võ công cũng là do nàng dạy, nhưng danh hiệu tả hữu hộ pháp nổi danh như sấm của Phượng Phiên và Long Cẩm là bốn tôn cho các người. Mấy chục năm qua, bốn tôn đối xử với các người không tệ, danh lợi tiền bạc, các người muốn bốn tôn đều cho các người, hiện giờ các người đã quyết định thần phục bốn tôn, bốn tôn cũng sẽ cam đoan, sau Phi Long hội, các người sẽ lấy được nhiều hơn so với tưởng tượng của các người nhiều!” Long Kỳ âm hiểm cười.

Phượng Phiên và Long Cẩm liếc nhau một cái, đều nhỏ giọng nói một tiếng: “Vâng, Thánh Hoàng!”

“Đứng lên đi Việc của các người, hôm nay có rất nhiều khách, bọn họ cần phải đối xử thật tốt!” Long Kỳ ngẩng đầu cười ha ha, hai tay chấp lưng hả hê rời đi!

Long Cẩm nhìn Phượng Phiên một cái, chậm rãi đứng dậy, mày rậm khóa chặt.

“Không ngờ phu nhân người còn sống!” Phượng Phiên yếu ớt mở miệng.

Long Cẩm cũng thở dài: “Ngày đó phu nhân rời đi, ta cùng người xuống núi ba năm tìm kiếm đều không có kết quả, sau đó Thánh Hoàng nói phu nhân đã đi về cõi tiên, ta và người đều tin là thật, dung hết tâm lực chăm sóc điện hạ, để báo đáp ân dưỡng dục cùng ân truyền thụ võ công của phu nhân, nhưng không có nghĩ đến ngày hôm nay lại trở thành kẻ địch của phu nhân!”

Phượng Phiên chuyển mắt nhìn Long Cẩm: “Trong lòng người có phải hay không còn ôm hận Thánh Hoàng căm oán người bề quan?”

Long Cẩm sững sờ: “Người nói cái gì? Người có ý tứ gì?”

Phượng Phiên cười lạnh: “Không phải sao? Lần trước nếu như không phải là điện hạ cầu cạnh, có khi hiện tại người vẫn còn đóng cửa suy nghĩ. Không phải bây giờ vừa đúng lúc tỏ rõ cõi lòng với phu nhân hay sao?”

“Phượng Phiên, người điên rồi? Đến tột cùng phu nhân muốn làm cái gì, chúng ta cũng không biết, huống chi hôm nay là ngày điện hạ thừa kế ngôi vị Thánh Hoàng, điện hạ là cho hai chúng ta chăm sóc từ nhỏ đến lớn, vừa làm mẹ vừa làm cha, người cho là ta muốn phản bội điện hạ hay sao?” Long Cẩm lạnh lùng mở miệng.

“Thật sao? Nếu như chỉ là tranh đấu giữa phu nhân và Thánh Hoàng thì sao?” Phượng Phiên cười lạnh.

Phượng Phiên tiến lên, nhẹ nhàng vươn tay vỗ bả vai Long Cẩm: “Ta với người đều có suy nghĩ giống nhau, Long Cẩm!”

Long Cẩm ngăn ra, cười khổ: “Thật sao?”

“Ta thừa nhận về vấn đề của điện hạ có khác với người, nhưng mà ta lại có tâm tình giống người, phu nhân, điện hạ, là hai người quan trọng nhất trong cuộc đời chúng ta, ai cũng không quan trọng bằng hai người bọn họ. Nhưng nếu nhất định phải chọn một trong hai người, Long Cẩm, ta hi vọng người cùng đứng ở bên điện hạ với ta, bởi vì là lập trường ban đầu của chúng ta, cũng là chức trách của hộ pháp Hộ Long điện của chúng ta!” Lời của Phượng Phiên đầy đủ trọng điểm.

Long Cẩm hơi trầm ngâm, gật đầu một cái: “Yên tâm!”

Sau một phút đồng hồ, từ sau vách núi đi ra một bóng dáng màu đỏ, chỉ thấy mái tóc dài màu bạc của hắn tung bay trong gió, trông mất màu đỏ yêu dị tràn đầy mệnh mang.

※

Ly Sơn trăm ngàn năm qua đều được phong là thánh địa, nghe nói nhiều Thánh Hoàng đảm nhiệm không phải là chết, mà là thành tiên. Hơn nữa trên núi cả rừng sương trắng lượn lờ, càng tăng thêm tính thần bí. Lần này đại hội Phi Long cử hành ở Ly Sơn, cửa núi mở rộng, phàm là những người được nhận thiệp mời, rồi rít tiến đến, làm Ly Sơn cũng thêm nhiều phần tiên khí.

Đang trong khi mọi người vội vàng thi triển khinh công hướng đỉnh núi, một nam tử bạch y tuấn tú nằm ở khối đá sạch ven đường dần đến những ánh mắt xem thường của những người trong giang hồ, nghỉ ngơi ở thời điểm này, cũng không cần nghĩ, chính là loại người hèn mọn vô công thấp kém.

Nam tử ăn mặc vô cùng tùy ý, một thân trường bào màu trắng, mặt mũi tuấn tú, vài sợi tóc rối nhẹ rũ xuống trên cái trán trơn bóng trắng nõn, hai hàng lông mày ton dài, ở dưới ánh mặt trời, lông mi màu vàng dày rậm thon dài, theo hô hấp rung động nhẹ nhẹ, sống mũi thẳng tắp, môi mỏng còn mềm mại hơn so với nữ tử, cổ áo rộng mở, xương quai xanh tinh xảo, da thịt bạch ngọc như ẩn như hiện, giống mỹ nhân đang ngủ, ánh mặt trời liễm diễm, nhẹ nhàng chảy xuôi quanh mình hắn.

Giống như là đã nghỉ ngơi đủ, nam tử áo trắng từ từ mở hai mắt đẹp mê người, hoàn toàn bỏ rơi nhưng ánh mắt xem thường, thần thái tự đắc, vừa lấy ra hồ lô uống nước, vừa khoan thai tự đắc gặm bánh bao hấp, môi mỏng mềm mại khẽ động, mùi thơm nồng nặc không ngừng bay, đưa đến những ánh mắt đang vội vàng lên núi, muốn nhìn trộm dung mạo thần tiên của Hộ Long dũng sĩ trên Ly Sơn lắm lắm.

“Vị công tử này, có thể hay không cùng nhau nghỉ ngơi?” Giọng nói như hoàng oanh thanh thúy vang lên, nam tử nghiêng cổ ngược mắt nhìn, chỉ thấy trước mặt một cô gái áo gấm màu vàng nhạt, bộ dáng lạnh lợi đáng yêu, ngược lại có mấy phần anh khí hiên ngang.

Long Noãn Noãn hóa trang thành bạch y công tử nheo mắt, không ngờ lại có thể đụng phải cô gái thú vị như vậy, những cô gái vào núi, tất cả đều hướng về một vị trí, đó chính là Thánh nữ Hộ Long, nói không chừng sau này còn có thể trở thành phu nhân của Long Khê điện hạ. Không nhìn thấy cô gái này dè dặt làm bộ, dù là lên núi không thể ngồi kiệu, nhưng cũng sẽ có khăn che mặt, lớn như vậy lại lộ mặt cho người ta tùy tiện nhìn, lại quấy rầy chen lời với nam tử, thế gian này ít có.

“Tiểu thư, bệnh cũ của người lại tái phát, lần này chúng ta tới là có chuyện nghiêm chỉnh!” Không đợi Noãn Noãn mở miệng, liền có một tiểu nha đầu chưa dứt sữa chui ra từ sau lưng cô gái áo vàng, tuổi không lớn lắm, bản lãnh dạy dỗ người không nhỏ, nghiêm mặt, liếc mắt quan sát Noãn Noãn, lôi kéo cô gái áo vàng kia đi.

Noãn Noãn cười lạnh, đang muốn quay đầu, lại thấy cô gái áo vàng kia hung hăng nói câu gì đó, tiểu nha đầu kia mắt húng chu mỏ, ngó nhìn bên này, sau đó miễn cưỡng đi theo cô gái trở lại.

“Thật xin lỗi, nha đầu không hiểu chuyện!” Cô gái mặc áo vàng kia nhẹ giọng cười nói, âm thanh ngược lại dễ nghe: “Ta tên là Hoàng Oanh, không biết công tử xưng hô như thế nào?”

“Hoàng Oanh? Danh tự này cũng rất xứng với cô!” Noãn Noãn cười cười, lại thấy khuôn mặt nhỏ của Hoàng Oanh đỏ lên, lúc này mới nhớ tới người cổ đại hàm súc, lúc này phải gọi là Hoàng tiểu thư. Cũng đúng, lần đầu tiên giả trang nam nhân thì cô gái đó tiến gần, xem như là ra ngoài thật không sai.

“Tôi tên là Giang Sơn!” Tùy tiện tìm một cái tên, Noãn Noãn đứng dậy: “Ta cũng nghỉ ngơi đủ rồi, tiểu thư tùy tiện đi!” Nói xong, liền nhường lại khối đá sạch sẽ bằng phẳng kia.

“Nếu công tử nghỉ ngơi đủ rồi, vậy chúng ta liền cùng nhau lên núi đi!” Hoàng Oanh kéo một ống tay Noãn Noãn, trong nháy mắt chạy như điên, tiểu nha hoàn cùng đám thị vệ phía sau phải đuổi theo.

“Giúp ta thoát khỏi bọn họ!” Hoàng Oanh nhỏ giọng nói.

Noãn Noãn sững sờ, cô lần này tới là có mục đích, cũng không muốn trêu chọc phiền toái gì, đang muốn cự tuyệt, lại nghe Hoàng Oanh nói: “Ta thực sự không muốn gả cho Long Khê điện hạ gì gì đó, xin giúp ta một chút!”

Trong nội tâm Noãn Noãn khẽ động, liền âm thầm dùng sức lôi kéo Hoàng Oanh chạy lên núi, vừa nhỏ giọng nói: “Hoàng tiểu thư có tự tin được chọn làm Hộ Long Thánh Nữ như vậy sao?”

Hoàng Oanh thở dài: “Đây là giao dịch giữa cha ta và Thánh Hoàng, nếu võ công ta không đủ thì như thế nào?”

Noãn Noãn sững sờ, ngoái đầu nhìn lại mắt thấy tiểu nha đầu sắp đuổi kịp, lập tức ôm lấy Hoàng Oanh, thi triển khinh công đi mất.

Hoàng Oanh bị Noãn Noãn ôm trong ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, tay nhỏ bé bám thật chặt cổ Noãn Noãn.

Bỏ lại đám người phía sau, lúc này Noãn Noãn mới buông Hoàng Oanh xuống, nhìn một chút lộ trình, đuổi chạy một phen, thể nhưng không sai biệt lắm sắp lên đến đỉnh núi, vì vậy cất giọng nói: “Tốt lắm, bọn họ tạm thời sẽ không lên kịp, chỉ là đường lên Ly Sơn chỉ có một con đường, cô muốn trốn cũng không dễ dàng!”

Hoàng Oanh đột nhiên một phát bắt được tay Noãn Noãn: “Chúng ta bỏ trốn đi! Chỉ cần ta tuyên bố người là phu quân của ta, như vậy cha ta cũng sẽ không buộc ta gả cho Long Khê điện hạ!”

Noãn Noãn sững sờ, ngay sau đó cười khở: “Cô chỉ biết một cái tên của tôi, liền dám bỏ trốn cùng tôi? Cô không sợ tôi là một tên lường gạt sao?”

Hoàng Oanh hừ lạnh: “Long Khê điện hạ mới là tên lường gạt lớn nhất cùng trời dưới đất này, cái gì mà ngậm kim quang ra đời, cái gì mà Kim Long thiên tử, nếu quả thật là người thừa kế Thánh Hoàng, làm sao Thánh Hoàng lại liên hiệp với cha ta?”

Noãn Noãn cười khở, quả thật bản thân Long Khê bao phủ quá nhiều hào quang, nhưng nói là một tên lường gạt...

“Ít nhất ta thấy được bộ dạng của người là gì, mặc dù chỉ gặp mặt một lần, nhưng mà mẹ ta cũng bởi vì gặp mặt một lần gả cho cha ta, ta tin tưởng vừa thấy đã yêu!” Hoàng Oanh sôi nổi lôi kéo Noãn Noãn không thả!

Vốn định giấu kín tin tức, tra ra là ai liên hiệp với Thánh Hoàng, lúc này mới mang theo Hoàng Oanh chạy trốn, lại không ngờ bị người hiểu lầm, hơn nữa còn muốn bỏ trốn, Noãn Noãn càng nghĩ càng sợ, cuối cùng chỉ có thể hung hăng thu hồi tay của mình nói: “Tiểu thư hiểu lầm, tôi đã có người thương, không thể bỏ trốn với cô, cô chính là...” Lời còn chưa nói hết, thừa dịp Hoàng Oanh hết sức khiếp sợ, lập tức chuẩn mất.

“Này! Giang Sơn, người!” Sau lưng vang lên tiếng kêu lớn của Hoàng Oanh.

Lau đi mồ hôi lạnh, lên đỉnh núi, xen lẫn trong một đám đông sĩ Hộ Long đường của nước Trọng Lâu, Noãn Noãn âm thầm quan sát tình thế. Bằng vào trí nhớ của mình, nhanh chóng tìm được lối vào hậu đường, lách mình đi vào.

Vốn định phải tìm Long Khê, nhưng không nghĩ đến lại lạc đường, đi tới đi lui, lại tới một thác nước, xa xa liền tổng thấy một bóng dáng đỏ rực đứng trước suối, bóng lưng vô hạn cô đơn.

“Long Khê?” Noãn Noãn vui mừng la lên một tiếng, đang muốn chạy qua, chỉ thấy một bóng dáng như tuyết trắng từ trên thác nước nhẹ nhàng rơi xuống, đứng bên cạnh Long Khê.

“Như phi?” Noãn Noãn nhận ra nữ tử áo trắng kia, lập tức dùng bước chân lại.

87. Chương 88: Ngạo Long Quyết Xuất Thế

Editor: nhuandong

Đã tự:

Thác nước chảy xiết, một đỏ một trắng đứng ở trước một màn trắng xóa, bốn mắt nhìn nhau.

“Con hận ta?” Như phi yếu ớt mở miệng, ánh mắt đều là bất đắc dĩ.

“Không hận, bởi vì mẫu thân của ta sớm đã chết!” Long Khê lạnh lùng mở miệng, trong mắt sắc đều là lãnh tuyết.

“Ta hiểu rõ còn thường tới nhìn ta, mặc dù ta không thể động, nhưng cũng có thể cảm thấy con đến!” Như phi thở dài, như không muốn so đo với hấn.

“Người sai lầm rồi, ta không phải đi xem người, mà là đi tìm nhược điểm của Mộ Dung Thánh Anh, càng muốn xem một chút, mẫu hậu ta bởi vì một nam nhân như thế nào, một đứa bé như thế ào, từ bỏ ta?” Ánh mắt của Long Khê lạnh hơn, khuôn mặt băng bạch kia, cùng màu đỏ tươi tạo thành tương phản kịch liệt.

“Khê nhi!” Như phi khổ sở nhẹ hô thành tiếng.

“Cái tên này, người căn bản không xứng để gọi, cái nơi này, cũng không phải của người!” Long Khê lãnh tuyết xoay người.

Nơi xa Noãn Noãn hơi động lòng, nhanh chóng ẩn núp.

Mặc dù tiếng nước chảy ầm ầm, cô không nghe rõ đối thoại của hai người, nhưng lại có thể rõ ràng nhìn thấy vẻ mặt của hai người, hiện tại không phải là thời điểm cô xuất hiện.

Như phi tiến lên kéo Long Khê lại: “Khê nhi, đừng trách ta, bỏ con là ta không đúng, nhưng mẫu hậu có nỗi khổ tâm, ta không thể để cho phụ hoàng con lấy được Ngạo Long Quyết!”

Long Khê nhìn cánh tay của nữ nhân, ánh mắt lạnh lẽo khiến Như phi do dự, chậm rãi buông cánh tay của hấn ra.

“Tại sao người lớn các mỗi người đều lấy cố như vậy, danh lợi, võ công, thật sự quan trọng như vậy sao? Quan trọng hơn cả đứa con ruột thịt của mình cũng không để ý? Ta không muốn nghe người nói, giống như ta đã nói, ta không có mẫu thân, vào hai mươi năm trước, vừa sinh ra đã không có! Dung phu nhân, nếu như người có thiệp mồi, xin mời đến tiền thính, nếu như không có thiệp mồi vậy thì thứ cho Hộ Long điện chiêu đãi không chu toàn!” Long Khê lạnh lùng mở miệng, xoay người rời đi.

“Khê nhi!” Như phi đột nhiên vọt tới trước mặt Long Khê ngăn hấn lại: “Ta hiểu rõ những lời này đối với con mà nói quá tàn nhẫn, nhưng mà hôm nay ta với phụ hoàng con nhất định có một trận đại chiến, con...”

“Phụ hoàng là người thân duy nhất của ta, người nào muốn tổn thương hấn, vậy chính là kẻ thù của Long Khê ta!” Lạnh lùng mở miệng khắc ra lời nói lạnh lẽo, Long Khê một tay đẩy Như phi ra, xoay người rời đi.

Đứng ở trên núi đá, Như phi mặt xám như tro tàn.

Nhìn phương hướng Long Khê biến mất, Noãn Noãn nhú nhú mày, đang muốn đuổi theo, lại thấy đột nhiên thân thể Như phi co rút, tuột xuống núi đá.

Vừa nghĩ tới bệnh tình của Như phi, Noãn Noãn chỉ có thể nhảy mấy nhát qua, đỡ Như phi dậy.

“Là người? Quả nhiên người đến rồi!” Như phi thấy rõ ràng mặt Noãn Noãn, yếu ớt cười một tiếng: “Để cho người thấy một màn như vậy, thật là xấu hổ!”

Noãn Noãn không nói lời nào, chỉ là thay bà chần mạch.

“Không cần phí tâm, đừng quên, ta cũng biết độc thuật, hơn nữa còn ở trên người, độc này người giải không được!” Như phi muốn tránh thoát.

“Vì sao mạch tượng lại lý quái như vậy?” Noãn Noãn không thả bà: “Lần trước...”

“Người biết một loại gọi là hoa anh túc không? Rất đẹp, rất mê người, nó có thể khiến người quên đi đau đớn, ta dùng nó làm thuốc dẫn để luyện ra một loại dược vật, có thể ở trong một thời gian bộc phát công lực của người dung!” Như phi yếu ớt cười cười: “Người không giúp vương triều Mộ Dung, ta chỉ có thể tự mình nghĩ biện pháp!”

Noãn Noãn sững sờ: “Bà lại dung biện pháp này, bà cũng biết...”

“Ta biết rõ, ta cái gì cũng biết, hôm nay tới cũng chưa từng nghĩ đến trở về. Ta sẽ không để cho Long Kỳ thực hiện được, dù là đồng quy vụ tận với hần, thiên hạ này cũng phải trở lại trật tự ban đầu!”

Như phi chậm rãi đứng dậy, đẩy Noãn Noãn ra: “Ta đi thôi!”

Noãn Noãn kinh ngạc, chỉ có thể nhìn Như phi rời đi.

※

Mặt trời lên tới đỉnh, Phi Long hội cuối cùng cũng cử hành. Trong Hộ Long điện, một thân vàng óng ánh, tóc bạch kim mắt màu đỏ Long Kỳ xuất hiện, tất cả Hộ Long Vũ Sĩ đều cung kính quỳ trên mặt đất.

“Tham kiến Thánh Hoàng!” Âm thanh cung kính của mọi người tổng nháy mắt vang dội vang lên.

Nhìn Vũ Sĩ quỳ rạp dưới đất, trong mắt Long Kỳ phát ra ánh sáng nhạt, đây là vinh dự vô thượng cao nhất, bất luận kẻ nào, không phân biệt nam nữ, trên địa vị cao như vậy cũng sẽ bị lạc mình, muốn nhiều hơn nữa, hần cawsn bản không có lỗi, sai là nữ nhân phản bội của hần!

“Bình thân!” Đôi tay nhẹ giơ lên, ống tay áo mở rộng, tượng trưng cho quyền thế tối cao Kim Long đột nhiên xuất hiện ở trước mắt.

“Tạ Thánh Hoàng!” Mọi người đứng dậy, theo thứ tự đứng ngay ngắn, người người ánh mắt cung kính.

Bên người Long Kỳ, Long Khê giống như một con rối mất đi linh hồn, lạnh lùng nhìn mọi người trong điện.

“Ngạo Long Quyết tái thể tìm kiếm Thánh Hoàng mới, nói ngày mai có đại biến, cần tân nhậm Thánh Hoàng dẫn dắt mọi người! Gần đây vương triều Mộ Dung xảy ra nội loạn, dân chúng lầm than, có lẽ cũng là nguyên nhân Ngạo Long Quyết tái thể sớm!” Tiếng nói của Long Kỳ uy nghiêm vang lên, mọi người đều rửa tai lắng nghe.

“Phi Long hội năm mươi năm một lần, không riêng gì tuyển chọn người thừa kế Thánh Hoàng, quan trọng nhất là, chọn ra Hộ Long Thánh nữ, hiệp trợ Thánh Hoàng cùng nhau lãnh đạo Hộ Long điện. Hôm nay nhân tài Hộ Long đường của các quốc gia tụ tập dưới một nhà, chính là cơ hội vô cùng tốt, hiện tại liền mời ra Phi Long châu!” Long Kỳ vừa nói xong, chỉ thấy Phương Phiền và Long Cẩm hai vị hộ pháp đem hộp gấm mạ vàng mang lên.

Cơ hồ tất cả ánh mắt mọi người đều bị hộp gấm kia hấp dẫn. Nếu như đoán không lầm, Ngạo Long Quyết đang ở bên trong Phi Long châu, kỳ cảnh trong đời khó nhìn có thể nhìn thấy sắp xuất hiện.

“Chậm đã!” Đột nhiên, một âm thanh hùng hồn của nam tử vang lên, tất cả mọi người đều sững sờ nhìn sang.

“Là ai gây ồn ào?” Thanh Long trong Tứ đại đường chủ hô to một tiếng, tất cả đệ tử của Hộ Long điện đều bày trận địa sẵn sàng đón quân địch.

“Là tại hạ, Tư Mã Ý đường chủ của Hộ Long đường Trọng Lâu!” Một nam tử hơn năm mươi tuổi bước ra, ánh mắt khác hẳn: “Tại hạ không phải gây ồn ào, mà là chất vấn! Mấy ngày trước tại hạ từng nhận được tin tức, nói rằng Ngạo Long Quyết vốn không phải ở bên trong Phi Long châu, mà là đang ở trong giang hồ, không biết Thánh Hoàng có thể giải thích một chút không!”

Lời này của Tư Mã Ý vừa ra, toàn trường xôn xao, lập tức đã có người bàn luận xôn xao. Thật ra thì lời đồn đãi kia bọn cũng đã nghe đến, nhưng đều cười trừ, Hộ Long điện là nơi như thế nào? Địa vị siêu nhiên này bọn họ không dám hoài nghi, lại không ngờ Tư Mã Ý lại ở đây lớn mật đưa ra!

“Nói vậy!” Phương Phiền quát to một tiếng, chỉ một ánh sáng bén nhọn đâm thẳng hướng Tư Mã Ý.

“Ai...” Đột nhiên, có người kêu nhỏ một tiếng, nhẹ nhàng đứng ra, đánh tan kiếm chiêu của Phương Phiền: “Tả Hộ Pháp sao lại gấp gáp như vậy? Nếu như Tư Mã tiên sinh nói không sai, Thánh Hoàng bệ hạ chứng thực là tốt rồi, cần gì đã thương người!”

Phương Phiền lạnh lùng nhìn mặt nạ hoàng kim trên mặt nam tử, đột nhiên lạnh lùng nói: “Kim Ưng? Người cũng không phải là Hộ Long Vu Sĩ, tại sao người lại tới nơi này?”

Kim Ưng cười lạnh, giọng cao thiệp mời mạ vàng trong tay: “Ai nói ta không phải là Hộ Long Vu Sĩ? Ta chẳng những là Hộ Long Vu Sĩ, hơn nữa còn là người hoàng tộc năm nước!” Kim Ưng nói xong, lập tức lấy mặt nạ hoàng kim trên mặt xuống.

Mọi người sững sờ, rất nhiều người nghe qua danh tiếng của Kim Ưng môn, không ngờ hôm nay lại thấy được diện mạo thật của Kim Ưng. Trong đó có mấy người đã gặp qua Mộ Dung Thánh Anh, càng thêm kinh ngạc thành tiếng. Ai cũng không ngờ Đế Hoàng thường ngày yếu đuối lại là môn chủ Kim Ưng môn danh chấn giang hồ!

Người khác kinh ngạc, Long Kỳ cũng vô cùng lạnh nhạt, chính xác mà nói, là tỉnh táo, một đôi mắt khát máu tràn đầy châm chọc: “Phương Phiền, hẳn thật sự là Hộ Long Vu Sĩ, người lui ra đi!”

Một câu nói nhẹ nhàng, dị thường hóa giải nguy cơ giương cung bạt kiếm.

“Thánh Hoàng, hiện tại ngài còn chưa giải đáp nghi ngờ của chúng ta, rốt cuộc Ngạo Long Quyết có ở bên trong Phi Long châu hay không?” Tư Mã Ý kêu lớn.

Long Kỳ nheo mắt, thật sự không nghĩ ra tại sao Tư Mã Ý của Trọng Lâu lại cùng một chỗ với Mộ Dung Thánh Anh, nhưng chuyện hôm nay, hẳn đã sớm tính toán, Dung Như Nhi tuyệt đối sẽ không bang quan đứng nhìn, chính là Ngạo Long Quyết chân chính đã xuất thế trước đó, giải quyết xong những phiền hà này, hẳn mới mạo hiểm cử hành đại hội này.

“Nếu như các người muốn biết, đợi lấy Phi Long châu ra, chẳng phải sẽ biết sao? Tư Mã Ý, người cũng quá nóng lòng!” Long Kỳ cười lạnh.

Tư Mã Ý bị trách móc, sắc mặt lúng túng một hồi, hẳn lớn tiếng kêu: “Phi Long châu, Ngạo Long Quyết, chúng ta cũng chưa từng thấy, làm sao biết thật giả? Kính xin Thánh Hoàng bệ hạ nói rõ trước một cái!”

Mọi người giờ mới hiểu được, thì ra mục đích của Tư Mã Ý chính là ở chỗ này, nhưng mà cũng muốn như vậy. Người ở chỗ này, ai cũng chưa từng thấy qua Phi Long châu, chứ đừng nói đến Ngạo Long Quyết, Thánh Hoàng muốn lừa gạt là chuyện quá đơn giản.

“Lão hủ đã gặp qua Ngạo Long Quyết!” Đột nhiên, một tiếng nói già nua vang lên, tất cả mọi người đều nhìn lại, ở tổng một góc, một lão nhân ngồi ngay thẳng, trên trăm tuổi, râu màu trắng, mái tóc cũng màu trắng.

Lão nhân mặc dù chỗ ngồi tầm thường, nhưng toàn bộ người tổng điện, chỉ có Thánh Hoàng và hẳn là đang ngồi, vì vậy mọi người không nhận được rồi rít suy đoán thân phận của hẳn.

“Là Thánh Lão Ngọc Hành Tử!” Không biết là người nào hô một tiếng, tất cả mọi người đều sững sờ.

Ngọc Hành Tử? Tả Hộ Pháp Thánh Hoàng đòi trước trong truyền thuyết, truyền thuyết sau khi Thánh Hoàng thành tiên, Ngọc Hành Tử này cũng thăng thiên theo, không ngờ một trăm năm sau, lại vẫn còn ở nhân gian!

“Không sai, là lão hủ!” Ngọc Hành Tử sờ sờ râu ria trắng bóng: “Lần này Thánh Hoàng đặc biệt xin lão hủ đến chủ trì đại hội này. Lão hủ đã là người sắp xuống mồ, vốn không muốn dính vào, nhưng niệm ân điển tiên Thánh Hoàng, cho nên muốn đến xem thử, không ngờ gặp phải chuyện hôm nay!”

Ngọc Hành Tử ngừng lại một chút, sâu xa nói: “Ngạo Long Quyết là bảo bối thượng cổ, là vũ khí năm đó Phi Long tướng quân phục ma sử dụng, hấp thụ tinh hoa trời đất, rất có linh tính. Nó có thể chính xác tìm ra Hộ Long đại tướng quân chuyển thế, cũng chính là Kim Long Thiên Tử, càng có thể báo trước lành dữ năm mươi năm Hộ Long điện tương lai! Ngạo Long Quyết tái thế, toàn thân kim quang. ở giữa bạch quang, hiển nhiên sẽ kéo dài tương lai, mọi người không cần nóng lòng, nhìn tự nhiên sẽ hiểu!”

Ngọc Hành Tử vừa nói như vậy, mọi người liền gật đầu một cái, rồi rít nhìn về phía hộp gấm kia, chăm chú nhìn.

“Cám ơn Thánh Lão!” Long Kỳ ôm quyền cười một tiếng, vung tay lên, hộp gấm kia mở ra, một vệt kim quang khiến đại điện giống như thiên đường.

Mọi người không nhịn được thốt một tiếng, sau đó nín thở chờ đợi.

Dần dần, đạo kim quang kia càng ngày càng sáng, chiếu vào mắt người không mở được ra.

“Tái thế, tái thế!” Không biết người nào kêu một câu, mọi người rớt rít quỳ xuống, chỉ còn một mình Mộ Dung Thánh Anh đứng ngạo nghễ.

Kim quang lượn lờ ở bên trong, từ từ hiện ra một bóng người, tóc bạch kim thân hồng y, chính là Long Khê điện hạ không thể nghi ngờ.

Mọi người thốt một tiếng, kỳ thật kết quả như thế mọi người đã sớm ngờ tới.

“Đó là...” Đột nhiên, không biết người nào hô lên một tiếng, tất cả mọi người đều nhìn lại, ở giữa kim quang từ từ xuất hiện một nữ nhân, một thân tử y, tuyệt sắc thiên hạ, chỉ thấy nàng kéo chặt tay Long Khê, trên trán tràn đầy nụ cười mê người.

Cảnh tượng này vừa xuất hiện, tất cả mọi người đều ngây dại, không hiểu nhìn về phía Thánh Hoàng!

Long Kỳ đứng dậy, không dám tin một màn trước mắt, đây không phải là ảo ảnh huyễn diệu chân khí tạm ra, là Ngạo Long Quyết thật. Ngạo Long Quyết thật sự tái thế, nhưng, tại sao Ngạo Long Quyết lại ở chỗ này?

88. Chương 89: Đại Kết Cục

Editor: nhuandong

Đã tự:

“Chính xác là Ngạo Long Quyết! Thánh Hoàng, thuộc hạ Ngọc Hành Tử lại nhìn thấy Ngạo Long Quyết lần nữa, đây là vinh dự cỡ nào đây!” Không đợi mọi người kịp phản ứng, Ngọc Hành Tử đã giơ tay lên trời hô to.

Lúc này mọi người mới phản ứng được, vẻ mặt mê mang chuyển sang sung bái, tôn sùng. Tất cả mọi người ở đây cẩn thận nhìn lại, chỉ thấy quang ảnh kia chợt lóe giữa không trung, một nam tử áo trắng đeo mặt nạ hoàng kim xuất hiện, chính là Kim Ung.

Tiếng kinh ngạc lần nữa vang lên, trong quang ảnh một nam một nữ cũng biến mất trong nháy mắt.

Mộ Dung Thánh Anh xuyên thấu qua quang ảnh, lạnh lùng nhìn về phía Long Khê, trong nháy mắt, bốn mắt nhìn nhau, tia lửa bắn tán loạn.

Trong Ngạo Long Quyết tại sao lại xuất hiện hình ảnh ba người Long Noãn Noãn, Kim Ứng, Long Khê? Đây rốt cuộc là gì? Trong khoảng thời gian ngắn, sóng ngầm giữa hai người bắt đầu khởi động,, ý định trong đó chỉ có hai người hiểu.

Mọi người càng thêm một màng mê mang, tất cả đều nhìn về phía Thánh Hoàng, chờ đợi giải thích.

Long Kỳ đã sớm trấn tĩnh lại, hẩn lạnh lùng nhìn một vòng, khí thế không giận tự uy nghiêm lập tức áp bức toàn trường: “Mọi người cũng đã nhìn thấy, Ngạo Long Quyết đã lựa chọn Thánh Hoàng chân chính thừa kế, đó chính là Long Khê điện hạ, về phần Hộ Long Thánh nữ, dĩ nhiên là nữ tử áo tím kia!”

Tiếng nói của Long Kỳ vừa dứt, Tư Mã Ý lập tức không hiểu nói: “Thánh Hoàng, vậy Kim Ứng thì sao? Sao Kim Ứng lại ở trong Ngạo Long Quyết

Lời của Tư Mã Ý vừa dứt, tất cả mọi người đều nhìn về phía Mộ Dung Thánh Anh. Hiện tại có hai người Ngạo Long Quyết báo trước, một là Long Khê điện hạ, một chính là Kim Ứng.

Long Kỳ lạnh lùng nhú nhú mày, ở trong lòng hẩn, Tư Mã Ý bị liệt vào người đáng chết đầu tiên.

“Mọi người bình tĩnh chờ nóng, Ngạo Long Quyết tái thể xuất hiện ba người, đây là lần đầu tiên lão hủ nghe được. Các thể hệ trước cũng chưa từng xảy ra chuyện như vậy, nhưng muốn biết ai là Thánh Hoàng chân chính rất đơn giản, ngàn năm trước Hộ Long Điện đã có di huấn, Kim Long thiên tử, phải có Hộ Long Kim quang, chính là Thánh Hoàng!” Âm thanh trung khí mười phần của Ngọc Hành Tử lần nữa nhẹ nhàng vang lên.

Mọi người sững sờ, sau đó chính là phụ họa, Long Khê điện hạ từ lúc ra đời đã ngậm kim quang, hiển nhiên chính là người thừa kế Thánh Hoàng.

Long Kỳ không vui trợn mắt nhìn Ngọc Hành Tử, hẩn trăm phương ngàn kế tìm hẩn đến, là muốn hẩn cùng nhau giấu giếm thiên hạ, thế nhưng Ngọc Hành Tử này già nên hồ đồ rồi... làm sao lại cố tình nhắc tới Hộ Long kim quang đây? Đừng nói là Long Khê, dù là Long Kỳ hẩn, cũng không có Hộ Long Kim quang.

“Đã như vậy, mời hai vị thể hiện bản lĩnh đi, đầu tiên cũng làm cho người biết một chút về mình, thứ hai cũng tốt cho cvij chánh chủ Thánh Hoàng!” Tư Mã Ý lần nữa lớn tiếng kêu to.

Mộ Dung Thánh Anh cười lạnh, liếc Long Khê một cái, gật đầu, coi như là đồng ý.

Long Khê sắc mặt không chút thay đổi, nhưng Phượng Phiến và Long Cẩm đều lộ ra sợ hãi, tất cả đều dùng ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Long Kỳ.

Bàn tay hung hăng nắm chặt đầu rồng, Long Kỳ hết sức duy trì tôn nghiêm.

“Ta sẽ không so với hẩn, ngôi vị Thánh Hoàng này hẩn nguyện ý muốn, liền cầm đi đi!” Đột nhiên, Long Khê nhàn nhạt đứng dậy, miễn cưỡng câu môi, tóc trắng dài rủ xuống hai bên mặt hẩn, làm nổi bật con ngươi màu đỏ yêu dị tuyệt đẹp, nhìn thể nào cũng là phong thái vô hạn, dung hoa tuyệt thế, lộ ra một loại câu hồn phách: “Ta chỉ muốn Noãn Noãn!”

Mọi người kinh ngạc với lời vừa vang lên, có chút không biết Noãn Noãn là người nào, tất cả đều mờ mịt, nhưng rất nhanh, tất cả mọi người đều biết, Noãn Noãn chính là nữ tử áo tím trong quang ảnh.

“Khê nhi!” Tiếng gọi lạnh lẽo nặng nề bật ra khỏi môi mỏng như lưỡi kiếm của Long Kỳ: “Con ở đây nói nhăng cuội gì đó?”

Long Khê chậm rãi xoay người, hồng y uốn lượn, khoe miệng nhàn nhạt nâng lên: “Phụ hoàng, chẳng lẽ người muốn chính ta bêu xấu trước mặt người trong thiên hạ sao?”

Long Kỳ đột nhiên đứng dậy, lạnh lùng nhìn chằm chằm Long Khê cười yêu dị.

Tại sao, tại sao? Tại sao con lại chọn làm như vậy? Không tiếng động chỉ trích và nghi vấn lóe ra trong mắt đỏ tức giận của nam nhân.

Long Khê không đáp, chỉ giống như nhìn kịch hay, nhìn đám người ngu muội kia xôn xao, nhỏ giọng nghị luận.

Mộ Dung Thánh Anh lạnh lùng liếc mắt, hắn tuyệt đối không nghĩ tới Long Khê sẽ làm như thế, lại nhẹ nhàng bỏ qua ngôi vị Thánh Hoàng, tại sao?

“Điện hạ, người sao vậy? Người là chủ nhân của Hộ Long điện, là Thánh Hoàng tương lai, tại sao lại nói ra những lời thất lễ như vậy?” Phượng Phiên tiến lên nhỏ giọng hỏi, bàn tay nắm chặt cánh tay Long Khê. Long Cẩm chỉ đứng cạnh một bên, thở dài thật sâu. Ngày này vẫn phải tới, ngày hấn sợ nhất rốt cuộc đã tới, nhưng tới thời điểm chân chính, hấn không sợ, mà là giải thoát. Không có người nào nguyện ý cả đời sống ở trong cuộc sống mà toàn là dối trá.

Long Khê ngược mắt nhìn về phía Phượng Phiên: “Ngũ thúc, người thật sự yêu thương Khê nhi sao?”

Phượng Phiên ngẩn ra, không biết trả lời như thế nào, nhưng nhìn ánh mắt kiên quyết và nghiêm nghị của nam tử, lại làm cho hấn nhất thời buông hai cánh tay. Đường dực điện hạ hai mươi năm, hấn chưa bao giờ từng thấy nét mặt điện hạ kiên quyết như vậy, lần đầu tiên, hấn cảm giác được điện hạ trưởng thành, chân chính trưởng thành!

Long Khê chậm rãi xoay người, từ trên đài cao, từng bước từng bước đi về phía Mộ Dung Thánh Anh. Cuối cùng, hấn đứng ở trước mặt Mộ Dung Thánh Anh, mỉm cười một tiếng: “Ta không tranh với người, người muốn người có thể cầm đi!”

Mộ Dung Thánh Anh lẳng lặng nhìn Long Khê, hồi lâu mới cúi đầu mở miệng: “Tại sao?”

Long Khê um ám cười một tiếng: “Người không biết phải không? Người không biết thật sao? Cùng là con, tại sao người có thể hoàn toàn lấy được tình yêu của người, mà ta, người lại coi như ta không tồn tại?”

Mộ Dung Thánh Anh mất sắc tối sầm lại, khiếp sợ nhìn Long Khê.

“Hai mươi năm qua, ta không có mẫu thân, ta chỉ có hai vị thúc thục thừa nhận nuôi ta, ta coi bọn họ như phụ thân mà tôn kính. Buồn cười nhất chính là, hai mươi năm qua, ta một mực sống trong dối trá, vì lời nói dối này...” Long Khê tuần mỹ vừa động, um ám lạnh lẽo cười: “Ta quá mệt mỏi rồi, không muốn tranh với người nữa, càng không muốn giành cùng người, chỉ hi vọng người có toàn bộ, chia cho ta một chút xiu, ta chỉ muốn Noãn Noãn, chỉ cần Noãn Noãn!”

Mộ Dung Thánh Anh đã không có cách nào để nói, mắt đen tĩnh mịch, lẳng lặng nhìn Long Khê.

Hắn là ca ca của hấn, là ca ca cùng mẹ khác cha, nhưng mà đối với hấn, thế nhưng hấn lại không có một tia tình cảm, chỉ có giờ khắc này.

“Ta sẽ không giao Noãn Noãn cho người!” Mộ Dung Thánh Anh cúi đầu mở miệng, biết rõ như vậy rất tàn nhẫn, nhưng hấn vẫn từng câu từng chữ nói ra: “Ngôi vị Thánh Hoàng vốn chính là của người, chỉ cần người nài, ta có thể không tranh, nhưng Noãn Noãn ta sẽ không giao cho người!”

Long Khê ngẩn ra, chân mày nhíu chặt, hồi lâu, hấn cười nhẹ thành tiếng: “Mộ Dung Thánh Anh, tại sao người lại tàn nhẫn như vậy? Người đã có thể cả, tại sao lại không thể phân cho ta chút xiu?”

Mộ Dung Thánh Anh kiên quyết mở miệng: “Đó là không thể, Noãn Noãn đối với người mà mới, là một nhân vật đặc biệt, nhưng mà với ta, cảm giác không phải?”

Long Khê cười khổ một tiếng, màu đỏ trong mắt đột nhiên bùng cháy lửa giận, hấn lạnh lùng nói: “Mộ Dung Thánh Anh, đã như vậy, vậy chúng ta liền dùng bằng bản lĩnh của mình đi!”

Mộ Dung Thánh Anh trong lòng cứng lại, nhưng vẫn cười tàn nhẫn: “Người sớm nên như vậy!” Nói xong, trực tiếp lui về sau một bước, lạnh lùng giằng co với Long Khê.

Hai người nói gì, người võ công thấp kém không nghe rõ ràng lắm, nhưng Long Kỳ thì nghe rõ ràng, hấn mặt mũi dữ tợn, đã không để ý tới có giữ được tôn nghiêm hay không.

Hắn đã sớm biết, Long Noãn Noãn này là họa thủy, không thể lưu lại, quả nhiên hôm nay đã ứng nghiệm.

Mộ Dung Thánh Anh cùng Long Khê bày ra tư thế, mọi người liền hưng phấn một hồi, mặc kệ ai thắng ai thua, Hộ Long kim quang cũng không phải ai cũng có thể nhìn thấy, vì vậy mọi người đều chà sát tay, chờ đợi thời khắc ngàn năm có một này.

Hai người lạnh lùng giằng co, hồi lâu vẫn không có động tĩnh. Người khác không hiểu, tuy nhiên chỉ có hai người trong cuộc mới rõ ràng. Bọn họ cũng không có Hộ Long kim quang, hiển nhiên không ai a tay trước.

Vừa bắt đầu tất cả mọi người vẫn còn hoảng sợ bình ổn, theo thời gian từng giây phút trôi qua, từ từ có chút không nhịn được, rồi rít châu đầu ghé tai, trong lòng tràn đầy suy đoán.

“Tại sao còn chưa bắt đầu?”

“Đúng vậy. rốt cuộc là sao?”

“Này, chờ chết người rồi, xin hai người nhanh chóng bắt đầu đi!”

“Đúng vậy đúng vậy, chúng ta vẫn chờ báỉ kiến Thánh Hoàng bệ hạ!”

Vừa bắt đầu bàn luận xôn xao, âm thầm suy đoán, cuối cùng mọi người càng lúc càng lớn mật, bọn họ rồi rít lớn tiếng kêu, thúc giục hai người nhanh chóng bắt đầu.

Hai người tiếp tục duy trì, vẫn đứng vững bất động, giống như ngủ thiếp đi, căn bản không để ý tới tiếng kêu la phía dưới.

Phượng Phiên và Long Cẩm liếc nhau một cái, sau đó song song nhìn về phía Long Kỳ. Long Kỳ ánh mắt lạnh lẽo, đột nhiên hẩn ý bảo Phượng Phiên và Long Cẩm động thủ.

Nếu Mộ Dung Thánh Anh không ra tay, hẳn sẽ bức bách hẳn ra tay!

Phượng Phiên và Long Cẩm nhận được mệnh lệnh, đột nhiên song song nhảy lên, xuất ra sức lực mãnh nhất, trong nháy mắt đánh về phía Mộ Dung Thánh Anh.

Kinh phong thổi lẫn sát khí nồng nặc mà đến, Mộ Dung Thánh Anh không chống trả, chỉ có một con đường chết! Nếu như chống trả, Hộ Long kim quang có hay không vừa nhìn liền hiểu.

Cơ hồ trong nháy mắt mọi người đều hiểu ý đồ của Long Kỳ, mặc dù trong lòng có chút khinh thường, nhưng vẫn có thể xem biện pháp tốt để giải quyết được mặt giằng co hiện tại!

Tất cả mọi người nhìn về phía Mộ Dung Thánh Anh, nhìn hẳn âm thầm vận công ngăn cản. Phượng Phiên và Long Cẩm chưa kịp đến gần Mộ Dung Thánh Anh, có một bóng người nhanh hơn, chỉ thấy một tia sáng tím, người đã ở giữa đòn thế công bén nhọn của hai người, thẳng tắp đón nhận chưởng phong của hai vị hộ pháp xuất ra, cơ hồ là đồng thời, tất cả mọi người thấy được kim quang, hình dáng rồng biến ảo, giương nanh múa vuốt, bao phủ hai vị hộ pháp ở bên trong.

Là Hộ Long kim quang! Cơ hồ tất cả mọi người đều cùng một lúc kinh hô lên thành tiếng, vốn Long Kỳ và Ngọc Hành Tử đang ngồi cũng trong nháy mắt đứng lên.

Hiện trường phát ra tiếng nổ thât to, hai vị hộ pháp Phượng Phiên Long Cẩm như là khô bay ngược lại, té lắn trên đất, đồng thời một búng máu trong miệng đồng thời phun ra.

Kim quang biến ảo, Kim Long cực nhanh, đồng thời, bóng người mờ ảo kia đứng lại, cánh hao mai bay đầy trời, tuyết bay lướt nhẹ, mỗi một hình ảnh đều mang theo tinh hoa, khuôn mặt tuyệt sắc, càng giống ở trong phút chốc ngưng lại trong vũ trụ thay đổi liên tục. Trong trời đất trừ tuyết, hoa, cũng với nữ tử đắm chìm trong hoa rơi, tất cả đều không còn tồn tại nữa...

Hồi lâu, đám người phát ra một tiếng thốn thức. Lại là một nữ nhân, một nữ nhân tuyệt mỹ trong thiên hạ, càng giống một nữ nhân bọn họ đã từng thấy.

“Là nữ tử áo tím trong Ngạo Long Quyết kia!” Trong yên lặng, rốt cuộc có người đánh vỡ.

Chỉ trong nháy mắt, mọi người đột nhiên phản ứng kịp, trong mắt đều là không dám tin, Hộ Long kim quang chân long thiên tử tại sao lại là nữ nhân? Những người hộ tống tiểu thư nhà mình đến chọn Hộ Long Thánh Nữ, càng không dám tin, có mấy cô gái mơ ước huyền ảo, cũng không nhịn được đau lòng khóc thành tiếng.

Hiện trường hỗn loạn từng bừng.

Long Kỳ lạnh lùng nhìn nữ tử, từng bước từng bước tới gần: “Tại sao lại là người? Dung Như Nhi đâu?”

Rất nhiều người không biết Dung Như Nhi là ai, nhưng tất cả mọi người trong Hộ Long điện đều biến sắc, đặc biệt là Ngọc Hành Tử, ánh mắt càng run lên, lạnh lùng quét qua khuôn mặt Noãn Noãn.

“Bà sẽ không tới, chuyện nơi này đều do ta định đoạt!” Nhàn nhạt mở miệng, không nhìn nét mặt khiếp sợ của Mộ Dung Thánh Anh và Long Khê, Noãn Noãn trực tiếp đứng ở trước mặt hai người, dùng tư thế bảo vệ tuyệt đối.

Mọi người lần nữa không hiểu nhìn biến cố bất thành linh này.

“Chỉ bằng người? Kết thúc?” Nụ cười tức giận tàn nhẫn bật ra từ khóe môi Long Kỳ, từ trên cao nhìn xuống gương mặt tuyệt mỹ của nữ tử, “Long Noãn Noãn, người quá không tự lượng sức!”

Lời Long Kỳ vừa ra khỏi miệng, mọi người liền hiểu được, thì ra nữ tử là chính là nữ tử ở trong miệng Long Khê điện hạ. Vì nữ tử như thế này buông tha tôn vị Thánh Hoàng, nhưng hôm nay...

“Thánh Hoàng bệ hạ, tôi có thể gánh nổi hay không, không phải ông rõ ràng hơn tôi hay sao?” Noãn Noãn nhẹ nhàng cười một tiếng, duỗi cánh tay ra một cái, bàn tay mở ra, một vệt kim quang chậm rãi ngưng tụ, dần dần, Ngạo Long Quyết trong Phi Long châu từ từ bất an thức tỉnh. Tứ đại đường chủ thủ hộ muốn ra tay ngăn cản, nhưng cũng đã không còn kịp, Ngạo Long Quyết trực tiếp bay vào trong lòng bàn tay Noãn Noãn, sau đó an tĩnh lại, giống như tìm lại được nhà.

Long Kỳ sắc mặt đại biến, hẳn không nghĩ tới trong thời gian ngắn ngủi như vậy, Long Noãn Noãn chẳng những từ Tử Long tướng quân phi thăng tới Kim Long thiên tử, người mang Hộ Long kim quang, Ngạo Long Quyết lại nghe theo sai bảo của nàng, cái này có nghĩa là...

“Tham kiến Thánh Hoàng bệ hạ!” Ngọc Hành Tử, dẫn đầu run rẩy quỳ xuống, phun ra câu nói trong lòng của mọi người.

Long Noãn Noãn chậm rãi xoay người, kim quang bao phủ, nữ tử có một cỗ khí thế thiên hạ. Không hẹn mà ngừng, mọi người tự giác hai đầu gối mềm nhũn, quỳ xuống.

“Đều dừng lại, các ngươi những người mê muội kia, bổn tôn mới là Thánh Hoàng!” Long Kỳ đột nhiên hô to, chợt xoay người lạnh lùng nhìn về phía Ngọc Hành Tử: “Ngọc Hành Tử, người điên rồi á? Bổn tôn là Thánh Hoàng, người lung tung hô cái gì vậy?”

Ngọc Hành Tử bất động quỳ trên mặt, chỉ lườm lườm giương mắt: “Thánh Hoàng là do Ngạo Long Quyết định đoạt, hiện tại Ngạo Long Quyết đã không còn ở trên tay Long công tử, Long công tử vẫn tự xưng là Thánh Hoàng?”

Long Kỳ tức giận cực điểm, môi mỏng chậm rãi khắc ra bốn chữ: “Ngọc Hành Tử, người...”

Đang lúc này, Long Noãn Noãn hô to một tiếng: “Các ngươi còn không nhanh chon bái kiến Thánh Hoàng?”

Hô to một tiếng, nói vô cùng uy nghi, thức tỉnh mọi người đang sững sờ, vì vậy ở trong giữa Hộ Long kim quang và Ngạo Long Quyết, các Hộ Long đường của năm quốc gia rồi rít quỳ xuống: “Tham kiến tôn nhậm Thánh Hoàng, Thánh Hoàng uy danh, thọ cùng với trời!”

Đứng ở trên đài cao, lạnh lùng quan sát mọi người quỳ trên mặt đất, Noãn Noãn đột nhiên hiểu ra tại sao mọi người lại hướng tới quyền thế như vậy, từ cổ chí kim, bao nhiêu người tranh đoạt ngôi vị Thánh Hoàng, vùi thân vào đó? Mà cảm giác sai khiến thiên hạ cũng cũng phải người nào cũng có thể có được!

Nhàn nhạt giơ tay lên, coi như đón nhận quỳ lạy của mọi người, ngoái đầu nhìn lại, bình tĩnh chống lại ánh mắt phức tạp của Mộ Dung Thánh Anh và Long Khê: “Sao các anh không quỳ?”

Ánh mắt Mộ Dung Thánh Anh và Long Khê đồng thời run lên, trở mắt nhìn về phía nữ tử đang cười với bọn họ: “Chúng ta... cũng phải quỳ?”

Noãn Noãn nhượng nhượng mày, đột nhiên cười khế, nụ cười kia động lòng người vô cùng: “Chẳng lẽ các anh không phục sao?” Nói xong, cô tiến lên, nhẹ nhàng kéo lấy cổ áo Long Khê, gắt giọng: “Anh mới vừa nói có thể vì tôi mà buông tha ngôi vị Thánh Hoàng, chẳng lẽ bây giờ lại đổi ý?”

Long Khê sững sờ, si ngốc nhìn nụ cười yêu kiều trên mặt Noãn Noãn, đang định muốn mở miệng, rồi lại thấy cô chuyển đến trước mắt Mộ Dung Thánh Anh, dịu dàng nói: “Vừa rồi anh cũng nói như vậy đúng không!”

Hai người liếc nhau một cái, ánh mắt phức tạp, nhưng lại trề miệng một lời hỏi ra một vấn đề; “Noãn Noãn, nàng là...”

“Rất cuộc các anh có thừa nhận tôi là Thánh Hoàng hay không?” Noãn Noãn không để ý tới bọn họ, chỉ nhàn nhạt hỏi, trong mắt chứa đựng mị quang.

Mặc dù biết chuyện có kỳ quặc, nhưng việc đã đến nước này, Mộ Dung Thánh Anh và Long Khê đều gạt đầu một cái.

Noãn Noãn nhẹ nhàng cười một tiếng, đang định muốn tuyên bố gì đó, chỉ thấy Long Kỳ mắt sắc tối sầm lại, một đạo ánh sáng ngân quang nhanh chóng bay đến.

Noãn Noãn nhàn nhạt cười nhẹ, đứng bất động, đang trong nháy mắt Long Kỳ sẽ đánh đến, Mộ Dung Thánh Anh và Long Khê cả hai đều ra sức nhảy một cái, như muốn ngăn cách trước người Noãn Noãn.

Chỉ là tất cả bọn họ đều chậm một bước, một bóng trắng bay tới, trong khi tất cả mọi người đều không thấy rõ chuyện gì sắp xảy ra, hai người từ trên đài cao nhanh chóng lăn xuống, lập tức lăn xuống khe suối Hàng Long.

Truyền thuyết khe suối Hàng Long là địa ngục của dũng sĩ Hộ Long, tất cả những dũng sĩ Hộ Long rơi xuống khe suối Hàng Long, bất luận võ công cao cường như thế nào, đều chỉ có một con đường chết.

Sắc mặt Noãn Noãn đại biến, bóng người kia... Như phi! Như phi, tại sao muốn làm như vậy?

“Mẫu hậu!” Gần như đồng thời, Mộ Dung Thánh Anh và Long Khê đều chạy về khe suối Hàng Long, nhưng lại bị Noãn Noãn kéo lại.

“Các anh hãy nghe tôi nói!” Ngăn ở trước hai người, Noãn Noãn giang hai cánh tay, ngăn cản bọn họ.

Hai đôi mắt cũng phiếm hồng quang, hai người đều lạnh lùng nhìn về phía Noãn Noãn: “Đây chính là kết quả nàng muốn thật sao? Quyền thế đối với nàng quan trọng như vậy sao? Tại sao nàng lại...”

Bất luận kẻ nào cũng có thể làm Thánh Hoàng, duy chỉ có Noãn Noãn là không thể. Hai người bọn họ đều chuẩn bị buông tha tất cả, chuyện này qua đi liền cùng Noãn Noãn tiêu dao giang hồ, đầu bạc răng long, tại sao Noãn Noãn lại....

Noãn Noãn chậm rãi quét qua hai người, có lẽ chỉ có lúc này, Mộ Dung Thánh Anh và Lận Khiêm mới giống như hai huynh đệ! Trong đầu chợt lóe lên khuôn mặt khẩn cầu của Như phi, Noãn Noãn chậm rãi xoay mặt lại, lạnh lùng nói: “Tôi đã đồng ý với mẫu hậu các anh chăm sóc các anh, cho nên, tôi sẽ không để cho các anh nhảy xuống đấy!”

“Chăm sóc chúng ta?” Hai người cùng lúc cười lạnh thành tiếng.

Noãn Noãn nhàn nhạt xoay người lại: “Các anh không biết chứ? Tôi đã kết bái tỷ muội với Như phi, nói cách khác tôi chính là dì các anh, hiểu chưa?”

Lời này vừa nói ra, không riêng Mộ Dung Thánh Anh và Long Khê hai người sững sờ, tất cả mọi người ở chỗ này cũng đều sững sờ. Người yêu biến thành dì? Đây là tình trạng gì?

“Dì?” Gần như là đồng thời, hai người cúi đầu phun ra hai chữ buồn cười này.

Noãn Noãn mắt sắc tối sầm lại: “Khe suối Hàng Long, tôi sẽ phái người đi xuống dưới tìm kiếm, hai người các anh thì yên ổn mà đợi cho tôi! Phượng Phiên Long Cẩm, bây giờ hai người các người thân phục rồi, dẫn hai người bọn họ đi!”

Khóe môi hai người Phượng Phiên Long Cẩm còn mang theo máu tươi, không nhàm nhàm về người phát hiệu lệnh cho bọn họ.

“Sao? Cần Thánh Hoàng ta di chuyển làm sao?” Noãn Noãn xoay người cười lạnh, giọng thật cao Ngạo Long Quyết trong tay lên.

Phượng Phiên và Long Cẩm liếc nhau một cái, gian nan tiến lên nhỏ giọng nói: “Xin hai vị điện hạ...”

“Ta không phải là điện hạ của các ngươi, ta là hoàng đế vương triều Mộ Dung!” Mộ Dung Thánh Anh lạnh lùng mở miệng, không muốn giống như Long Khê được gọi là điện hạ.

“Điện hạ Hộ Long điện chỉ có một mình Long Khê, các ngươi...” Long Khê cũng đồng thời mở miệng.

“Tốt lắm, không lên tranh cãi, nhanh chóng đi xuống đi!” Âm thanh lạnh lẽo uy nghiêm của Noãn Noãn vang lên, Phượng Phiên và Long Cẩm nhanh chóng mỗi người dắt một vị đi xuống.

Long Khê và Mộ Dung Thánh Anh ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt đều là uất ức và không hiểu, nhiều hơn còn lại là nghi ngờ.

Mắt nhìn phía trước, không nhìn bọn họ, Noãn Noãn mặc cho hai người bọn họ bị người dẫn đi, chỉ có như vậy, về sau cô mới có thể kết thúc được mọi chuyện.

Việc tiếp nhận công việc của Hộ Long điện thuận lợi hơn nhiều so với tưởng tượng, điều này cũng làm phiền Như phi, nếu không phải là bà...

Trong phòng, Noãn Noãn mệt mỏi dựa vào trên giường, trong đầu không nhận được thoáng qua một màn ở Phi Long hội.

“Ngươi biết một loại gọi là hoa anh túc không? Rất đẹp, rất mê người, nó có thể khiến người quên đi đau đớn, ta dùng nó làm thuốc dẫn để luyện ra một loại dược vật, có thể ở trong một thời gian bộc phát công lực của người dung!” Như phi yếu ớt cười cười: “Ngươi không giúp vương triều Mộ Dung, ta chỉ có thể tự mình nghĩ biện pháp!”

Noãn Noãn kinh ngạc, trơ mắt nhìn Như phi rời đi.

“Long Noãn Noãn!” Đột nhiên, Như phi dừng bước lại, chậm rãi xoay người: “Chúng ta làm một cái giao dịch thì như thế nào?”

Noãn Noãn ngược mắt: “Giao dịch?”

“Ngươi đã không chịu giúp vương triều Mộ Dung, vậy ta với ngươi làm một giao dịch, ngươi đã không thương hai người đàn ông này, ta giúp ngươi! Sau khi chuyện thành công, ngươi có quyền thế cao thượng, địa vị vô thượng, một đời không xài hết tiền bạc, lại có thể thoát khỏi hai người đàn ông này, như thế nào?”

Trong lòng Noãn Noãn cứng lại, thoát khỏi? Đúng vậy, cô vẫn không phải coi Mộ Dung Thánh Anh là gánh nặng hay sao? Không phải thấy Long Khê đáng ghét sao? Nếu quả thật có thể thoát khỏi hai người bọn họ... Nhưng tại sao, tại sao trong lòng lại có chút đau?

Như phi mắt sắc chợt lóe: “Có phải ngươi không muốn?”

Noãn Noãn giương mắt: “Ai nói tôi không muốn? Bà nói đi!”

Như phi chậm rãi thông thả bước lại: “Ta nói rồi, ngươi là chủ nhân mới của Ngạo Long Quyết, thân thể của ta hiện tại không thể khống chế được nó, như vậy thì cho ngươi nắm nó trong tay, cứ như vậy, Long Kỳ muốn dùng Ngạo Long Quyết giả mạo đầy Long Khê lên ngôi vị Thánh Hoàng là không thể nào.

Noãn Noãn khẽ do dự: “Long Khê cũng là con của bà, tại sao bà...”

Như phi cười khổ: “Ta làm sao không biết Long Khê là con trai của ta, ân oán của và với Long Kỳ, hiển nhiên lan đến gần Khê nhi. Ta không để Khê nhi làm Thánh Hoàng, cũng không muốn tổn thương Long Khê, ngược lại, ta chỉ không muốn thấy huynh đệ bọn họ trở mặt thành thù!”

“Long Khê ngồi lên ngôi vị Thánh Hoàng, người ở sau màn thao túng là Long Kỳ. Hắn hận Mộ Dung Minh Nguyệt, hận vương triều Mộ Dung, cho nên, sinh linh đồ thác là không thể tránh được. Đến lúc đó Khê nhi cũng chỉ là một quân cờ, quân cờ, chém. giết tranh đoạt, chẳng lẽ ngươi nguyện ý thấy ngày đó sao?”

Noãn Noãn trầm mặc, Như phi nói đúng, nếu như Long Khê trở thành người thừa kế Thánh Hoàng, thế cục hiện tại sẽ càng ngày càng xấu, đến lúc đó...

“Ta truyền bí quyết Ngạo Long Quyết cho ngươi, ngươi làm Thánh Hoàng!” Thấy vẻ mặt mềm hóa của Noãn Noãn, Như phi kiên định nói.

“À?” Noãn Noãn ngẩn ra, bị quyết định của Như phi làm cho sợ hết hồn: “Ý bà nói là...”

“Không sai, ngươi làm Thánh Hoàng, thiên hạ do ngươi nắm trong tay, Khê Nhi và Thánh Anh tuyệt đối sẽ không giành với ngươi!” Như phi kiên định mở miệng: “Ngươi là lựa chọn tốt nhất!”

Noãn Noãn cắn cắn môi, không thể xác định, Thánh Hoàng dễ làm như vậy sao? Nhưng đó là thiên hạ chí tôn, lại nói... Trong lòng cô tại sao phải mâu thuẫn như vậy? Có cái gì không dứt bỏ được sao?

“Ngươi đang do dự? Là lòng của ngươi đang dao động sao? Thật ra thì ngươi đã yêu một trong hai người đó, đúng không?” Như phi đột nhiên tiến lên, từng câu từng chữ khiến Noãn Noãn kinh hãi.

Noãn Noãn cau mày, theo bản năng muốn bảo vệ mình: “Nực cười, tôi làm sao lại thích bọn họ, không thích!”

“Thích mới là cảm giác ban đầu, chỉ sợ ngươi đối với bọn họ, không đơn giản chỉ là như vậy chứ?” Như phi từng bước từng bước từng bước ép sát.

Noãn Noãn đột nhiên giương mắt: “Tôi nói rồi, tôi sẽ không thích bọn họ, bất luận một trong hai người bọn họ, tôi đều không thích, trong mắt tôi chỉ có địa vị, chỉ có tiền!”

“Rất tốt!” Như phi ần ần cười một tiếng: “Đã như vậy, ngươi còn do dự cái gì? Ta đảm bảo chỉ cần ngươi có thể không chế Ngạo Long Quyết, tu luyện tới Kim Long thiên tử, có Hộ Long kim quang, ngươi không phí chút công sức lấy được ngôi vị Thánh Hoàng!”

Noãn Noãn thở phào một hơi, xác thực, ném đi tình cảm riêng tư, là kết cục tốt nhất đối với cô. Mặc kệ nam nhân hay nữ nhân, quyền thế đều mê người, tiền bạc đều là vạn năng.

“Ngươi vẫn còn do dự?” Ánh mắt Như phi như đuốc: “Đã như vậy, tại sao ngươi không thể nghe tâm tư của chính mình, chẳng lẽ yêu một người, khó khăn như vậy sao?”

Noãn Noãn bỗng nhiên ngẩng đầu, không sai, rất khó khăn, trong lòng cô vết thương vẫn còn, trời cao sẽ không thương xót cô lần nữa, cho cô sinh mạng thứ ba, điều cô có thể làm đó chính là bảo vệ mình cho tốt!

“Tôi đồng ý với bà!” Noãn Noãn cúi đầu mở miệng.

Như phi gạt đầu một cái, như trút được gánh nặng, nhưng trong lòng thì thất vọng.

Xem ra là mặc kệ là Long Khê hay là Thánh Anh, muốn có được lòng của nữ nhân, đều cần phải đi một con đường rất dài.

Như phi dẫn Noãn Noãn tới một mật thất không người, nhìn ngắm tường đồng vách sắt chung quanh, tâm Noãn Noãn có chút hốt hoảng.

“Bà có tự tin với tôi như vậy sao, nếu như tôi không phải...” Noãn Noãn cúi đầu mở miệng, hiện tại cô rất mâu thuẫn, một mặt cô hy vọng là cái số mệnh Hàng Long phục hổ gì đó, một mặt lại hận cái số mệnh này, ít nhất, không có cái thân phận đặc thù này, cô cũng có thể thấy được rõ trái tim của Mộ Dung Thánh Anh.

“Đó không phải là chuyện ngươi cần lo lắng, ngươi chỉ cần nghe theo ta, cẩn thận, dùng khí đan điền chiến ứng với Ngạo Long Quyết, như vậy, bản thân mình sẽ theo Ngạo Long Quyết. Ở trong thời gian ngắn nhất tấn thăng đến Kim Long thiên tử!” Như phi lạnh lùng mở miệng, bình thản ngồi xuống một chỗ bằng phẳng, chậm rãi hít vào thở ra.

Noãn Noãn nắm chặt quả đấm, cuối cùng y theo lời Như phi mà làm.

Sau một phút đồng hồ, Noãn Noãn chậm rãi mở mắt ra, đối diện không thấy bóng dáng Như phi, chỉ để lại một phân thư: “Ta sẽ giúp ngươi tiêu diệt tất cả chướng ngại, việc ngươi cần làm, chính là giúp ta chăm sóc hai đứa con trai! Dung Như Nhi!”

Noãn Noãn trở mắt ngồi thật lâu, cho đến khi nghe được âm thanh lúc này mới đứng dậy. Hiện tại, cô đã không còn có đường lui, mặc kệ đường này có phải thật lòng cô hay không, cô đều phải đi tiếp!”

Chậm rãi mở mắt, Noãn Noãn chỉ cảm thấy cả người mệt mỏi, giống như lời của Như phi, mặc dù quá khứ hai mươi năm, nhưng là trong Hộ Long điện còn có rất nhiều người cảm động và nhớ ân tình của Như phi, hơn nữa Long Kỳ thất thế, cơ hồ tất cả mọi người đều chọn một con đường thích hợp để đi.

“Thánh hoàng bề hạ, Long Khê điện hạ muốn gặp người!” Tri Họa cung kính đi vào, nhỏ giọng nói.

Bởi vì lúc trước có chút quen biết Tri Họa và Thính Cầm, Noãn Noãn theo bản năng chọn hai người các cô hầu hạ, nhìn thấy người quen, dù sao cũng hơn là nhìn người xa lạ.

Long Khê... Noãn Noãn cười khổ, cô biết Long Khê sẽ đến, nhưng không nghĩ hân đến nhanh như vậy, không hề để cho cô chút thời gian thở dốc.

Nhớ tới ngày trước Long Khê lệ thuộc vào cô, hiện tại cô... Ngoái đầu nhìn gian phòng sang trọng này, không phải là gian phòng bị hân mời đến làm khách, gian phòng này hoa lệ nói rõ cô mới là chủ nhân của Hộ Long Điện/

Đã tuyệt tình như vậy, vậy thì cứ tiếp tục tuyệt tình đi, cũng cắt đứt được niệm tưởng của Long Khê! Chủ ý đã quyết, Noãn Noãn ngược mắt nhẹ giọng nói: “Cho anh ta vào đi! Còn nữa, điện hạ các người thích uống cái gì, ăn cái gì, các người cần rằng hơn tôi, đi chuẩn bị một chút!”

Tri Họa nhanh chóng đáp, rồi đi ra ngoài.

Long Khê đi vào, si ngốc nhìn Noãn Noãn, đột nhiên, hân phi thân về phía Noãn Noãn, ôm Noãn Noãn vào trong ngực, găm cắn lung tung, phát tiết: “Noãn Noãn, cái người Noãn Noãn này, di cái gì chứ? Tại sao phải cố tình đối với ta như vậy? Tại sao?” Hàm răng hân dính vào cổ Noãn Noãn, đột nhiên khê hô một tiếng: “Nếu như nàng là di ta, ta liền cắn chết nàng!”

Noãn Noãn nhất thời không kịp phản ứng, vừa rồi còn đang suy tư, suy nghĩ rất nhiều về việc gặp mặt Long Khê, có oán giận, có tức giận, lại không ngờ lại là nhiệt tình như vậy...

Noãn Noãn đỏ khốc đỏ cười: “Khê nhi biến thành Vampire rồi sao? Tại sao lại đối với di như vậy?”

Long Khê đột nhiên buông cô ra, lạnh lùng nhìn cô: “Nàng lặp lại một lần nữa?”

Noãn Noãn chuyển mắt, cùng với đôi mắt đỏ hồng yêu dị đối mắt nhìn nhau, những vẫn không có dũng khí phun ra nửa chữ.

Long Khê thở dài, lần nữa ôm Noãn Noãn vào trong ngực, như trẻ con, dán lên xương quai xanh của cô, tình tế ngửi mùi thơm trên cơ thể cô: “Mặc kệ nàng làm cái gì, ta đều tha thứ cho nàng, nhưng đừng mơ đẩy ta ra, biết không?”

Trong lời nói có nửa là uy hiếp nửa là làm nũng, khiến Noãn Noãn không cách nào ngăn cản.

Chỉ ngồi như vậy, hai người dựa sát vào nhau, đến khi hô hấp của nam nhân càng ngày càng đều đều, càng ngày càng nặng nề.

Tri Họa và Thính Cầm bưng rượu và thức ăn vào, Noãn Noãn khoát khoát ra, ý bảo bọn họ lui ra, vốn định ăn một bữa cơm thật ngon với Long Khê, nói một chút, cũng không nghĩ tới lại biến thành bộ dạng tình cảm này.

Muốn đẩy Long Khê đứng lên, lại bị hân nắm thật chặt, thở dài, chỉ có thể buông tha.

Nằm ở trên giường, cảm thụ hô hấp ấm áp của nam nhân trên cổ, trong mắt Noãn Noãn tràn đầy mê mang, không biết đi đường nào.

Mở cửa sổ ra, lạnh lùng nhìn thấy tất cả, Mộ Dung Thánh Anh chậm rãi xoay người. Sau lưng, một lão nhân cười híp mắt nhìn hân.

“Đồ đệ tham kiến sư phụ!” Mộ Dung Thánh Anh quỳ xuống đất hành lễ.

Lão nhân kia lập tức tiến lên, nâng hân dậy: “Điện hạ, hôm nay đã khôi phục thân phận thật sự, không cần hành lễ với thuộc hạ!”

“Thánh Anh đương nhiên nên tạ ơn sư phụ, nếu như không phải sư phụ giả mạo Ngọc Hành Tử, lừa gạt Long Kỳ tin tưởng, chuyện làm sao có thể thuận lợi như vậy?” Mộ Dung Thánh Anh nhỏ giọng nói, ánh mắt thẳng thắn.

Lão nhân này chính là Ngọc Hành Tử, nhưng thân phận thực sự của hắn là Thiên Cơ Tử, sư phụ của Kim Ứng.

Thiên Cơ Tử vuốt râu cười ha ha: “Long Kỳ tính mọi chuyện, lại không ngờ ta với Ngọc Hành Tử chính là huynh đệ sinh đôi, ngay cả cha mẹ ruột cũng không phân được, hắn làm sao có thể phân biệt được chứ!”

Mộ Dung Thánh Anh gật đầu một cái: “Sư phụ từ hai mươi năm trước đã chuẩn bị chuyện này, cực khổ!”

Thiên Cơ Tử thở dài một tiếng: “Thid ra là người đều biết! Không sai, từ hai mươi năm trước sau khi Thánh Hoàng chân chính mất tích, ta liền tìm kiếm tung tích của Thánh Hoàng tông giang hồ, nhưng ta chỉ là một hộ pháp, không đấu lại được với Dung Yên Nhi và Long Kỳ, chỉ có thể...”

Mộ Dung Thánh Anh nhẹ nhàng cười cười: “Ta hiểu sư phụ đã tận lực, mặc kệ như thế nào, vẫn tạ ơn sư phụ, là sư phụ cho ta một thân phận khác!”

Thiên Cơ Tử ngắc đầu, ngắm nhìn mắt Mộ Dung Thánh Anh: “Chẳng lẽ người không bỏ được sao? Người...” Hắn đột nhiên chuyển mắt nhìn gian phòng của Long Noãn Noãn, như đã hiểu rõ cái gì đó: “Có lẽ đây chính là nghiệt duyên, thuộc hạ già rồi, nhìn không thấu được thể gian, thuộc hạ cáo từ!”

Mộ Dung Thánh Anh chậm rãi gật đầu một cái, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Thiên Cơ Tử đi xa.

Noãn Noãn biết mình đang đợi gì đó, rõ ràng trong lòng có chờ đợi, nhưng lại chỉ có thể chờ như vậy.

“Thánh Hoàng bệ hạ, Long Khê điện hạ đến!” Tri Họa bẩm báo.

Noãn Noãn thở dài, đã ba ngày rồi, mỗi ngày Long Khê đều tới quán cô, nhưng chờ mãi người kia vẫn không xuất hiện, có lẽ, hắn mới là người chân chính oán hận cô chứ?

“Noãn Noãn chúng ta xuống núi thôi, chúng ta đi tìm một nơi có cuộc sống vui vẻ tiêu dao, nàng chán ghét, chúng ta có thể đi lại trên giang hồ, làm một chút chuyện kiếm khách can thiệp chuyện bất bình, không phải rất tốt hay sao?” Long Khê theo thói quen vuốt vãn ế mặt Noãn Noãn, hấp dẫn mở miệng.

“Long Khê, tôi nói rồi, tôi là dì của anh!” Noãn Noãn chột đẩy Long Khê ra, cô nỗ lực lâu như vậy, chính là muốn loại trừ ý nghĩ này của Long Khê, nhưng tuyệt đối không thể tiếp tục như vậy nữa!

Long Khê hung hăng nhìn chằm chằm Noãn Noãn, ánh mắt oán độc: “Nàng nhất định muốn tổn thương ta như vậy sao?”

Lời nói mềm nhũn, vẻ mặt uất ức, giống như Noãn Noãn chính là một tay đao phủ vậy.

Lời nói tuyệt tình của Noãn Noãn bị chặn ở trong cổ họng, đối mặt với Long Khê xinh đẹp như vậy, đối mặt với ánh mắt ngây thơ như vậy, những lời đó thật sự là không thể nói ra.

Long Khê muốn đến gần Noãn Noãn lần nữa, nhưng Noãn Noãn lại tránh về phía sau.

Lông mi chớp chớp, như sắp khóc, ngay tổng khi đó, liền nghe thấy âm thanh bẩm báo của Long Cẩm ở bên ngoài: “Thánh Hoàng bệ hạ, thuộc hạ có chuyện quan trọng bẩm báo!”

Noãn Noãn lập tức từ trong phòng đi ra, cố ý nói lớn: “Đến!” sau đó xin lỗi chuyển mắt với Long Khê: “Anh cũng thấy đấy, tôi rất vội, chuyện xuống núi, anh bảo Phượng Phiên đi cùng anh đi!”

Long Khê nhìn bóng lưng đi xa, mặt tràn đầy cô đơn, hắn làm sao không biết Noãn Noãn đang tránh hắn, nhưng đó là điều hắn muốn, cũng là điều duy nhất hiện tại muốn có được, tuyệt đối không thể buông tha!

Phía sau núi, Noãn Noãn ngồi trên tảng đá cạnh dòng suối cuối cùng cũng có thể thở dốc một hơi. Dưới chân suối không có đóng băng, chảy ào ào, cỏ bên cạnh suối cũng đã xanh, mùa đông sắp đi, mùa xuân sắp đến rồi!

Sau lưng tiếng bước chân chậm rãi đến gần.

Noãn Noãn thở dài: “Long Khê, tôi nói rồi... tôi sẽ không cùng anh xuống núi, anh...” Lời còn chưa nói hết, liền cảm thấy sát khí rõ ràng, thân thể chuyển một cái, hai chân đá về phía sau, một cước đá bay trường kiếm trên tay của người phía sau, một cước khác hung hăng đá vào trên bụng người đó.

Một bóng dáng màu vàng bay nhanh về phía sau, sau đó hung hăng rơi xuống núi đá, một ngụm máu tươi được phun ra bởi môi của một cô gái.

“Hoàng Oanh?” Noãn Noãn sững sờ, không hiểu nhìn cô gái bị thương cuộn thành một đoàn, chính là Hoàng Oanh trước đó muốn bỏ trốn cùng cô.

Lấy tayche bụng, gian nan nâng thân thể lên, trong ánh mắt đều là oán hận: “Không được gọi tên ta, cái đồ lường gạt!”

Noãn Noãn thở dài, tiến lên, nắm chặt cánh tay của cô, không để ý cô giãy giụa, sau khi chắn mạch, lại nhét vào miệng cô một viên thuốc: “Tốt lắm, đừng làm rộn, tôi biết là không nên lừa cô, nhưng mà tôi cũng không làm cái gì nha. Đây là thuốc chữa thương, ăn là tốt rồi, nhớ, về sau không cần đánh lén tôi nữa!”

Noãn Noãn ngồi xuống bên cạnh cô: “Thật ra thì tôi cũng không có bạn là nữ giới, nếu như cô nguyện ý, chúng ta làm bằng hữu đi, hiện tại trong lòng tôi thật sự rất phiền!”

Hoàng Oanh cắn chặt môi, sắc mặt tái đi, hung hăng nhìn chằm chằm Noãn Noãn, đột nhiên, cô chợt giơ tay lên, cánh tay lấy ra một chủy thủ, không đâm về hướng Noãn Noãn mà là đâm về phía mình.

“Cô làm gì đấy?” Noãn Noãn ngẩn ra, theo bản năng ra tay cản cô, lại nghe được bên tai kêu to một tiếng: “Noãn Noãn, nguy hiểm!” Đang trong lúc này, cô mới nhìn thấy bên khóe miệng Hoàng Oanh đột nhiên nâng lên một độ cong quỷ dị, ánh mắt ác độc, sau đó tay nắm chuôi đao khẽ động, hô to một tiếng cư nhiên trong đoản đao lại rút ra đoản đao, lấy khí thế sét đánh không kịp bịt tai đâm về phía thân thể Noãn Noãn gần như dán sát vào cô.

Bóng trắng chợt lóe, một tay ôm lấy Noãn Noãn ở trong ngực, đồng thời một cước hung hăng đá vào ngực Hoàng Oanh.

Phụt một tiếng, Hoàng Oanh lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, chỉ là lần này cô không có may mắn như lần trước, trực tiếp đi đời nhà ma.

Trong bụng cầm đoản đao, Noãn Noãn đau co rút cơ thể, nhìn nam nhân ôm cô.

“Là anh?” Cúi đầu phun ra hai chữ, Noãn Noãn cười khê một tiếng: “Rốt cuộc anh đã tới!”

Mộ Dung Thánh Anh ôm thật chặt Noãn Noãn, tâm hung hăng co lại, la lớn: “Không cần nói, tôi...” Hắn nhìn đoản đao trên thân thể cô, một cổ lạnh lẽo thấu xương từ dưới đáy lòng dâng lên, hắn đang sợ. Đúng vậy, đang sợ, chưa từng có bao giờ sợ như vậy, sợ Noãn Noãn trong ngực sẽ dần lạnh đi.

Một tay ôm Noãn Noãn lên, Mộ Dung Thánh Anh kiên quyết mở miệng: “Chúng ta xuống núi, Vân Ế đang ở dưới chân núi, ta dẫn người xuống núi!”

Noãn Noãn choáng váng, đã không có bất kỳ hơi sức đáp lại, cô chỉ cảm thấy lồng ngực nam nhân rất ấm áp, liền muốn ngủ đi.

“Long Noãn Noãn, nàg nghe đây, không thể ngủ biết không? Chúng ta sẽ rất nhanh tìm thấy Vân Ế, nàg phải chống đỡ cho ta, cái người nữ nhân ngốc nghếch này, không phải là Thánh Hoàng rồi sao? Không phải là người có địa vị thiên hạ tôn sung nhất đó sao? Tại sao lại bị một tiểu nữ tử gây thương tích? Cái người dẫn độn này!” Mộ Dung Thánh Anh lớn tiếng mắng, ánh mắt lại ướt át. Chưa từng có hưởng qua mùi vị khóc, thì ra nước mắt lại mặn như vậy, tâm lại đau như thế!

Gió núi thật mát, cảm thấy thân thể càng ngày càng lạnh, ngọn gió kia thổi trên mặt, giống như dao găm, thân thể vừa đau vừa nặng, hết sức cố gắng giữ tỉnh táo, nghe xem rốt cuộc Mộ Dung Thánh Anh kêu cái gì, nhưng âm thanh kia lại càng ngày càng xa xôi.

Trời đất rộng lớn, mây trắng che khuất, Noãn Noãn gian nan mở mắt, trước mặt là một màu trắng chói mắt, hai thân thể dây dưa, thở dốc kịch liệt, mà đắp trên người bọn họ chính là tiền, cô xách tử sắt rồng tuếch ngã lệt ở một bên.

“Chúng ta đã có đủ tiền, thân ái, chúng ta đi sao?” Trong hỗn độn, cô rõ ràng nghe được tiếng nói của người đàn ông kia, đã từng, người đàn ông kia, cũng đã hỏi cô như vậy.

Cô gái đang dây dưa với hắn không trả lời, vang lên chính là tiếng rên thống khổ của người đàn ông kia.

Màu trắng bị màu máu đỏ tươi nhuộm đỏ, Noãn Noãn đột nhiên thấy buồn cười, một loại phát tiết mà cười.

Người đàn ông ở trên đất co rúc thành một đoàn, tội ác kia trên thân thể đều là máu tươi, giống như đã từng, lúc hắn giết Noãn Noãn.

“Đời sau tiếp tục làm đàn ông, ngàn vạn lần không được tin tưởng nữ nhân!” Cô kia lạnh lùng quay mặt sang, rõ ràng là người quen Noãn Noãn. Đó là đại sư tỷ của cô, là người lớn lên từ nhỏ với cô, cô biết tất cả kế hoạch chạy trốn của cô, còn từng vì cô bày mưu tính kế, nhưng bây giờ...

“Vì... tại sao?” Người đàn ông không cam lòng vươn cánh tay, như muốn nắm giữ mắt cá chân của cô gái, lại bị cô hung hăng đá văng.

“Bởi vì anh giết Noãn Noãn!” Đại sư tỷ cười tàn nhẫn: “Tôi chỉ muốn anh rời khỏi cô ấy, cũng không muốn anh giết cô. Tôi đến gần anh, cũng chỉ là để cho cô ấy thấy rõ diện mạo thật của anh mà thôi, nhưng anh lại giết cô ấy!”

“Cô vì anh mà phản bội tổ chức, căn bản không có khả năng rời khỏi Trung Quốc, tôi chỉ muốn ngăn cản mà thôi, lại không ngờ...” Đột nhiên đại sư tỷ mất sắc rét lạnh: “Cho nên nói anh đáng chết, cũng chỉ có anh chết, mới có thể làm cho Noãn Noãn yên nghỉ!”

Người đàn ông nằm trên mặt đất, trong ánh mắt tràn ngập không tin, hồi lâu mới gian nan lên tiếng: “Cô... Thật không có yêu tôi?”

“Không có! Không hề một chút nào!” Đại sư tỷ tàn nhẫn đập tay của hắn: “Người trong tổ chức Thiên Sát, đều là cô nhi từ nhỏ bị cha mẹ vứt bỏ, tình yêu rất xa xỉ với chúng tôi, anh vốn nên quý trọng, đáng tiếc, anh lại không thông qua khảo nghiệm!”

Đại sư tỷ... chậm rãi nhếch môi, bên tai Noãn Noãn đột nhiên vang lên lời nói của nữ nhân.

“Noãn Noãn, yêu một người thật sự sẽ giao ra tất cả sao?”

“Noãn Noãn, nếu như tôi và cô đồng thời yêu một người đàn ông thì làm như thế nào?”

“Noãn Noãn, cô phải hạnh phúc!”

Đại sư tỷ yêu người đàn ông kia, chẳng qua là vì cô, đại sư tỷ mới có thể...

Oán hận dưới đáy lòng trong nháy mắt trở lại bình thường, Noãn Noãn cảm thấy thân thể cô thoải mái hơn, cô lại hoài niệm, đối với người đàn ông kia, đối với đại sư tỷ, có lẽ, cô nên sớm cảm thấy được, sẽ thành toàn cho đại sư tỷ cùng người đàn ông kia, nhưng... Người đàn ông kia vốn cũng không nên thuộc về cô, nhiệm vụ lần đó, sư phụ muốn phái đại sư tỷ đi, là coo đoạt lấy nhiệm vụ đó. Nếu như ban đầu sư tỷ gặp người đàn ông kia...

Trên bụng, một đôi tay dán chặt vào Noãn Noãn, giãy giụa mở mắt, trông thấy khuôn mặt xa lạ giống như đã từng quen biết.

Này râu lởm chồm, này quầng mắt thâm đen, này tiểu tụy sắc mặt... Tay nhỏ bé chậm rãi vuốt khuôn mặt người đàn ông, Noãn Noãn đột nhiên nhếch môi cười, thật tốt, cô lại trở về rồi. Thời điểm chứng kiến người đàn ông kia, cô vẫn sợ hãi không về được, nguyên tưởng rằng không có quyền luyện gì với thế giới này, thật ra thứ để lưu luyến còn rất nhiều.

Ngón tay nhẹ nhàng lau lông mi dày của người đàn ông, lông mi của hắn run lên, như sắp tỉnh lại, Noãn Noãn vội càng nhắm mắt lại.

Mộ Dung Thánh Anh ngẩng đầu lên, chợt ý thức được cái gì, nhanh chóng giơ tay lên dò xét hô hấp của Noãn Noãn, khi cảm nhận được hơi thở phảng phất qua ngón tay, trên khuôn mặt trắng bệch hiện lên một nụ cười nhạt: “Noãn Noãn, nàng còn muốn ngủ sao? Đã bảy ngày rồi, rốt cuộc nàng muốn ngủ đến khi nào đây?”

Noãn Noãn ngẩn ra, bảy ngày rồi hả? Cảm giác chỉ trong nháy mắt mà thôi, làm sao đã bảy ngày rồi cơ chứ? Đang muốn mở mắt, lại nghe thấy tiếng mở cửa vang lên, có người đi vào.

“Vân Ế, làm sao nàng vẫn còn bất tỉnh? Không phải người nói đã không còn nguy hiểm tới tính mạng rồi sao?” Mộ Dung Thánh Anh vội vàng vang lên.

Vân Ế hơi trầm ngâm, giống như đang suy nghĩ: “Chính xác là không có nguy hiểm nữa, mặc dù vết thương sâu, nhưng không chạm đến chỗ yếu. Hơn nữa trong bảy ngày nay hô hấp đều đặn, nên rất nhanh có thể tỉnh lại mới đúng, tại sao...”

Mộ Dung Thánh Anh một phát bắt được Vân Ế: “Chẳng lẽ đến cả người cũng không biết sao? Vân Ế, người không phải được xưng là thần y sao?”

Vân Ế thở dài, lần nữa nghiêm túc bắt mạch Noãn Noãn, sâu xa nói: “Ta là thần y, không phải thần tiên! Lão đại, nếu như Noãn Noãn vĩnh viễn không thể tỉnh lại...”

“Sẽ không! Sẽ không!” Mộ Dung Thánh Anh khấn trương một tay ôm Noãn Noãn vào trong ngực: “Không phải người nói không có tương tổn nào nguy hại hay sao? Tại sao lại như vậy?”

“Lão đại quên rồi sao? Rất lâu trước đó, lúc ở trong lãnh cung, Long Noãn Noãn đã nên chết, độc của Dung Yên Nhi, chỉ có Như phi có thể giải, nhưng nàng lại kỳ tích còn sống, chẳng lẽ lão đại chưa có hoài nghi sao?”

“Ý của người là gì?” Mộ Dung Thánh Anh tiến lên túm lấy Vân Ế: “Chẳng lẽ Noãn Noãn nàng...”

“Còn nhớ Thốn tương tư chứ? Có lẽ Noãn Noãn sẽ biến thành bộ dáng của Như phi trước kia!” Vân Ế thở dài, thân thể cũng chuyển sang Noãn Noãn.

Trên giường, Noãn Noãn nhú nhú mày, tên Vân Ế này khi nào y thuật lại kém như vậy? Đang muốn mở mắt, lại cảm giác được cánh tay bị Vân Ế ngăn lại, giống như cảnh báo cô cái gì đó.

Chẳng lẽ Vân Ế đã biết cô tỉnh? Còn đang nghi hoặc, Vân Ế liền bị Mộ Dung Thánh Anh kéo ra, thân thể của cô cũng bị người đàn ông này ôm trong ngực.

“Người nói lão, Vân Ế, người đang gạt ta!”

Bị Mộ Dung Thánh Anh ôm thật chặt, Noãn Noãn cảm thấy rõ ràng thân thể của hắn cứng ngắt.

Vân Ế thở dài: “Ta hiểu rõ người có thể không tin, nhưng Noãn Noãn tồn tại bản thân đã là quý dị, không phải sao?”

Bị Mộ Dung Thánh Anh ôm vào ngực, nếu như không phải Vân Ế đã bảo cô trước đó, Noãn Noãn thật muốn nhảy dựng lên hung hăng mắng Vân Ế một trận, cái gì mà gọi là quý dị tồn tại, nói cô như quý ư?

“Là quý dị, làm người khó có thể tin, từ ban đầu Long Noãn Noãn ích kỷ cao ngạo lại trở thành Long Noãn Noãn ta mê, quá nhiều điều không thể giải thích, nhưng ta lại cảm kích nàng quý dị, nàng khó có thể tin. Có lẽ vừa bắt đầu, là ta lợi dụng nàng, nhưng từ từ, nàng mở lòng của ta ra, ta chưa từng cảm kích phụ hoàng, cũng chưa từng quý trọng ngôi vị hoàng đế này, nhưng Noãn Noãn tồn tại, để cho ta cảm thấy, làm hoàng đế thật tốt. Tối thiểu, ta là hoàng đế, nàng là hoàng hậu, ta là trượng phu danh chính ngôn thuận của nàng. Mặc dù trong lòng nàng có thể không có ta, nhưng vì cái danh phận này, nàng vẫn phải ở bên cạnh ta!” Mộ Dung Thánh Anh lần nữa ôm chặt Noãn Noãn: “Cho nên, dù là quý dị tồn tại cũng tốt, khó tin cũng tốt, Vân Ế, xin người lại cho ta thấy kỳ tích!”

Vân Ế thở dài: “Có lẽ Noãn Noãn cũng không muốn tỉnh lại, người quên? Trước kia không phải người vẫn muốn trốn tránh nàng không phải sao? Nếu như bây giờ Noãn Noãn vì cứu vớt vương triều Mộ Dung mà đến, hiện tại vương triều Mộ Dung đã an định, nhiệm vụ của nàng cũng đã hoàn thành, cho nên nói không chừng!”

Vân Ế tiến lên vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Người liền bớt đau buồn đi!”

“Người khốn kiếp!” Noãn Noãn nhanh chóng cảm thấy thân thể của mình đột nhiên bị người buông ra, yếu ớt mở mắt, chỉ thấy Mộ Dung Thánh Anh một phen kéo cổ áo Vân Ế, đẩy ngã hẳn trên mặt đất: “Không cho người nói lời không may, chỉ cần Noãn Noãn còn sống, nhất định có thể tỉnh lại, người là tên lang băm!”

Vân Ế uất ức xẹp miệng bị người đè xuống đất, len lén nhìn về phía Noãn Noãn.

Noãn Noãn nhìn về phía hẳn nghịch ngợm nháy mắt, sau đó nhắm mắt lại.

Hiện tại cô chơi chưa đủ, không nghĩ nhanh như thế tỉnh lại. Có lẽ chỉ khi cô hôn mê, mới thấy tâm chân chính của Mộ Dung Thánh Anh!”

Vân Ế thấy Noãn Noãn còn không chịu tỉnh, uất ức nhú nhú mày, vị hợp tác hai người này, hẳn hy sinh quá lớn, bị người đánh không nói, lại còn phá hư danh tiếng hẳn quan tâm nhất. Thật ra hai người này cũng kỳ cục như vậy, tại còn yêu nhau, tất cả mọi người đều biết là yêu, nhưng lại không phải là người có thể chủ động. Ngay từ đầu, Kim Ứng có Vân Tụ, Noãn Noãn có Thánh Nguyên vương gia, thậm chí có Long Khê, nếu như hai người cũng không thể lên phía trước, vậy thì nhìn về phía sau. Nhưng mà không thể lên trước cũng không thể về phía sau, cố chấp bất động tại chỗ, khổ còn không phải là những người xung quanh là bọn họ hay sao? Kim Ứng ngày ngày lấy hẳn mà phát tiết, Noãn Noãn cũng nản lòng, nản chí, hiện tại rốt cuộc hẳn cũng nghĩ ra cao chiêu, sao giai nhân lại ngại cảm động không đủ, không chịu phối hợp!

“Lão đại, xin người bớt giận, thật ra thì khiến Noãn Noãn tỉnh lại, còn có một biện pháp!” Vân Ế vội vàng nháy mắt mở miệng lấy lòng.

Mộ Dung Thánh Anh lạnh lùng nhìn hẳn, tâm tình không kiên nhẫn nói: “Còn không mau nói?”

“Ta nghe trước đó Noãn Noãn từng đề cập tới, loại trạng thái này ở quê hương nàng gọi là người sống đời thực vật, có rất nhiều phương pháp thành công gọi tỉnh, ví dụ, chỉ cần nói chuyện nhiều với nàng, ca hát, làm những chuyện nàng thích nhất, chuyện kích thích nàng nhất, nàng nhất định sẽ tỉnh lại!”

Mộ Dung Thánh Anh nhú nhú mày, nghi ngờ nói: “Người nói thật?”

Vân Ế lập tức ghé sát lỗ tai của hẳn, nói nhỏ cái gì đó, ánh mắt Mộ Dung Thánh Anh chợt bừng sáng, không dám tin nhìn Vân Ế: “Biện pháp như vậy thật sự có thể khiến Noãn Noãn tỉnh dậy?”

Vân Ế vỗ vỗ lồng ngực cam đoan: “Đây là một chiêu cuối cùng, người cứ thoải mái đi, nàng không tỉnh lại, ta... ta cả đời làm trâu làm ngựa cho người!”

Mộ Dung Thánh Anh lạnh lùng nhìn hẳn một cái: “Ta muốn người làm trâu ngựa làm gì! Chỉ cần Noãn Noãn có thể tỉnh lại...” Mặc dù biện pháp này có chút hèn hạ, có chút hạ lưu, có chút...

Nằm ở trên giường, Noãn Noãn nhắm mắt chăm chú nghe, cũng không nghe rõ phương pháp xử lý của vân ế, đang còn nghi hoặc, chỉ nghe thấy Vân Ế lớn tiếng nói: “Cho nên, lão đại, người nhất định phải nói những lời tâm huyết, dùng thật lòng của mình gọi Noãn Noãn tỉnh, biết không?”

Noãn Noãn âm thầm gật đầu một cái, hiện tại cô đang hưởng thụ, mới không cần nhanh tỉnh như vậy!

Tâm tư của Mộ Dung Thánh Anh dồn hết vào phương pháp Vân Ế dạy cứu người, căn bản cũng không chú ý tới Vân Ế. Quay đầu lại nhìn Noãn Noãn đang mê man, một tay ôm lấy Noãn Noãn, nhỏ giọng nói: “Noãn Noãn, đã như vậy, ta dẫn nàng đi, chúng ta sống lại cuộc sống chúng ta đã sống trước đây một lần, nếu như có chút ký ức đẹp lưu giữ nàng lại, để cho nàng tỉnh lại. Cầu xin nàng, ngàn vạn lần không được do dự!”

Noãn Noãn bị hẳn bế lên, ra khỏi phòng, phía ngoài Vân Ế đã sớm chuẩn bị xong xe ngựa, trên xe ngựa ước chừng đã có đủ lương khô và thức ăn trong hai ngày.

Lãnh Cẩm và Hàn Tiêu đánh xe, Mộ Dung Thánh Anh và Noãn Noãn ngồi ở trong xe ngựa, xe ngựa hướng Đô thành mà đi.

Nửa ngày sau, xe tiến vào hoàng cung, nằm trên giường ở Phượng Vũ cung, ngừng hương nhang quen thuộc từ bốn phía, trong đầu Noãn Noãn không ngừng nhớ lại những hình ảnh trước kia, bên tai là tiếng nói người đàn ông trầm trầm đàm thoại: “Noãn Noãn, đây là tẩm cung của nàng, nàng nhớ không? Trẫm đã nói qua,

nàng có thể xuất cung nhưng phải lưu lại lần đầu tiên của nàng. Khi đó trăm đơn thuần cho là lưu lại lần đầu tiên của nàng, là có thể lưu nàng lại, có phải rất nực cười không? Nhưng đối mặt khiến trăm càng ngày càng lưu luyến, càng ngày càng mê mẩn nàng, trăm chỉ có thể làm như vậy!”

Mộ Dung Thánh Anh chậm rãi tựa đầu trước ngực cô: “Ta hiểu rõ nàng nhất định không thích nơi này, đã từng, nàng tìm mọi cách muốn trốn thoát, nhưng trăm vẫn muốn dẫn nàng tới, bởi vì chỗ này mới làm nơi trăm chân thật tồn tại!”

Noãn Noãn cảm thụ được tồn tại của hắn, thở dài, thật ra thì cô rất muốn nosic ho hắn biết, lần thứ hai cô trở lại nơi này, cô đã không bài xích nơi này rồi.

Sau đó, Mộ Dung Thánh Anh lại ôm Noãn Noãn đi qua tất cả những nơi nàng đã từng đi qua ở hoàng cung này, mặc dù không thể mở mắt không thể nhìn thấy, nhưng có thể nghe thấy hắn cẩn thận miêu tả, giống như trở lại ngày trước.

Chưa bao giờ biết, cô muốn thoát khỏi hoàng cung, thậm chí địa phương cô có nhiều cảm giác tốt đẹp như vậy. Nghe thấy hương mai lạnh lùng, liền muốn giống nó mọc thành mai viên, nghe được tiếng nước chảy, liền nghĩ đến hồ Bích Ba, có đến vài lần, nghe Mộ Dung Thánh Anh tự lẩm bẩm, Noãn Noãn cũng muốn mở mắt.

Cuối cùng, Mộ Dung Thánh Anh lại lập tức ôm Noãn Noãn lên xe, lần này, mục tiêu của bọn họ là đỉnh núi Kim Ưng.

Khi ngồi trên núi đá trên đỉnh núi Kim Ưng, nghe gió lạnh kêu khóc, nước sông chảy xiết, Mộ Dung Thánh Anh cúi đầu mở miệng: “Noãn Noãn, nàng nghe chưa? Nơi này ban đêm đẹp như vậy, còn nhớ rõ lần đầu tiên nàng tham gia đốt lửa trại đó không? Đó là ngày vui vẻ nhất trong hai mươi năm qua của ta, vứt bỏ vỏ bọc Đế vương và sự khuất nhục, chân chân thật thật lấy thân phận Kim Ưng đến gần nàng. Nhưng ở trong cuộc sống kia, ta vừa hy vọng nàng yêu Kim Ưng, vừa hy vọng nàng không thể quên Mộ Dung Thánh Anh, có phải rất mâu thuẫn không? Có phải rất nực cười không? Kim Ưng, mặc dù là một thân phận khác của ta, nhưng cuối cùng vẫn không phải là ta, Mộ Dung Thánh Anh, mặc dù không có dũng khí lấy thân phận thật đứng ở trước mặt nàng, nhưng trong nội tâm lại khát vọng nàng yêu! Có phải rất nực cười không?”

“Mỗi khi nàng nói ta giống một người, ta sẽ kinh hãi, nhưng theo thời gian trôi qua, nàng nói ta không giống hắn, ta lại hoảng hốt. Ta hiểu rõ hình tượng Kim Ưng đã là một cảm nhận khác trong cuộc sống của nàng rồi, khác biệt với Mộ Dung Thánh Anh, hơn nữa càng ngày càng khác, đến lúc đó nàng sẽ lựa chọn như thế nào? Thật ra thì không cần nàng nói, ta cũng biết rõ, không có một người sẽ thích Mộ Dung Thánh Anh phúc hắc, nàng cũng nói hắn là hoàng đế sói đội lột cừu không phải sao? So với Kim Ưng tiêu sái, Mộ Dung Thánh Anh tồn tại giống như là gông xiềng nặng nề, không ai muốn đến gần!”

89. Chương 90: Đại Kết Cục 2

“Khi đó ta cũng rất mâu thuẫn, biết rõ nàng sẽ lựa chọn như vậy, nhưng ta lại hi vọng nàng không phải như vậy!” Mộ Dung Thánh Anh nói xong, âm thanh đột nhiên run rẩy: “Còn nhớ rõ khi nàng mang theo đội kinh kỳ tới Đô thành không? Ta cho là nằm mơ, là một giấc mộng không thật, bị Thánh Ly vây khốn đã lâu, xuất hiện ảo giác, làm sao nàng biết mà giúp ta? Đã từng, người kia chờ còn không kịp muốn thoát khỏi ta, làm sao lại trở lại giúp ta? Nhưng nàng vẫn chân thật trở lại, sẽ không hiểu tâm tình của ta khi đó, cho dù chết, ta cũng không có tiếc nuối nữa. Bởi vì, nàng trở lại vì ta, vì Mộ Dung Thánh Anh mà trở lại!”

“Cũng chính từ lúc đó trở đi, ta không dây dưa vấn đề nàng thích Kim Ưng hay là Mộ Dung Thánh Anh nữa, ta chỉ biết, nàng đối với ta mà nói, là một sự tồn tại không thể dứt bỏ. Mặc kệ là Mộ Dung Thánh Anh hay là Kim Ưng, chỉ cần đi cùng nàng, ta đã hài lòng! Trước kia nghe người ta nói, yêu một người có thể bỏ qua mình, ta vẫn không tin, nhưng bây giờ ta tin tưởng rồi, yêu nàng, không cần thiết so đo thân phận của mình, mặc kệ là Thánh Anh hay là Kim Ưng, ta đều cảm kích trời cao, để cho ta ở bên cạnh chăm sóc nàng!”

“Vô số lần, ta muốn tháo mặt nạ của mình xuống, ta muốn tìm một cơ hội tốt nhất nói cho nàng biết, giảm thương tổn và lừa gạt đối với nàng xuống mức nhỏ nhất, nhưng không nghĩ tới, thời khắc kia lại tới gấp rút như vậy. Khi Dung Yên Nhi lấy mặt nạ của ta xuống, làm lộ toàn bộ khuôn mặt ta trước mặt nàng, ta đã sợ không dám mở mắt, sờ nhìn thấy ánh mắt tức giận của nàng, sợ nhìn thấy ánh mắt thất vọng của nàng, sợ nhìn thấy bóng dáng kiên quyết rời đi của nàng. Nàng vẫn đi, nhưng ta không có dũng khí đuổi theo, không đơn thuần vì vương triều Mộ Dung cần ta, mà ta sợ hơn nữa là nàng tin tưởng mấy lời kia của Dung Yên Nhi, ta ở bên cạnh nàng, cũng không phải muốn lợi dụng nàng!”

“Mấy ngày một mình nàng đi lại trên giang hồ kia, ta hiểu rõ nàng sẽ trở lại nơi này, nhưng ta không có dũng khí đuổi theo. Ta chỉ muốn làm một người nam nhân, một nam nhân đỉnh thiên lập địa, khi tất cả đã kết thúc, khi tất cả đã được dẹp yên, ta sẽ lấy một thân phận nam nhân yêu nàng tới bên cạnh nàng, van xin sự tha thứ của nàng. Nhưng ta không nghĩ tới, nàng lại đồng ý mẫu hậu, đón nhận Ngạo Long Quyết!”

Tâm Noãn Noãn căng thẳng, rốt cuộc hắn đã nói đến trọng điểm, hắn chịu tha thứ cho nàng sao?

“Khi nàng giống như tiên tử xuất hiện ở Phi Long hội, khi nàng đón lấy một chưởng kia của Phượng Phiên và Long Cẩm, ta liền hiểu nỗi khổ tâm của nàng và mẫu hậu. Long Khê và ta, đều là con của mẫu hậu, cho nên để nàng ngồi lên ngôi vị Thánh Hoàng, là biện pháp giải quyết tốt nhất. Huống chi, Ngạo Long Quyết chỉ tiếp thu nàng, đây cũng là sự thật!”

“Sau đại hội, mỗi ngày ta đều bồi hồi ở ngoài cửa sổ phòng nàng, nhìn Long Khê làm nũng với nàng, ăn vạ với nàng, ta cũng muốn như vậy, nhưng ta lại không thể. Không phải là không có dũng khí, mà là muốn đứng ở lập trường của nàng vì nàng suy nghĩ một lần! Ta hiểu rõ nàng không nhẫn tâm tổn thương Long Khê, cho nên đang lằng lằng chờ đợi cơ hội, dẫn nàng rời khỏi Hộ Long điện, khi ta ý thức được thời khắc cơ hội đã đến, lại phát hiện Hoàng Oanh đã đâm nàng bị thương!”

Tới đây Noãn Noãn mới hiểu được khi tại sao Hoàng Oanh ám sát nàng, Mộ Dung Thánh Anh lại đứng lúc ở bên cạnh.

“Khi chuôi kiếm đâm vào bụng nàng, ta mới biết, cơ hội chó má gì, tự ái chó má gì, thật ra tất cả những thứ này đều không quan trọng, quan trọng là ta muốn nàng còn sống, còn sống ở bên cạnh ta!” Mộ Dung Thánh Anh dùng lực lớn lắc lắc Noãn Noãn: “Noãn Noãn, nàng tỉnh tỉnh, lần này, chỉ cần nàng tỉnh, dù nàng ghét bỏ ta, đuổi ta đi, ta cũng sẽ ở lại nàng!”

Noãn Noãn bị hắn lay động thất điên bát đảo, nhưng trong lòng cảm động vô cùng. Một chuyến trở về hiện đại, giúp cô hiểu nên quý trọng người trước mắt, muốn hạnh phúc. Thật ra thì trong lòng đã bắt đầu tiếp nhận Mộ Dung Thánh Anh, chỉ là tỉnh lại sau khi nghe trộm nhiều chuyện trong lòng của hắn, có thể hay không...

Mộ Dung Thánh Anh nhìn Noãn Noãn tiếp tục mê man ngủ thì nhú chặt mày, hắn nói nhiều như vậy, miệng cũng dính lại rồi, tại sao còn không hữu hiệu? Chẳng lẽ thật sự phải giống như Vân Ế nói, dùng biện pháp cuối cùng kia sao?

“Noãn Noãn, ta sẽ khiến nàng tỉnh lại!” Đột nhiên Mộ Dung Thánh Anh mở miệng, giống như là đã hạ quyết tâm, chợt ôm Noãn Noãn về phía vách đá, đang trong khi Noãn Noãn muốn mở mắt, Mộ Dung Thánh Anh tung người nhảy xuống.

Tiếng kinh hô còn chưa nhảy ra ngoài, thân thể đã cấp tốc xoay tròn, trước mặt là một vùng tầm tối.

Là sơn động! trong nội tâm Noãn Noãn khẽ động, đang muốn mở miệng, lại cảm thấy trước mặt là ánh sáng, cô vội vàng nhắm mắt lại.

Nhẹ nhàng đặt Noãn Noãn ở trên giường êm, Mộ Dung Thánh Anh si ngốc nhìn, cánh tay chậm rãi vươn ra.

Khi Noãn Noãn vẫn còn nghi ngờ hắn muốn làm cái gì, trước ngực chợt lạnh, trong lòng cô cả kinh, lúc này cô chỉ còn áo ngực nằm ở trước mặt Mộ Dung Thánh Anh.

“Noãn Noãn, tha thứ cho ta, mặc dù biết làm như vậy rất hèn hạ, nhưng chỉ cần có thể khiến nàng tỉnh lại...” Mộ Dung Thánh Anh lẩm bẩm nói xong, tiếp tục cởi thắt lưng của cô, rất nhanh, trên người cô chỉ còn quần lót và áo lót.

Trong lòng Noãn Noãn hận không thể tả, hiện tại cuối cùng cô đã biết chiêu cuối cùng của Vân Ế là gì rồi, giả bộ hkoong được nữa, a hét to một tiếng, một phen kéo lấy váy trong tay hấn, thô lỗ nói: “Này, anh muốn cưỡng gian à?”

Mộ Dung Thánh Anh đang đắm chìm trong bi thống bị cô đột nhiên ngồi dậy làm cho sợ hết hồn, ba giây sau, đột nhiên ôm Noãn Noãn vào trong ngực: “Nàng đã tỉnh? Nàng thật sự đã tỉnh rồi? Noãn Noãn a Noãn Noãn!”

Noãn Noãn chợt dạ cười cười, bị từng câu kêu Noãn Noãn uất ức của hấn, vô cùng miễn cưỡng đẩy hấn ra: “Không tỉnh sẽ bị anh cưỡng, còn có thể không tỉnh sao?”

Mộ Dung Thánh Anh lúng túng cười cười, đột nhiên, hấn dừng lại, nghi ngờ nhìn Noãn Noãn: “Nàng đã sớm tỉnh?”

Noãn Noãn sưng sồ, chi chi ngô ngô, không nhịn được phát giận nói: “Làm gì có, trong khi anh cởi y phục thì tôi tỉnh lại, ách, vì lạnh, quá lạnh rồi!”

Mộ Dung Thánh Anh liếc xéo cô, đột nhiên cười lạnh: “Đúng vậy a, xem lần đầu tiên cởi y phục của nữ nhân, thật sự là quá lỗ mãng rồi, nên trước...” Hấn nói xong, chợt đánh về phía Noãn Noãn, đè cô dưới thân thể mình, bàn tay nắm lấy khóa tròn của cô, môi cũng mạnh mẽ chặn lại, hôn đến trời đất mù mịt, mới xấu xa mở miệng: “Bây giờ còn lạnh không? Có phải cả người nóng lên rồi không? Kích tình mệnh mệnh không?”

Noãn Noãn đỏ mặt, muốn đẩy hấn ra, lại bị hấn ép chặt hơn: “Này, Mộ Dung Thánh Anh, anh mau tránh ra, tôi...”

Mộ Dung Thánh Anh không để ý tới cô, mà trực tiếp chôn đầu xuống ngực cô, mồm sói nói: “Ta mau tránh nàng sẽ lạnh!”

Noãn Noãn bị hấn hôn xuân tâm nhộn nhạo, then thùng nói: “Anh là đang trả thù? Sớm biết tôi đã không tỉnh lại rồi!”

Động tác của Mộ Dung Thánh Anh dừng lại, đột nhiên ngược mắt nhìn chằm chằm cô: “Không cho nàng nói như vậy, Long Noãn Noãn, nàng nghe, mặc kệ nàng đùa giỡn ta hay như thế nào, ta cảm tạ nàng, cảm tạ trời cao, để cho nàng tỉnh lại!”

Noãn Noãn ngẩn ra: “Mới vừa rồi không phải anh đang buồn tôi lừa gạt anh?”

Mộ Dung Thánh Anh sáng chói cười một tiếng: “Xác thực, ta buồn nàng, nhìn ta lo âu như vậy, đau lòng như vậy, vô dụng như vậy, làm sao nàng vẫn có thể giả bộ ngủ đây? Hơn nữa nàng biết mấy ngày nay ta khổ cực như thế nào không? Cơm không thể ăn, đêm không thể say giấc, sợ nàng vĩnh viễn không thể tỉnh lại! Nhưng nàng lại còn đùa bỡn ta!”

Bị Mộ Dung Thánh Anh chỉ trích, Noãn Noãn cũng cảm thấy có chút xấu hổ, cô ngẩng đầu nhẹ nhàng hôn, nhỏ giọng nói: “Thật xin lỗi, thật sự xin lỗi, tôi không phải cố ý, chỉ là muốn...”

“Muốn nghe chân tâm của ta nói ra đúng không?” Mộ Dung Thánh Anh nhẹ nhàng gạt đầu chạm mũi cô: “Đã như vậy, vậy thì chờ chúng ta hoan ái xong nha!”

Noãn Noãn ngẩn ra, lập tức sưng mặt lên dạy dỗ hấn: “Cái tên đại sắc phôi này!”

Mộ Dung Thánh Anh mặc kệ cô, trực tiếp vươn tay mò về phía quần lót cô: “Nàng để cho ta cực khổ lâu như vậy, cuối cùng cũng nên để cho ta một chút ngon ngọt đi, Noãn Noãn, nàng tiếp tục ngủ mê man có được hay không?”

Noãn Noãn , đột nhiên mở to mắt: “Mộ Dung Thánh Anh, anh mau buông tôi ra!”

“Sẽ không!” Mộ Dung Thánh Anh dựa vào người cô: “Ta muốn có một chút an ủi không được sao?”

“Không phải cái đó!” Noãn Noãn đỏ mặt, ngượng ngùng mở miệng: “Tôi muốn đi tiểu, tôi nhịn đã lâu rồi!”

Mộ Dung Thánh Anh sưng sồ, nhất thời cười lên ha hả, trêu mếu vò rối tóc Noãn Noãn: “Nàng cũng thật biết phá hư không khí!”

“Là thật á!” Noãn Noãn không kịp được kẹp chân lại, động tác đột nhiên đó lại càng khiến Mộ Dung Thánh Anh khó nhịn kích tình.

“Cho nàng đi tiểu có thể, nhưng nàng phải làm thê tử của ta, thê tử chân chính!” Mộ Dung Thánh Anh nhân cơ hội ra điều kiện.

Noãn Noãn sững sờ: “Này, anh là đang mượn tiểu bức hôn sao?”

Mộ Dung Thánh Anh tiêu sái buông tay: “Tùy nàng nghĩ ra sao, thuận tiện nói cho nàng biết một tiếng, lúc nàng hôn mê, ta là người đỡ được lau người cho nàng, thân thể của nàng ta đã nhìn mấy lần rồi! Nàng còn muốn gả cho người khác sao?”

Noãn Noãn a kêu lên một tiếng sợ hãi, chỉ thấy hắc thần nhiên ngồi dậy: “Nương tử, mời nàng liền đi!”

Noãn Noãn liếc mắt trừng hắc thần một cái, nhỏ giọng nói: “Anh đi ra ngoài!”

Sơn động này tuy lớn, nhưng cuối cùng cũng không có ngăn cách, nếu như Mộ Dung Thánh Anh ở chỗ này...

“Không cần phiền toái như vậy, ta xoay qua chỗ khác không nhìn là được!” Mộ Dung Thánh Anh nhẹ nhàng cười cười: “Ta biết rõ trên móng nàng có một nốt ruồi đỏ!”

“Á!” Noãn Noãn kêu lên một tiếng sợ hãi, thật muốn điên rồi, bang quang không nhịn được nữa, nhưng người đàn ông trước mắt vẫn ở đây không ngừng nói để cô hồng mắt.

“Được được được, ta sẽ ra ngoài, tiểu nương tử của ta nín đến hồng, ta sẽ đau lòng!” Mộ Dung Thánh Anh hoàn toàn chuyển giọng của Kim Ưng, hai tay chống sau đầu, nhàn nhả đi ra khỏi sơn động, sau đó nhanh chóng biến mất không thấy!

Sau khi xác định hắc thần đã đi, lúc này Noãn Noãn mới yên tâm phát tiết.

Sau một phút đồng hồ, đang trong khi Noãn Noãn chờ không nhịn được nữa, cửa sơn động thêm một bóng người, đồng thời có một mùi thơm đập vào mũi.

“Biết nương tử đói bụng, đặc biệt nướng một con gà cho nàng ăn, nương tử!” Mộ Dung Thánh Anh chạy tới, hưng phấn mở miệng.

Noãn Noãn nghe hương vị kia, bụng lập tức lẩm bẩm vang lên, trong ngày này, cô chỉ ăn một chút cháo loãng Mộ Dung Thánh Anh đút cho, đã sớm tiêu hóa hết rồi, hiện tại trong bụng trống tuếch, đã sớm đói bụng lắm rồi!

Không để ý tới dụng cụ, lập tức xé rách đùi gà, hung hăng cắn một cái, nhét từ từ trong miệng, Noãn Noãn hưởng thụ hạnh phúc.

Mộ Dung Thánh Anh triu mến nhìn cô, từ trên thân lấy ra túi nước, ở thời điểm thích hợp đưa cho cô, dịu dàng dị thường.

Một bụng đùi gà, Noãn Noãn hài lòng xoa xoa bụng, lại vươn tay nhỏ bé về phía cánh gà, vừa ăn vừa mơ hồ hỏi: “Anh không ăn sao?”

Mộ Dung Thánh Anh lắc đầu một cái: “Ta muốn nhìn nàng ăn, sợ đây là mộng, sợ tỉnh, muốn nhìn nàng nhiều một chút!”

Noãn Noãn không nhịn được liếc hắc thần một cái: “Được rồi, chớ kích thích, đây không phải là mộng, tôi cũng đã trở lại!” Nói xong, đem đùi gà còn dư xé cho hắc thần: “Nhanh ăn đi, anh ôm tôi đi tới đi lui cũng mệt mỏi!”

Mộ Dung Thánh Anh không nhận, đột nhiên ngắt đầu: “Cuối cùng khi nào thì nàng tỉnh lại?”

Noãn Noãn ngẩn ra, thể mới ý thức được mình lỡ miệng, hắc hắc cười gượng hai tiếng, xoay người sang chỗ khác.

Mộ Dung Thánh Anh nhất quyết không ta, chuyển tới trước mặt cô hỏi tới: “Nàng nói thật đi? Nàng lên đỉnh núi Kim Ưng mới tỉnh?”

Noãn Noãn nhịn cười, lắc đầu một cái.

Mộ Dung Thánh Anh sắc mặt tối sầm lại, nhịp tim nhảy lên: “Là ở trong hoàng cung?”

Noãn Noãn nheo mắt, tiếp tục lắc đầu một cái.

Sắc mặt Mộ Dung Thánh Anh trắng bệch: “Sẽ không phải là...”

“Thật ra thì trước khi Vân Ế đến tôi đã tỉnh, nhưng...” Noãn Noãn vươn tay, kéo tay của hắn: “Nhưng chỉ muốn biết chân tâm của anh mà thôi!”

Bộ mặt Mộ Dung Thánh Anh : “Đúng vậy, hiện tại nàng biết rồi, biết triệt để, nàng,... Nàng phải phụ trách với ta!”

“Cái gì?” Phụ trách? Phụ trách cái gì chứ?

“Cả đời này, ta cũng sẽ không mở rộng nội tâm với nữ nhân thứ hai, chỉ có nàng, Noãn Noãn. Cho nên, không thể vứt bỏ ta, để cho ta ở bên cạnh chăm sóc nàng có được không?” Mộ Dung Thánh Anh cúi đầu mở miệng, ôm chặt lấy Noãn Noãn: “Từ hôm nay trở đi, mặc kệ nàng đuổi ta hay là muốn giết ta, ta đều sẽ không rời khỏi nàng, ta cũng mặc kệ nàng thích Long Khê hay Thánh Li, hay là người nào khác, mặc kệ nàng thích ai, sẽ luôn ở bên cạnh nàng!”

Mắt Noãn Noãn đột nhiên ướt át, nguyên tưởng rằng cô và Mộ Dung Thánh Anh đều là hai người không có dũng khí, sẽ dậm chân tại chỗ, lại không ngờ người đàn ông này lại dũng cảm hơn cô, chủ động bước về phía trước một bước.

“Mộ Dung Thánh Anh, chàng nghe, ta không thích Long Khê, đối với Long Khê, ta chỉ có tình cảm tỷ tỷ đối với đệ đệ. Cũng không thích Mộ Dung Thánh Li, mặc dù Long Noãn Noãn trước kia có thể thích hắn, nhưng bây giờ là một Long Noãn Noãn hoàn toàn mới, Long Noãn Noãn bây giờ, chỉ thích một mình chàng!” (đến lúc rồi, mình đối xứng hô của Noãn Noãn nha!)

Mộ Dung Thánh Anh không dám tin nhìn Noãn Noãn: “Nàng nói là thật?”

Noãn Noãn gật đầu một cái: “Mặc dù ta không có dũng khí thừa nhận, nhưng ở dưới đáy lòng ta vẫn luôn là chàng. Đã từng Mộ Dung Thánh Anh và Kim Ứng khiến ta lẩn lộn, nhưng hiện tại họ là một người, cho nên ta xác định lòng của ta, mặc dù có lẽ không có dũng khí kiên trì, nhưng mà ta lại muốn hạnh phúc. Cho nên, Mộ Dung Thánh Anh, xin nắm chặt tay của ta, không cần buông tar a. Dù ta đánh chàng mắng chàng, thích người khác, cũng không cần buông ra! Nếu như chàng có thể làm được, nhưng vậy...” Noãn Noãn dừng lại khẽ mỉm cười: “Vậy ta đồng ý gả cho chàng!”

Mộ Dung Thánh Anh vui mừng nhìn Noãn Noãn, đột nhiên ôm Noãn Noãn xoay tròn: “Long Noãn Noãn, nàng nghe, coi như nàng có đánh ta mắng ta, nói cho ta biết nàng thích người khác, ta cũng không rời khỏi nàng, ta vẫn sẽ nắm chặt tay nàng, đi thẳng về phía trước!”

Noãn Noãn đã lệ rơi đầy mặt, lần nữa tiếp nhận một người đàn ông, lần nữa bắt đầu một phần tình cảm. Cô không biết tương lai có kết quả như thế nào, nhưng cô vẫn hi vọng mình hạnh phúc, như vậy mới không uổng công đại sư tỷ hy sinh. Nếu có cơ hội trở lại hiện đại, cô nhất định sẽ nói với đại sư tỷ, không cần đau lòng nữa, cô đã không còn oán hận, sẽ dũng cảm yêu, dũng cảm đi về phía trước, mặc dù có lẽ sẽ chần chừ, nhưng ít nhất là đã lên đường.

Chôn đầu ở trong ngực nam nhân, hạnh phúc mỉm cười, cảm thụ giờ khắc hạnh phúc này.

※

Giờ phút này, ở Thiên Tế sơn cách không xa Trọng Lô, Mộ Dung Thánh Li dẫn đám người Hàn Ngọc, muốn giã giã cuối cùng.

Trọng Lô là một quốc gia dân chúng có dũng khí, phần lớn nam nhân tính tình nóng nảy hung tàn, nữ nhân cũng hào phóng lớn mật, nhất là đối với tình yêu, chưa bao giờ giống như vương triều Mộ Dung nhân nhân nhỏ nhỏ như vậy.

Mộ Dung Thánh Li mang theo đám người Hàn Ngọc đi tới, mặc dù đằng đằng sát khí, ánh mắt lãnh ám, nhưng vẻ bề ngoài anh tuấn vẫn làm khuynh tâm rất nhiều nữ tử, công khai vứt mị nhãn không tính, càng có những động tác trên đùa lớn mật, nhưng đều bị đám người Hàn Ngọc lấy kiếm ra hù dọa chạy mất.

Ở trong một khách sạn, đoàn người Mộ Dung Thánh Li tiến vào dẫn tới ồn ào không nhỏ, khách sạn vốn buôn bán lạnh tanh trong nháy mắt ngồi đầy người, hơn nữa đều là những đại cô nương chưa lấy chồng, những người đã gả làm vợ người khác, chỉ có thể nuốt hận bên ngoài, ngó dáo dác.

Hàn Ngọc phiền não nhíu nhíu mày, dọc theo đường đi vẫn không nói được một chữ với Mộ Dung Thánh Li, lời muốn nói như nghẹn ở trong cổ họng, cuối cùng vẫn không nói ra.

“Đại ca, nữ nhân Trọng Lô chưa từng thấy nam nhân như thế nào sao? Tại sao...” Một tiểu đệ cuối cùng chống cự không được ánh mắt chòng chọc của những nữ nhân kia, thấp giọng oán trách.

Hàn Ngọc lạnh lùng nhìn hẩn một cái, không nói gì.

Mộ Dung Thánh Li chậm để ly xuống, mắt sắc âm u: “Hôm nay sẽ phải vào triều, không nên trêu chọc rắc rối, mau ăn đi!”

Hàn Ngọc lập tức đáp, cùng với các huynh đệ khác ăn uống thả cửa.

Lúc này ở lầu hai của khách sạn, một công tử văn nhã tay cầm quạt giấy không vui nhìn tình cảnh phía dưới, không nhịn được hung hăng vỗ thư đồng chỉ một mực ăn bên cạnh: “Ta nói Tiểu Hà, bản công chúa giả nam trang cũng tuần tú bức người, tại sao những nữ nhân kia không phản ứng chút nào, lại đối với một...”

Phốc

Công tử văn nhã lúc này mới cẩn thận dò xét Mộ Dung Thánh Anh, chỉ thấy mặc dù thật sắc hẩn long đong mệt mỏi, tóc tai xốc xếch, trên cằm cũng có chút râu, nhìn qua có vài phần nghèo túng, nhưng cái loại nghèo túng cùng ánh mắt tức giận, hòa lẫn cuồng dã quanh thân, khiến lòng của nữ nhân sinh ra hai loại mâu thuẫn, một là muốn chinh phục nam nhân cuồng dã này, một loại khác lại muốn trấn an nam nhân bị thương này cho tốt.

Công tử văn nhã này nhìn, ánh mắt từ trách móc nặng nề dần biến thành thương thức. Không thể phủ nhận, phong cách của nam tử này quả thật khơi dậy tiềm thức chinh phục vốn có của nữ nhân Trọng Lô.

Tiểu Hà ghé đầu nhìn xuống, viên thịt được kẹp trên đôi đũa bị rơi xuống trên mặt đất, miệng mở rộng ra, nước miếng cũng chảy ra. Hồi lâu, mới khó khăn mở miệng: “Thấy nam nhân kia, hiện tại mới phát giác công chúa giả nam nhân thật sự thất bại!”

Công tử văn nhã xoay người lại, lần nữa hung hăng gõ đầu Tiểu Hà, đột nhiên cười hắc hắc: “Tiểu Hà, bản công chúa tuyển hẩn làm phò mã thì như thế nào?”

Tiểu Hà sợ hết hồn, rồi mới từ trong si mê phục hồi tinh thần lại: “Oh my God, công chúa, người là ái nữ hoàng thượng sủng ái nhất Phượng Hoàng công chúa, tại sao có thể ở bên ngoài tự mình tuyển nam nhân, nếu như bị hoàng thượng biết...”

Tịch mỹ nhân của phụ hoàng, Ngu mỹ nhân, còn có Mai phi, không phải là tìm được ở bên ngoài sao? Bản công chúa tự mình tuyển phò mã thì thế nào!” Phượng Hoàng bốc đồng nói, đứng dậy, lại thấy đoàn người Mộ Dung Thánh Li chuẩn bị rời đi.

“Nha nha nha, bọn họ muốn đi, cần bọn họ như thế nào đây?” Phượng Hoàng kêu nhỏ.

“Công chúa đừng vội nha...chúng ta...” Tiểu Hà nói thầm ở bên tai cô vài tiếng, lúc này Phượng Hoàng mới hài lòng nháy nháy mắt, phạch một tiếng tiêu sái mở cây quạt ra, hợp với tình hình phát phát hai cái: “Kế hay kế hay, Tiểu Hà người không then là lão luyện!”

Tiểu Hà ngẩn ra, xấu hổ nói: “Công chúa, người nói cái gì đó!”

“Đừng tưởng rằng bản công chúa không biết chuyện tình của người với ngũ hộ vệ, bản công chúa chỉ thương người, mở một con mắt nhắm một con mắt mà thôi!” Phượng Hoàng hả hê nhướn mày: “Cứ dựa theo mưu kế của người mà làm, còn không mau đi hỏi thăm?”

“Dạ dạ!” Tiểu Hà vội vàng chạy xuống lầu.

Trước quầy tửu lâu, Tiểu Hà hả hê tung lên tung xuống một túi bạc, hấp dẫn ánh mắt của tiểu nhị lát nhìn phía trước lát sau nhìn xuống dưới, rất là vất vả.

“Tiểu ca, người muốn hỏi gì cứ nói thẳng, đừng như vậy...” Tiểu nhị nói xong, lập tức bắt được cái túi, nhưng Tiểu Hà lại không buông tay, khiến tiểu nhị phải ngẩng đầu nhìn.

“Vậy người phải trả lời cho tốt, trả lời tốt, bạc này sẽ là của người, trả lời không được, ta liền phá người phá hủy điểm này của người!” Tiểu Hà ân uy đều thi, nhìn Phượng Hoàng gật đầu liên tục. Không hổ là lớn lên từ trong cung, học được những thủ đoạn trị người của các phi tử kia, thật đúng là lão đạo!

“Đúng vậy đúng vậy, nếu như tiểu nhân biết, nhất định biết gì nói đó!” Tiểu nhị lập tức mở miệng lấy lòng.

“Được, ta hỏi người, dám người vừa rồi làm gì?” Tiểu Hà thỏa mãn mà gật đầu hỏi.

Tiểu nhị sững sờ, lập tức hiểu ý gì, cười mập mờ: “Ta hiết ngay nhất định sẽ có người hỏi thăm mà, dám người kia dễ nhìn như vậy, ta nói với người nha, vừa rồi ta ở bên cạnh nghe được rất rõ ràng, bảo là muốn vào triều, nhất định là quan lại quyền quý nào đó, cũng có lẽ là ngoại tộc, tóm lại lai lịch không tầm thường!”

Tiểu Hà gật đầu một cái, rất hài lòng câu trả lời chắc chắn của tiểu nhị, tiện tay ném bạc cho hắn, lập tức lên lầu bấm báo.

Đêm khuya yên tĩnh, đoàn người Mộ Dung Thánh Li nghỉ đêm ở một khách điểm sang trọng. Vì che giấu tai mắt người, Mộ Dung Thánh Li đặc biệt đội một cái mũ rộng vành, lúc này mới bỏ rơi được một ít nữ nhân hoa si Trọng Lâu.

Trong phòng, Hàn Ngọc lo lắng trùng trùng: “Gia, tại sao lão thất phu Quách Tử đột nhiên thay đổi chủ ý, không giúp chúng ta cơ chứ? Chẳng lẽ trong triều có biến?”

Mộ Dung Thánh Li lấy mũ xuống, lãnh trầm mở miệng: “Cuộc chiến lần trước, hỏa tiễn lựu đạn của Mộ Dung Thánh Anh lợi hại như vậy, lão hoàng đế của Trọng Lâu sợ hãi. Hơn nữa Tư Mã Ý đường chủ Hộ Long đường của Trọng Lâu liên thủ với Kim Ưng, muốn hợp tác với Trọng Lâu, sợ là sẽ không dễ dàng như vậy!”

Hàn Ngọc đột nhiên nắm quyền hung hăng đánh lên trên bàn vuông: “Thật là phiền lòng, lần trước mắt thấy chúng ta sắp thành công, không ngờ vô công của Như phi lại cao cường đến vậy, hơn nữa Long tiểu thư...” Hắn lập tức ngậm miệng, biết mình nói sai, vội vàng trầm tâm mất xuống.

Mộ Dung Thánh Li mắt sắc tối sầm lại, đột nhiên cười lạnh: “Nàng không phải là Noãn Noãn, nàng là một nữ nhân khác!”

“Thật ra thì ta sớm đã biết nàng không phải Noãn Noãn, nhưng mỗi lần trông thấy gương mặt đó, vẫn thủy chung không thể buông, trong lòng vẫn cảm thấy may mắn, có lẽ Noãn Noãn sẽ trở về, có lẽ sẽ có một ngày, tỉnh dậy, đứng trước mặt ta là Long Noãn Noãn tình đầu ý hợp với ta, mà không phải là nữ nhân dùng mũi kiếm đâm vào tâm ta!” Mộ Dung Thánh Li yếu ớt mở miệng, trên cả khuôn mặt đều là nét tang thương: “Chính tín niệm như vậy mới khiến ta duy trì đến bây giờ, hiện tại nàng đã là Thánh Hoàng tôn quý nhất thiên hạ, dù Trọng Lâu liên hiệp với chúng ta, chúng ta cũng không nắm chắc được phần thắng!”

Hàn Ngọc ngẩn người, không hiểu nhìn về Mộ Dung Thánh Li: “Vậy gia vẫn còn vì cái gì...”

“Bởi vì không cam lòng!” Mộ Dung Thánh Li nặng nề phun ra năm chữ: “Cho dù biết rõ kết quả, cho dù biết rõ số mạng, nhưng ta không cam lòng! Nếu như ta quyết định sớm một ngày, hạ quyết tâm đối với nữ nhân kia, các huynh đệ cũng sẽ không chết thảm, chúng ta cũng sẽ không thảm bại, các người cũng không cần giống như chó nhà có tang trốn thoát khỏi vương triều Mộ Dung! Cho nên, ta muốn phản đấu lần cuối, muốn dùng nữ nhân kia tế bái huynh đệ của ta!”

Đột nhiên Hàn Ngọc quỳ gối xuống trước mặt Mộ Dung Thánh Li: “Gia, các huynh đệ đi theo gia, đã sớm giao sinh mạng cho gia, các huynh đệ trên trời có linh, sẽ không trách gia đâu!”

Mộ Dung Thánh Li đứng lên, kéo hắn một cái: “Bọn họ sẽ không trách ta, nhưng ta sẽ tự trách mình, dù tương lai chết rồi, ta cũng sẽ không nhắm mắt. Nữ nhân kia không phải Noãn Noãn, nếu không phải, vậy ta không cần thiết mềm lòng với nàng, cho nên Hàn Ngọc, ta sẽ vì các huynh đệ báo thù!”

Sau một phút đồng hồ, Hàn Ngọc tâm sự nặng nề ra khỏi phòng, yếu ớt thở dài.

Thì ra là gia nhìn thấu đáo hơn tất cả, bọn họ đã vô lực phản kích, chỉ là gia không thể bỏ qua ỳnh, không thể bỏ qua áy náy đối với các huynh đệ!

Đêm hôm khuya khoắt, ánh trăng sáng tỏ, trên nóc khách điểm xuất hiện hai bóng dáng lén, hai bóng dáng này trắng kiện nhanh nhẹn, rất nhanh tìm thấy mục tiêu, một người trong đó nhấc một mảnh ngói lên, nhìn vào trong, gật đầu với một người khác.

Từ trong ngực lấy ra một ống trúc to bằng ngón tay, nhấc khăn đen trên mặt ra, dùng sức thổi hơi vào bên trong, một bóng đen khác lưu loát đặt mảnh ngói vào chỗ cũ.

Đúng cách như cũ, liên tiếp thổi ba gian phòng, hai người nhàn nhã ngồi ở trên nóc phòng nhìn sao trên trời.

Sau một phút đồng hồ, xác định không có bất kỳ động tĩnh gì, một bóng đen nhỏ giọng mở miệng: “Công chúa, đã đến lúc rồi, bảo đảm nam nhân kia ngủ như một con lợn chết!”

Một bóng đen khác gật đầu một cái, hả hê giao ống trúc cho nàng ta: “Xem ra bản lãnh chúng ta thường ngày nghe lén trong hoàng cung cũng có chút công dụng rồi!”

Bóng đen cười hả hê, hai người từ trên nóc phòng nhảy xuống, một người trong đó nghênh ngang đẩy cửa phòng ra.

Căn phòng đơn giản, nam nhân nằm hôn mê bất tỉnh trong phòng chính là Mộ Dung Thánh Li, bóng đen kia kéo khăn đen xuống, lập tức lộ ra khuôn mặt phù dung, chính là công chúa Phượng Hoàng.

Đóng cửa phòng, sải bước về phía nam nhân, như nắm chắc nam nhân sẽ không tỉnh, Phượng Hoàng một phen uốn éo qua khuôn mặt nam nhân, nụ cười hả hê cứng lại ở trên mặt.

Một đôi mắt chính trực của nam nhân nhìn thẳng vào nàng, nàng sợ hãi kêu lên một tiếng, muốn chạy, lại bị nam nhân từ phía sau kéo lấy tóc, hung hăng kéo trở lại.

“Muốn chạy?” Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng mở miệng, một phen siết cổ nữ nhân: “Chỉ bằng ngươi cũng muốn giết ta?”

Đúng là hồ lạc bình dương khi khuyến khi mà, hần đường đường là Thánh Nguyên vương gia, thậm chí tiểu nha đầu tay trái gà không chặt cũng mơ ước động thủ!

“Ta không muốn giết ngươi, thật đó!” Phượng Hoàng lập tức làm bộ đáng thương ngoái đầu lại, nhìn chăm chăm ánh mắt đen to của nam nhân: “Ta chỉ là chỉ là...”

Mộ Dung Thánh Li không muốn nghe giải thích của nàng, một tay đẩy nàng ngã xuống đất, đang muốn rút kiếm, chợt cảm thấy gì đó khác thường: “Ngươi...”

“Ha ha ha!” Phượng Hoàng hai tay chống nạnh cười hài lòng: “Ngươi cũng không thể tưởng, nếu chỉ như vậy, Phượng Hoàng công chúa ta làm sao có thể hành tẩu giang hồ nhiều năm không ngã ở Trọng Lâu này như vậy? Mặc dù võ công của ta không cao, nhưng cả người đều là độc, nhất là cổ, độc càng thêm lợi hại, ngươi muốn mạng của bản công chúa, cũng không nhìn xem năng lực của mình!”

Mộ Dung Thánh Li không nói lời nào, lạnh lùng nhìn Phượng Hoàng cười hả hê, càng thêm khiếp sợ nghe đối phương xưng. Phượng Hoàng công chúa? Chẳng lẽ nàng là tiểu nữ nhi hoàng đế Trọng Lâu yêu thích nhất Phượng Hoàng?

“Nhìn cái gì mà nhìn? Ngươi cũng không cần uất ức, độc toàn thân ta đều là độc đặc ý nhất do sư phụ suốt đời chế tác, dù là thiên hạ đệ nhất thần y Văn Ế cũng đừng mơ tưởng giải được. Cho nên, ngươi ngoan ngoãn đi theo ta đi, ngươi là nam nhân đầu tiên ta coi trọng khi hành tẩu nhiều năm như vậy!” Phượng Hoàng nói xong, liền nhào tới, lập tức đè Mộ Dung Thánh Li xuống giường, vui vẻ cởi quần áo của hắn.

Mộ Dung Thánh Li cả người không thể động đậy, trong mắt đều là không dám tin, nghĩ một chút hần Thánh Nguyên vương gia uy phong lẫm liệt hai mươi năm, chưa từng chịu khuất nhục như thế, lại bị một nữ nhân cười trên người...

“Người tránh ra, cái người dâm oa đăng phụ!” Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng mở miệng, ánh mắt nhìn Phượng Hoàng giống như trông thấy Dung Yên Nhi.

“Người nói cái gì? Dâm oa đăng phụ?” Phượng Hoàng dừng lại động tác trên tay, hung hăng đặt mông lên bụng hắn, thương yêu nam nhân nhíu mày: “Cái này gọi là tình yêu, người có hiểu hay không? Ta nhìn trúng người, muốn người làm phò mã của bản công chúa, người lại dám dùng từ ngữ dơ bẩn như vậy hình dung bản công chúa!”

Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng cãi lại: “Người yêu ta? Thật nực cười, ta chưa từng thấy qua người... người lúc nào yêu ta? Huống chi, dù người yêu ta, nhưng ta không yêu người... Người cường cầu như vậy, có khác gì với dâm oa đăng phụ kia?”

Phượng Hoàng cười hắc hắc: “Ta đây đáng yêu, người sẽ yêu mến ta, một ngày nào đó, người cũng sẽ giống ta, vừa gặp đã thương đối với ta!”

Mộ Dung Thánh Li mặt đỏ lên, không ngờ gặp loại nữ nhân này.Đột nhiên, hắn giống như nghĩ tới điều gì, thân thể cứng đờ. Đã từng hắn quần thật chặt lấy Long Noãn Noãn, cũng có gì khác với nữ nhân vô sỉ này? Hắn đã từng đắm chìm trong luyến ái với Noãn Noãn, lại cường cầu Noãn Noãn hiện tại yêu mình, chuyện này... Không không, không giống nhau, là Long Noãn Noãn hiện tại cưỡng chiếm thân thể Noãn Noãn, không giống nhau!

“Người...” Đang mâu thuẫn, đột nhiên cảm thấy trên người chợt lạnh, ngược mắt, thấy đai lưng đã ở trong tay nữ nhân, sau đó bay xuống mặt đất, mà áo bào đã hoàn toàn bị cởi ra, lộ ra lồng ngực tinh trắng.

“Không cần âm ỹ... Qua tối nay ta sẽ dẫn người hồi cung. Chỉ cần người có biểu hiện tốt, ta nhất định sẽ làm cho phụ hoàng ban thưởng người làm phò mã của ta!” Phượng Hoàng cười hì hì, tay nhỏ bé vươn ra vuốt ve lồng ngực tinh trắng, sau đó leo lên gặm cắn.

“Người dứt ngay, dứt ngay, có nghe thấy không, người...” Nhưng cho dù Mộ Dung Thánh Li kêu gào như thế nào, từ đầu tới đuôi nữ nhân vẫn có gương mặt hưởng thụ.

“A!” Trong đêm đen truyền ra tiếng nam nhân kêu gào một hồi, thật là thê thảm!

※

“A!” Noãn Noãn chợt ngồi dậy, mồ hôi đầm đìa.

“Sao vậy?” bên cạnh Mộ Dung Thánh Anh vươn một tay ra, ôm chặt lấy cô: “Gặp ác mộng?”

Noãn Noãn gạt đầu một cái, nhìn vòng bốn phía, tối đen như mực, bọn họ vẫn còn ở trong sơn động.

“Mơ thấy cái gì?” Mộ Dung Thánh Anh tiếp tục ôm cô vào trong ngực. nhẹ nhàng vuốt tóc cô thấp giọng hỏi.

“Mơ thấy Mộ Dung Thánh Li!” Noãn Noãn cúi đầu mở miệng: “Mơ thấy đôi mắt oán giận kia, giống như một đêm kia ta giết năm huynh đệ của hắn, đốt lương thảo, nhìn ánh mắt hắn nhìn ta, thật sự rất đáng sợ!”

“Thật xin lỗi!” Mộ Dung Thánh Anh cúi đầu mở miệng, môi cẩn thận hôn lỗ tai cô: “Đều là vì ta nàng mới có thể... Sau này sẽ không như vậy nữa, về sau tới lượt ta bảo vệ nàng!”

Noãn Noãn vừa cười, vừa tránh né hắn: “Chàng đừng nhân cơ hội, chiếm tiện nghi của ta, đều nói không cần, chàng...”

Nam nhân cũng không để ý cô, ở trong sơn động đợi mấy ngày nay, hắn có thể không chế đã là cực hạn. Hôm nay mỹ nữ trong ngực, làm sao có thể ngồi trong lòng mà vẫn không loạn?

Tinh tế hôn lên đôi môi của nữ nhân trong đêm tối, bởi vì mắt không nhìn thấy, cho nên cảm giác của cơ thể cực kỳ nhạy cảm.

“Thánh Anh, không cần...” Noãn Noãn thấp giọng cự tuyệt. Mặc dù muốn hạnh phúc, nhưng ám ảnh kiếp trước còn bao phủ, chính là lúc cô đang hoan lạc với người đàn ông đó, tháo xuống sự phòng bị cuối cùng lại bị giết chết, cô... Nghĩ tới trong nháy mắt con dao găm đâm thủng trái tim, cô liền không ngừng phát run.

“Noãn Noãn...” Nam nhân cúi đầu gọi tên cô, lưỡi linh hoạt dây dưa, một đôi tay dao động trên người của cô.

Rõ ràng là đêm đông, Noãn Noãn lại cảm giác toàn thân nóng lên, dục vọng ở trong lòng như muốn phá kén bay ra, có thể không? Thật có thể không?

Khi khóa tròn bị nam nhân nắm toàn bộ trong tay, Noãn Noãn không kiềm chế được phát ra tiếng rên rỉ, thân thể cũng tự giác đón lấy nam nhân.

Giống như có được kích lệ, động tác của nam nhân cực kỳ dịu dàng, Trong đêm rét lạnh, hai thân thể dây dưa thật chặt, trong tiếng dã thú thỉnh thoảng kêu lên đạt đến đỉnh điểm.

Tại thời điểm này, Noãn Noãn thep bản năng sờ trái tim mình. Cô cảm thấy trái tim gia tăng nhịp đập, đồng thời cũng ôm chặt lấy nam nhân!

Cô sẽ không để àn kia tái diễn, tuyệt đối sẽ không!

Nằm ở trong ngực nam nhân, Noãn Noãn cúi đầu mở miệng: “Mộ Dung Thánh Anh, nếu như khi nào đó chàng muốn rời khỏi ta, xin mời cứ đi, ta sẽ không cưỡng cầu, nhưng không muốn rời khỏi, xin nhất định phải nắm chặt ta!”

Nam nhân lần nữa tinh tế hôn lên cổ cô: “Đứa ngốc, đời này kiếp này ta sẽ không rời khỏi nàng. Nếu như có kiếp sau kiếp sau, chúng ta vẫn sẽ dây dưa!”

Đột nhiên Noãn Noãn cười hạnh phúc, mặc kệ tương lai như thế nào, ít nhất hiện tại cô hạnh phúc!

Nửa năm sau, Đô thành của vương triều Mộ Dung.

Vui mừng hơn hở, cả Đô thành bao phủ bởi không khí tưng bừng, trên cửa thành treo tơ lụa đỏ thắm, đèn lồng đỏ lớn, thậm chí còn vui hơn cả mừng năm mới.

Dưới cửa thành, dân chúng đều ngó dáo dáo, giống như đang chờ đợi cái gì đó, trên mặt mỗi người đều là vui sướng, so với những ngày tháng âm u kia, quả thực là khác biệt trời vực.

“Hoàng thượng giá lâm, hoàng hậu giá lâm!” Chỉ nghe một tiếng hô to, dân chúng rối rít nhường đường quỳ xuống đất, thỉnh thoảng có người lớn mật, len lén nhìn xung quanh.

Một tòa xe ngựa hao lệ tiến gần, xung quanh xe ngựa đều có trọng binh hộ giá, đánh xe chính là hai mỹ thiếu niên tướng mạo tuấn mỹ, là Lãnh Cẩm và Hàn Tiêu. Đường kim Thập Nhất vương gia Mộ Dung Thánh Khuynh ngồi ngay ngắn trên đầu đại mã, trên trán đã sớm bỏ đi sự ngây thơ, uy phong凛冽.

“Nghe nói lần này hoàng thượng và hoàng hậu tự mình xuất cung cải trang vi hành giúp dân khó khăn, giết tám đại tham quan, quả thực là hảo hê lòng người!” Có người nhỏ giọng nghị luận.

“Đúng vậy, ta có thân thích ở huyện kia, nghe nói ngày tham quan kia bị chặt đầu có đi xem, thật là tấp nập người, tất cả mọi người gọi thẳng hô thống khổ!”

“Kể từ sau khi hoàng hậu trở về, vương triều Mộ Dung chúng ta xảy ra rất nhiều chuyện tốt. Mặc kệ mọi người an hưởng thái bình, nghe nói Tuy Dương một đời lúa nước cũng đã tới mùa thu hoạch rồi. Ban đầu chỉ có một loại lúa, mà bây giờ là ba quý, đất đai cũng vậy, thu hoạch gấp ba so với quá khứ!”

“Vậy coi là gì, tuyệt nhất chính là guồng nước đó, dù là khô hạn quanh năm cũng có thể bảo vệ mùa thu hoạch, hoàng hậu nương nương tự mình thiết kế!”

“Còn có thuyền câu của chúng ta, hiện tại đã gần mô tơ, một ngày có thể bằng mười ngày cá, ngư dân chúng ta càng ngày càng tốt hơn rồi!”

“Tuyệt nhất chính là chế độ tiền tệ, hoàng hậu nương nương phát hành nhân dân tệ dùng tốt hơn rất nhiều so với bạc trong quá khứ, có dư thừa có thể bỏ vào trong ngân hàng, cũng có thể đầu tư mua cổ phiếu!”

Mọi người rối rít nghị luận, một người trong đó nói: “Nghĩ tới như vậy Hoàng hậu nương nương đã làm cho chúng ta rất nhiều chuyện!”

“Đúng vậy, vương triều Mộ Dung ta có hoàng hậu nương nương như thế, là trời cao che chở!”

“Hoàng thượng vạn tuế, hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên thiên tuế!” Không biết người nào dẫn đầu hô to, mọi người ríu rít hành lễ, trăm miệng một lời: “Hoàng thượng vạn tuế, hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên thiên tuế!”

Xe ngựa chậm rãi tới gần, Noãn Noãn ngồi trên xe phất tay ý bảo dân chúng đang quỳ dưới đất đứng dậy. Trước kia làm sát thủ nhiều năm như vậy, chưa từng nghĩ tới hôm nay có thể nhận loại kính yêu này, không biết sự phụ ở hiện đại biết, có thể hay không ngắt vì tức!”

“Hoàng hậu nương nương! Hoàng hậu nương nương!” Dân chúng hô lên, rung động, dần dần đuổi theo xe chạy.

Mộ Dung Thánh Anh yếu ớt cười một tiếng: “Thấy Noãn Noãn còn được hoan nghênh hơn so với trăm a!”

Noãn Noãn liếc hắt một cái, gắt giọng: “Làm sao? Không phục à?”

Nam nhân cười khê: “Làm sao dám, lão bà đại nhân! Vương triều có thể trong vòng nửa năm phồn vinh như thế, là công lao của lão bà đại nhân!”

Noãn Noãn trách cứ hắt: “Không phải nói ở bên ngoài không được kêu lão bà đại nhân sao? Đê cho người khác nghe thấy chuyện cười!”

Mộ Dung Thánh Anh ôm cô, ngửi mùi hương trên cổ cô, trêu ghẹo nói: “Trăm thích gọi, như vậy mới bắt được tâm của lão bà!”

Noãn Noãn cũng không giãy giụa, chỉ lẳng lặng nghe trái tim đang nhảy của nam nhân. Chưa bao giờ nghĩ đến Mộ Dung Thánh Anh lại cưng chiều cô như thế, cảm giác không xác định của cô cũng từng ngày từng ngày tiêu trừ, đây coi như là nửa phúc đi!

※

Hộ Long điện nguy nga rực rỡ.

“Tham kiến Thánh Hoàng, Thánh Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!” Hộ Long đường năm nước quỳ xuống đất, ríu rít hành lễ với Long Khê.

“Đứng lên đi, ta nói, không có đại sự gì cũng không cần bái lễ, bái lễ này sớm muộn gì cũng được miễn, bản hiệp sĩ còn có chuyện quan trọng phải làm!” Một thân cẩm bào màu đỏ, tóc bạch kim buộc cao, tram tinh dẫn nguyệt, vô cùng huênh hoang, nhưng vẻ mặt lại cổ tình là sự chán ghét.

Đường chủ Hộ Long đường năm nước liếc nhau một cái, yếu ớt thở dài, lắc đầu một cái, chính mình lui ra.

“Điện hạ, hiện tại người đã là Thánh Hoàng...” Phượng Phiến mau tới trước, muốn ngăn Long Khê chạy ra, không nhận được một phen thao thao bất tuyệt: “Như vậy mất đi lễ nghi không phụ lòng...”

“Được rồi được rồi, đừng nói nữa, ta muốn tới vương triều Mộ Dung, Noãn Noãn gả cho tiểu tử kia như thế nào, ta muốn đi theo dõi hắt. Nếu như hắt đối với Noãn Noãn có một chút không được, ta liền mang Noãn Noãn đi tiêu dao giang hồ, như vậy khiến tiểu tử kia cả đời ở trong cung, không được thoải mái!” Long Khê khoát khoát tay, kim quang biến mất, trực tiếp đi!

“Long Cẩm Long Cẩm, người nói đi, tại sao có thể mặc cho điện hạ hồ đồ như thế?” Phượng Phiến lập tức kéo Long Cẩm không nhận được oán trách: “Hộ Long điện càng ngày càng phân tán, cứ như thế...”

“Phượng Phiến, chỉ cần điện hạ thích là tốt rồi, thay vì mạnh mẽ ép điện hạ ở nơi người không thích, còn không bằng buông điện hạ đi. Giang hồ rộng lớn, nói không chừng điện hạ có thể tìm được người ngưỡng mộ, đến lúc đó vấn đề liền được giải!” Long Cẩm khê cười một tiếng, xem thường nói.

“Người ngưỡng mộ? Hắt cả ngày vây quanh Long tiểu thư...” Phượng Phiến thở dài: “Ta xem..!”

Long Cẩm cũng yếu ớt thở dài: “Cứ để điện hạ đi đi, đừng quên, khe suối Hàng Long còn có hai vị chủ tử làm người đau đầu!”

Phượng Phiến sững sờ: “Chẳng lẽ hai vị chủ tử còn...”

Long Cẩm gật đầu: “Hai người có lẽ đời trước là oan gia, dù chỉ còn một hơi, cũng sẽ tranh đấu!”

Phượng Phiên phiên muện nhìn bầu trời xanh thăm. Trên đỉnh núi, hai bóng dáng thanh tú cùng tồn tại.

Trong hai năm, năm quốc cường thịnh, không có chiến tranh, không có thiên tai, chân chính theo lời Hộ Long tướng quân thái bình thịnh thế. Một đêm kia, hoàng đế nằm nước lã nửa cùng mơ, mơ thấy Tường Long giáng thế, ngày hôm sau, vương triều Mộ Dung cả nước vui mừng, vị công chúa đầu tiên ra đời.

Đô thành vương triều Mộ Dung, một đám lưu manh vây giữa một nữ tử bán mình chôn cha, lời nói không sạch sẽ.

Thủ lĩnh lưu manh trên miệng đòi tiện nghi còn chưa đã nghiền, vươn tay muốn sờ gương mặt nữ tử kia, đang hả hê, một cái bánh bao hấp nổ hoa trên mặt.

“Oái, thật là nóng, là ai là ai? Lăn ra đây cho đại gia!” Thủ lĩnh lưu manh lớn tiếng kêu, lúc này mới phát hiện ra một nam tử hồng y tuyệt sắc đang nhàn nhã ngồi ở trên nóc nhà đối diện, trên tay một lồng bánh bao hấp, đang ăn ngon lành.

“Người...người là... Thánh Hoàng?” Thủ lĩnh lưu manh vừa thấy, thân thể rụt về phía sau, vừa lui vừa hô: “Nhìn cái gì, còn không đi mau, muốn chết à!”

Mọi người như làn khói bay đi, nam tử ngồi trên nóc nhà thấy vậy liên tiếp than thở. Nếu biết thế liền đổi y phục rồi, dung mạo xinh đẹp như Noãn Noãn, nhuộm tóc, màu sắc xinh đẹp hơn trước, màu tím như thế nào, vừa quý khí vừa thần bí!

Trong hoàng cung, Noãn Noãn nhìn nửa lồng bánh bao hấp ăn còn dư không nhịn được thấy buồn cười: “Long Khê, anh khi nào keo kiệt như vậy, lễ vật mừng lễ đầy tháng khuê nữ của tôi lại là một nửa lồng bánh bao hấp, anh là sư phụ của Vân Vụ hay sao?”

Long Khê không vui liếc đứa nhỏ trong tã lót một cái: “Ta chuẩn bị hai phần quà tặng, một món lễ lớn, một nhỏ là lồng bánh bao. Nếu như đứa nhỏ này đáng đáp giống Noãn Noãn, đại lễ phục vụ, nhưng cố tình đáng đáp giống người nào đó, gừ, sớm biết như vậy nên đưa vĩ cá hấp!”

Noãn Noãn không nhịn được cười một tiếng, đúng vậy, đều nói con gái giống mẹ, nhưng khuê nữ sinh ra lại giống bộ dáng của Mộ Dung Thánh Anh, chỉ là phiên bản thu nhỏ mà thôi!

Đứa bé trong tã lót bàn tay quơ múa, đột nhiên bắt được ngọc cổ của Long Khê. Cũng không biết hơi sức từ đâu, ôm chặt trong tay không thả. Long Khê giống như đứa bé giành cùng nhóc, lại bị nhóc nhân cơ hội dùng cái miệng đỏ hồng nhỏ nhắn hôn một cái.

Mọi người vừa thấy, không nhịn được cười ầm lên, rồi rít nói: “Xem ra tiểu công chúa thích điện hạ!”

Long Khê đỏ bừng cả mặt, u oán bĩu môi, nếu như là phiên bản thu nhỏ của Noãn Noãn, hôn cũng sẽ hôn, nhưng là hiện tại...

“Mộ Dung Thánh Anh, ta muốn quyết đấu với ngươi, ta thắng, Noãn Noãn và đứa bé là của ta!” Hàn kiếm rút ra, Long Khê hô to bỏ về phía Mộ Dung Thánh Anh đang cười trộm một bên.

“Được, ta thắng ngươi phải cung kính gọi một tiếng hoàng tẩu!” Mộ Dung Thánh Anh rút kiếm ra, hăng hái nghênh đón.

Noãn Noãn đặt đứa bé vào trong tay bà vú, lớn tiếng hô: “Bắt đầu bắt đầu, Thánh Hoàng Hộ Long điện với Kim Ưng môn chủ Kim Ưng môn, mọi người nhanh chóng đặt cược, cơ hội ngàn năm có được, qua trận này sẽ không còn trận sau!”

Tứ đại mỹ nam liếc nhau một cái, cùng nhau phun về phía Noãn Noãn: “Mỗi lần ngươi đều nói như thế, mỗi lần đều là ngang tay, ngươi cầm cái, ăn sạch của chúng ta, lần này mới không ngu như vậy đâu, chúng ta đặt ngang tay!”

Bốn đỉnh kim nguyên bảo cùng nhét vào trước mặt Noãn Noãn.

“Tốt lắm tốt lắm, thu!” Vội vàng kéo kim nguyên bảo vào trong người, Noãn Noãn kêu to với Mộ Dung Thánh Anh: “Cha đứa nhỏ, tùy tiện ứng phó thôi, về nhà ăn cơm!”

Bên này Mộ Dung Thánh Anh nghe thấy, lập tức thu chiêu, nhảy ra khỏi vòng chiến: “Tiểu tử, lão bà ta đã dẹp bạc xong, ta nhận thua, đứa bé của ta về tay ngươi, ôm đi đi, tránh việc trở ngại thế giới hai người chúng ta!”

Long Khê một bên tức giận run cầm cập: “Mộ Dung Thánh Anh, ngươi ăn vạ!”

“Chính là đồ thừa thế nào? Ai cho ngươi cả ngày đi theo môn vợ chồng chúng ta? Ai, nếu như ngươi không phải là đệ đệ của ta, tương lai ta sẽ cùng Noãn Noãn chế tạo một Noãn Noãn cho ngươi, nhưng ngươi là đệ đệ của ta... Không bằng ngươi đi về hỏi mẫu thân và phụ hoàng ngươi, hai người vừa thấy mặt như thấy kẻ thù, làm sao lại sinh ra ngươi? Nói không chừng là lầm!” Mộ Dung Thánh Anh trêu ghẹo nói, Long Khê tức giận run cầm cập.

“Hoàng thượng, sứ thần bốn nước đã đến rồi, đang chờ ở ngoài điện chúng mừng hoàng thượng!” Tổng quản thái giám vội vàng đi tới bẩm báo.

“Lão bà, ta đi vào triều thu quà tặng!” Mộ Dung Thánh Anh ngửa đầu kêu, bỏ lại Long Khê ngẩn người nghênh ngang rời đi.

Trên đại điện, các quốc gia đều mang theo chúc mừng, chỉ có công chúa Trọng Lâu mang tới một phong thư.

Xem xong thư, Mộ Dung Thánh Anh cảm kích cười cười: “Công chúa, đây là quà tặng tốt nhất trăm và hoàng hậu nhận được, trở về chuyển cáo phò mã, cũng chúc hân hạnh phúc!”

Phượng Hoàng công chúa yêu kiều cười gật đầu một cái: “Vậy thì hi vọng Trọng Lâu chúng ta và vương triều Mộ Dung tiêu tan hiểm khích lúc trước, vĩnh hưởng thái bình!”

Mộ Dung Thánh Anh gật đầu một cái, không nhịn được nhìn lại thư trong tay. Mộ Dung Thánh Li sống rất tốt, rất hạnh phúc, có lẽ, mộng hoàng đế hẳn không đạt thành, có thể đạt được ở Trọng Lâu!

[HẾT TRUYỆN]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-hau-o-tren-tram-o-duoi>